

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE  
FEEHAN

DARK  
LEGACY

A CARPATHIAN NOVEL





İletişim Botu:  
@cevirigiller\_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız  
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz  
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz  
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız  
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Christine Feehan*  
*tarafından yazılan*  
*başlıklar*

GÜÇ OYUNU  
ÖRÜMCEK OYUNU  
ENGEREK OYUNU  
SAMURAY OYUNU  
ACIMASIZ OYUN  
SOKAK OYUNU  
CINAYET OYUNU  
YIRTICI OYUN  
ÖLÜMCÜL OYUN  
KOMPLO OYUNU  
GECE OYUNU  
AKIL OYUNU  
GÖLGE OYUNU

GİZLİ AKINTILAR  
ÇALKANTILI DENİZ  
GÜVENLİ LIMAN  
TEHLİKELİ GELGİTLER  
ATEŞ  
OKYANUSLARI

LEOPARIN ÖFKESİ  
VAHŞİ KEDİ  
KEDİNİN İNİ  
LEOPARIN AVI  
VAHŞİ DOĞA  
VAHŞİ YANGIN  
YANAN VAHŞİ  
YAĞMUR

BİRBİRİNE BAĞLI  
ATEŞE BAĞLI  
TOPRAĞA BAĞLI  
HAVAYA BAĞLI  
RUHA BAĞLI  
SUYA BAĞLI



GÖLGE ORAKÇI  
GÖLGE SÜRÜCÜ

KARANLIK MIRAS  
KARANLIK  
ATLIKARINCA  
KARANLIK  
VAATLER  
KARANLIK  
HAYALET  
KARANLIK KAN  
KARANLIK KURT  
KARANLIK LYCAN  
KARANLIK  
FIRTINA KARANLIK  
YIRTICI  
KARANLIK  
TEHLIKE  
KARANLIK AVCI  
KARANLIK LANET  
KARANLIK AÇLIK  
KARANLIK ELE  
GEÇİRME  
KARANLIK KUTLAMA  
KARANLIK IBLIS  
KARANLIK SIR  
KARANLIK  
KADER  
KARANLIK  
MELODI  
KARANLIK SENFONI  
KARANLIK MUHAFAZ  
KARANLIK EFSANE  
KARANLIK ATEŞ  
KARANLIK  
MEYDAN  
OKUMA  
KARANLIK  
BÜYÜ

KARANLIK  
ALTIN  
KARANLIK  
ARZU  
KARANLIK  
PRENS

*Antolojiler*

KARANLIĞIN EŞİĞİ

*(Maggie Shayne ve Lori Herter ile birlikte)*

## ŞAFAKTA EN KARANLIK

*(Dark Hunger ve Dark Secret'i içerir)*

## DENİZ FIRTINASI

*(Rüzgarda Büyü ve Ateş Okyanuslarını içerir)*

## ATEŞ

*(Uyanış ve Vahşi Yağmur dahil)*

## FANTAZİ

*(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)*

## AŞIKLAR DİKKAT

*(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)*

## SICAK KANLI

*(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile)*

## Özel

## Karanlık Suçlar UYANIŞ KARANLIK AÇLIK RÜZGARDA BÜYÜ



# DARK L

BİR KARPATYA ROMANI



CHRISTINE EEEHAN

BERKLEY  
NEW YORK



BERKLEY  
An imprint of Penguin Random House LLC  
375 Hudson Street, New York, New York 10014



Telif Hakkı © 2017 Christine Feehan

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Feehan, Christine, yazar.

Başlık: Karanlık miras : bir Karpat romanı / Christine Feehan. Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley, 2017.

Kimlik bilgileri: LCCN 2017018301 (basılı) | LCCN 2017024352 (e-kitap) | ISBN 9780399584008 (e-kitap) | ISBN 9780399583995 (ciltli)

Konular: LCSH: Vampirler-Kurgu. | Paranormal aşk hikayeleri. | BISAC: FICTION / Fantasy / Paranormal.

Sınıflandırma: LCC PS3606.E36 (e-kitap) | LCC PS3606.E36 D365 2017 (baskı) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2017018301> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Eylül 2017

Kapak tasarımı © Judith Lagerman

Kapak fotoğrafları: Ejderha heykeli © real444 / Getty Images; Fırtına bulutları © Sabphoto / Shutterstock; Şimşekli fırtına © Vasin Lee / Shutterstock; Kasırga © Romolo Tavani / Shutterstock; Yıkıcı kasırga © solarseven / Shutterstock

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm\_1

*Ian Powell için, benim Mürekkep Lekem, inanılmaz bir baba,  
beyaz Şövalye ve benim için ilham  
kaynağı.*

# İÇİNDEKİLER

[Christine Feehan'ın](#)

[Başlıkları Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Okuyucuları İçin](#)

[Teşekkür Aile](#)

[Ağaçları](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)



Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Ek 1: Karpat Şifa İlahileri Ek 2. Karpat Dili  
Karpat Dili Yazar Hakkında

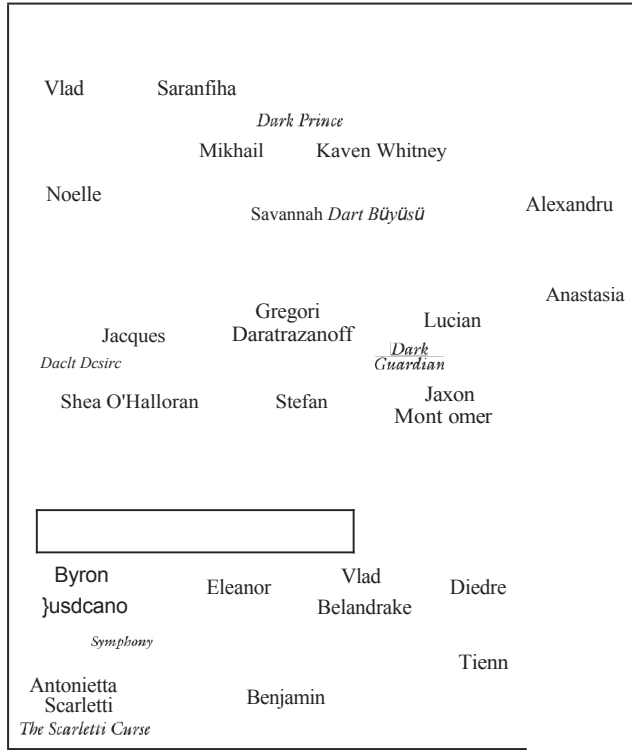
## OKUYUCULARIM İÇİN

ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolmak ve *Dark Desserts*'ın ÜCRETSİZ e-kitabını indirmek için [christinefeehan.com/members/](http://christinefeehan.com/members/) adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana [Christine@christinefeehan.com](mailto:Christine@christinefeehan.com) adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

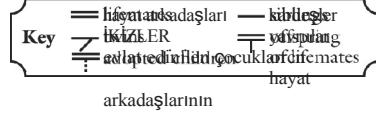
## TEŐEKKÖRLER

Her zaman teőekkör edilecek çok insan vardır ve bu durumda normalden daha fazla. Mini acil durumumdaki yardımı için Chris Tong. Geldiğin için teőekkör ederim. Ruth Powell ninnisi için; onu çok seviyorum! Brian Feehan ve Sheila English'e sonsuz güç saatleri için. İkinizi de yıprattığımı biliyorum. Cheryl Wilson harika düzenlemeleri için. Silah altındaydım ve sen benim için geldin. Size çok minnettarım. Domini Walker, her zamanki gibi yolun her adımında yanımdaydı. Bu sefer pek uyuyamadık!

## DUBRINSKY

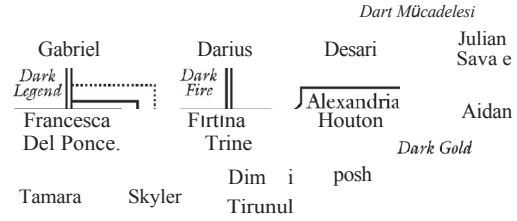


## THE CARPILIANS



## DARATBAZANOPP

## SAVAŞ





# Diğer Karpatlar

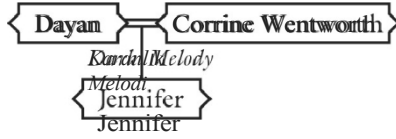
|              |                |
|--------------|----------------|
| == hayat     | — kurtuluş     |
| ✓ arkadaşlar | — yollar       |
| liberasyon   | — hayat        |
| değil        | — arkadaşların |
| hayat        | — in           |
| arkadaşları  |                |

Trixie Jones Fane  
Karanlık Vaatler

Sherise Terence

Ba Sy l  
Karanlık Birr

Teagan Andre Boro  
Karanlık Hayalet

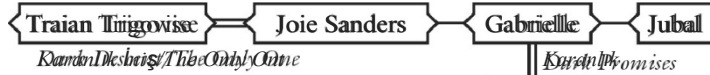


Blaz M Gui Maks n olko  
Karanlık Suç

F con Sara Mart n  
Karanlık  
Rüya/Alacakaranlıktan  
Sonra

Cha tt Vi t g a q As gu d  
Karanlık Atlıkarınca

E lin San h z D git Koz l  
Darli Legacy



Celeste E

**E**meline Sanchez, Viktorya döneminden kalma küçük evinin tam karşısındaki büyük oyun bahçesinde oynayan çocukları izledi. Dışarıda, rüzgârın dokunabildiği geniş, etrafı saran verandada oturmayı severdi.

yüzüne. Bazen bu küçük dokunuş, gecenin ve gündüzün her dakikasında vücudunu saran amansız acıdan aldığı tek rahatlamaydı.

Yağmur havaya temiz ve taze bir koku vermişti. Dünya parlak ve yeni görünüyordu, ağaçlardaki her yaprak canlı bir yeşil ya da gümüş rengindeydi. Küçük kuşlar ağaç dallarından budaklı dallara zıplayarak birbirlerine şarkı söylüyorlardı. Parlak kırmızı benekleriyle yerleşkenin güzelliğine güzellik katıyorlardı. Mülk, bir dizi üst düzey gece kulübünün ortak sahibi olan Tarık Asenguard'a aitti. Eşsiz bir mülke sahipti ve işler farklı olsaydı orada yaşamayı çok isterdi. Tarık Karpatlıydı, inanılmaz yeteneklere sahip eski bir ırktı ama hayatta kalmak için kan içmeleri gerekiyordu. Gündüz saatlerinde toprakta uyumaya zorlandıklarını ve sadece geceleri dışarı çıktıklarını biliyordu. Zamanında hayat arkadaşlarını bulamazlarsa, birçoğu yaratıkların en kötüsü olan vampire dönüşerek hissetme arzusuna yenik düşüyordu.

"Emeline." Uzun boylu, siyah saçlı ve orman yeşili gözlü bir kadın oyun bahçesinden ona el salladı. "Çok güzel bir gün."

Genevieve Marten muhteşemdi. Manken zayıflığında. Uzun boyluydu ve bacakları sonsuza kadar uzanıyordu. Dar kot pantolon ve deri çizmeler giymiş, bu kıyafetle bile beş çocuğa dadılık yapmak için fazla zarif görünüyordu. Emeline, Genevieve'in bağımsız bir servete sahip olduğunu ve dünyayı gezdiğini biliyordu ama yine de herkesin olabileceği kadar tatlıydı ve Tarık ile Charlotte'un yapamadığı çocuklara bakma işini o üstlenmişti. Emeline, Genevieve'in vücudunda kötü bir kemik olmadığından emindi.



"Öyle, değil mi?" diye karşılık verdi. O bir an için Emeline kendini normal hissetti, sanki bir arkadaşı varmış ve sadece çok güzel bir gün olduğu için neşeli bir anı paylaşıyorlarmış gibi.

El sallarken, mavi-siyah saçlarından uzun bir tutam yüzünün etrafına düştü ve belli belirsiz yakında kesmek zorunda kalacağını düşünerek saçlarını geriye itti.

Saçlarını her zaman sevmişti, onun çekici olduğunu düşündüğü tek özelliği buydu. Ama saçları belinin altına düşüyordu ve saçlarına doğru düzgün bakamayacak kadar bitkin düşmüştü. Bırakın yıkamayı, taramak için kollarını kaldırmak bile korkunç bir angarya haline gelmişti. İcini çekti ve çenesini elinin topuğuna dayadı, gözleri koşan on beş çocuktaydı.

Çocukları izlemeyi *seviyordu*. Artık gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmiyordu ama buna en çok yaklaştığı zamanlar böyle zamanlardı, onları gözlemlemek

oynuyor ve gülüyorlardı, görünüşte kaygısız ve mutluydular. Onun kasıtlı fedakârlığı sayesinde hayattaydılar. Kahkahalarının sesi, onları salıncaklarda, kaydıraklarda ve normal şeyler yaparken görmek, katlandığı her korkunç ana değerdı. Onlar hayattaydı. Travma geçirmişlerdi, evet, ama hâlâ hayattaydılar ve umarım çok çabuk iyileşiyorlardı.

"Gel bize katıl," diye seslendi Genevieve.

Emeline onlara katılmak istedi. Hatta buna ihtiyacı vardı ama bu riski göze alamazdı. Genevieve'in ona sırt çevireceğini düşünmüyordu ama başkaları da vardı.

"Çay içiyorum," dedi. "Bana katılmalısın. Kurabiye pişirdim."

Çocuklar onun verandada olduğunun farkına varmışlardı; gündüzleri, şiddetli bir fırtınanın ortasında bile sık sık yaptığı bir şeydi bu, ama geceleri asla. Geceleri evde kalıyordu, kalbi çok hızlı atıyordu, Vadim'in onun için geleceğinden korkuyordu. Vadim'in geleceğini biliyordu, bu sadece bir zaman meselesiydi. Vadim bazen ona fısıldıyordu, onu aklından çıkaracak kadar güçlü olmadığı zamanlarda. O zamanlar giderek daha sık olmaya başlamıştı. Emeline sık sık kehanet rüyaları görürdü. Onları tekrar tekrar görüyor, küçük ayrıntıları değiştirerek olayların sonucunu değiştirmeye çalışıyordu. Vadim onu bu rüyalarda bulmuş, onu tuzağa düşürmenin ve yakalamanın bir yolunu bulmuştu. Kız kaçmıştı ama Vadim hâlâ kızın zihnindeydi ve ondan kurtulması imkânsızdı.

"Emeline!" sesler korusu ona seslendi. Mutlu. Sevecen.

Verandasından nadiren ayrılrsa da, arkalarını kolladığını biliyorlardı. Kendisi için büyük bir bedel ödeyerek onları birden fazla kez kurtarmıştı. Tam olarak farkında değillerdi.

ve hiçbir zaman da olmayacaklarını umuyordu. Zaten taşıdıkları yükten daha fazlasını taşımak için çok gençler.

"Bizimle sallan, Em," diye seslendi Danny. On beş yaşındayken uzun boylu ve çelimsizdi, formu ileride nasıl biri olacağının işaretlerini vermeye başlamıştı. Emeline onun kardeşlerine duyduğu sevginin yanı sıra büyük bir cesarete de sahip olduğunu biliyordu. Ebeveynleri öldükten sonra onları bir arada tutmuş ve kızlar şehrin altındaki labirentte canavar adamlar tarafından kaçıırıldığında onların peşinden gitmişti. Danny'ye hayran olmaktan kendini alamıyordu.

"Şu anda değil ama bir tabak dolusu sıcak çikolata parçacıklı kurabiyem var. Ve Genevieve, ayrıca beyaz çikolataya batırılmış taze kızılıcık ve antep fıstıklı biscotti var."

Tariq Asenguard evlat edinme işlemleri tamamlanana kadar çocukları yanına almış, bir nevi koruyucu ebeveyn olmuş, onları arkadaşları ve eşsiz güvenlik sistemiyle korumuştur - tıpkı onu koruduğu gibi. Emeline ona minnettardı ama daha fazla kalamayacağını biliyordu.

Danny verandaya koştu, eğildi ve başının üstünü bir öpücükle okşadı, bir avuç kurabiye aldı ve üç yaşındaki Lourdes ya da Bella itiraz edemeden salıncaklara geri döndü. Bella onun en küçük kız kardeşiydi. Lourdes ise Tarık'ın karısı Charlotte'un yetim yeğeniydi.

"Teşekkürler, Em!" Danny bir tanesini bütün olarak ağzına atarak bağırdı. "Çok güzel." Her iki küçük kız da hemen bir tane almak için ellerini uzattı ve Danny de onları kırmadı.

Genç yaşına rağmen Danny ailesini müthiş bir koruyuculukla izliyordu. Küçük Lourdes, Emeline ve Emeline'in en iyi arkadaşı Blaze için de aynı derecede korumacıydı. Her şeyi kaybettiğini sandığı zamanlarda ona yardım etmişlerdi. Akıllı bir çocuktur, tarif edilemeyecek kadar cesurdu ve hepsini yanına alan Karpatyalı erkeklere benzemeye başlamıştı. Saçları biraz fazla uzundu, çünkü Karpat erkeklerinin sık sık yaptığı gibi uzun bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplayabilmek için uzatıyordu. Tarık'a hayrandı ve hatta onun gibi yürüyordu.

Kızlar kaçıırıldığında sokaklarda yaşayan yetimlerdi ve bir arada kalmaya çalışıyorlardı. Danny kız kardeşlerinden vazgeçmeyi reddetmiş ve onların peşinden şehrin derinliklerine inmişti; tüneller ve odalardan oluşan devasa bir labirent, şehrin altındaki bir şehir. Emeline hatırlayınca ürperdi. Bunu düşünmemek, aşağıda yaşananların dehşetine kapıyı kapatmak için çok uğraştı. Danny ile ilk kez bir rüyada, daha sonra da kız kardeşleri kaçıırıldığında gerçekte karşılaşmıştı. Ne olacağını bilmesine rağmen

kızların güvenliğini sağlamak için ona yardım etmişti. Kaderini rüyalarında yeterince görmüştü ama birinin çocukları oradan çıkarması gerekiyordu, yoksa o karanlık, pis kokularla dolu kâbuslar diyarında öleceklerdi.

Sokak çocuklarını anlıyordu; kendisi de sokak çocuklarından biriydi ve nasıl Yakın bir ailenin istikrarını çok arzuluyorlardı. Bir tarafı binalar, bahçeler ve gölle, diğer üç tarafı araziye çevreleyen yüksek çitlerle ve arazinin sunduğu tüm olanaklarla çevrili devasa komplekse baktı. Yine de bir hapishaneydi. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbirisi buradan güvenle ayrılamazdı. Çocuklar bile. Belki de özellikle çocuklar.

"Kızılık ve Antep fıstıklı biscotti?" Genevieve elindeki kitabı bıraktı. Çocuklara göz kulak olabileceği uzun meşe ağacının altındaki banka gitti. "Bunları sen mi yaptın?"

"Bu sabah," diye ikna etti Emeline. Genevieve'in arkadaşlığını istiyordu. Birkaç dakikalığına bile olsa kendini normal hissetmeye ihtiyacı vardı. Bazen odağı değişirse acıya daha uzun süre direnebilir, birkaç dakikalığına korkmayabilir ve herkes gibi bir hayatı varmış gibi davranabilirdi. Bugün buna ihtiyacı vardı - bütün sabahı yemek pişirerek geçirmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Ejderhamın üzerine binebilirsin," diye teklif etti Amelia. On dört yaşındaydı ve vücudu şimdiden bir kadınıninkine dönüşmeye başlamıştı. Saçları gürdü ve ağabeyiyle sürekli itişip kakıştığı için sık sık dağılıyordu. Güzel gözleri ve öldürücü bir gülümsemesi vardı. Emeline ona ve onun kız kardeşleri ile erkek kardeşlerine duyduğu sevgiye hayrandı.

Emeline ejderhalardan birine binmek için bir teklif almanın çok büyük bir şey olduğunu biliyordu.

Taştan yapılmış, her biri farklı renkte olan beş ejderha oyun alanının bir kenarında oturuyordu. Sanki birer heykel gibi görünüyorlardı. Başka bir şey değillerdi. Emeline her ejderhanın çocuklardan biri için özel olarak yapıldığını biliyordu. Onları eğlendirmek için, evet, ama daha çok korumak için. Devasa avluda çok gerçekçi bir şekilde çömelmiş olan ejderhalar aniden canlanabiliyor, kanatlarını açıp uçabiliyor ve ateş püskürtebiliyorlardı. Amelia'nın ejderhası çarpıcı bir turuncuydu ve onu çok seviyordu. Emeline onu sık sık ejderhaya fısıldarken ya da uzun boynunu koluyla çevrelerken ve onu şefkatle koklarken görüyordu.

Emeline iç çekti. Çocukları, özellikle de Amelia ve on yaşındaki Liv'i hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama verandadan ayrılmaya cesaret edemiyordu.

"Ejderhana binmeyi çok isterim Amelia. Çok güzel ama ben burada oturup çay içmekten ve sizi izlemekten keyif alıyorum." Bu kesinlikle

Gerçek. "Gel biraz kurabiye al. Ejderhalar sever mi bilmem ama ona bir tane verip benden olduğunu söyleyebilirsin."

Amelia kıkırdadı ve ağabeyinden çok daha ağırbaşlı bir tempoyla avluyu geçerek eve doğru ilerledi. Viktorya dönemi evi, Tarık ve Charlotte'un evi olan çok daha büyük olanın küçük bir kopyasıydı. O ev arka planda, oyun bahçesinin hemen ötesinde görünüyordu. Emeline de oraya bakmaktan her zaman keyif alırdı. Tarık'ın ana evi, klasik yarım daire kemerleri, kornişli kalkanları, kaya yüzlü kare kuleleri, şerit desenli kemerli ve kış aynalı pencereleri, hepsi klasik Richardson Romanesk'i olan geniş bir konaktı.

Gölün suyu tembel tembel kıyıya vuruyordu. Güneş suya öyle bir vuruyordu ki, kuşlar ve balıklar tarafından rahatsız edilen damlacıklar suya damlayan göz kamaştırıcı elmaslar gibi görünüyor ve yüzey boyunca yayılan güzel halkalara neden oluyordu. Emeline suyun hareket ederken çıkardığı seste her zaman huzur bulurdu. Bazen Blaze ya da Charlotte gibi olmayı dilerdi, artık insan değillerdi ama Karpatyalı, inanılmaz şeyler yapabilen eski bir insan ırkıydılar. Ellerini sallayarak suyu hareket ettirebilir, dans ettirebilir, o rahatlatıcı sesi yüksek tutabilirlerdi, böylece vücudunu sarsan acı yerine ona konsantre olabilirdi.

Amelia kendini Emeline'in karşısındaki sandalyeye attı. Bir kurabiye kaptı ve öne doğru eğildi. "Em, senin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, bunu yapacağımı biliyorsun."

*Tanrım.* Çocukları çok severdi. Hepsi inanılmazdı. Her biri. Onları kurtarmak için o labirente, o dehşet odalarına girme kararını verdiği için minnettardı. Ödemesi gereken bedel ne olursa olsun, bu kararından pişmanlık duymayı reddediyordu ve günün her dakikasında bunu ödüyordu. Güven verici bir gülümsemeye zorladı. "Berbat göründüğümü biliyorum Amelia, ama iyiye gidiyorum." Bu bir yalandı. Acı daha da kötüleşiyordu. Acı ve korku. Gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Gün batımı hızla yaklaşıyordu ve güneş gökyüzünden kaybolur kaybolmaz hemen eve girecekti.

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı Amelia. "Değilsin, Emeline. Lütfen Tarık ya da diğerlerinden birinin sana yardım etmesine izin ver. En korkutucu olanlardan birkaçı iyi şifacıdır."

Emeline otomatik olarak geri çekilmesine, vücudunun küçülmesine engel olamadı. Kollarını kendi etrafında sardı, sanki vücudunu gizleyebilir, kendini görünmez yapabilirmiş gibi. Kadim ırk iyileşebiliyordu. Bunu görmüştü. Onlara gidip yardım isteyebilmek istiyordu. Acıyı durduracak herhangi bir şey. Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Onlara ihtiyacım yok."

"Onlardan korkuyor musun? Ben de seninle gelirdim."

Amelia uzanıp bileğine dokundu ve dirseğine kadar uzanan morluk çizgisini takip etti. Dokunuşu hafifti ama yine de acıtıyordu. Emeline kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Amelia yeraltı şehrinde yaşananlar yüzünden travma geçirmişti. Yapabileceği hiçbir şey yokken Emeline için endişelenmesine gerek yoktu. Emeline onun çocuk olmasını istiyordu ama gerçekçi olmak gerekirse, Amelia için geri dönüş olmadığını biliyordu.

"Ne kadar güzel bir gün, değil mi? Yağmuru severim, ama bu muhteşem, her şey taze ve yeni parlıyor." Çay fincanına rahatça uzanırken sesini hafif tuttu, bu hareket ona kolunu ulaşamayacağı bir yere götürmek için meşru bir neden veriyordu. Çay fincanını tabağına geri yerleştirdiğinde elini kucağına koydu ve morluğu kapatmak için gizlice kolunu çekti.

Amelia bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonunda kurabiyeden bir ısırık almakla yetindi. "Bunlar hâlâ sıcak."

"Değil mi? Çok güzeller. Dondurmayla bayılırım."

Amelia üç tane daha topladı. "Ejderham bunları olduğu gibi sevecek. Teşekkürler. Ne zaman binmek istersen haber ver ve bana ihtiyacın olursa Em, gelip seninle kalırım." Bakışları Emeline'in morarmış koluna kaydı, renk değişimini göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu.

"Sağ ol tatlım," dedi Emeline, gözyaşlarının yakıcılığıyla mücadele ederek. "Git ejderhanla iyi eğlenceler."

Amelia tereddüt etti, onun önünde beceriksizce durdu, sonra eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Sen de önemlisin Em. Hepimiz için. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Emeline kollarını göbeğinin etrafında sıktı ve onu sadece bir iplikle bir arada tuttu. Amelia'nın ve diğer çocukların güvenliğini sağlamak için yerleşkeden ayrılmayı göze alması gerekecekti. Ayrılma kararını verdiğinde muhtemelen hayatta kalamayacağını biliyordu. "Teşekkür ederim Amelia. Sanırım bazen hepimizin bir hatırlatıcıya ihtiyacı oluyor."

O çocuklar kadar önemli değildi. Onlar bir hayatı hak ediyorlardı ve hiç sahip olmamışlardı. Onlar sokak çocuklarıydı, bir çöp tenekesinden diğerine yaşıyorlardı, büyükler küçükleri geçindirmek için çalışıyorlardı. Kışın en sert günlerinde ısınmak için birbirlerine sokuluyorlardı. Burada, Tarık Asenguard'ın yerleşkesinde, zengin Karpatyalı onların koruyucusu olarak, biliyordu ki

Nihayet bir evi vardı. Hayal edilebilecek en kötü kötülüğü üzerlerine çekerek onları tehlikeye atamazdı.

Amelia verandadan atladı ve kayıtsızca ejderhasına doğru yürüdü. Emeline onun yaratığa koşmak istediği ama ağırbaşlı davranmaya çalıştığı izlenimini edindi. Artık çok az şey gülümseyebilirken bu durum Emeline'in gülümsemesine neden oldu. Amelia genç bir delikanlı olmakla çok yaşlı bir ruh olmak arasında gidip geliyordu.

"Emeline." Genevieve'in sesi ona doğru uçu ve sürüklendiğini fark etti. Bazen böyle yapardı, kafasının içinde hiçbir şeyin, içini kemiren korkunç acının bile ona ulaşamayacağı bir yer bulmaya çalışırdı. "Size katılmamın sakıncası olmadığına emin misiniz?"

Emeline başını kaldırdı ve bu bir efforttu. Dışarıda kendi başının çaresine baktığını sanıyordu ama birdenbire umutsuzca yorulmuştu. Bugünlerde her şey bir effort gibi görünüyordu, ama çocukların oyununu izlemek, üç yaşındaki Bella'nın ağabeyi onu salıncakta iterken güldüğünü görmek ona bir merhem oldu. "Elbette bana eşlik etmeni istiyorum, Genevieve." Diğer kadına gülümsedi.

"Bir yetişkinle konuşmak çok güzel. Charlotte ve Blaze bütün gün uyuyor ve çocukları çok sevmeme rağmen bazen bir yetişkinin sesini duymazsam saçımı başımı yolacağımı düşünüyorum." Genevieve, Amelia'nın az önce boşalttığı sandalyeye zarıfçe çöktü. "İkisi kalktığında geceyi bitirmeye hazır oluyorum." Esnedi ve kendine bir fincan çay doldurdu. "Görünüşe göre yaşlı bir kadına dönüşüyorum. Gittikçe daha erken yatmak istiyorum."

Kahkahası yumuşaktı ve Emeline'i, onun yaşındaki bir kadının gün batımından hemen sonra yatağa girmesinin saçmalığına katılmaya davet ediyordu. Emeline sandalyesinde geriye doğru kaydı, böylece gölgeler görünüşünü yumuşatabildi. Dikkatli bir insan onun kilo vermeye devam ettiğini fark ederdi ve Genevieve de dikkatliydi.

"Çok iyi uyuyamıyorum," diye itiraf etti Emeline. "Müzik çalışıyorum ama bu her zaman yardımcı olmuyor."

Genevieve nazikçe, "Biriyle konuşmaya ihtiyacın var," dedi.

Emeline başıyla onayladı, çünkü gerçek buydu. Konuşmayacaktı. Yapamazdı. Ama Genevieve'in haklı olduğunu bildiği için kabul etti. "Blaze ve Charlotte da bana bunu söylüyor. Bir anını bile yeniden yaşamak istemiyorum, bir daha asla, hatta hakkında konuşmak bile istemiyorum."

Olay. Böyle düşünüyordu, o saatleri zihninde en aza indirmeye çalışıyordu. Her şeyi tarihindeki başka bir an haline getirmeye. O

Karmakarışık saçlarını titreyen parmaklarıyla itti. Bir an için nefes alamadı. Vücudundaki acı sandalyede kıvrana kadar arttı, kısık bir inilti çıktı. Genevieve hemen ayağa fırladı ve küçük masanın etrafından dolanarak ona doğru geldi.

Emeline diğer kadını durdurmak için çaresizce elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Lütfen. Bunu yapabilirim. Bunu kendi yöntemimle yapmalıyım."

"Charlotte bana bir şifacının geleceğini, her an burada olabileceğini söyledi. O

güçlü. Ayrıca Dragomir Kozel'in muazzam bir şifacı olduğu söyleniyor-" Genevieve sözünü kesti. "Tamam, onu tavsiye edemem. Tarık da dahil olmak üzere herkes onun yanında gergin görünüyor ve o tanıdığım en soğukkanlı adam." Biraz isteksizce sandalyesine geri oturdu.

Kadim Karpatyalı'nın adını duyunca Emeline dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Tuzlu ve biberli saçları beline kadar inmiş, filmlerden fırlamış bir savaşçı gibi görünen adamı arazide dolaşırken görmüştü. Vücudu bariz kaslarla doluydu, Tarık'ın takım elbiseli şık görüntüsünden çok farklıydı. Dragomir'i takım elbise içinde hayal edemiyordu. Elbette onu gizlice izlemişti, hangi kadın izlemezdi ki? Sert, tamamen erkek, yüz hatları sert ve yaralı, sert, çok ilgi çekiciydi.

Aslında onu rüyasında görmüştü ve bu onu korkutmuştu. Kimseyi hayal etmeye cesaret edemezdi. Uyanık olmadığı zamanlarda zihninin içine bakabilen bir düşmanı vardı. Bunu düşünmek bile histerik bir şekilde gülmesine neden oluyordu. Eğer bir danışmana gidip onun düşüncelerini okuyabildiğini söylemeye çalışsaydı, bir hücreye kapatılırdı. Kimse ona inanmazdı. Dragomir gibi bir adamın ayaklarını yerden kesmesini hayal etmek gibi basit bir lükse bile sahip değildi. Onun gerçekliğiyle asla yaşayamayacağını biliyordu ama fantezi kurmak istiyordu.

Daha da kötüsü, bazen rüyaları gerçek oluyordu, her gece kendini tekrar eden, her yeni rüyada yeni ayrıntılar ekleyen rüyalar. Dragomir'i görmeden önce bile bu rüyaları görmeye devam etmişti. Her zaman, sonunda o ölüyordu. Onu kurtarmış, çocukları kurtarmış ve ölmüştü. Onun yüzünden. O arazideyken evinde saklandı çünkü onunla asla buluşmayacaktı. *Asla*. Eğer bu tanışmadan kaçınabilirse, belki de kabusları gerçeğe dönüşmeyecekti.

"Yüzün kızarıyor."

"Öyle miyim?" Boğazına dokundu ve parmaklarını göğsünde gezdirdi, derisinin altında sıcaklığı hissedebildiğini görünce şok oldu. Bununla birlikte

Kabuslarında erkekle ilgili fanteziler kuruyordu - reddetmek için çok uğraştığı fanteziler, ama yine de aklına geliyorlardı.

Genevieve, "Herkes onun yolundan çekilsin," diye tekrarladı. "Dragomir tehlikelidir."

"Bunu görebiliyorum," diye itiraf etti Emeline. "Bunu herkes görebilir. İnanın bana, o dışarıdayken ben eve giriyorum." Bu kadarı doğrudu. Onun hayatını riske atamazdı. Ve şimdi de ... Karpatyalı erkeklerin hiçbirinin onun etrafında olmasını şansa bırakmıyordu. Charlotte ve Blaze artık ikisi de Karpatlıydı. Onların yanında da olamayacaktı. Ama Dragomir... aslında kadimlerden herhangi biri, ama Dragomir dikkatini çekmişti. Onu, kendisini ya da herkesi tehlikeye atmadan ona yaklaşamazdı.

Rüzgâr biraz değişti, yaprakları savurdu ve küçük girdaplar halinde arazide döndürdü. Gölgeler uzadı, genişleyen konağın kopyalarını yere fırlattı. Hayalinde, yerdeki kuleler karanlıkta büyüdü ve çok daha küçük olan Victoria'sına doğru uzandı.

Titredi ve uzanan ellerden saklanmak için gölgelere doğru geri çekildi.

"Em! Em!" Bella'nın sesi dikkatini çekti. Danny onu salıncağın tepesine itmişti ve bir eliyle sallanırken diğer eliyle zinciri tutuyordu.

Yüreği ağzına gelerek çocuğa el salladı. "İki elinle tutun Bella!" diye seslendi.

Genevieve, "Size ve birbirlerine gerçekten karşılık veriyorlar," diye gözlemledi. "Onların arasına yeni yeni girmeye başlıyorum."

"Ben de evsizdim," diye itiraf etti Emeline. Çocukluğu hakkında nadiren konuşurdu ama Genevieve artık bir arkadaş olmuştu. Çok az arkadaş vardı. Açıklamaktan zarar gelmezdi, özellikle de Genevieve çocuklara karşı çok iyi davrandığı ve sesi biraz incinmiş gibi çıktığı için. "Hava kötü olduğunda, Blaze ve babasının barının olduğu binanın çatısına tırmanırdım.

Daireleri onun üstündeydi. Blaze penceresini kilitlemeden bırakırdı ve ben de içeri girip orada uyurdum. Babası uzun süre bilmiyormuş gibi davrandı." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "İyi bir adamdı."

"Yani eğer param olmasaydı

... . " "Ya da bir aksanım," diye

araya girdi Emeline.

Genevieve usulca güldü ve sonra ayıldı. "Ben çok varlıklı bir ailede büyüdüm. Bu da beraberinde bir dizi önyargıyı getiriyor."



Emeline onun yüzünü inceledi. Genevieve gerçekten çok güzel bir kadındı. Her zaman tatlı ve sevecendi ama o anda içindeki hüznü okumak çok kolaydı. Gözlerini kırıştırdı ve Genevieve yine gülümsüyordu. Saklanıyordu. Belki de herkes saklanıyordu. Emeline artık bilmiyordu. Bu düşünce onu üzdü.

"Lourdes çok güzel küçük bir kız," dedi.

"Çok tatlı biri," dedi Genevieve. "Sanırım oraya geri dönmeliyim. Danny kızları salıncakta itmekten bıkmış gibi görünüyor ve saatlerce sorup durabilirler."

"O iyi bir çocuk." Öyleydi. Danny'den çok etkilenmişti. "Çay için teşekkürler. Charlotte kalkmadan önce biraz zamanım var. o devralır. Benim de zamanım olacak."

Emeline başını salladı ve onun oyun alanına geri dönmesini izledi. Birkaç saniye gözlerini kısarak güneşe bakan ve sonra başını sallayan Danny ile kısa bir süre konuştu. Başını kaldırışındaki bir şey Emeline'in dikkatini çekti. Kaşlarını çattı ve onu neyin kaçırdığını düşünmeye çalıştı. Adamın başını eğmesi ona birkaç kez gördüğü bir şeyi hatırlattı. O şey önemli . . .

"Em!" Liv tam önünde belirdi, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Kollarını Emeline'in boynuna doladı. "Seni özledim."

Emeline'in nefesi küçük kızın ani görüntüsü karşısında ciğerlerinden fırladı. Kız. Liv yeraltı şehrinde korkunç şeylere katlanmıştı ve bu ikisini birbirine bağlamıştı. On yaşında, olması gerekenden yıllar daha büyüktü, çocukluğu ondan koparılmıştı. Emeline bir an için gözlerini kapadı ve küçük kıza duyduğu sevginin tadını çıkardı. Karpatyalılar hayatını kurtarmak için onu dönüştürmüş, tamamen kendi dünyalarına katmışlardı, bu yüzden teknik olarak Liv'le vakit geçirmemesi gerekiyordu, bu çok tehlikeliydi.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı. Bu doğrudu. Çocuk iyileşiyordu, zengin toprağın işini yapmasına izin vermek için toprağa konmuştu. Liv iyi görünüyordu, cildi artık solgun değildi, gözleri artık perili değildi. "Toprakta birkaç hafta daha kalman gerektiğini sanıyordum. Ve henüz gün batmadı."

Liv omuz silkti ve geri çekildi. "Kendimi iyi hissediyorum ve Tarık bana yeni ve çok genç olduğum için güneşin son ışıklarında bile yürüyebileceğimi söyledi. Kardeşlerimi ve seni özledim." Avludan Genevieve'in elinde kitap, bir kez daha banka yerleştiği yere baktı. "Benim onlarla birlikte olmaya ihtiyacım olduğu kadar onların da beni görmeye ihtiyacı var."

Emeline başıyla onayladı. "Çok üzgündüler, bu yüzden evet, bence seni görmeleri gerekiyor Liv, ama bunun bedeli sana ödetilmemeli. Charlotte ya da Tariq daha fazla iyileşmen gerektiğini söylerse, onların dediklerini yap."

"Senin yaptığın gibi mi?" Liv sinsice konuştu.

İç çekti. "Ne kadar zeki olduğumu unutmuşum."

Liv ona çok yaşlı gözlerle baktı. Emeline gözyaşlarını geri kırıptı. Liv asla normal bir çocukluk geçiremeyecekti. Bir daha asla umursamadan oynayan o küçük kız olamayacaktı.

"Sana daha hızlı ulaşamadığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Liv onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Sen geldin. O korkunç kuklaların beni canlı canlı yiyeceğini sanıyordum ama sen geldin. Sen ve Blaze beni kurtardınız."

Emeline sadece ikisinin olduğundan emin değildi. Konsantre bir çaba olmuştu. Yardım almışlardı. Zorla gülümsedi. "Vadim'in hâlâ sana fısıldayabildiğini söyleyebilir misin?"

Liv başını salladı. "Tamamen gitti." Emeline'in elini çekiştirdi, sanki onu yukarı çekebilir ve kendi gittiği yoldan götürebilirmiş gibi. "Seni dönüştürmelerini söyle, Em. Sana ulaşamayacak."

Emeline daha iyi biliyordu. Başını iki yana salladı ve yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Genevieve kitabına dalmış, sadece üç yaşındaki iki çocuğa bakmak için başını kaldırıyordu. Danny kızları öyle bir itiyordu ki, ciyak ciyak gülüyorlar ve daha fazlasını istiyorlardı. Amelia yüzünde bir gülümsemeyle küçükleri izlerken bir yandan da taş ejderhayı okşuyor, ara sıra eğilip kulağına fısıldıyordu.

"Ne oldu Em?" Liv sesini alçalttı, her zaman olduğu gibi Emeline ile uyum içindeydi.

"Karpatyalı olamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Seni dönüştürebilirler. Benim için acıtmayacak şekilde yaptılar. Senin için de yapabilirler."

"Keşke bu kadar basit olsaydı, ama

Vadim ..." "Seni buraya getiremez, sen korunuyorsun."

"Hâlâ bana fısıldıyor. Bunu durduramıyorum," diye itiraf etti Emeline. "Beni delirtiyor. Ve acı ..." Sözlerini yarıda kesti. Liv onun tek destekçisi olabilirdi ama o sadece on yaşındaydı, Emeline'in sorunlarıyla uğraşmak için çok küçüktü.

"Eğer seni dönüştürmelerine izin verirsen, onun kanını senden alırlar," diye ısrar etti Liv. "Korkutucu olduğunu biliyorum ama ben yaptım. Sen de yapabilirsin."

Emeline başını salladı ve iki elini de çalkalanan midesine bastırdı. "Aynı şey değil. Benim üzerimde işe yaramaz."

"Neden?"

"Sana hayat arkadaşlarını açıkladılar mı? Charlotte neden Tarık'la ve Blaze neden Maksim'le?"

Liv başını salladı. "Birazcık."

Emeline bir nefes aldı ve sonra düşünülemez olanı biraz aceleyle söyledi, birine söylemek için çaresizdi ama yüksek sesle söylemekten korkuyordu. "Sanırım Vadim benim hayat arkadaşım." Öyle olduğunu biliyordu. Vadim onun kanını alıp kendi kanını içmeye zorladığında bunu ona söylemiş, korkunç bir şekilde gülmüştü. Bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Haftalar sonra, şimdi bile boğazı yanıyordu ve derinlerde bir yerde bu yanma devam ediyordu.

Liv'in beti benzi attı ve Emeline'in yapacağını bildiği gibi geri adım atarak onun elini bıraktı. Hepsi öyle yapardı. O kirliydi. Dünyada Vadim'den daha kötü bir canavar yoktu ve o da Vadim'in diğer yarısıydı. Belki de Karpatyalılar gerçeği öğrenirlerse onu yok bile edebilirlerdi. Arkadaşları ona sırt çevirecek, tamamen yalnız kalacak ve Vadim'in sürekli saldırılarına karşı kendini savunamayacaktı.

"Bu olamaz," diye fısıldadı Liv.

"Öyle," dedi ve titreyen parmaklarını ağzına bastırdı. Örttü. Dehşet dolu bir çığlık attı. Gerçeği paylaşmak işini kolaylaştırmamıştı. Bunu yüksek sesle itiraf etmişti ve şimdi gerçek inkâr edilemezdi.

Liv ona şefkatle baktı. "Umurumda değil. Bu senin kim olduğunu değiştirmez, Emeline. Sana sahip olamaz. Buna izin vermeyeceğiz." Keskin bir sesle konuşmuş, bunu bir yemin haline getirmişti.

"Beni canlı canlı yiyor," diye fısıldadı Emeline, Liv'in onu anlayacağını biliyordu. Saldırısının vücudunda bıraktığı izler değil, fısıltılarıyla zihninde bırakmaya devam ettiği izlerdi. Tehditler. Alaylar. Kafasının içinde olduğunu ve onu oradan çıkaramayacağını biliyordu.

"Onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulacağız," dedi Liv. "Bir şeyler duyuyorum. Hızlı öğrenebilirim. Bir şifacı geliyor ve yaptığı işte gerçekten iyi olması gerekiyor. Eğer yeterince hızlı gelmezse, Dragomir'in yardım edip edemeyeceğine bakabilirim."

Emeline başını salladı. "Karpatlar yok. Onlar bilirler." "O halde öğreneceğim," dedi Liv kararlı bir şekilde. "İyileşmeyi öğrenebileceğimi biliyorum."

Emeline kendini gülümserken buldu. "Her şeyi öğrenebilirsin," diye kabul etti. "Teşekkür ederim, tatlı kızım. Bana yardım etmek istemeni takdir ediyorum."

"Onları izliyorum. Her zaman izledim. Her şeyi hatırlıyorum, bu yüzden yaptıkları kalıpları takip etmek veya söyledikleri kelimeleri söylemek kolay."

Emeline'in omurgasından aşağıya bir endişe dalgası süzüldü. "Bebeğim, etrafta dolaşıp onların söylediklerini tekrarlayamayacağını biliyorsun. Bazı komutları Karpas dilinde ve sen bunu henüz anlamıyorsun. Ne söylediklerini bilemezsin."

Liv omuz silkti. "Sonuçları biliyorum."

"Tatlım, gerçekten, ne anlama geldiğini bilmediğin şeyleri öylece söyleyemezsin. Bu tehlikeli olabilir."

"Her şey tehlikelidir," dedi Liv. "Bilgi her şeydir, bana söylediğin bu değil miydi? Ne kadar çok şey bilirsek, o kadar çok şeyi çözebiliriz."

Emeline iç çekti. "Şimdi de kendi sözlerimi bana geri çeviriyorsun. En azından dinledin."

"Seni her zaman dinliyorum." Liv ona tekrar sarıldı. "Neden gidip biraz uzanmıyorsun Emeline? Yetişkinler uyanıp bize ders çalıştırmadan önce ben kardeşlerimle oynayacağım."

"Birkaç dakika içinde geleceğim," diye kabul etti Emeline. "Mümkün olduğunca uzun süre güneşte kalmayı seviyorum." Güneş battıktan sonra evinde kalmalı, kapıyı kilitlemeli ve uyumamak için dua etmeliydi. Dışarıda, gecenin içinde arkadaşları Karpatyalılar vardı ve onun hakkındaki gerçeği öğrendikleri anda ona düşman olacaktı. Evinde, karanlıkta Vadim ona fısıldadı, Tarık Asenguard'ın mülkünün sığınağını terk edip ona gelmezse her türlü işkenceyi yapacağını vaat etti. "Aileni özlediğini biliyorum."

"Sen de benim ailemsin Emeline," dedi Liv ciddiyetle. "Ama haklısın. Onları özledim. Şunlara bak" -kolunu oyun bahçesine doğru salladı -"Çok havalılar."

Güldü ve Emeline sesin gerçek olduğunu duyunca mutlu oldu. Liv'in kahkahasını bir daha duyabileceğine inanmıyordu. Tamamen Karpatyalı olmak ona çok yardımcı olmuştu.

"Ben de ejderhamı özledim. Yapmayı öğrenmek istediğim her şeyi düşündüm ve ejderhamı uçurmak listenin en başında yer alıyor."

Emeline gökyüzüne baktı. Güneş hızla kayboluyordu. "Yapman gereken Böyle bir şeye kalkışmadan önce Charlotte ve Tariq'i bekle. Vadim ve canavar arkadaşlarını dışarıda tutmak için gerekli önlemlerin alındığını

biliyorsun." O

Bu ismi söylerken bile vücudundan geçen ürpertiye engel olamıyordu. Vadim Malinov gece gündüz onu takip ediyordu. Onu ya da çocuklardan birini tekrar ele geçirme düşüncesiyle yüzleşemezdi. "Bekle Liv."

Liv yine güldü, sesi yumuşak ve narindi, esintide çınlayan müzikal çanlar gibiydi. "Yetişkinler eğlenceli bir şey için bizi hep bekletmek isterler."

Emeline başını salladı. "Bu doğru değil, aptal. Seni seviyoruz ve başına bir şey gelmesini istemiyoruz. Yüksek bir çitin arkasında yaşamamanın, bir yerlere gidememenin ve diğer çocukların yapabildiği şeyleri yapamamanın zor olduğunu biliyorum, ama onların sahip olmadığı başka şeylere de sahipsin." Bu çok doğrudu ve Liv'in bunu görmesine, kabul etmesine ihtiyacı vardı; böylece çocukların hayatlarını riske atma şansı kalmayacaktı.

Liv küçük bir iç çekişle, "Biliyorum," diye onayladı. "Alçaktan uçacağız, güvenlik önlemlerinin altında. Zaten onları aşabileceğimizden de şüpheliyim."

Emeline sesindeki spekülasyondan hoşlanmamıştı. "Karpatyalı olmanın getirdiği tüm yetenekleri kullanabilmeyi istediğini biliyorum Liv ama sabırlı olmalı ve yetişkinlerin sana öğretmesine izin vermelisin. Yetenekler güçlüdür ve yanlış kullanıldıklarında başkalarına zarar verebilirler."

Liv yine usulca güldü, o tatlı melodi Emeline'in içiyle uyum içinde titreşiyor, kendini daha fazlasını dinlerken bulana kadar sinir uçlarıyla oynuyordu.

Liv, "Ne olduklarını bilmezsem onları kötüye kullanamam, Em," diye belirtti. "Livvie!" Bella bağırdı. "Acele et!"

"Ona bir kurabiye daha götür. Bir tane de Lourdes için unutma," dedi Emeline.

Esnedi, yorgunluk onu yakalamıştı. Gerçekten de içeri girmesi gerekiyordu ama kolları bu kadar kurşuna dönmüşken çay fincanlarını tepsiye geri koyup taşımak büyük bir zahmet gibi görünüyordu.

Liv küçük kızlar için birkaç kurabiye aldı, kardeşine baktı ve birkaç tane daha ekledi. "O her zaman açtır," diye açıkladı.

Emeline gülümsedi. "Kesinlikle öyle." Küçük kıza el salladı. "Git eğlenmene bak."

Liv verandadan atladı ve koşarak kardeşlerinin yanına gitti. Birlikte toplandılar, Danny salıncakları durdururken bir yandan da ağzına kurabiye tikiştiriyordu. Birkaç kez, gün batımına ve yetişkin Karpatlar'ın ortaya çıkmasına ne kadar zamanları olduğunu değerlendirir gibi gökyüzüne baktı. Yine, sadece başını yukarı doğru eğerek yaptığı o basit hareket

Emeline'e hatırlaması gereken önemli bir şeyi hatırlattı ama zihni bulanıktı.

Çocuklar taş ejderhaların yanına koştu, hepsi usulca gülüyordu. Odaklandığı şey Liv'in kahkahalarıydı, çocuğun yaşadığı onca dehşetten sonra bu ses ona çok güzel geliyordu. Çenesini eline dayadı, dirseğini küçük masanın üzerine koydu, başının çok büyük, beyninin bulanık olduğunun farkındaydı. Bu hissi umursamadı - en azından hoştu ve çocuklara odaklandığı sürece karnını tırmalayan acıyı ve zihninde yankılanan dehşet çığlıklarını hissetmedi.

Danny, Lourdes'in mavi ejderhaya binmesine yardım etti. Büyük ve pulluydu, kuyruğu uzun ve dikenliydi. Lourdes sırtına oturdu, uzun boynunu okşarken kulağına fısıldamak için öne doğru eğilirken dizleri sertçe kavradı.

Sonra Bella'yı aldı ve onu kırmızı ejderhanın üzerine yerleştirdi. Lourdes gibi o da taş pulları ve sivri uçları okşadı. Danny kolunu onun beline doladı ve kulağına fısıldadı. Bella birkaç kez başını salladı.

Emeline kaşlarını çatı. Adamın duruşuyla ilgili bir şey, koyu renk kot pantolonunun ejderhanın kızıl kırmızısına yaslanmış görüntüsü, zihninde yavaşça hareket etti. Orada, ulaşamayacağı bir yerde bir şey vardı, yakalaması gereken bir şey ama zihni işbirliği yapmayı reddediyordu. Anıyı ne kadar kavramaya çalışırsa, ondan o kadar kaçıyor.

Rüzgâr yerleşkeden hızla geçerek yerdeki yaprakları karıştırdı, böylece yapraklar bir kez daha yükseldi, bu sefer ejderhaların ve çocukların etrafında dönmeye başladı.

Danny kahverengi ejderhanın, Amelia da turuncu ejderhanın sırtına atladı. Sanki yüz yıldır ejderhalara biniyorlarmış gibi ejderhalara bindiler. Emeline onların bu kadar kolay ve yumuşak hareket etmelerine hayran kalmaktan kendini alamıyordu ama şimdi o anı tam orada, zihninin dış çeperinde duruyordu. Çok yakındı. Bir kâbus . . .

Liv yeşil ejderhaya yaklaştı ve alçak sesle konuştu. Emeline onun ne dediğini duyamadı ama yeşil ejderhanın dikenli kuyruğu kırırdadı. Büyük yaratık boynunu küçük kıza doğru eğdi ve kız kuyruğuna tırmanmak için hareket etmeden önce sıkışmış kafasını okşadı. Oturduktan sonra yüzünü gökyüzüne çevirdi. Bulutlar tepesinde sürükleniyordu. Gri ve büyüktüler, yerleşkenin üzerinde bir battaniye gibi uzanıyorlardı.

Emeline kaşlarını çatarak bulutları inceledi. Güneşten geriye kalanları engelleme biçimlerinden hoşlanmamıştı ve onları daha önce de görmüştü. Çocuklar gülüyor ve heyecan içinde birbirlerine sesleniyorlardı.

Yaramaz sesler sanki bir rüyadaymış gibi ona doğru geliyordu, çok uzaklardan, ama o kadar yorgundu ki, çocukların ne yaptığını görmek için bile kendini uyandıramıyordu.

Göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki, onları sadece bir yarıktan öteye kaldıramıyordu. Güneş batmamıştı ama yakın olduğunu biliyordu. Her zaman gün batımında evine geri dönerdi. Eğer dönmezse ... Bunu düşünmeye bile değmezdi. Yine de zihninde anlaşılması zor bir şey vardı, bir senfonideki sarsıcı bir nota gibi sürükleniyordu, tam olarak kavrayamadığı ama önemli olduğunu bildiği bir şey.

Yeşil ejderhayı dizleriyle kavrayan Liv ellerini kaldırdı ve havada karmaşık bir desen örmeye başladı. Emeline hayallere dalarak desenleri izledi, Liv'in elleri havada zarıfçe sallanıyordu. Mırıltıları yumuşaktı ama sanki komutlar veriyormuş gibi duyuluyordu. Gök gürledi. Kuru şimşekler çaktı. Yapraklar gayzerler gibi yükselerek taş ejderhaların etrafında havaya doğru kuleler oluşturdu. Kâbus. Onun kâbusları.

Alarm Emeline'in zihninde bir çan gibi çaldı. Sert. Tıngırdıyor. Orada bir gölge hareket etti. Karanlık. Bükülmüş. Neşeli. Bir fısıltı. İçinin derinliklerinde bir çığlık duydu. Sert bir şey midelerini tekmeledi, içini tırmıkladı. "Hayır." Fısıldadı ve oyun bahçesinin öbür ucunda Genevieve'in kitabının yere düşüp uyuyakalmasını dehşet içinde izledi.

"Hayır," diye tekrar fısıldadı, zihnini şimşeğin iki bulut arasında açtığı yarıktan içeri sızan karanlık gücün dehşetiyle çalışmaya zorladı. Yerleşkenin üstündeki kütle çalkalanıp kaynıyor, şüpheli bir şekilde cadı mayasına benziyordu.

Ejderhalar kanatlarını açıp havaya sıçrarken güneş battı, o karanlık, çirkin bulutlara ulaşana kadar daha da yüksekte daireler çizdiler. Emeline tekrar "Hayır," dedi ve ayağa kalktı. Titrek bacaklarının üzerinde verandaya koştu. "Liv. Geri dön. Ne yaptığını bilmiyorsun. O bekliyor. Dışarıda bekliyor."

Bulutlar, yuvarlanan siyahın dikişleri arasından turuncu ve kırmızı renkte parlıyordu. Patlayan ateş topları, iyi atılmış el bombaları gibi havadaki ejderhalara doğru püskürürken, diğerleri de yerleşkenin üzerine yağıyordu. Liv, Karpatlar tarafından her şafakta özenle örülen koruyucuları etkili bir şekilde yok etmişti. İzlemiş, düzeni hatırlamış ve onları kaldırarak canavarların evlerine girmesine izin vermişti.

Ejderhalar saldırıdan uzaklaşmak için onları daha yükseğe çıkarırken çocuklar çığlık attı, ancak fireballs onları takip etti, onlara ateş etti, büyük bedenlere çarptı ve turuncu ve kahverengi ejderhaları gökyüzünden düşürdü. Düştüler,



Yuvarlanan, ağır yaralanan Amelia ve Danny yere doğru yuvarlanırken ejderhalarının boyunlarına sarıldılar.

Emeline hızla Genevieve'e doğru koştu. Hâlâ baygındı -Liv'in bir uyku büyüğü yaptığı açıktı- ve tamamen savunmasızdı. Daha üç adım bile atmamıştı ki, önündeki toprak yarıldı. Her iki yanında. Arkasında. Durdu, dehşete kapıldı. Önünde Vadim Malinov duruyordu.

Güzel, yakışıklı ve genç görünüyordu. O, güzelliğin timsaliydi. Modern standartlara göre yakışıklı, herhangi bir derginin kapağını süsleyebilecek bir adamdı. Ona gülümsedi ve alçak sesle, kibar bir selam verdi. Gülümsediğinde dişleri mükemmeldi, o kadar düz ve beyazdı ki muhtemelen gülümsemelerini bahsettiği kişilerin gözlerini kamaştırıyordu ama onun değil. O daha iyi biliyordu. Kalbi küt küt atıyordu ve donup kalmıştı, çılgılık atamıyor ya da kaçamıyordu. Kaçamıyordu.

"Sonunda, canım. Seni çağırdığımda bana gelmeliydin. Şimdi bana seni cezalandırmaktan başka seçenek bırakmadın."

Gülümsemesi kayboldu ve bir adım atıp onu saçlarından yakaladı, uzun düğümleri avucunda topladı ve başını kendine yaklaştırdı. "İtaatsizliğinin bedelini ödeyeceksin. O çocukların her biri ölecek."

## 2

**A**Toprağın derinliklerinde bir huzursuzluk fısıltısı dolaşıyordu. Bu küçük ürperti Dragomir Kozel'i balçıkta yataarken uyandırdı, zengin mineraller Bedenine şifa ve huzur veriyordu. Kötülüğün dalları zar zor hissediliyordu, hafif bir kayma toprak katmanları arasında sürünüyor, aşağı uzanıyor, yukarı uzanıyor, bir virüs gibi yayılıyordu.

Kötülüğün bir hissi vardı. Çok ince bir iplik olmasına rağmen Dragomir bu kadim büyüünün ne olduğunu anladı. Başka bir Karpatyalı'nın bunu hissedebileceğinden şüpheliydi. Belki bir ya da iki kişi, ama onlar da kendisi gibi güneş batana kadar toprağın altında kilitli kalacaklardı. Bu arada, o sinsî kötülük, Tarık ve Charlotte Asenguard'ın yerleşkesinin altında yollar açarak kötü niyetli büyüsünü çalıştırdı. Üstte, altta ve etrafta güvenlik önlemleri vardı, bu yüzden içeri girmenin bir yolu olmamalıydı, ancak toprağın titrediğini ve toprak katmanlarında sürünen yilandan uzaklaştığını inkar etmek mümkün değildi.

Yerleşkede kalan bir hain olmalıydı, korumaları zayıflatmak için büyüler yapan biri. Tarık insanları, çocukları ve yetişkinleri topluyor, kalesini ihtiyacı olanlara açıyordu ve bu da onu -ve diğer herkesi- riske atıyordu. Dragomir sabırlıydı; güneş gökyüzünden çekilene kadar yapabileceği çok az şey vardı ama Karpatlar'ı yıkmak için hangi insanların vampirlerle birlikte çalıştığını anlamaya çalıştı. Tarık insanlardan oluşan bir güvenlik gücü kullanıyordu. Belki de onlardan biridir?

Dragomir insanlarla hiç ilgilenmemiş olmasına rağmen, Tarık'ın etrafı çok kalabalık olduğu için, güvenlik gücü üyeleriyle tanışmak için çaba sarf etmişti. Son derece uzun yaşamı boyunca, insanların Karpatyalıları koruduğu kavramını hiç düşünmemişti. Her zaman tam tersi olmuştu. Hangi insan bir vampire karşı koyabilirdi ki?

Tarık'ın insan güvenlik gücünün başı Matt Bennett gün boyunca yerleşkeyi koruyordu. Orduda Navy SEAL olarak görev yapmıştı. Matt bir grup seçkin askeri bir araya getirmişti. Güvenlik gücünün her üyesi ülkelere üstün hizmetlerde bulunmuştu. Tariq onları vampirlerle savaşmaları için eğitmişti. Yaşayan ölüleri nasıl öldüreceklerini biliyorlardı ve vampirlerin ve Karpatyalıların var olduğu gerçeğini ifşa etmenin cezasının ölüm olduğunun farkındaydılar. Bunlar sır saklamaya alışkın adamlardı - yürüttükleri hemen hemen her görev gizliydi.

Tarık elbette kanlarını almıştı ama Dragomir de herkesin güvende olduğundan emin olmak için bunu yapmıştı. Kadim kanını alırken ve anılarını incelerken Bennett'in hiç kıpırdamadan öylece durmasına şaşırılmıştı. Tarık gibi o da, ihtiyaç duyulması halinde kendisiyle iletişim kurabileceği düşüncesiyle adama kanından bir miktar vermişti ama aslında Dragomir için bu da bir başka önlemdi. Adamın nerede olduğunu ve ne yaptığını her zaman bilecekti. Adamın zihnine dokundu. Yerleşkenin uzak ucundaki pozisyonundan çocukları izlemek için yüksek güçlü dürbünler kullanıyordu ve yaptıkları hiç hoşuna gitmemişti.

Dragomir'in Matt Bennett dahil herkesi huzursuz etmesinin iyi bir nedeni vardı. Tehlikeliydi. Bunu biliyordu. Herkese düşman ya da av gözüyle bakıyordu. Yine de kadınlara ya da çocuklara yaklaşmamış olmasının hiçbir mazereti yoktu. Onları görmezden gelmesi kendi adına bir hataydı. Onları dikkatle incelemeliydi. Birisi yerleşkenin savunmasını zayıflatmış ve her zaman saldırmak için bekleyen usta vampir Vadim Malinov da bundan faydalanmıştı.

Dragomir bu büyü türünün Vadim'e ait olduğundan emindi. Yüzyıllar boyunca onun izine birkaç kez rastlamıştı ve her Karpatlıyı diğerlerinden ayıran özel bir his vardı. Eğer bir Karpatyalı ruhunu teslim etmeyi seçerse, yine de tekil bileşimini yanında götürürdü. Bunun Vadim Malinov'un eseri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Usta vampirle olan savaşını memnuniyetle karşıladı. Zamanı çoktan geçmişti ve anlamadığı bir dünyada yaşamaya çalışmak, Karpat Dağları'nın yükseklerinde, kimseye zarar veremeyeceği bir yerde, manastırda kendini gizlemekle ne kadar doğru bir karar verdiğini kanıtlamıştı. Ona kalan tek onurlu amaç, usta vampiri avlamak ve dünyayı böyle bir kötülükten kurtarmaktı. Sonra manastıra geri dönebilir ve ölümü ne kadar sürerse sürsün dış dünyayla arasına duvarlar örmeye devam edebilirdi.

ölmek. Ölümü hoş karşılardı. Sonsuz, gri bir varoluş yaşamak ona zarar vermişti.

Dragomir Tarık'ın yerleşkesinden ayrılmak, diğerleriyle olabildiğince az temas kurmak istemişti. Karpatlar ya da insanlar, ikisi de artık onun dünyasının bir parçası değildi. O bu modern dünyaya ait değildi. Karpat Dağları'ndaki manastırdan yüzlerce yıl sonra ilk kez tek bir düşünceyle ayrılmıştı; hayat arkadaşını bulma umuduyla. Artık biliyordu ki, onu bulsa bile, zamanı çoktan geçmişti. Modern bir kadınla asla yaşayamazdı ve kadın da onunla asla yaşayamazdı. Hayal bile edemeyeceği kadar değişmiş bir dünyada çok uzun süre kalmıştı. Sayısız savaştan ve birçok ölümcül yaradan sağ çıkmıştı ama sonuçta bunların hepsi boşa gitmişti. Zaman onun en büyük düşmanı olmuş ve onu yenmişti.

Toprağa ve zengin minerallerin, önceden belirlenmiş bir hedefe ulaşmak için yeryüzü katmanlarında ilerlerken kötülüğün yılan gibi kıvrılan dalından nasıl uzaklaştığına odaklandı. Zihninde, Vadim'in planının ne olduğunu anlamak için titremeleri ve küçülmeleri takip ederek yerleşkenin haritasını çıkardı. Kötülük sarmalı Tarık ve Charlotte'un yaşadığı ana evden uzak durdu ama çocukların bulunduğu oyun bahçesinin altına doğru ilerledi. İnce dal, toprakta yılan gibi kıvrılan bir sarmaşığa dönüştü, dallanıp budaklandı, oyun bahçesinin altına ve kadının evinin etrafına tohumlar saçtı. Emeline. Diğerlerini tanımaktan kaçındığı halde *onun* adını biliyordu.

Durumu dikkatle değerlendirerek savaş planını oluşturdu. Tarık ve Charlotte yerleşkeden uzaktaydı. Birlikte biraz yalnız vakit geçirmek için San Francisco'ya gitmişlerdi. Dragomir onların gitmiş olmasını ve savunmalarını zayıflatan her kimse harekete geçmek için onların yokluğunu seçmiş olmasını çok anlamlı buluyordu. Bildiği kadarıyla yerleşkenin altında uyumayı seçen tek kişi oydu.

Valentin Zhestokly gitmişti. Hayat arkadaşı hak iddia etmek için çok gençti ve kendisi de onun etrafında olamayacak kadar uçurumun kenarındaydı. Çok uzağa gitmiş olamazdı ama savaş bitene kadar geri dönemeyeceği kadar uzağa gitmişti. Maksim ve Blaze, gece kulüplerinin ortak sahipleri ve sınırdaki mülkün sahipleri, gece kulüplerinden birini denetlemek için geç saatlere kadar kalmışlardı ve oldukça uzakta, kulübün altında uyuyorlardı. Bu durumda yakınlarda kim kalıyordu?

Afnasiv Balan çok tehlikeli bir Karpatlıydı. Kendi dünyalarında Siv olarak bilinen bu adam son derece tehlikeliydi, hatta Dragomir'den bile daha tehlikeliydi.

Değerli bir varlık olacaktı ve Tarık'ın çağrısı üzerine yerleşkeyi kurmasına yardım etmek için gelmişti. Gece kulübü sahibi ve Afanasiv yüzyıllardır arkadaş sayılırlardı. Yakınlarda olabilir.

Nicu Dalca da Tarık'ın çağrısı üzerine gelmişti. Nicu şimşek gibi hızlıydı. Çok az kişi onun hızına erişebilirdi ve bir savaşta katıksız, acımasız bir şiirdi. Hâlâ bölgede olup olmadığını ya da son savaştan sonra ayrılmayı seçip seçmediğini bilmenin bir yolu yoktu. Kadim Karpat avcıları, bir sonraki savaşı aramak için çok hızlı hareket etme eğilimindeydi.

Tomas, Lojos ve Mataias, üçüzler, her zaman birlikte seyahat ederlerdi. son iki haftadır görülmemiş. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Onlar da yakınlarda olabilirdi. Sadece hemen oraya varacaklarına güvenemezdi. Bu yüzden belki beş ila yedi dakika dayanması gerekiyordu. Bir savaşta bu çok uzun bir süreydi. Son derece uzun. Vadim elindeki her şeyi onlara fırlatacaktı.

Dragomir iç çekti. İnsan güvenlik gücüne ihtiyacı olacaktı. Şu anda hareket edemiyordu, günün saatinden dolayı felç olmuştu, ama çocukların gülme seslerini ve alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu - bir kadın ve bir çocuk. Kadın. Emeline Sanchez. Onunla hiç tanışmamıştı ama tanışması gerektiğini fark etti. Onun konuşmalarına da kulak misafiri olmamıştı ama yine de olmalıydı. Şimdi bile, ne kadar denerse denesin, sesini tam olarak yakalayamıyordu, sanki onu korumanın bir yolunu bulmuştu. En yakın arkadaşı, Maksim'in hayat arkadaşı Blaze de dahil olmak üzere herkesten kaçtığı için büyük bir soru işaretiydi.

Yine de uzak durmasının asıl nedeni Dragomir'in ona karşı biraz takıntılı olmasıydı. O ana kadar bunun farkına varmamıştı. Duyguları hissetmiyordu, bu yüzden saplantılı olması imkansız olmalıydı, ancak şimdi kadın hakkında çok fazla düşündüğünü ve düşünürken de yeterince net düşünemediğini fark etti. Özellikle de bu insana takıntılı olan tek kişinin kendisi olmadığı düşünülürken. Vadim Malinov da öyleydi. Bu da tüm bu saldırının neredeyse kesinlikle Emeline ve Vadim'in onu yeniden elde etme ihtiyacıyla ilgili olduğu anlamına geliyordu.

Gün boyunca fırtına devam etmişti. Fırtınayı görmemişti, yerin derinliklerinde, türünün uykusundaydı ama hissetmişti. Her Karpatyalı yeryüzü bozulduğunda bunu hissedebilirdi. Gök gürledi, beklenenden daha uzun süre gürleyen derin bir bariton, yeryüzüne bir titreşim gönderecek kadar sertti.

Dragomir zamanının çoktan geçtiğini biliyor olabilirdi. Bir masuma zarar vermeyeceğini bildiği manastıra geri dönmek isteyebilirdi ama aynı zamanda onun kadim bir avcı olduğunu ve bir savaş yaklaştığında asla oradan ayrılmayacağını da biliyordu.

Vadim usta bir vampirdi. Tamamen şeytani. *Bu* Dragomir'in dünyasının bir parçasıydı. Kötülüğü anlıyordu. Birkaç ömrünü iğrenç canavarlarla savaşarak geçirmişti. Manastır ona bir tür huzur vermişti, tabii onun gibi bir adam huzurlu olabilirse. Vadim Emeline'den ne istiyordu? Çocuklardan? Vadim'in kadını kaçırdığını ve Karpatlar onu kurtarmadan önce kısa bir süre alıkoyduğunu biliyordu. Ana evin karşısındaki evde, bazen verandada oturuyor ama çoğu zaman kapının arkasında kilitli kalıyordu.

Onu düşünmüş, Vadim'in izini sürmenin bir yolu olup olamayacağını merak etmişti. Dragomir'in öğrendiğine göre -ki ölümsüzleri incelemeyi kendine iş edinmişti- Vadim'in avcılarının yoğun olduğu bir bölgede kalmayı seçmesinin nedeni oydu ... ve sadece herhangi bir avcı değil, eskilerdi. Onlar yeni nesillerin yapabileceklerinin çok ötesinde yeteneklere sahip Karpatlardı, bu da bir tanımlama gerektiriyordu. Başka herhangi bir vampir, usta bir vampir de dahil olmak üzere -uçacaktı. Yine de Vadim kaldı.

En büyük Malinov'un çok zeki olduğu söylenirdi. Modern teknolojiyi benimsemişti - Dragomir'in yapması gereken ama yapmadığı bir şey. Vadim, insan erkek medyumların yanı sıra daha küçük vampirleri de kullanarak bir ordu toplamıştı. Karpatlar bu erkek medyumların neler yapabileceğini düşünmeyi ihmal etmişti. Belli ki usta vampir çok büyük bir şey planlıyordu ve Emeline de bu planların içindeydi.

Çocukların kahkahalarına yeni kahkahalar katıldı ve dikkati dağıldı. Düşünceler. Ses yumuşaktı. Melodikti. Bir büyüyle süslenmişti. Basit bir sihir, gerçekten çocukçaydı. Öyle ki, büyü rüzgârda sürüklendiği anda, yeraltında yayılan kötülüğün dikkatini çekti. Bir anda yeryüzü yeniden sarsıldı, bu sarsıntı en küçük depremlerden biriydi, zar zor hissediliyordu, daha çok yüzeye doğru ilerleyen bir sevinç dalgası gibiydi. Kadim kötücül büyü kendini çocuksu olana bağladı, gücü ve karanlığın fısıltısını besledi, yavaşça ve kaçınılmaz olarak çocuğun yaptıklarını bozdu.

Dragomir dişlerini sıktı, felçli bedeninin güneş henüz batmamışken yapabildiği ilk hareket buydu. Daha sonra dişlerini hareket ettirmeye odaklandı.

Zihniyle üstündeki toprağı karıştırırken bile elini kullanıyordu. Yerin altında gizlenen kötülüğün yayılan sarmaşıklarını uyarmamak için çok yavaş ilerlemek zorundaydı. Yüzeye doğru santim santim yükseldi. İri bir adamdı ve Vadim'in casusunu uyarmadan o kadar toprağı yerinden oynatmak zordu. Ama uzun yaşamı boyunca pek çok numara öğrenmişti.

Yarattığı boşluğu doldurmak için yukarıya doğru sürüklendiği aynı anda, üstündeki toprağı hareket ettirmek ve altındaki toprağı eşit parçalarla değiştirmek tamamen mükemmel bir zamanlama ve dokunuş meselesiydi. O bir savaşçıydı, her türlü silahta, göğüs göğüse ve aynı zamanda zihin ve büyü savaşlarında çoğu kişinin ötesinde yetenekliydi, ancak en yumuşak dokunuşu mükemmelleştirmişti. Yüzyıllar boyunca yumuşak bir dokunuşun en güçlü ve en hızlı vuruş kadar ölümcül olabileceğini öğrenmişti.

Yüzeye yaklaştıkça derisi telaşla karıncalanıyordu. Yaşlandıkça ve ne kadar çok öldürürse güneş ışığına o kadar az tahammül edebiliyordu. Nadiren gün batımının hemen ardından kalkar, o saatte ne kadar zayıf olursa olsun güneş ışınlarının dokunmasının bile acı verici olduğunu ve yanıklarının birkaç gün boyunca devam edeceğini bilirdi. Başka seçeneği yoktu; Vadim'in planı her neyse ona karşı koymak için kalkabildiği anda kalkmak zorundaydı. Usta vampirin tam da böyle bir olay için planlar yaptığından, bunun gerçekleşmesi için çalıştığından emindi ve bu Vadim'in iyi hazırlandığı anlamına geliyordu.

Yüzeye sadece birkaç santim mesafede bekledi, önce parmaklarını sonra bileklerini hareket ettirdi. Ayak parmaklarını ve ardından ayaklarını hareket ettirirken, bir yandan da toprağı kötü niyetle yayılan kötülüğün onun hareketini fark etmemesi için faaliyete karşı koymanın bilincindeydi. O toprağın bir parçasıydı ve toprak ona asla ihanet etmeyecekti. Kötülüğün bir teli ona çok yaklaştığında, toprak onu uzaklaştıracak kadar kayıyordu.

Sabırsızlığı bilmiyordu, sadece savaşa girmeye şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Kafasında yüzeyi haritalandırmaya başladı, yer üstündeki her bir kişiyi buldu, nerede olduklarını bilmeye ihtiyacı vardı. Beş çocuk. İki yetişkin kadın. Bir çocuk dışında hepsi insandı. Çocuklar kendilerine yönelik tehlikenin farkında olmadan gülüyorlardı. Bir kadın derin bir uykudaydı, çocuğun uyku büyüünün etkisi altındaydı. Artık onu uyandırmak o kadar kolay olmayacaktı. Diğer dişi . . .

Tehlikenin farkındaydı ve uyanmak için mücadele ediyordu. Bu büyüye karşı koymak için inanılmaz derecede güçlü olmalıydı. Hedef o, Emeline. Tabii ya. Vadim onu esir aldığı anda, kanını almıştı ve şimdi gece gündüz ona fısıldıyor, onu yıpratmaya ve

ya da en azından Blaze'e söylediği buydu. Vadim neden bu özel psişik kadını istesin ki? Onu farklı kılan neydi?

Dragomir insanlara yaklaşmama kuralını kaldırıp atmalıydı. güvenlik ekibi için bir istisna yapmak yerine. Eğer öyle yapsaydı, sadece onun kafasındaki bilgileri alarak bulmacayı çözebilirdi. Tarık, Maksim ve diğerleri insanlara karşı fazla yumuşak davranmış, istemeden de olsa vampirlere avantaj sağlamışlardı. Kararlarını güvenliğe göre değil, insanların yeni, modern dünyalarında neyi kabul edeceklerine göre veriyorlardı. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve asla da gelmeyecekti. Biri kötülüğü yenmek için mümkün olan her yolu kullanırdı. Hassasiyetler ya da bir isteğin emir gibi anlaşılabilmesi için doğru şekilde ifade edilmesi konusunda endişe edilmezdi. İç çekti. Yapmadı ve asla yapmayacaktı. Kötülüğü yendi ve yeni görgü kurallarının canı cehenneme.

Büyüyü etkisiz hale getirmek için Emeline'a küçük bir "itme" gönderdi. Onu besleyerek

Küçük bir güç artışının hassas bir dokunuşla yapılması gerekiyordu. Bunu bir emir haline getiremezdi çünkü Vadim'in imzasını okuyabildiği gibi Vadim de onunkini okuyabilirdi. Kadınla ilgili neyin önemli olduğundan emin değildi ama sadece o karanlık büyüye karşı koymaya çalışacak kadar direnmiş olması, çocuğun büyüsündeki karanlığı fark etmiş olması bile onun psişik olarak inanılmaz derecede güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Vadim'le çok az kişi savaştı ve kazandı. Emeline'in onunla savaşı devam ediyordu, bu da ona bu kadar uzun süre direnebilecek kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu. Ona göre Tarık ve diğerleri ondan anıları almalı, gücünü ve kuvvetini pekiştirmek için ona kan vermeliydi. Kendisine yardım etmelerine izin vermemeyi seçmiş olması önemli değildi. Onu iyileştirmeliydiler. Tüm topluluğu tehlikeye atmıştı. Sonunda, Dragomir onu durdurmazsa, vampir kadını yeniden ele geçirecek ve belki de yerleşkedeki diğer herkesi yok edecekti.

Yüzeyin hemen altında bekledi, zengin balçık vücudunu kapladı ve ona hareket halinde olan tek kişinin kendisi olmadığını söyleyen sinyaller gönderdi. Şeytan da güneşin batmasını bekliyordu. Daha son ışınlar da solmadan, saldırının başladığını duydu. Çocukların kahkahaları çığlıklara dönüştü. Patlamaların sesi, ateş toplarının oyun bahçesinin dört bir yanında yere çarpmasıyla yükseldi. Bekleyemedi. Çocukların ağlama ve çığlık sesleri onu yeryüzünün güvenliğinden uzaklaştırdı. Onları kaderlerine terk edemezdi.



*Matt, pozisyonunu belli etme ama adamlarını oyun alanındakilere yardım edecek pozisyona getir. Ne zaman açılmanı istediğimi söyleyeceğim.*

*Anlaşıldı. Matt'in sesi duygudan yoksundu ama sertti, savaşa girmeye hazır bir adamı işaret ediyordu.*

Dragomir gökyüzüne ve yere doğru yuvarlanan iki yaralı ejderhaya doğru koşarken derisi tütsülenmiş ve kabarmıştı. Kız ve oğlanın nasıl dayandığını bilmiyordu. Biri turuncu, diğeri kahverengi olan ejderhalar büyüktü ve uç uca düştükten sonra fiçılar gibi yuvarlanarak gökyüzünde kan izleri bıraktılar. Her şeyi donuk grimsi bir tuval üzerinde görüyordu, böylece çeşitli renkler sadece yüzyıllar boyunca grinin çeşitliliğini işaretleme şeklinden tanımlanıyordu.

*Karpat telepatik yolundan imdat çağrısı gönderdi. Yüksel. Savaş bizim üzerimizde. Şimdi bize gelin.*

Bulutlar karardı ve sonra parladı, içlerinde şimşekler çatallanırken sarımsı turuncu bir parıltıyla aydınlandı. Parıltı daha da parlaklaştı, ateş kırmızısına dönüştü ve dönen sıcak magma kütlesi gökyüzünden geçerek oyun alanına yağdı. Dragomir canavarı yolundan çekip yavaşça yere doğru uçururken, kütlelerden biri kahverengi ejderhayı kıl payı ıskaladı. Turuncu ejderhayı yakaladı, bir koluyla kızı ejderhanın içinden çıkarırken diğerkoluyla da yarattığı kahverengi ejderhanın yanına, yere doğru yönlendirdi. Oğlan ve kızın ve canavarlarının üzerine bir kalkan attı.

"Ben emir verene kadar ejderhalarınızı kaldırmayın." Tüm tartışmaları bir bakışla önledi. "Uyuyan kadının yanına gidin. Sen ve kardeşin. Gerekirse sürükleyin ama onu siper alın." Kızı saçlarından yakaladı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Anlıyor musun? Ben ejderhaları çıkarma emrini verene kadar bekle."

Başını salladı. Korkmuş görünüyordu, yüzü bembeyazdı. Bakışları onun yüzünü terk etti ve üstlerindeki çocuklara gitti, iki ya da üçten fazla olmayan küçük çocuklara.

"Onları getireceğim," diye söz verdi. "Lütfen," diye fısıldadı.

Garip bir nedenden ötürü bu küçük, soluksuz yalvarış onu etkilemişti. Genelde hiçbir şey etkilemezdi. Duygu hissetmezdi. Acele etmek için öldürme isteğinin fısıltılarını bile duymuyordu ama bu yumuşak yalvarış içinde yabancı bir şeyler uyandırdı, tanımadığı bir şeydi ve endişe verici olmasına rağmen analiz edecek zamanı da yoktu. Etrafında kaos hüküm sürüyordu. Çocuklar çığlık atıyordu,

Ejderhalar onları tehlikeli bulutlara doğru götürüyor, Emeline koşuyor, tekrar tekrar sesleniyor, sesi ruhuna kadar işliyordu.

Etrafındaki her yere hedef arayan ateş şeritleri düşüyordu. Birinden kaçtı ve yörüngelerinden özellikle çocukları hedef aldıklarını anladı. Vadim beş insan çocuğunu öldürmeye çalışıyordu. Dragomir genç kızı hafifçe iterek kardeşine doğru tökezlemesini sağladı. Uyuyan kadını işaret etti ve Vadim'in neredeyse Emeline'in ayaklarının dibinde yerden fırladığı anda döndü. Vadim ona o kadar odaklanmıştı ki Dragomir'in yakınlarda olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya öyle ya da onun için fark etmiyordu, ki bu durumda hepsinin başı büyük beladaydı.

Emeline dondu kaldı, dehşet içinde vampire bakıyordu. İnsan standartlarına göre mükemmel görünüyordu; zayıf ve inceydi, solgun bir teni ve bembeyaz dişleri vardı. Saçları kısa kesilmişti ve o zamana uygun modern kıyafetler giymişti. Pahalı takım elbise sanki onun için yapılmış gibi üzerinde duruyordu ve elbette öyleydi.

"Sonunda, canım. Seni çağırdığımda bana gelmeliydin. Şimdi bana seni cezalandırmaktan başka seçenek bırakmadın."

Gülümsemesi kayboldu ve bir adım atıp onu saçlarından yakaladı, uzun düğümleri avucunda topladı ve başını kendine yaklaştırdı. "İtaatsizliğinin bedelini ödeyeceksin. O çocukların her biri ölecek."

Emeline'in dehşet dolu bakışları Dragomir'i buldu ve sonra tekrar Vadim'in yüzüne döndü. "Ben de seninle geleceğim. Sadece onlara zarar verme."

Onun sesiyle Dragomir gözlerinin yaşardığını, önünde bir renk kaleydoskopu patlayıp onu neredeyse kör eden canlı bir parlaklık çarkına dönüşürken gözlerinin alev alev yandığını fark etti. Anında midesi bulandı ve yönünü şaşırdı, dengesi bozuldu. Bir an için bunun Vadim'in düşündüğü yeni bir silah olduğunu sandı ve hareket edemeyerek adımlarının ortasında durdu.

"Artık pazarlık yapmak için çok geç. Sana emrettiğim binlerce kez bana gelmiş olsaydın, onları bağışlardım. Ama şimdi değil. Şimdi bir derse ihtiyacın var."

Vampire sert bir tekme atarak topuğunu kaval kemiğine geçirdi ve ardından kaburgalarına bir dirsek attı. Acıtmış olmalıydı. Vadim onu saçlarından tuttu ama o durmadı. "Sana izin vermeyeceğim," diye ısırdı, hâlâ mücadele ediyordu.

Bu sözler Dragomir'in ruhuna saplanan bir hançer gibiydi, keserek açtı, böylece tüm mürekkepli karanlık dışarı döküldü. Aynı zamanda, parlak

Işık içeri girdi ve onu paramparça bıraktı. Duygular beyinde fırıl fırıl dönüyor, ön planda ve merkezde olmak için yarışlıyordu, milyonlarca duygu. Şok. Pişmanlık. Suçluluk. Sevinç. Keder. Yakıcı öfke.

Bu şekilde işlevini yerine getiremezdi, mide bulandırıcı renkler ve onu saran canlı duygular yüzünden hasta ve şaşkıındı. "Dur." Kelimeyi fısıldadı ama rüzgâr onlara doğru esmeye devam etti. Yüzyıllardır *hiçbir şey* yapmamışken, renklerin ve duyguların korkunç yükü altında ne hareket edebiliyor ne de düşünebiliyordu. Çok fazla, çok erken, çok hızlıydı. "Konuşmayı kes."

Başını ona doğru çevirdi. Gözleri buluştu ve adam etkiyi yeni iyileşmiş ruhuna kadar hissetti. Bu yüzyılda bir kadın için gereken hayat arkadaşı olamayacağına ve hayat arkadaşını asla talep edemeyeceğine kesin olarak karar vermişken, onu şimdi usta bir vampirin pençelerinde bulmasının ne kadar ironik olduğunu düşünmek için birkaç dakikası vardı.

Üstlerindeki gökyüzü dört vampirle doldu. Üçü çocukların peşinden giderken, biri Asenguard mülküne doğru düştü. Bunlar Vadim'in ilk savunma hattı, piyonlarıydı. Kısa bir süre için, yeni yaratılan vampirler avcı olarak sahip oldukları savaşma yeteneklerini kaybettiler. Vadim onları en zayıf oldukları anda işe aldı. Onlara kanlarını akıtmaları ve hayatlarının tükendiğini hissetmeleri için genç insanlar veriliyordu. Bu heyecan, en iyi uyuşturucuyla alınan yüksek doz gibiydi. Yeni vampirin bir avcıyla savaşırken yüzyıllara dayanan deneyiminden yararlanmaya başlaması bir ya da iki yıl sürdü.

Vadim başını yavaşça çevirip Dragomir'e baktı. Etrafında döndü Emeline'i aralarına yerleştirdi, bir eli boğazındaydı, aniden uzun ve jilet gibi keskin olan tırnağı şahdamarına bastırdı. "Beni tanıyorsun; onu öldüreceğimi biliyorsun."

Normal şartlar altında yapardı ama bunlar normal değildi. "Beni tanıyorsun; ne yaptığının ya da kimi öldürdüğünün umurunda olmadığını biliyorsun. Benim tek bir amacım var, o da seni yok etmek." Dragomir uzun, boş yüzyıllar boyunca aradığı kadına bakmadı. Emeline'e, hayat arkadaşına. Muhtemelen onun gibi bir kadimle yaşayamayacağını bildiği için sesini ondan saklamıştı. Tehlikede olduğu için kalbinin dehşet içinde çarpmasını engelledi. Sanki Emeline'in ölüm ihtimali onu hiç etkilemiyormuş gibi nefes alıp vermeye devam etti.

"Bir masum mu? Sırf beni elde etmek için bir masumun ölmesine izin mi vereceksin?" Vadim ona kelimeleri tükürdü ama bu sefer, sözlerinde bir korku vardı.

gözleri. "Altı masum mu? Çünkü çocukları öldürecekler. Onları hiçbir şey durduramaz. Kesinlikle *sen* değil." Sonuncusu alaycı bir ifadeyle söylenmişti.

Emeline sessiz kalmıştı, artık vampirle mücadele etmiyordu. Onun dikkatini çekmek için o anı seçti. *Harap* olmuş görünüyordu. Vücudu incecikti, teni o kadar solgundu ki neredeyse griydi. Saçları uzun ve dağınıktı, beline kadar karmakarışık sarkıyordu. Ama önemli değildi. Ona dünyanın en güzel kadını gibi görünüyordu. Hayat arkadaşları arasındaki çağrının gücünü fark etti. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Kurtar onları," diye fısıldadı Emeline. "Çocukları. Lütfen."

Vadim'le çatışmaya girerse çocuklar ölürdü. On yaşındaki Liv'in ejderhasını en küçük iki çocukla vampirlerin ve bulutlardan yağan ateş toplarının arasına ittiğini görebiliyordu. Çocuğun cesareti vardı. Saniyeler içinde vermesi gereken bir karar vardı ve bu korkunç bir karardı. Bin yılı aşkın süredir vampir avlayarak bilenmiş tüm içgüdüleri ona usta vampirin peşinden gitmesini söylüyordu. Sonunda hayat arkadaşını bulmuştu ve içgüdüleri ona onu kurtarmasını söylüyordu.

Bakışları Emeline'in yüzüne döndü. Gözleri çok güzeldi. Perili. Korkmuş. Kararlı. Sesindeki, yüzündeki yalvarış tamamen çocuklarla ilgiliydi. İnsan çocuklar. Tarık'ın yardımına gelene kadar onlarla hiç ilişki kurmamıştı. Şimdi ya onun hayat arkadaşı ya da onun en çok istediği şeydi. Saniyeler akıp gidiyordu.

"Yaşa." Emri verdi ve gökyüzüne sıçradı. *Şimdi, Matt. Vadim'in kafasını kopar. Bu onu öldürmez, ama devam et. Sadece Emeline'e vurma. Onunla gitmesini birkaç saniye bile olsa geciktirmek için ne gerekiyorsa yap. Biraz zaman kazan. Diğerleri geliyor.*

Dragomir aşağı bakmadı. Tüm duygularını bastırdı ve gözlerini renklerden ziyade gri tonlarında görmeye zorlamaya çalıştı. Ateş toplarının canlı, parlak kırmızıları ve turuncuları dikkatini dağıtıyor, midesini beklenmedik bir şekilde bulandırıyor. İki küçük çocuğa doğru hızla ilerlerken yağın ateş toplarından elinden geldiğince kaçındı. Ejderhaların sırtında küçücük görünüyorlardı, ikisi de öne doğru yayılmış, kolları çivili boyunlarına dolanmış, solgun yüzleri pullara gömülmüştü.

Küçük vampirlerden birinin yüzünün bir tarafı sarkmıştı, sanki maskesini nasıl düzgün takacağını tam olarak çözememiş gibiydi. Mavi ejderhanın üzerine atılarak onu savrulmaya zorladı ve neredeyse küçük yolcusunu sırtından atacaktı.

Pençeler onu yakalamayı kıl payı kaçırınca çocuk dehşet dolu bir çığlık attı. Onun yerine,

mavi pulları tırmıkladılar. Ejderha uzun, çivili kuyruğuyla bir hamle yaptı. Sarkık surata isabet etmedi ama çocuğa diğer taraftan saldırabilmek için ejderhanın etrafından dolanan ikinci vampire sağlam bir darbe indirdi.

Vampir, sivri uçlar etini yararken ve asitli kan damlacıkları dışarı sızarken öfkesini haykırdı. Sanki ejderhanın ona çarpması onun suçuymuş gibi çocuğa doğru hamle yaptı. Vadim Emeline'e on beş çocuğun hepsini öldüreceğini söylemişti ve hizmetkârları bu emir yerine getirilene kadar durmayacaktı. Dragomir, ejderhanın iki yanından gelen iki vampir aynı anda ona saldırırken çocuğa ulaştı. Büyük canavar boynunu savurdu, sıkışan kafa kuyruğuyla vurduğu vampire doğru koştu, ağzı açıktı, ateş fişkırıyordu. Alevler vampiri yuttu ve ölümsüz çığlık atarak aşağıdaki zemine doğru düştü.

İkinci vampir çocuğa uzandı, tırnakları uzun ve bir harpi kartalının dev pençeleri gibi kıvrıktı. Küçük kız çığlık çığlığa bağırdı, kendini mavi ejderhanın diğer tarafına, vampirden uzağa fırlatırken sesi Dragomir'in kulağını tırmaladı. Kızın eli kaydı ve boşluğa düşerken tekrar çığlık attı. Dragomir onu kollarının arasına aldı. Anında savaşıma başladı.

Onu rahatlatmaya zahmet etmedi; iki vampir ona doğru koşarken ve yanmış vampir onlara doğru hızla ilerlerken zamanı yoktu. Diğer iki kız hâlâ tehlikedeydi. Kızın zihnini ele geçirerek onu sakinleştirdi, bu çocuğun Lourdes olduğunu ve üç yaşında olduğunu öğrendi. Onu itaate zorladı, boynuna doğru kaydırıldı, böylece bir kolye gibi boynuna asıldı, bacakları geniş göğsüne dolanmaya çalıştı. Lourdes küçük bir maymun gibi yapıştı, ama pozisyonu onun ellerini ve bacaklarını silah olarak kullanmasına izin verdi.

İki vampirin altına düştü, böylece vahşi bir çığlıkla birbirlerine çarptılar, gökyüzünde ikinci küçük kıza doğru süzülürken her biri diğerine acımasızca savruldu. Kız o kadar korkmuş görünüyordu ki kalbi beklenmedik bir şekilde göğsünde sıkıştı. Daha önce hiç bir çocuğu kucağına almamış, hatta canlı bir çocuğun yakınında bile bulunmamıştı. Bu küçük kız minicikti ve binicisini kaçırmamak için ileri geri dönen ejderhaya yapışmıştı.

Geçmişte, Dragomir baskına uğramış bir köye rastlamış ve Çocukların cesetleri ebeveynleriyle birlikte her yere saçılmıştı. Duyguları hissedemiyor ya da hatırlayamıyordu; şimdi bu iki küçük kıızı ve üçüncüsünü, Karpatyalı yaptıkları çocuk Liv'i öyle davranırken görüyordu ki

Cesurca, çok fazla duygunun akın ettiğini ve onu ele geçirmekle tehdit ettiğini hissetti. Eğer izin verseydi, bu duyguları bastırabilirdi.

Başkalarına karşı olduğu gibi kendisine karşı da acımasızdı. Amacı bu çocukları ve nihayetinde Emeline'i kurtarmaktı, duygularını bastırmak değil. Zaman yavaşlamıştı ama saniyelerin hızla geçtiğinin farkındaydı. Civardaki herhangi bir Karpat avcısı gelebilirdi. İki dakikadır mücadele ediyordu. Sadece üç ya da dört dakika daha dayanması gerekiyordu. Ama usta bir vampir ve ordusuyla savaşıırken, bu bir ömür demekti.

On yaşındaki Liv, havada cisimlenen ve kırmızı ejderhanın üzerindeki küçük çocuğa doğru ilerleyen dört yeni vampiri kesmek için ejderhasını çevirdi. Liv'in yeşil ejderhası ateş püskürttü, ilk iki vampiri iskaladı ama kendisine en yakın olanı ateşe verdi. Alevler ayak parmaklarından kafa derisine kadar her tarafını kapladı ve ateşi söndürmek için yere doğru koşmaya zorladı.

Diğer vampir, mavi ejderha tarafından yakılmış olan vampir, Danny ve Amelia'ya doğru sürüklendi; Danny ve Amelia, vampir onlara ulaşmadan önce Genevieve'i uyandırmak için cesurca ama nafile bir çaba sarf ediyorlardı. Vadim, Emeline'i saçlarından tutarak oyun alanının ortasından ve onu hava koşullarından koruyan tentenin altından dışarı sürükledi. Danny tereddüt etti, Emeline'e yardım etmekle Dragomir'in Genevieve'i güvenli bir yere götürme emrine itaat etmek arasında kaldı.

Matt Bennett ateş etti, nişanı mükemmeldi, yüksek kalibreli mermi Vadim'in kafatasını parçalayarak olgun bir kavun gibi dağılmasını sağladı. Kafası parçalanırken bile çığlık attı, ses havayı yırtarak binaları salladı. Emeline yere düştü ve vampirleri iki çocuktan uzaklaştırmak için Danny ve Amelia'dan uzağa yuvarlandı. Sonra ayağa kalktı ve evine doğru koşmaya başladı.

Vadim uludu, kafası yerde sekerken başsız bedeni dönüyordu, ağzı sonuna kadar açıktı, ses yerleşkede korkunç bir şekilde yankılanıyordu. Parçalanmış kafatasını geri çağırmak için kollarını uzattı. Kafatası vücuduna yerleşir yerleşmez Matt ateş ederek onu yeniden yok etti. Ağız çığlık attı ve başsız beden, Matt'in Danny'ye en yakın vampire nişan aldığı uzak köşedeki yüksek kuleye, "kartal yuvasına" doğru yöneldi.

Dragomir Matt'in bulunduğu yeri çoktan korumaya almıştı ama Vadim kuleye doğru fırlattığı bombayla karşılık veremedi önce kalkanı güçlendirdi. Bomba patladı,

Kule zararsız bir şekilde ınılıyor ve düşüyor. Emeline, daha küçük vampirler geri çekilmesini engellemeden önce oyun bahçesini geçmeyi başardı.

Dragomir, büyük kırmızı ejderhanın yanından geçerken Lourdes'e soluna doğru hareket etmesini ve küçük kızı canavarın sırtından almasını emrederken his bombardımanını durdurdu. Kız da Lourdes'in verdiği tepkinin aynısını verdi, tek bir zihin komutuyla Lourdes'i kesene kadar tekme atıp çığlık attı. Zihinleri birbirine değdiği anda Bella rahatladı ve tıpkı Lourdes'in yaptığı gibi ona sarıldı.

Liv onun etrafında dönüyor, yeşil ejderhası vampirlerin arasına girip çıkıyordu. Ejderha son derece hızlıydı ve böylesine büyük bir canavar için inanılmaz dönüşler yapabiliyor, neredeyse havada tersine dönebiliyordu. Dragomir bir ejderhanın cazibesini anlayabiliyordu ve eğer bir çocuğu olursa, oğlunun ya da kızının onları korumasına yardımcı olacak böyle bir yaratığa sahip olmasını isterdi.

*Liv, hemen yere yat.* Vampirlerin de duyabildiğini bilerek çocuğa talimatlar verdi. Bir zamanlar onlar da Karpatlıydı, tıpkı kendisi gibi bu türün içinde doğmuşlardı ama ruhlarından vazgeçmeyi seçmişlerdi. Bu, ortak yol boyunca duymadıkları anlamına gelmiyordu.

Liv'in ejderhası onu yere doğru takip etti. Dragomir yere bakmak için saniyenin sekizde biri kadar bir süre ayırdı. İki küçük kızı da yakalamak için üç dakikadır havadaydı ama Emeline'in kaçışını engelleyen daha küçük vampirler sayesinde Vadim onu tekrar yakalamıştı. Aşğıda, Genevieve'i oyun bahçesindeki banktan çekmeye çalışan gençleri gördü. Çocuk üzerlerine gelen vampir tehdidine doğru döndü ve kız kardeşine kaçması için bağırdı.

Emeline, Vadim'le yumruk ve tekmelerle acımasızca dövüştü. Boynunda kan vardı, kolundan ve omzundan aşğı damlıyordu. Belli ki Vadim onun zihnini tam olarak kontrol edememişti, yoksa onunla dövüşmesini engellerdi. Usta vampir açıkça onun kanını almıştı ve bunun onun üzerindeki iradesini zorlayacağını düşünüyordu. Bu bilgi Dragomir'in karnını düğümledi ama ona neler olduğu üzerinde duracak zamanı yoktu.

Bulutlardan ateş topları fırlamaya devam etti, yörüngeleri çocukların her birine doğruydı. Sırtını dönecek, omuzlarını kamburlaştıracak ve kucağındaki iki küçük kızı koruyacak vakti vardı ki, beyaz-sıcak erimiş ateşten çizgiler omuzlarına saplandı ve sırtından aşğı damlayarak uzun oluklar oluşturdu. Acıyı dindirdi ve aşğıdaki zemine doğru ilerlemeye devam etti, ejderhası etrafına düşen ateşten çizgilerden kaçarken bakışları Liv'in üzerindeydi.

Ejderhalara karşı yeni bir saygı duymaya başlamıştı. Çocukları korurken bir hayvanın üzerine oturmak iyi olacaktı ve canavar Vadim'in saldırılarını alt ederek gökyüzünden yağan ateş ipliklerinden kaçtı.

İlk vampirlere daha fazla vampir katıldıkça Matt'in isyanının sesi artık sabitti. *Matt, adamlarını her zaman gizli tut, onlara hedeflerini seçmelerini söyle, kalbe nişan alsınlar. İndirebildikleri kadarını indirsinler.* Yardım gelmesine daha kaç dakika var? *Danny, Amelia, ızgaraya gidin ve ejderhalarınızı çağırın. Liv, diğerlerini oraya götür.*

Eski Karpatyalılar olan vampirler Liv'e verdiği talimatları duyabiliyordu ve Liv de diğer çocuklara talimatları iletliyordu. Matt'e verdiği talimatları duyamıyorlardı çünkü Dragomir adamın kanını aldığı anda kendi yollarını çizmişti. Dört vampir on yaşındaki kızın üzerine atlarken hemen bir çılgınlık yaşandı. Kız haykırdı ve ejderhasının üzerine eğildi. Canavar dar bir daire çizerek döndü ve vampirlerin arasından geçti. Keskin pençeler parıltıyan yeşil pulları sıyrarak havada bir kan izi bıraktı. Ejderha tereddüt etmedi ama geri döndü, vampirleri sürekli bir ateş akıntısıyla yıkarken sıkışmış kafasını uzattı.

Çılgılık attılar, alevler içinde kaldılar, Dragomir ayaklarıyla yeri bulup küçük kızları sıkıca tutarak ızgaraya doğru koşarken neredeyse üzerine düşüyorlardı. Üstünde, gökyüzünden alevler fışkırıyordu. Kızgın magma, çocuklara ve Karpatyalı avcıya doğru ateş ediyordu. Vadim'in misillemelerinin onu öldürmesini engellemek için Matt'in üzerinde bir kalkan ve çocukların üzerinde de ek kalkanlar tutmak zorunda kaldı. Damlayan lav iplikleri açıktaki ejderhalara çarptı ve Danny ile Amelia'yı koruyan kalkanın şemsiyesi altına eğilirken onu ıskaladı.

Danny, *Genevieve'i uyandıramayız, diye itiraz etti.*

*Bırak onu. Izgaraya git. Ejderhaların seni takip etmesini sağla.*

İki ejderha, kahverengi ve turuncu, yaralanmıştı ve oyun alanının hemen dışında oturuyorlardı, büyük yanları titriyordu, başları eğikti, acıdan nefes almaya çalışıyorlardı. Danny, Amelia'nın elini yakaladı ve sertçe çekerek onu oyun alanının solundaki binaya doğru çekti. Büyük bir garaj ya da depoya benziyordu. Uzun duvarın penceresi yoktu ve altında, yapı boyunca uzanan, yere gömülü uzun bir ızgara vardı. Danny ve Amelia oraya doğru koşarken, ızgara patlayarak açıldı ve deponun dış duvarına çarptı. Liv yeşil ejderhasını doğrudan yerdeki deliğe doğru itti



izgarayı kapatmıştı. Lourdes'in mavi ejderhası ve Bella'nın kırmızı ejderhası onu takip etti.

Üç vampir çocuklarla ejderhaları açıklığa doğru yarıştırdı; ağızları iğrenç bir sırıtışla gerilmişti ve yayıldıkça sivri, lekeli dişleri ortaya çıkıyordu, altlarındaki karanlık çukurun hemen üzerinde asılı duruyorlardı, sırtları izgaraya dönüktü. Dragomir kızlarla birlikte koşarken, iki vampir onun önünde, neredeyse ayaklarının dibinde yükseldi. Biri elini uzatmış, kadimin etini koparmaya hazırlanıyordu. Dragomir'in sessiz komutuyla, elleri boynunda dolanan iki kız da sırtına doğru kayarak iki küçük maymun gibi yapıştı ve Dragomir ilerlemeye devam ederek yumruğunu en yakındaki vampirin göğsünün derinliklerine sapladı. Kolunu serbest bırakırken bile ileriye doğru ivmesini korudu, solmuş, kararmış kalp göğsündeydi.

Doğruca ikinci vampire doğru koştu. Vampirin gözleri şokla açıldı. Bir saniye bile geçmemişti. Kalpsiz vampir çığlık attı ve siyah kanın fışkırdığı göğsünü tuttu. Dizlerinin üzerine çöktü, kalbi için feryat ediyordu.

*Danny. Amelia.* Dragomir zamanını ayarladı ve kendisini tehdit eden vampire ulaşmadan hemen önce döndü. İki küçük kızı havaya, doğrudan gençlerin üzerine fırlattı. İkisinin de elleri havadaydı ve Lourdes ile Bella kollarına düştü. Danny Bella'yla, Amelia da Lourdes'la birlikte doğruca o esneyen deliğe ve onları bekleyen üç vampire doğru koştu. Kırmızı ve mavi olanlar Danny ve Amelia'nın arkasında kalsa da Liv ejderhaların geçit törenine öncülük etti.

Aynı anda Dragomir havaya sıçradı ve vampirin kalbine ulaşmak için kemiği ve siniri delip geçen yumruklarıyla yere inerken, çocukları bekleyen vampirlere doğru üç füze fırladı. Havada yuvarlanırken alevler patladı ve göğüslerinden geçerek doğrudan kalplerine saplandılar, temas ettikleri anda üçünü de yaktilar. Vampirler ağızları açık, yüzlerinde şok olmuş bakışlarla durdular ve sonra geriye doğru devrildiler. Izgara düşerek deliği kapattı ve onunla birlikte binanın yan tarafı da düşerek kavernöz bir asansörü ortaya çıkardı.

Liv ve yaralı ejderhalar yutuldu, ardından Amelia ve Danny, kızlar ve ejderhalarıyla birlikte onları takip etti. Izgara tekrar yukarı fırladı ve duvarı çarparak yerine oturdu. Tüm bu değişim saniyeler sürmüştü. Dragomir her iki solmuş kalbi de yere fırlatarak ortadan kaldırdı ve

onları hemen yaktı. Başını çevirdiğinde Emeline'in evine doğru koştuğunu, Vadim'in de bir adım gerisinde olduğunu gördü.

**T** Son bir aydır tekrar tekrar gördüğü bu rüya onun en kötü kâbusuydu. Emeline evine koşmaması gerektiğini biliyordu. Eğer kaçarsa, Dragomir olarak bilinen Karpatyalı ölecekti. O her zaman onu kurtarıırken öldü. Bu kaderden kaçınmaya çalışmıştı. Onunla karşılaşmamaya, asla konuşmamaya özen göstermişti ama işte buradaydı ve anlık bir karar vermek zorunda kalmıştı. Eğer evine ulaşamazsa Vadim onu tekrar ele geçirecekti ve onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

"Takip etme," diye yalvararak adımlarını hızlandırdı. Dragomir'in geleceğini biliyordu. Vadim'in bir adım gerisindeydi. Dragomir'in ardından Vadim'in korkunç yaratıklardan oluşan ordusunun geldiğini biliyordu. Vadim kanını alarak onu çoktan zayıflatmıştı. Boynu yanıyordu, şiddetli, dayanılmaz bir acı, vahşi bir ateş gibi içine yayılıyordu.

Vadim elini salladı ve kadın kapıyı açmaya çalışırken kapı sıkıştı. Onunla yüzleşmek için döndü, umutsuzluk içinde dolaşıyordu. Umutsuzluk. Keder. Korku - gerçi neredeyse korkunun ötesindeydi. Kapıya geri döndü, poposu verandaya çarpana kadar aşağı kaydı, dizleri yukarı kalktı. Senaryonun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyordu. Dragomir merdivenlerdeydi ve Vadim onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

Emeline kendini eski savaşıya bakmaya zorladı. Vadim'in olduğu her şeyin tam tersiydi. Kasları, yara izleri, beline kadar uzanan tuzlu ve biberli saçları. Sağlam görünüyordu. Sert. Korkutucu. Boynuna kadar uzanan dövmeleleri vardı, bu yüzden biraz günümüzün kanun kaçağı motorcularına benziyordu. Vadim, kafası defalarca patlatılmasına rağmen, her zaman o uçsuz bucaksız, manken görünümünü geri kazanmayı başarmıştı. İlk bakışta Vadim'den değil de Dragomir'den korkulurdu ve bu çok büyük bir hata olurdu.

Dragomir merdivenlerden Vadim'e doğru ilerlerken nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı. Kabuslarında onun ölümüne defalarca tanık olmuştu. Her zaman o öldüğünde uyanırdı ve sonucu asla göremezdi, sadece onun hayatını onunkine feda ettiğini görürdü. En azından izleyebileceğini düşündü. Dahası, bu sefer ona yardım etmeyi planlıyordu.

Eli, giydiği uzun elbisenin cebine düştü. Daha önce bir kez, rüyalarında sürekli yeni şeyler denedikten sonra, geleceğin sonucunu değiştirmişti. Bu sefer de aynısını yapmaya ya da denerken ölmeye kararlıydı. Zaman yavaşladı. Tam da bildiği gibi, hava daha fazla vampirle patladı ve onlar ortaya çıktıkça Karpatyalı avcılar da savaşa katıldı.

Çocukların güvende olduğunu biliyordu. Genevieve hâlâ açıktaydı, oyun alanındaki bankın üzerine yığılmıştı ama herkes onu fark edemeyecek kadar şiddetli savaşla meşguldü. Emeline'in dünyası sadece Dragomir ve Vadim kalana kadar daraldı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyorlardı ama Emeline bunun tam tersi olduğunu biliyordu. Dragomir tereddüt bile etmedi. Verandaya çıkan merdivenleri sabit bir tempoyla çıktı. Şok olmuştu, Tarık tarafından güvenlik güçleri için geliştirilmiş bir insan silahı kullanıyordu. Bu yeniydi, onun rüyasında yoktu.

Füze Vadim'e doğru ilerlerken vampir havaya sıçradı ve Dragomir'in üzerine atılarak mermilerin onu ıskalamasını sağladı. Dragomir, Vadim'in saldırısını karşılamak için havalandırırken silahı bir kenara fırlattı. Emeline, Dragomir'in attığı garip silaha ulaşmak için hırlayan iki rakibin altındaki tahta kalaslar üzerinde süründü. Omzuna kan damladı ve bunun Dragomir'e ait olduğunu hemen anladı. Vadim'in kanı yakardı, korkunç bir asitti, deriden kemiğe geçerdi. Silahı aldı ve sürünmeye devam etti, verandanın uzak tarafına ve geniş korkulukların görece korunağına doğru ilerledi.

Dragomir usulca, "Onu alamazsın," dedi.

Alçak ses tonuna rağmen kelimeler ona ulaşmıştı. İki adam birbirine yakındı, yumrukları göğüslerinin derinliklerindeydi. Öldürmeye giden iki ilkel savaşçı. O yumuşak, kararlı sözcükleri duyduğu anda, onun kesin ifadesini, kalbi yerinden fırladı. Midesi de öyle. Adamın yüzüne baktı. Acı çekiyor olmalıydı. Vadim'in pençeleri kalbine ulaşmak için etini kazıyordu ama Dragomir'in yaralı yüz hatları hiçbir şey belli etmiyordu. Doğrudan Vadim'in gözlerinin içine bakıyordu, eli Vadim'in göğsündeydi.

Emeline bakışlarını zorlukla iki savaşıdan ayırdı, silahını kaldırdı ve rüyasında her zaman karşısına çıkan ve galip gelen tehditle yüzleşmek için hafifçe döndü -Vadim'in kardeşi Sergey. Usta vampir Karpatyalı'nın ona odaklanmasını sağlarken Dragomir'in arkasından yaklaştı. Sergey Dragomir'e ulaşır saldıramadan Emeline dizlerinin üzerine kalktı ve tetiği çekti. Silah elinde sarsıldı ve onu geriye doğru itti.

Şok edici bir şekilde, füze namluyu terk ederken silah sıcaktı, yuvarlandı, hızlandırıcıyı havalandırdı, böylece Sergey'in vücuduna girmeden hemen önce alevler içinde patladı.

Gerçekten bir vuruş yaptığına inanamıyordu. Kalbi değildi ama en büyük hedef olan göğsüne nişan almıştı. Bunun öldürücü bir atış olmadığını biliyordu ama onu Dragomir'den uzaklaştırmıştı. Ayrıca Sergey'in de dikkatini çekmişti. Dudakları korkunç bir hırıltıyla geri çekildi ve füzeyi tokatlayarak vücudundan uzaklaştırdı. Göğsünde bir delik açılmıştı, alevler hâlâ gövdesini yalıyordu.

Elini ve sinirlerini dengeledi, nişanını bozmamak için silahı korkuluğun üzerine koydu. Tetiği çekti ve ikinci bir füze havada döndü. Karnına isabet eden mermi ilkenden çok daha derine saplanırken Sergey uludu. Öfkelenen vampir, vücudundaki derin deliği umursamadan onun üzerine atladı. Kadın bir çığlık attı ve vampir yüzünü tırmıklarken eğildi. Pençeler kafa derisini parçaladı ve kalın, vahşi, çok karışık saçlarına takıldı. Vampir, yanan füzeyi vücudundan çıkarmak için onu serbest bırakmadan önce onu verandanın yarısından ön kapıya doğru sürükledi.

Sergey'in saldırısına uğradığı anda Dragomir elini geri çekerek Vadim'in kalbinin bir kısmını avucunun içine aldı. Vadim çığlık atarak başını önce geriye sonra da öne atarak Dragomir'in alnına çarptı.

Dragomir geriye düştü ve verandanın zeminine çarptı. Usta vampirin göğsünde ve boynunda açtığı yaralardan kan akıyordu. Göğsünde kararmış kalbin bir parçası vardı ve parmaklarını ödülün etrafında sıkıca kapatmıştı.

Asit benzeri kanı döşemeye, parmaklıklara ve hatta evin yan tarafına püskürten Vadim sendeleyerek geri çekildi ve neredeyse Emeline'in kucağına düşecek şekilde yere yığıldı. Üçüncü rüyasından sonra sakladığı buz kıracağına parmaklığın altından çıkardı. Bir kez yuvarlandı ve sağ tarafını usta vampire dayadı. Adam sanki boynunu kıracakmış gibi başını ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içine bakarak buz kıracağına kalbine sapladı, her iki elini de kullanarak

sahip olduğu güçle. Aynı anda Dragomir elindeki parçayı avluya fırlattı ve şimşeği Vadim'in kalbinin küçük parçasına yönlendirdi. Anında yanıp kül oldu.

Vadim uludu, öfke artık çoktan kaybolmuş olan kusursuz güzelliğinin önüne geçti. Yüzü bir kötülük maskesine dönüşmüştü, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Keskin ve korkunç dişleri kadının boynunu derinlemesine ısırđı. İçinden acı fışkırdı. Canının yanmasını istiyordu ve buz kıracağıını göğsünden çıkarıp kardeşine fırlatırken bile kanı yutkundu. Sergey silahı yakaladı ve Dragomir'in kalçasına indirdi, bıçağı uzatırken onu yere yapıştırdı. Eli ikinci bir buz kıracağına dönuştü ve o bıçakla da aynı şeyi yaptı, diğer uyluğa vururken atardamara kasten vurdu.

Emeline, Vadim'i kendisinden uzaklaştırmak için mücadele etmeye çalıştı ama Vadim onu kendine doğru çekti, Sergey Dragomir'in kalçasından fıskıran kanı yutarken Vadim de Emeline'in kanını yuttu. Vadim, iğrenç dilini boynundaki ikiz izlerin üzerinde gezdirmeden Emeline'i kenara itti ve yanan deliklerin serbestçe kanamaya devam etmesine izin verdi. Usta vampir sürünerek Dragomir'e yaklaştı, kardeşini yolundan itti ve ağzını Karpatyalı'nın uyluğundaki yaranın üzerine bastırdı.

Dragomir'in gözleri onunkilerle buluştı. Daha önce hiç bu kadar harap olmuş bir adam görmemişti. Gökyüzünden düşen sıcak iplikler onu defalarca yakmıştı. Vadim göğsünü ve boynunu parçalamış, göğsünde kalbine yakın bir delik açmıştı. Her iki bacağı da delinmişti. Yorgun ve solgun görünüyordu, yüzüne derin çizgiler kazınmıştı, birçok savaşını ilan eden yara izleri gururla göze çarpıyordu. Yenilmiş görünmüyordu, sadece yorgundu.

Sergey başını Emeline'e doğru çevirdi. Dudaklarını yalayarak kızın boynuna baktı, Dragomir'in kanı dişlerini ve çenesini boyamıştı. Ona doğru ilerlemeye başladı ve Emeline'in nefesi boğazında düğümlendi. Çığlık bile atamadı. Diğer avcıların ve insan güvenlik güçlerinin Vadim'in ordusuyla savaştığının ve onu kurtarmaya gelmeyeceğinin farkında olarak sadece üzerine gelmesini izledi.

Dragomir ani bir hızla hareket ederek Vadim'i ensesinden yakaladı ve şok edici bir güçle başını önce bacağına sonra da zemine çarptı. Usta vampiri tekrar geriye doğru savurdu ve anında tepesine çıktı, pençesi vampirin göğsünün derinliklerine saplandı.

Vadim ılık atarak ordusunun Dragomir'i öldürmek için gelmesini istedi. Savaşı, Dragomir'in bacaklarındaki yaralara vurdu, keskin dişleriyle onu vahşice ısırarak için ileri atıldı ve ondan et parçaları kopardı.

Emeline silahın üzerinden yuvarlandığını fark etti. Silah sırtına saplanmıştı. Bacağını. Çaresizlik içinde füzeyi yakaladı, altından çekip çıkardı ve Sergey'in göğsüne neredeyse tam isabetle fırlattı. Füze onu geriye, Vadim ve Dragomir'in üzerine doğru savurdu. İkinci kez Vadim'in sırtına doğru ateş etti.

Sergey kardeşinin üzerinden atlayıp onu ayağa kaldırdı ve Dragomir'in kafasına bir tekme attı. Vadim'i de yanına alarak tökezleye tökezleye merdivenlere doğru yürüdüler, ordularından üç kişi onlara doğru koşuyordu. Sergey acele etmeleri ve ikisini de öldürmeleri için hırladı.

"Sadece avcı," diye itiraz etti Vadim, "ama bana kadını getirin."

Sergey ona kötü kötü sırttıktan sonra Vadim'i yakalayıp sırt üstü yatırdı ve gökyüzüne doğru süzülürken Emeline'in kalbi tekledi. Derin bir nefes aldı. En az iki fişek kalmıştı.  vampir.

Dragomir hareket etmiyordu. Hayatta olup olmadığından bile emin değildi. Kbusunun gidişatını değiştirmişti ama söyleyebildiği kadarıyla Dragomir daha az değil, daha çok acı çekmişti.

Vücudu donmuş gibiydi, her kası korkuyla kilitlenmişti. Kendini derin bir nefes daha almaya ve sonra hareket etmeye zorladı. Kan hâlâ boynundan omzuna doğru iki sabit damlacık halinde sızıyordu. Bunu hissetti ve tenindeki sürünme hissiyle ürperdi. Hareket etmek, kasılmış, donmuş kaslarını çalışmaya zorlamak zordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmayı başardı ve Dragomir'e doğru süründü. Çok kısa bir mesafeydi ama sanki bir futbol sahası uzunluğundaydı.

Artık yerleşkenin geri kalanını ne duyabiliyor ne de görebiliyordu. Dünyası  vampire ve kurtarmaya yemin ettiği çaresiz Karpatyalıya daralmıştı. Vücudunu onunkinin üzerine koyarak, vampirlerin onu önce kendisinden almadan öldürmekte zorlanacaklarından emin oldu. Bu ona sadece birkaç dakika kazandırabilirdi ama her saniye değerliydi. Eğer şanslıysa, diğer avcılardan biri verandasında yaşanan dramı fark edebilirdi.

 vampir verandaya çıktı ve yayılıp Dragomir'e çeşitli açılardan yaklaşmaya başladı. Hepsini görüş alanında tutamazdı, bu yüzden

Birbirine en yakın iki kişi izlemek için. Silahı kaldırdı. "Git buradan." Sesinin bu kadar korkmuş çıkmasından nefret ediyordu.

Biri silahı çıkarmak için elini salladı. Sanki büyük bir mıknatıs silaha yapışmış ve onu çekiyormuş gibi bir çekim hissetti, ama zihninde mıknatısa zıt bir mıknatısla karşılık vererek güçlü zorlayıcı çekimi itti. Vampirin yüzündeki gülümseme kayboldu ve iki yoldaşı birbirlerine baktı.

Arkasından geleni hissetti. Enerjisi şeytaniydi, yağlıydı, bir ateş verandasına yayılıyor ve ondan önce ona ulaşyordu. Döndü ve adamın göğsüne doğru bir füze fırlattı. Gövdesinden alevler yükseldi ve adam çığlık atarak geriye doğru yayıldı, yuvarlandı ve sonra koşmak için verandadan atladı. O hızla uzaklaşırken rüzgâr alevleri körükledi.

Bir hareket hissetti ve çifte tehditle yüzleşmek için arkasını dönmeye çalıştı ama Dragomir o anda hareket etti, yuvarlanırken kollarını ona doladı, vücudunu kendi ağırlığının altına sıkıştırdı, bir eli silahı yumuşakça çıkardı ve onlara en yakın vampire ateş etti. Adam sendeleyerek parmaklıklara doğru geriledi ve beyaz alevlerin kalbini yaktığı göğsünü tutarak parmaklıkların üzerinden geriye doğru düştü.

Son vampir üzerlerine gelmiş, Dragomir'in yanında tek dizinin üzerine çökmüş, elini aşağıya doğru indirmişti. Dragomir ikisini de bir kez daha yuvarladı, Emeline'i vampirin ulaşamayacağı bir yere götürdü ve bacaklarını vahşi bir mengene gibi kullanarak daha küçük vampiri boynundan yakalayıp acımasızca sıkarken onu kendilerinden uzaklaştırdı. Dragomir onu tutarken vampir çırpınıyor ve tekmeliyordu. Emeline yavaşça doğruldu ve Dragomir'in de vampirin göğsüne ulaşabilmek için doğrulmaya çalıştığını fark etti.

Ona yardım etmek için aceleyle yanına gitti, sırtını itti ve sonra kendini orada konumlandırdı, böylece elini vampirin göğsüne sokup kalbi çıkarabildi. Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu ama bu, adam kararmış organı çıkarıp parmaklıkların üzerinden atarken çıkan emme seslerini duymasını engellemedi. Şimşek çaktı, gökyüzünde korkunç bir kırbaç, ateşin ucu kalbi yakabilsin diye uzanıyordu.

Vampirin çığlıkları aniden kesildi ve Dragomir cesedi kendisinden uzaklaştırdı. Hafifçe döndü, Emeline'i yakaladı ve onu kendine doğru çekti, başını arkaya yatırabilmek için saçlarını avucunun içinde topladı. "Kıpırdamadan dur."

"Yapma." Onun niyetini biliyordu. Vadim'in boynunda açtığı yanan, kanayan delikleri iyileştirmeye çalışacaktı. "Ben temiz değilim." Bu itiraf



o durduramadan dışarı kaydı. Kadının dehşetine rağmen, bu onu caydırmadı.

Saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve direnmeye çalıştığında başını geriye itti. Büyüye karşı koyabilir ya da enerjiyi itebilirdi ama kaba kuvvete karşı koymasının hiçbir yolu yoktu. Adamın dili şiddetli acıyı yatıştırıyordu. Böyle olmasından nefret ediyordu. Vadim'in iğrenç parazitlerle dolu pis kanını tadacak olmasından nefret ediyordu. Kanamayı durdurmaya çalışmak için onları onun yerine yutacaktı.

"Kanamasını istiyorum. Onun parazitleri içimde, çıkarılamayacak kadar çoklar. Yapma. Lütfen. Sadece kendine zarar verirsin." Tanrı biliyordu, zaten kötü bir durumdaydı. Bu kadar çok kan kaybetmişken nasıl hâlâ bilincinin yerinde olduğunu anlamıyordu. Kan her yerdeydi; verandanın, adamın giysilerinin, kadının ve her iki vampirin de sahip oldukları zaman içinde yutabildikleri kadarını yutmuşlardı.

"Sus," diye mırıldandı usulca, başını zar zor kaldırarak. Her kelimedede, her nefeste dudaklarının tenine değdiğini hissedecek kadar. "Bunu hemen durdurmana izin ver. Beni eve götürün ve yaralarımı şifalı otlarınızı ve gerekli gördüğünüz her şeyi koyun. Ölü gibi görüneceğim ama ölmeyeceğim. Karpat kanına ihtiyacım olacak." Ağzı bir kez daha Vadim'in boynuna açtığı ikiz yaraların üzerindeydi.

"Seni evime alamam," dedi çaresizliğini belli ederek. "Ya da Karpatlar'dan herhangi birini. I . . ." Kendini çaresiz hissetti. Selfish. Onun yüzünden neredeyse ölüyordu. Ondaki istediği şeyi yapmıştı. Çocukları ve ejderhaları kurtarmıştı. Onu kurtarmak için geri gelmişti ve kurtarmıştı da. Şimdi, parçalanmıştı, çok fazla kan kaybediyordu. Kendini kurtarmak yerine ona yardım ediyordu.

"Dediğimi yap, kadın."

Kadın irkildi. Şimdi sesinde otorite vardı. Alçak, kadife yumuşaklığında bir tonda söylenmiş olabilirdi ama bu saf bir emirdi. Mülkün sahibi Tarık bile ona emir vermiyordu. Hepsi ona nazik davranıyordu, kırılmasından korkuyorlardı. Daha da kötüsü, her türlü nedenden dolayı onun dediklerini yapmak *istiyordu*, ama en çok da onun hâlâ hayatta olması ve ona ihtiyacı olduğu için. Dilinin tenine vuruşu şok ediciydi. Yatıştırıcı. Vadim'in dişlerini ona geçirmesinin, tenini süründürmesinin ve yakmasının dehşetini yok etmişti.

Omzunun üzerinden savaşa doğru baktı. Silah sesleri yüksekti ve bir keresinde Genevieve'in çığlık attığını duyduğunu sandı. Zekice ayağa kalktı, bacakları titriyordu, kararını vermişti. Kararlıydı. Adam kaygandı, kanı derisini kaplamıştı ve kendisi de öyleydi ama onu çekmeyi başardı.

Kapının yanına gelene kadar verandayı birkaç adım geçti. Kapıyı açmak için onu bırakmak zorunda kaldı.

Kolunu yakalamak için geri döndü. Dehşete kapıldı, onlardan daha çok vardı. Vampirler. Evinin etrafını sarmışlardı. İkisini de tehdit ediyorlardı.

*Vazgeçeceğimi mi sandın? Sen benim olana kadar asla durmayacağım. Eğer şimdi bana gelmezsen, oradaki herkesi öldüreceğiz. Her ölüm senin yüzünden olacak.* Vadim'in güzel ama bir o kadar da iğrenç sesi yağlı bir çamur gibi zihninde dolaşıyordu.

Nefesi kesildi, eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. Kendini onlarla gitmeye zorlayabilir miydi? Kendini tekrar Vadim'in ellerine bırakabilir miydi? Vücudundan bir ürperti geçti. Vadim'in pes etmeyeceğini bilmeliydi. Onu istiyordu ve eğer gitmezse, Dragomir ve yerleşkedeki diğer herkes ölecekti.

Dragomir'in parmakları bir mengene gibi ayak bileğinin etrafına yerleşti. "Emeline, eve geri dön. Kapıyı açık bırak ama içeri gir. Eğer sana ulaşmaya çalışırlarsa kapıyı çarparak kapat. Davetiye olmadan içeri giremezler."

Bunu biliyordu. Mantıklı geliyordu. Kendini kurtarabilirdi. Evinde saklanabilirdi.

Dragomir'in gözlerinin önünde ölmesini izledi. Başını salladı ve bekleyen vampirlere doğru bir adım atmaya çalıştı, beş tanesine. Bir Karpatyalı için çok fazlaydılar, Dragomir'in yeteneklerine sahip biri için bile, hele ki onun gibi parçalanmış biri için.

Dragomir ayağa kalktı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir fikri yoktu. Bırakın ayakta durmayı, hayatta bile olmamalıydı. Onu kelimenin tam anlamıyla kapı aralığına doğru itti. "Olduğun yerde kal. Gitmeye çalışırsan seni durduraktan başka çarem kalmaz."

Ona ters ters baktı. "Seni öldürecekler. Onlarla savaşamazsın." Ona doğru bir adım attı, onunla savaşmaya kararlıydı. Eğer onun için ölecekse, o da aynısını onun için yapabilirdi. Ama hareket edemedi. Ayağı bir tür görünmez bariyere çarptı. Bir eliyle uzandı ve aynı şeyle karşılaştı. Ona baktı, gözleri onunkilerle buluştu.

Kararlılık ve azim onunkindeydi. Adamın onunkinde umutsuzluk gördüğünü biliyordu.

Dragomir beş vampirle yüzleşmek için döndü. Emeline görünmez bariyere doğru bastırdı, kalbi çarpıyor ve ağzı kuruyordu. Bunun bir katliam olacağını bildiği için izlemeye dayanamıyordu ama bakışlarını verandada kendinden emin adımlarla yürüyen iri adamdan da ayıramıyordu.

Verandadaki konforsuzlukta fark ettiğinden çok daha iriydi. Kan ve yara

izleri onu sadece yenilmez bir savaşçı gibi göstermeye yarıyordu.

yaşlı kadını savunuyordu. Gözyaşları sel oldu. Onun için. Onun için. Onun kendisinin olmasını diledi. O adam, o kadar yaralı ve yıpranmıştı ama kötülüğün karşısında eğilmeden duruyordu.

Dragomir aniden bulanıklaşan bir hızla hareket etti ve onun ne kadar zarif, ne kadar kıvrak, avını kolay bir sıçrayışla yere seren büyük bir aslan gibi olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Kadın daha gözünü kırpamadan ilk vampirin üzerine atılmıştı, pençesi göğüs duvarına çarparak kalbi serbest bıraktı ve bir kenara fırlattı. Döndü ve kanlı kolunu ikinci vampirin göğsüne çarptı. Şimşek gökyüzünde çatallandı ve üçüncüyle yüzleşmek için dönerken onu her iki kalbe doğru yönlendirdi.

Üçüncü vampir yakındı, çok yakındı, ancak Dragomir yumruğunu derine saplamayı başardı. Bitkin görünüyordu. İşkence görüyordu. Aldığı her nefesin zor olduğunu biliyordu. Birkaç vampirle, ardından iki usta vampirle savaşmış ve birkaç ağır yara almıştı ama devam etmişti. Dragomir'in yumruğu göğsüne saplandığında vampir vücudunu çevirmiş, Dragomir'in kolunu geri çekip ikinci kez yumruk atmasına yetecek kadar yörüngesini değiştirmişti, bunu da yıldırım hızıyla yapmıştı ama bu küçük saniye, kalan iki vampire saldırıya katılmaları için zaman kazandırmıştı.

Emeline onu uyarmaya çalıştı, adını haykırdı, ona yardım etmesini engelleyen kalkanı yumruklarıyla dövdü. Her iki vampir de sanki onu canlı canlı yutacakmış gibi davranarak, vahşi dişleriyle vücudunu parçaladı. Kan yutuyorlardı; adamın çok az kanı kalmıştı. Çılgına dönen kadın kalkanı hırpaladı ve sesi kısılana kadar yardım çığlıkları attı. Dragomir, vahşi köpek sürüsünün ortasındaki büyük bir aslan gibi boyun eğmedi. Yumruğunu geri çekip kalbi havaya fırlatana ve yıldırım onu yakana kadar kıpırdamadı.

Kalp elinden çıkar çıkmaz her iki saldırganla yüzleşmek için döndü ve aynı anda yumruklarını göğüslerinin duvarlarına çarptı. Vampirler çılgına dönmüş, korkunç pençeleriyle onu pençeliyor, boynunda, boğazında ve göğsünde derin yarıklar açıyorlardı. Vücudundaki deriyi kazımak, uzun şeritler halinde yırtmak istiyor gibiydiler.

Emeline, Dragomir'e ne yaptıklarını görmemek için gözlerini kapatmak istedi ama başka tarafa bakamadı. Adamın yüz ifadesi hiç değişmemişti. Hissetmesi gereken acıya dair hiçbir işaret yoktu, bu canavarların vücudunu parçaladığına dair hiçbir öfke ya da kabullenme yoktu

büyük bir keyifle. Bir tanesi, pençeleriyle avcıyı parçaladığı sırada bile sağ baldırındaki yaraya defalarca tekme attı.

Dragomir çok yavaş bir şekilde kapalı yumruklarını geri çekmeye başladı. Vampirler daha da çılgına dönmüştü. Dragomir iki vampirin sergilediği vahşilik karşısında gözünü bile kırpmadı. Biri gözlerini oymaya çalıştı.

Dragomir başını hareket ettirerek iki kalbi çıkarırken pençelerden kaçtı. Onları verandadan uzağa, oyun bahçesine doğru fırlattı. Kararmış organlar havada süzüldü. Yüksek. Vampirlerden biri peşlerinden havaya sıçrarken, diğeri merdivenlerden aşağı koştu.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı, devasa bir gösteriydi, cızırdayan kamçıların çatalları gecenin içinden geçerek her iki kalbe de yere düşmeden önce çarptı ve onları yaktı. Gökyüzündeki vampir, ölümsüz arkadaşının ayaklarının dibine düştü. Emeline beş ceset görebiliyordu. Şimşek çakmaya devam ediyordu. Çatallar yayıldı ve aynı anda vurarak beş vampiri küle çevirdi.

"Çıkarın beni," diye seslendi Emeline. "Acele et."

Dragomir çoktan sendelemeye başlamıştı. Sanki onu ayakta tutabilecekmiş gibi ona doğru uzandı. Yalvarmadığı halde bu hareket dikkatini çekmişti. Çatışmanın neredeyse tamamen durduğu yerleşkeye doğru baktı ve sonra elini ona doğru salladı. Bir elini kalkana bastırmıştı ve kalkanın indiği anı biliyordu.

Dragomir ona doğru tökezledi ve kapı aralığından aşağı indi, ağırlığı onu da beraberinde götürerek içeri düştü. Karpatyalı bir avcının evine girdiğini ya da hangi sırları keşfedebileceğini düşünecek zamanı yoktu. Baygın olmasından korkarak yanına çömeldi ama adamın bakışları yüzünde sabitlenmişti.

"Beni içeri davet et."

"Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. Arkadaşı Blaze ona, güçlerini kullanmalarına izin vermeye hazır olmadıkça onları evine davet etmenin asla iyi bir fikir olmadığını söylemişti.

Kapıya doğru bir hamle yaptı, kendini dışarı atmaya çalışıyordu. O da bunu istemiyordu. "Bekle. Sadece bekle. Düşünmem gerek." Tam bir panik halindeydi.

"Vakit yok." Uzandı ve kızın saçlarından bir tutamı parmaklarının etrafına doladı. "Çok güzel. Bu renk. Çok güzel."

Sesi sayıklıyor gibiydi. Her yeri kanıyordu, ama kadın onu görebiliyordu. hala vücudunu evinden çıkmaya zorlamaya çalışıyordu.

"Dur. Hareket etmeyi kes," diye bağırdı, kan izlerinden dehşete düşmüştü. "Kalbimi ve ciğerlerimi kapatmak zorunda kalacağım. Bunu içeride yapamam."

Zihni tam bir kaos içindeydi. Adamın omuzlarını tutarak geri çekilmesini engellemeye çalıştı. Adamın eli hâlâ saçlarındaydı ve onları birbirine bağlıyordu. Sanki milyonlarca tel onları birbirine bağlıyormuş gibi hissediyordu ama yine de onu durdurmak için sahip olduğu tek şey buydu. Adamın ayak parmakları ve dirseğiyle bir kez daha itip kakmasına dayanamazdı. Onu durdurmak *zorundaydı*.

"Tamam. İçeri gel. İçeri gelmeni istiyorum." Ağzı hareket etti, seslendi. Beyni ona durması için bağırsa bile davete icabet etti. İçeri giremezdi ama yine de onu orada tutmak için yanıp tutuşuyordu.

Alt dudağı kıvrıldı. Bu bir gülümseme değildi ama yine de kalbi neredeyse duracaktı. Yüzünün sert açılarını ve düzlemlerini yumuşatmamıştı. Düşmüş bir meleğe benziyordu, belki de Lucifer'in ta kendisine. Saçlarını yüzünün etrafına döküldüğü yerden nazikçe geriye itti. Orada pençelerin açtığı oluklar vardı. Çok fazla kan. Çok fazla yara izi. Karpatyalıların nadiren yara izi bıraktığını biliyordu ama bu adamın başına korkunç bir şey gelmişti.

"Kanepeye kadar gidebilir misin?"

Gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldıyordu. Belki de mizah. "Toprak lazım *sívamet*, kanepe değil." Elini kızın saçlarından çekti ve sonra kız onun ağırlığını hissetti. Tüm ağırlığını, hepsini. Son derece ağırdı, ona doğru öyle bir çöktü ki neredeyse devrilecekti. Adamın bayıldığını fark etti. Vücudundaki kanı korumak için kalbini ve ciğerlerini kapatmış, dışarı sızmasını ya da etraflarındaki zemine sıçramasını engellemişti.

Bir süre oturdu, adamın başı kucağındaydı, parmaklarıyla adamın saçlarını düzeltti. Saçları kalındı ve kendisinininki kadar uzundu, beline kadar iniyordu. Yumuşak hissettiği birkaç yer vardı ama çoğunlukla kanla yapış yapıştı. İç geçirdi. En azından ölmemişti. Çocuklar güvendeydi. Yaralarına bakabilir, sonra da Genevieve ve diğerleri hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

*O öldü. O çocuklar öldü. Arkadaşın Blaze öldü. Orayı yerle bir edeceğim.*

İğrenç ses zihnini doldurdu ve onunla birlikte şiddetli bir acı geldi, sanki vücuduna koyduğu korkunç parazitler onu kendisi için cezalandırmaya kararlıymış gibi damarlarını yaktı. Rahminin derinliklerinde acının, korkunun çığlıklarını duydu ve zamanı geri alabilmeyi dileyerek iki elini de çalkalanan midesinin üzerine bastırdı. Ama ne yapmış olabilirdi ki?

Yarattığı şeytan yiyen kuklaların Liv'i canlı canlı yemesine izin mi verecekti?

Gözyaşları yaktı

ve ağlamaktan ölmek üzereydi. Bir karar vermişti ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Kendisi. Başka kimse değil.

Bakışları kapısının üzerinde hareketsiz yatan adama kaydı. Adamın başını kaldırarak kucağına daha iyi oturtabilmek için yana kaydı. Adamın farkında olmadığını biliyordu ve bu onu cesaretlendiriyordu. Onunla birlikte olması gerekenden daha uzun süre yerde oturdu.

"Emeline! Kapıyı aç, Em!" Blaze aradı. "İyi misin? Kapıyı aç."

Emeline derin bir nefes aldı. Blaze McGuire onun en yakın arkadaşıydı. Belki de tek gerçek arkadaşıydı. Daha çok kız kardeş gibiydiler ama yine de Blaze'in içeri girmesine izin vermekten çok korkuyordu. Tariq Asenguard'la birlikte gece kulüplerinin ortak sahibi olan Maksim Volkov'un hayat arkadaşıydı. Blaze bir insandı ama artık tamamen Karpat dünyasındaydı.

"Emeline, yemin ederim bu kapıyı açmazsan kıracağım."

"Sen Karpatyalı'sın, deli kadın," diye belirtti Emeline, Dragomir'in başını yavaşça zemine koyarak altından kaymasını sağladı. "Bu, davet edilmeden içeri girilmeyeceği anlamına geliyor."

"Ben senin en iyi arkadaşınım. Pratikte kız kardeşinim. Beni davet et ki kapıyı kırabileyim."

Her şeye rağmen Emeline gülümsedi. Blaze de gülümserdi. Emeline'in başının dertte olduğunu düşünse kapıyı anında kırardı. "Biliyorlar," diye fısıldadı yüksek sesle. "Tanrım, biliyorlar ve beni buradan atacaklar. Ne yapacağım ben?" Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onları durdurmak istiyordu, ağlamaktan bıkmıştı ama bir çözümü yoktu.

Bunca zaman geçti ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Kalamazdı. Gidemezdi. Gözyaşları Dragomir'in yüzüne düştü ve onları nazikçe sildi.

Dragomir'in eli kıpırdayarak onunkine yaklaştı ve onu şoke etti. Aslında tamamen uyumuş, dünyaya küsmüş olması gerekirdi. "O yalnız değil." Parmakları bir bilezik gibi hafifçe bileğinin etrafına yerleşti.

Elini geri çekti, kalbi hızla çarpıyordu. Blaze, o tek kişi. Ona yardım edeceğine güvendiği kişi, ona ihanet mi ediyor? "Yanında kim var?" Sesi titriyordu. Korkunun odaya yayılmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Dragomir'in gözleri açıldı. Bir an için onun yüzüne kazınmış acıyı gördü. Derin, ürpertici bir nefes aldı ve bir kez daha ifadesizleşti.



"Diğer odaya git ve kapıyı kapat. Bunu ben hallederim."

"Yanımda bir şifacı getirdim," diye seslendi Blaze. "Dragomir'in ihtiyacını herkes hissedebilir."

Rahatlama o kadar büyüktü ki, bir an için bunun ne anlama geldiğini fark etmedi. Sonra farkına vardı. Dragomir'in yaraları o kadar ağırdı ki diğer Karpatlar onları hissedebiliyordu. "Kendini tekrar uykuya bırak. Ben onları içeri alırım."

Kız ayağa kalkmadan onu yakaladı. "Diğer odaya git. Ben onları içeri alırım."

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve sonra bir davula dönüştü. Korkunun tadını aldı. "Dragomir ..."

"Dediğimi yap, kadın. Senin sırların var. Bir şifacı onları keşfedecektir. *Bu* şifacı onları keşfedecek. Şimdi git."

"Bunu benim için neden yapıyorsun?"

Onun saçlarına dokundu. "Rengi çok güzel," diye fısıldadı.

Saçları dağınıktı. Karmakarışıkta. Hemen bir fırça istiyordu. "Git," dedi adam. "Sana yaklaşmalarına izin vermeyeceğim."

Ona inanmıştı. Hayal edemeyeceği kadar incinmişti ama sesine çelik gibi bir hava katmıştı ve söylediği her şeyi yapacağını biliyordu. Hepsi saçının rengini beğendiği için miydi? Pek sayılmazdı. Çünkü o iyi bir adamdı. En iyisi. Kendini onun kalkani olarak atamıştı ve ne olursa olsun bu rotada kaldı.

Çenesini kaldırdı. Omuzlarını dikleştirdi. Sonuçlarla yüzleşme zamanı gelmişti. Sonuçlar onun olacaktı, bu adamın değil. "Onları içeri alacağım. Sen kendini uyut. O ne derse desin."

Dragomir kıpırdandı, saf güçten oluşan bir dalgalanma. Ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi ve uzanarak onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Sana söylediğimi yap." Onu koridora doğru çevirdi. "Ben güvende olup olmadığını anlayana kadar şifacıdan uzak dur."

Amansız biriydi ve kız ne derse desin, ilk kez yerleşkeden atılmaya razı olsa da -onun için- kızın fedakârlığını kabul etmiyordu. Kendininkini kabul etmesi için onu zorlayacaktı.

Parmağı gözyaşlarının yüzünde açtığı yoldan aşağı kaydı. Bu dokunuşu sanki derisinin içine işlemiş ve kemiklerine kadar işlemiş gibi hissetti.

"Emeline."

Başını salladı, çünkü adam bütün gün orada duracak, kaybetmeye dayanamayacağı kanı akıtacaktı. Kolunun altına girdi ve koridordan geçerek ilk odaya yöneldi.

Yatak odası. Kapı aralığında durdu ve onun elini kaldırıp ön kapıya doğru sallayarak kapının açılmasını sağlamasını izledi. Blaze bir an için orada çerçevelenmiş, uzun kıvı saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Dragomir sert bir sesle, "Yalnızca şıfacı içeri davet edilir," dedi.

Blaze kenara çekildi ve bir adam eve girdi. Emeline'in nefesi ciğerlerine hapsoldu, hava alma ihtiyacıyla yanıp tutuştu. Adam ne uzun boyluydu ne de kısa. İçinden güç akıyordu, o kadar fazlaydı ki vücudu bunu kontrol altına alamadı ve enerji etrafını sardı. Dragomir gibi onun da giysilerinin altında kasları dalgalanıyordu. Saçları Karpatlar gibi uzundu ama omuzlarına kadar uzanıyor, deri bir kordonla geriye doğru çekiliyordu. Onun dikkatini çeken gözleri oldu. Gözleri ürkütücü bir maviydi ve kenarları sıvı bir gümüşle çevriliydi. Bu gözler onun içini, sırlarını görebilecek gözlerdi. Odasında bir korkak gibi saklandığı için minnettardı.

O tuhaf gözler Dragomir'in üzerinde gezindi ve sonra yanından geçerek koridordan yatak odasına doğru ilerledi. Emeline geri adım attı, Dragomir'in onu görmediğinden emindi ama yine de tedirgindi.

"Sen Aleksei'ye kadınıyla ihanet eden Karpatlısın," diye gözlemledi Dragomir. "Yaşlı ama genç. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

"İhanet falan yok," dedi adam, kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadan, çoktan odaya girmişti. "Hayatından geriye kalanları da kaybetmeden otur."

Dragomir tereddüt etti. Bunu ilk kez yapıyordu ve içgüdüsel olarak onun savunmasız bir pozisyonda, onu korumasına izin vermeyecek bir pozisyonda olmak istemediğini biliyordu. Sessizce şıfacının söylediğini yapmasını diledi.

"Adım Gary. Ben bir Daratrazanoff'um ama insan olarak doğdum." Daha fazla bilgi vermedi ve Emeline'in Daratrazanoff olmanın ne olduğu ya da bunun ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece öyle olduğunu biliyordu.

Dragomir zemine yerleşti ama kapıyı, koridoru ve şıfacıyı izleyebilmek için vücudunu çevirdi. Keşke füzeli silahlardan daha fazla olsaydı diye düşündü. En azından gerekirse Dragomir'i koruyabilirdi.

Gary onun yanında diz çöktü ve hiçbir şey söylemeden ruhunun kendi bedenini terk edip Dragomir'inkine geçmesine izin verdi. Bu şıfacıyı saldırıya karşı tamamen savunmasız bırakmıştı. Blaze bu süreci Emeline'e defalarca anlatmıştı.

Karpatyalılar tüm egolarını, kendileriyle ilgili her şeyi geride bırakabilir ve saf şifa enerjisine dönüşebilirlerdi. Bazılarının diğerlerinden çok daha güçlü şifacılar olduğu söylenirdi. Psişik yaraları iyileştirmeye de yardımcı olabileceğini umdukları son derece güçlü bir şifacı gönderdiklerine dair söylentiler duymuştu.

Yakından izledi, Dragomir'in vücudundaki yaraların içten dışa doğru birbiri ardına iyileştiğini gördü. Zaman akıp gitti. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok uzundu. Şifacının, kadimin vücudundaki hasarı onarması saatler sürmüştü. Gary, yüzündeki ve göğsündeki tırmık izleri bile kapanana kadar durmadı. Vampirlerin onu parçalayıp açtığı yerlerdeki kırmızı çizgiler hâlâ oradaydı ama korkunç kesikler ve yaralar kapanmıştı.

Şifacı bedenine geri döndü, solgun, zayıf ve açıkça kafası karışmıştı. "İkimizin de kana ihtiyacı olacak, kadim."

Dragomir Blaze'e baktı. "Kana ihtiyacı var. Seni sadece ona kan vermen için davet ediyorum ve sonra gitmelisin."

Blaze yaralı görünüyordu ama hemen içeri girdi. Emeline onun bileğini uzun bir tırnağıyla açıp kolunu şifacıya doğru uzatmasını izledi. Blaze'e bakmadı ama beslenirken Dragomir'i inceledi.

Blaze odanın etrafına bakındı. "Emeline iyi mi?" "Evet."

"O benim arkadaşım."

"O zaman onun isteklerine saygı gösterin."

Emeline parmaklarını birbirine geçirmiş, bekliyordu. Şifacı Blaze'in bileğindeki yarayı ona bakmadan kibarca kapattı ve kendi bileğinden Dragomir'e kan verdi.

"Sen onun için kimsin?" Blaze talep etti.

Dragomir, "O benim korumam altında," dedi ve şifacının kendisine uzattığı bileği aldı.

Emeline'in nefesi boğazında düğümlendi. O kadar gerçekçi söylemişti ki, sanki

Beyanı ona dünyayı vermiyordu. Bunu neden yapsın ki? Neden Vadim'in peşinden gitmek yerine sırf o istedi diye çocukları kurtarmaya karar versin ki? Eskiler insanlarla nadiren uğraşır. Onlardan bir ömür boyu yetecek kadar görmüştü. Çoğunlukla herkesi görmezden geliyorlar ve sadece savaşmak için yaşıyor gibi görünüyorlardı.

Ama hayat kurtardılar. Eskilere saygı duyuyordu. Karpat halkına saygı duyuyordu. Ama bilselerdi onu anında kovarlardı.

Ne olduğunu. Gerçekte kim olduğunu.

şıfacı Dragomir'e kan verdi ve ardından Blaze, adam konuşmadan önce Gary'ye ikinci kez kan verdi.

Gary, "Seni iyileştirici toprağa koymamız gerekiyor," dedi. Dragomir, "Hazır olduğumda bunu yapacağım," dedi.

Gary ağzını açtı, kapattı ve başını salladı. "lürsen onun işine yaramazsın. Henüz tehlikeyi atlatmış değilsin."

"Ününüz sizden önce buraya geldi. İyi olacağımdan hiç şüphem yok. İkinize de teşekkür ederim." Dragomir her zamanki zarif hareketiyle ayağa kalktı ve onları kapıya kadar götürdü. "Emeline'e onu ziyaret etmek istediğinizi haber vereceğim," diye ekledi.

Blaze başını eğdi. "Buna minnettar olurum."

Kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Burası güvenli, Emeline. Konuşmamız gerek."

Bu anın gelmesinden korkuyordu ama gelmesi gerektiğini biliyordu.

**W**"Kendini toprağa gömmeyecek misin?" Emeline sordu.  
"İyileşmen gerek."

"Neden her zaman bu kadar korktuğunu bilmem gerekiyor. Arkadaşımdan bile korkuyorsun," dedi Dragomir, sesinde hiçbir incelik yoktu ama yine de ürperdi, nasıl olduğunu bilmeden, eğer Blaze onu korkutacak bir şey yaptıysa, Blaze ve Maksim'i ortadan kaldırmakta hiçbir sakınca görmediğinin farkındaydı. Kendini onun şampiyonu olarak atamıştı ve tüm Karpatyalılarla ters düşmesi anlamına gelse bile bunu yerine getirecekti.

Başını iki yana salladı. "Blaze asla bana zarar verecek bir şey yapmaz." Ama artık bunu bilmiyordu. Emin olamıyordu.

"Emeline. Neden sürekli korktuğunu bilmeye ihtiyacım var, isteğim değil." Yine hiç etkilenmemişti ama bakışları çok odaklanmıştı. "Arada bir fark var ve bu boş bir soru değil."

Her nasılsa, sesi çok yumuşak, neredeyse nazik, sanki onu yargılamıyormuş gibi olduğu için daha kolaydı. Pencerenin yanındaki sandalyeye çöktü. Çok yorulmuştu. Adam daha da yorgun olmalıydı. "Sana gerçeği söylersem, beni yerleşkeden attırmak isteyeceksin. Vadim beni yakalayacaktır. Sahip olduğum tek güvenli yer burası." Gerçek aceleyle ortaya çıktı.

"Benim korumam altındasın, kadın. Bunu kolay kolay vermem. Koşullar zorlaştı diye bunu geri almam."

Ona inanmıştı. O sıradışıydı. Kulağa kibirli gelebilirdi. Ama o sıra dışı bir adamdı ve gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu. Kimi korumaya söz verdiğini bilmeliydi. Ona söylemek istemedi. Onun kendisine küçümseyerek bakmasını istemiyordu. Onu suçlamıyordu ama bunu gözlerinde görmek de istemiyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde, sanki

onu daha önce tanıdığı ya da güvendiği herkesten daha iyi tanıyordu. Bu bile başlı başına garipti. Pek fazla insana güvenmezdi.

"Ben Vadim'in hayat arkadaşıyım." Sadece söyledi. Yüksek sesle. Midesi bulandı, iğrendi.

Gözlerini ondan kaçıramıyor, kınanmayı bekliyordu.

Dragomir uzun bir süre ona baktı. "Kadın, sen delisin." Ona hafif bir gülümseme olduğunu düşünmüş olmalı ki, sanki onu eğlendiriyormuş gibi başını salladı. Gülümsemesi alt dudağının belli belirsiz bir kıvrımından ibaretti.

Gözlerini kırptırdı. Her türlü tepkiyi beklemişti ama bu onlardan biri değildi. Kaşlarını çatmayı denedi. Kaşlarını çatma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ama yakın zamana kadar ağlama konusunda da pek iyi değildi ve şimdi de kapatılamayan bir musluk gibiydi. "Sana Vadim'in hayat arkadaşı olduğumu söyledim ve sen bana deli olduğumu söylüyorsun. Bunu sana itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Hayat arkadaşları hakkında ne biliyorsun?"

Onun bir şeyler yapmasını diledi. Kapıya yaslanmış duruyordu, çok solgun görünüyordu ve aklına şifacının onunla tartışmaya zahmet etmeyeceği geldi. Gary Daratrazanoff ona yere yatması gerektiğini söylemişti, bu gereksiz bir yorumdu -eğer şifacı bunu ona yöneltmediyse. Ondan Dragomir'i yere inmeye ikna etmesini bekliyordu. Bırakın onun için iyi olan bir şeye ikna etmeyi, onu gerçeğe bile ikna edemezdi.

"Blaze bana bir Karpat erkeği doğduğunda ruhunun bölündüğünü ve diğer yarısının hayat arkadaşının himayesine verildiğini söyledi. Eğer erkek onu bulamazsa, kadın tekrar tekrar doğacak."

"Ve bunu bildiğinizde sadece tek bir hayat arkadaşı olabileceğini fark edersiniz. Ruh

Ritüel bağlayıcı sözler erkek tarafından söylendiğinde bağlar bir araya gelir." "Evet, anladığım kadarıyla öyle."

"Yani sana ritüel bağlayıcı sözleri söylesem de işe yaramaz."

Başını salladı.

"Vadim mi söyledi bunları sana?"

Orada dururken çok yenilmez görünüyordu ama kadın onun bitkin olduğunu görebiliyordu. Kanepenin ucuna doğru ilerledi ve onu okşadı.

"Lütfen gel ve otur."

"Vadim sana ritüel bağlayıcı sözleri söyledi mi?"

Eli savunmaya geçerek boğazına gitti. "Korkunç şeyler söyledi... yaptı... Benimle konuştuğu hiçbir kelimeyi hatırlamıyorum. Onunla savaştım. Her şeyi

bana zarar verdi." Bunu ona zar zor söyleyebildi, sesi çiğ bir dehşet fısıltısıydı.

Yüzünde bir şey titreşti ama ifadesi o kadar uçuktu ki yakalayamadı. "Vadim ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın senin hayat arkadaşın olması mümkün değil."

Başını iki yana salladı. "Öyle olduğunu biliyorum." Çok utanmıştı. Blaze ve Charlotte'un her ikisinin de harika erkekleri vardı. Onun hayat arkadaşı ise Carpthian dünyasının tarihindeki en kötü vampirlerden biriydi. Korkunç şeyler yapmış, sayısız kadın ve erkeği öldürmüştü. Çocukları öldürmüştü. Kuklalarını canlı çocuklarla beslemişti. O, bir canavar şeklinde dünyaya gelen en kötü kabustu ve o da onun diğer yarısıydı.

"Sen *benim* hayat arkadaşısın, Emeline." Bunu yumuşak bir sesle söylemişti ama yemin onun içinde derin bir yankı uyandırmıştı.

Nefes nefese kaldı. "Hayır. Benim için kendini feda etmeye ya da bunun herkesin beni dışarı atmasını engelleyeceğini düşünmeye cüret etme. Hayır. Tarık'a söyleyeceğim. Buranın korumasından ayrılmak zorunda kalmayı kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı. O çocukları zaten tehlikeye attım..."

Tembelce kapıya yaslandığı yerden doğruldu. Tek bir hızlı, neredeyse acımasız hareket. Şiddetli öfke yüzüne saf saldırganlık damgasını vurdu. "Bu çocuklar sizi ve bu yerleşkede yaşayan diğer herkesi tehlikeye atıyor. Şımarık ve disiplinden yoksunlar. Tarık'la onlar hakkında konuşacağım ama bu başka bir zaman."

"O çocuklar kurban-"

"Vadim neredeyse seni yeniden kazanıyordu," diye araya girdi. "İlk seferinde hayatının cehennem olduğunu düşündüysen, yakınından bile geçmediğini anlayacaksın."

Ürperdi. "Tarık'a itiraf etmeye hazırım. Kimseyi istemiyorum Benim yüzümden başkaları da acı çekecek. Benim için ayağa kalktığın ve devam etmeye, başkalarına benim hayat arkadaşım olduğunu söylemeye bu kadar istekli olduğun için teşekkür ederim. Bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum ama-"

"Yani seni ritüel kelimelerle kendime bağlamaya çalışmama bir itirazın yok. Benim ruhum seninkine, eğer gerçek hayat arkadaşı değilsek bunun mümkün olamayacağını anlayarak. Eğer işe yararsa, sonsuza dek bana bağlı kalacağının bilinciyle."

Tekrar kanepeye vurdu. "Buraya uzanıp dinlenirsen, o zaman kelimeleri bana söyleyebilir ve işe yaramayacaklarını kendin görebilirsin."

"Saçların siyah. Gerçek bir siyah. Hiçbir Karpatyalı iki yüz yaşını geçtikten sonra gerçek siyahı göremez. Benim durumumda, bu daha da önceydi. Sadece hayat arkadaşının yanındayken ve onun sesini duyduğunda renk görür."

Karmakarışık saçlarından dolayı çok utangaçtı ve adam saçlarına biraz takıntılı görünüyordu. "Sanırım aşırı sinirlisin. Lütfen gel ve otur. Şifacı toprakta olmanız gerektiğini açıkça belirtti. Sana yeterince kan veremeyeceğini biliyorum ve ben de sana kan veremem çünkü benim kanım ... lekeli." Vadim'in kanı bir Karpatyalı'nınkiyle karışmıştı, uzun, çok uzun zamandır tutsak tuttuğu bir Karpatyalı'nınkiyle. Vadim'in kanı yanıyor ve parazitleri kızın vücuduna yayılıyor, onu yakıyor ve işkence ediyor, efendilerine itaat etmeye zorluyordu. Kanını onunla paylaşacak değildi.

Kaşı havaya kalktı. "Abartılı mı?" Sanki daha önce hiç duymamış gibi kelimeyi yavaşça tekrarladı. "Kadın, bir Karpat avcısının aşırı heyecanlanması mümkün değil. Sadece seni kendime bağlamamı istemediğini söylemen için sana mümkün olan her fırsatı vermek istiyorum. Benim hayat arkadaşım olduğunu biliyorum. Ben çok eskiyim ve sizin modern dünyanızı ya da kadınların erkeklerine karşı davranışlarını her zaman anlayamıyorum. Seni mutlu etmenin benim görevim ve ayrıcalığım, onurum olduğuna inanıyorum, ama kadınının benim yönlendirdiğim yolu izlediğine güçlü bir şekilde inandığımda bunu yapabileceğimden emin değilim."

Tekrar kanepeye vurdu. Her şeyin ötesinde onun sayıkladığını düşündüğünü söyleyecek değildi. Kana ihtiyacı vardı ve belli ki çok yorgundu. Kendini onun vasisi ve koruyucusu olarak atamıştı ama çok inatçıydı. Onu korumak onun görevi, ayrıcalığı ve onuru muydu? Vadim'in hayat arkadaşı olduğunu bilse bile mi? Taktik değiştirdi.

"Dragomir, lütfen gel ve kanepeye uzan. Sadece birkaç dakikalığına. Benim için ejderha öldürmen gerekiyorsa, bunu daha sonra yapabilirsin. Gerçi o ejderhaları seviyorum. Çocuklar onları aldığından beri, gizlice bir tane istedim. Gökyüzünde süzülme özgürlüğüne sahip olma fikrini seviyorum." Avucunu minderlerin üzerinde yumuşattı. "Lütfen."

Bakışları kızın yüzünde gezindi. Gözleri çoğu zaman garip bir kehribar rengindeydi ama o anda saf altın rengindeydi. Bir erkeğin sahip olamayacağı kadar uzun siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, yanan sıcak, erimiş altın. Odayı geçip kanepeye oturdu ve onun sözünü dinleyerek, başını kucağına koyup uzanarak onu şok etti.



Nefesi boğazında düğümlendi. Uyurken başını kalçalarına yaslaması başka bir şeydi, uyanırken başka bir şey. Samimi hissettiriyordu.

"Sen kesinlikle Vadim'in hayat arkadaşı *değilsin*, Emeline," dedi, gözlerini sanki bir an daha açık tutamayacak kadar yorgunmuş gibi kapatarak. "Sen *benimsin*."

Bu açıklama karşısında kalbi tekledi. İlk kez sesinde bir ısırık vardı, sanki kimse onu elinden almaya çalışmasa daha iyi olurdu. Fanteziyi istiyordu. Bu adamı. Korku filmindeki bir cadıya benzediği halde onu isteyecek birini. Dünyayı ele geçirmek için komplo kuran usta bir vampirin hayat arkadaşını kurtarmaya kararlı biri.

Şifacı üzerindeki kanı temizlemiş ve giysilerini onarmıştı ama saatler süren çalışmaya rağmen Dragomir hâlâ destansı bir savaşa girmiş gibi görünüyordu. Yüzüne dökülen saçlarını düzeltmekten kendini alamadı. "Keşke bu doğru olsaydı, Dragomir, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ben bilirdim. Olan şeyler hakkında rüya görürüm. Bilirdim." Dragomir gibi cesur ve dürüst bir adama sahip olamayacağını biliyordu. O dünyada kaybolmuştu. İyi bir adamın olduğu herhangi bir dünyada kaybolmuştu.

Başını eğdi ve gözlerini açtı. Kalbi sarsıldı. Saf sıvı altın ona doğru parladı. "Ritüel işe yaradığında ve bana bağlandığında üzülmeni istemiyorum. Sana adil bir uyarıda bulunuyorum. Seni bana bağlamanın işe yarayacağını *bilirim*."

"Hayat arkadaşın olmaktan onur duyarım Dragomir," dedi dürüstçe. "Çocukları kurtardığın için teşekkür ederim. Ve beni." Sonuncusu biraz yalpaladı. Onu Vadim'den uzak tutmuştu. Bu onun için her şeye değerdi. Onu onlar için, kendisi ve çocukları için savaşıırken, omuzlarını ve sırtını bükerek en küçük ikisini gökyüzünden düşen korkunç yanan ipliklerden korurken izlemek çok alçakgönüllüydü. O, tanıdığı en cesur adamdı. Ona yabancıydı ve eskilerin insanlarla nadiren ilişki kurduğunu biliyordu ama yine de onun için gelen o olmuştu. Onu kurtarmak için.

Göz kırpmayan bakışları sanki gizli tuzaklar arıyormuş gibi kızın yüzünü taradı. "*Te avio päläfertilam*. Sen benim hayat arkadaşımsın." Uzanıp kızın elini tuttu ve göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı. Parmakları kızın çıplak teninde yavaş okşama hareket etmeye başladı. "*Éntölam kuulua, avio päläfertilam*. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum."

Emeline içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Vücudu onunkine kıyasla sıcak hissediyordu. Bu onu endişelendiriyordu. Onun iyileştirici toprakta olması gerektiğini biliyordu ve bunu yapmayı reddetmesi onu anlayamayacağı kadar endişelendiriyordu. "Dragomir," diye fısıldadı onun adını. Onun için korkuyordu. "Lütfen şifacının istediğini yap."

"Şşşt . . . Sana söylediğim sözleri dinle. Önce benim dilimde, halkımın kadim dilinde, sonra da senin dilinde, böylece sana söylediğim kutsal yeminlerin büyüklüğünü anlayacaksın. Bizi birbirimize bağlıyorum. Sana kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin kalbini, ruhunu ve bedenini kendime alacağım. Benimle güvende olacaksın."

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı, başparmağı hâlâ hareket ediyordu, ta ki o okşayışın teninden kalbine doğru ilerlediğini hissedene kadar. Onun üzerinde anlamadığı bir etkisi vardı. Kendi dilinde konuştuğunda, sesi derindi, tınısı emrediciydi, sanki içinde önceden ayarlanmış ve hemen o frekansa ayarlanmış akorları vuruyormuş gibi vücudunda titreşiyordu. Ona bağlanmıştı. Çok duyarlıydı. Söylediği her şeyin doğru olmasını istiyordu ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

"*Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim. Élidamet andam. Hayatımı senin için feda ediyorum.*"

Gözyaşları yine sel oldu. Kelimeler çok güzeldi. Elbette bunu yapamazdı ama Blaze'in Maksim'e neden bu kadar aşık olduğunu anlıyordu. Dragomir kızın elini ağzına götürdü, ona yeminlerini ilan ederken dudakları kızın avucunun ortasında geziniyordu.

"*Pesămet andam. Sana korumamı veriyorum.*"

Ona korumasını çoktan vermişti ve o kadar yıpranmıştı ki, bedeni paramparça olmuştu, yine de kendine bakmayı reddetti, olması gerektiği gibi şifalı toprağa gitmeyi reddetti. Kelimelerin derisinden geçtiğini hissetti, dudakları avucunun ortasını okşadı, böylece yemini damarlarına işledi. Kanı onları doğrudan kalbine taşıdı.

"*Uskolfertiilamet andam. Sana sadakatimi sunuyorum. Sívamet andam. Sana kalbimi veriyorum. Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum.*"

Yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamıyordu. Boğazının düğümlendiğini hissetti.

Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Hangi erkek bir kadına böyle bir yemin edebilir ve bunda *ciddi olabilirdi*? Adamın sesindeki mutlak dürüstlüğü duyabiliyordu. Aldığı her nefeste onu kendisi için istiyordu ama o çok daha fazlasını hak ediyordu. O bir

Dağınıklık. Korkunç, ateşli bir karmaşa. Dragomir gibi bir adamın, sadece zihninde bile olsa, kendini ona bağlayacak bir işi yoktu.

"*Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum. Sívamet kuuluak kaik että a ted.* Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

Alt dudağı yine neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrılmıştı ve kadın kendini tutamayıp parmağının ucuyla dudağına dokunmak zorunda kaldı. Hafif bir okşama. Dürtü o kadar güçlüydü ki o küçük darbeyi durdurmak mümkün değildi ama adamın bakışları onunkilere sıçradı ve kadın tüm o sıcak, yakıcı altın renginin içine düştü.

"Çok güzel bir vücudun var, *sívamet* ve benimki şu anda biraz yırtılmış olsa da, seni temin ederim, sana çok iyi bakacağım. Her zaman."

Kalbi hızla çarptı ve sonra dörtlüye koşmaya başladı. Bu *namuslu*, onurlu adamla burada otururken ne düşünüyordu? Adamın altından kaymak için bir hamle yaptı, kaçmayı, adamın en kötüsünü öğrenmesini engellemeyi düşünüyordu. En kötüsünü bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu.

Dragomir yan yattı ve kolunu kadının kalçalarına doladı.

"Kıpırdamadan dur. Beni dinle, Emeline. Her kelime sana söylenmeli."

Başını iki yana salladı. "Yapma. Yapma, Dragomir. Doğru olmasını istemediğim için değil. İstiyorum. Her bir parçam bunun hayatımın en güzel anı olduğunu söylüyor ama sen hayatını bir kenara atmayı düşünemezsin. Buna izin vermeyeceğim. Genevieve var ..." Sözünü kesti. Kadın Dragomir'e yaklaşırsa Genevieve'i öldürmek isteyecekti. Bu bilgi onu şok etmişti. Şimdiden, sırf yeminlerini gerçekten aytlermiş gibi ettiğı için, onu o kadar çok istiyordu ki, bir parçası onun kendisine ait olduğuna inanıyordu.

"*Ainaak olenszal sívambin.* Hayatın benim için her zaman değerli olacak. *Te élidet ainaak pide minan.* Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak. *Te avio päläfertii lam.* Sen benim hayat arkadaşısın." Başparmağı kızın gözyaşlarının izinde kaydı. "Beni anladın mı, Emeline? Sen benim hayat arkadaşısın, Genevieve değil. Başka hiçbir kadın olamaz. Benim için sadece sen varsın."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Onu caydıramayacaktı ve umutsuzca toprağa gidip iyileşmeye ihtiyacı vardı. Eğer onunla aynı fikirde olmazsa, ona duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylemezse, güneş doğana kadar orada kalacaktı. Saçlarını yatıştırıcı bir okşayışla okşadı. Beline kadar bir şelale gibi akan o güzelim tuz ve biber saçlarını.

Bir erkeğin uzun saçlı olmasından hiç hoşlanmamıştı, ama bu onun saçlarını kötüleştirmiyordu.

savaşçı kişiliğı. Ne uzun kirpikleri, ne de kızın hoşuna gitmeye başlayan alt dudağı.

"Tamamdır. Tamamdır. Şimdi gerçekten toprağın içine girmeli ve onun seni iyileştirmesine izin vermelisin."

"Neredeyse. *Ainaak sívamet jutta oleny*. Bana sonsuza kadar bağlısın. *Ainaak terád vigyázak*. Her zaman benim gözetimimdesin." Elini çevirdi ve dudaklarını parmak boğumlarının üzerinde gezdirdi.

Bu jest saf bir samimiyetti ve vücuduna ısı dalgaları gönderiyordu. Kalbi onunkinin ritmini bulmuş gibiydi. Dragomir'in yanında geçirdiği süre uzadıkça, onun büyüüne daha çok kapılıyordu.

"Şimdi, *lütfe*n yere iner misin?" Bunu yapması için ona ihtiyacı vardı. Bunu yaptığı anda Blaze ve Maksim'i bulup onlara gerçeği anlatmayı planlıyordu. Dragomir'i kendinden kurtarmak zorundaydı.

"Kanınızdaki parazitleri temizleyene kadar olmaz."

"Sonra. Bu geceden sonra. Bu sana iyileşmek için fazla zaman vermez." Sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu çünkü bir sonraki nefesinden daha çok Dragomir'e bakmaya ihtiyacı vardı. Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu ama düzgün bir şekilde iyileşmesi gerekiyordu. Şifacı bunu açıkça belirtmişti. Ve Vadim'in iğrenç parazitleriyle ona dokunmasına asla izin veremezdi. Dragomir'i korumaya kararlıydı. Onun için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabiliirdi. Ona kendini yeniden insan, güzel ve değerli hissettirmişti.

"Yakınımda olduğunuzu bilmem için evimin altına inebilir misiniz?"

Onu terk etme düşüncesinin neden kendisini endişeli ve hatta çaresiz hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hayatta ve iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Vücudundaki parazitleri temizleyeceğim ve seni iyileştireceğim. Gücüm olsun diye Daratrazanoff'un kanını iki kez aldım. Vadim'in saldırısından sende hiçbir iz kalmadığından emin olabilmem için yaşamam şarttı. Onun parazitlerini ve seninle temas kurabileceği her türlü yolu ortadan kaldıracam."

Uzun saçlarını avucunun içine aldı ve ona doğru eğilerek yüzünü kalın kütlenin içine gömdü. Başından beri, o kadar yaralı ve parçalanmışken, kendini ya da acısını, hatta yaşayıp yaşamayacağını bile düşünmemişti; onu düşünüyordu. Onun için yaşıyordu. Bu adamı sevebilirdi. Gerçekten sevebilirdi. Ama kendisi için hayatta kalmıyordu.

Emeline doğruldu ve parmaklarını zorla açarak saçlarının avucundan kaymasını sağladı. "Yere yat, Dragomir. Şimdi yapmam gereken şeyler var. Önemli şeyler." Bir çanta hazırlamak, sakladığı her kuruşu çıkarıp kaçmak gibi

ertesi gün güneş batmadan önce. "Toprakta en az bir tam gün geçirene kadar kanımdaki parazitleri almanı istemiyorum. Ciddiyim."

"Kadınların erkeklerine emir verebileceklerine inanmalarına alışık değilim. Hata yapma, *sívamet*, ben senin adamınım. Senin ..." Kaşlarını çatdı, doğru kelimeyi hatırlamaya çalışırken bir eliyle başını destekledi. "Eş. Koca. Biz evlendik. Ruhlarımız tamamlandı. Kadının acı çekerken ve sen ..." Bakışları odayı ve koridoru tararken tekrar sözünü kesti. "Burada başka kim var?"

Kıpırdandı ve kanepeden kaymaya çalıştı. Adamın kolu kalçalarını yerinde tutarak kaçmasını engelledi. "Kimse yok." Sesi kısıktı. Çok küçüktü.

Bakışları kızın yüzüne sıçradı. O altın gözler başka tarafa bakmasına izin vermedi. "Bir kalp atışı duyuyorum. Benimkini değil. Senin değil. Hızlı. Dörtnala. Çocuklardan biri sandım ama daha hızlı, ritmi bozuk." Kaşlarını çatdı. "Acı verici. Sanki bir şey kalbimi sıkıştırıyormuş gibi."

Gözleri onunkileri bıraktı ve aşağıya doğru inmeye başladı. Dudaklarına. Çenesine. Boğazına. Göğüsleri. Adamın spekülatif bakışları karnına indiğinde nefesini tuttu. İstemsiz hareketini durdurmasının hiçbir yolu yoktu; eliyle rahmini koruyucu bir şekilde kapattı.

Dragomir yavaşça doğrulup oturdu. Ayağa kalktı. Bir aslan zarafetiyle odanın içinde süzüldü. Döndü ve sanki bir avmış gibi ona doğru yaklaştı. Dehşete kapılan kadın bir elini havaya kaldırdı, evden çıkmak için savaştı gibi histerik bir fikirle ayağa kalkarken ona karşı acınası bir savunma yaptı.

"*Köd alte hân.*" Gırtlaktan çıkan kelimeler bir küfür gibi çıkmıştı. Yükseldi onun üzerinde. Yakın. Vücutları neredeyse birbirine değiyordu. "Anlat bana." Bu bir emirdi, daha azı değil. "Şuradaki sandalyeye otur." Çenesini sallayarak evindeki en rahat koltuğu işaret etti. "Bana her şeyi anlatacaksın. *Her şeyi.* Tek bir ayrıntıyı bile atlamayacaksın."

Başını iki yana salladı. Gözyaşları gözlerinin arkasında yanıyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen, *işe yaramaz* çeşmeyi bir *türlü* kapatamıyordu. O kadar uzun süre umutsuz yaşamıştı ki, haftalarca acı ve eziyet çekmiş, uyumaktan korkmuş, yemek yiyememiş, birinin sırrını öğrenip onu yerleşkenin güvenliğinden ayrılmaya zorlayacağından korkmuştu.

"*Sívamet.*" Sesi kadife bir fırçaya dönüştü, teninde hissettiği bir okşayış. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Elleri büyüktü ve gücüyle onu sarıyordu. "Ben senin hayat arkadaşınım. Bu benim görevim ve ayrıcalığım."

Mutluluğunuzu görmek için. Bana detayları vermelisin. Hepsini. Bana ne istediğini söylemelisin. Ne istediğinin gerçeğini. Bunları bilmeden bizim için en iyi olanı yapamam."

"Bana yardım edemezsin. Kimse bana yardım edemez." Kendisi için üzülmekten o kadar yorulmuştu ki, ama istediği son şey Dragomir'i de bu karmaşanın içine çekmekti. Onun için hiçbir çıkış yolu yoktu. Bunu biliyordu çünkü bir çıkış yolu bulmak için haftalarca uğraşmıştı. "Filmlerdeki güzel beyaz şövalye gibisin, atına binmişsin ya da bu durumda belki de zor durumdaki genç kızı kurtarmak için bir ejderha. İnanın bana, bunu yapabilecek biri varsa o da sizsiniz ama birlikte yaşayabileceğim bir çözüm yok."

"Bunu ortadan kaldırmanın yolları var." Sesi yine nazikti ve herhangi bir yargılama yoktu. Onu şu ya da bu şekilde ikna etmeye çalışmıyordu, sadece zaten bildiği bir şeyi dile getiriyordu.

"Tabii ki ilk düşündüğüm şey ondan kurtulmam *gerektiği*ydi. Yeryüzündeki en aşağılık yarattığın çocuğu mu? Hiç şüphe yoktu. Beni içten parçalamaya hazır pençeleri olan bir canavar gibi içimde büyümesi düşüncesine dayanamıyordum. Acı çok dayanılmazdı. Vadim'in uydurup içime koyduğu korkunç şeyin ne olabileceğinden dehşete düşmüştüm. Şimdiye kadar yapılmış tüm kötü korku filmleri zihnimde tekrar tekrar oynadı." O kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

Ona doğru ilerledi ve onu kollarının arasına aldı. Vücudu iri ve güçlüydü; kolları güvenlik hissi veriyordu, hayatında hiç bilmediği bir güvenlik. Onu kalbine karşı korudu. Kalbinin tıpkı onun gibi güçlü ve sabit bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Kendini yenilmez hissediyordu.

"Sen inanılmaz bir adamsın," diye fısıldadı, adamın tepkisi karşısında dehşete düşmüştü. Ona bağırmanın ya da Vadim'in çocuğunu dünyanın kendileri için güvenli olan tek küçük parçasına getirerek yerleşkedekilere ihanet etmekle suçlamamıştı. Sadece çözüm bulabilmesi için ona her şeyi anlatmasını emretmişti.

"Ağlamayı kes, *sívamet*. Bir kadının gözyaşlarıyla uğraşmaya alışık değilim ve

Ve seninkini. Rahatsız edici. Artık yalnız değilsin." Onu büyük koltuğa doğru götürdü, koltuğa oturttu ve kucağına çekti. "Konuş benimle, Emeline."

Sesi mükemmel bir şekilde perdelenmişti. O derin tınıyı görmezden gelmek zordu ama o kadar kadifemsiydi ki emri yumuşatıyordu. Karşı koyamayacağı bir yakınlık yaratmıştı. Onun kucağına oturmanın, deliliğine daha fazla gömülmesine izin vermenin yanlış olduğunu biliyordu ama kendini durduramıyordu. Anlatmak zorundaydı

Birisi ve anlayamadığı bir nedenden ötürü, birisi - düşünebileceği tek kişi - tüm savunmalarının düştüğü bir zamanda ona soruyordu.

"Ondan kurtulmaya karar verdim ama sonra bir çığlık duydum. Ağlama. Çok acı çeken bir bebek. Onun da acı çektiğini fark ettim, tıpkı benim acı çektiğim gibi. Vadim'e itaat etmediğimde ve istediğinde ona gitmediğimde, parazitleri saldırıyordu. Sadece bana değil, bebeğe de. Ona işkence etti ve o daha tam gelişmemişti bile. Neredeyse değil." Elini rahminin üzerine bastırdı ve ona bakmak için başını kaldırdı. "Yaptığı korkunç şeyleri nasıl yapabiliyor?"

"Bir başkasında yeterince güçlü bir tepki uyandırmadığı sürece hissedemez. Vampirler beslenirken öldürürlerse kafaları güzel olur. Kan adrenalinle doludur. Birinin dehşet ya da herhangi bir güçlü duygu hissetmesinden heyecan duyabilirler. Olumsuz duygular yoğundur. Eğer kuklaları avlarını canlı canlı yerse, hepsi heyecanlanır. Doğmamış bir çocuğa işkence etmek, özellikle de sizi rahatsız ediyorsa, onun için bir heyecan olacaktır."

"Kendi çocuğu bile mi?"

"O hissetmez. Herhangi bir bağıllık hissedemez."

"O zaman neden bir tane elde etmek için bu kadar uğraşıyorsun?"

Adamın parmakları, kadının gerginliğini azaltmak için ensesine kadar geldi. "Bir araç. Aklında bir plan var ve çocuklar da buna dahil. Vadim her zaman inanılmaz derecede zekiydi. Tüm Malinovlar öyleydi. Teknolojiyi benimsedi ve bu dünyada hayatta kalmak istiyorsak Karpatlar da aynısını yapmalı. Onun bir ana planı var."

Emeline alnını onun göğsüne bastırdı, gözleriyle buluşamadı. "Onun hayatta olduğunu, farkında olduğunu ve masum olduğunu biliyorum. Olanları o da benim kadar istemedi. Onu korumak zorundayım. Başka kimse yok. Bana ulaşmak için ona işkence ederken daha fazla nasıl hayatta kalabilir bilmiyorum. Diğerleri onu öğrenirse, yerleşkeden ayrılmamı isteme ihtimallerinin çok yüksek olduğunu biliyorum ve belki de haklılar. Büyüdükçe Vadim'in onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olacağını bilmiyorum. Anlayamayacağınızı biliyorum..."

"Sağlıklı düşünemiyorsun, *sívamet*. Bebek bu işkenceden sağ çıkamayacak. Bunu o da biliyor. O büyüdükçe, işkenceleri daha da kötüleşecek. Sonunda, sen çocuğu sevmeye başladıkça, o bunu sana karşı kullanacak. Kızınızı kurtarmak için ona gideceğinizi biliyor."

Bu doğruydu. Sonunun usta bir vampirin eline dñŖeceđini bildiği halde, tanımadığı çocukları kurtarmak için yeraltı Ŗehrine gitmiŖti. Yabancıları. Onlarla tek ortak noktası, kendisi gibi sokak çocukları olmalarıydı. Kendini durduramamıŖtı. Vadim onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Bebeğin gece gñndñz zihninde yankılanan acıklı ağlamaları onu çoktan yormuŖtu. Teslim olup ona gitme fikrini çoktan dñŖñnmñŖ ve bir kenara bırakmıŖtı ama çocuk bñyñdñkçe aralarındaki bağ da bñyñyecekti. Vadim iŖkencelerini artırırsa, baŖka ne çaresi olabilirdi ki?

İnledi ve yenilgiyle baŖını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. İkimizin de hayatına son vermeyi dñŖñndñm. Tñnellerdeki tñm o kadınlar. Ödñler. DođmamıŖ çocukları öldñ. Ben öyle olmak istemedim."

"Bana ne olduğunu anlat." Sesi o kadar nazikti ki kalbini yerinden oynattı. Daha önce hiç nazik olmamıŖtı. Hiçbir zaman. Evsizdi. Annesini ve babasını bile hatırlamıyordu, sadece ona bir yñkmñŖ gibi davranan akrabaları vardı. Bu adama kadar hiç nazik olmamıŖtı.

Gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi, onun içine girmeye, tñm bu gücñn bir parçası olmaya çalıŖtı. Unutmaya çalıŖmıŖtı. O dakikaları unutmak için -hayatının tam bir saati bile değil- zihnindeki sağlam çelik kapının ardında, ama yapamadı. O saniyeler ve dakikalar ruhunun derinliklerine kazınmıŖtı ve asla kaybolmayacaktı. Kimseye söylememiŖti, Blaze'e bile. Söyleyemezdi.

Bunu anlatma, yeniden yaŖama dñŖñncesi ... Ama anlatmak zorundaydı. Dragomir bilmeyi hak ediyordu. Ona sadık kalıyordu, hatta onun hayat arkadaŖı olduğuna inanacak kadar ileri gidiyordu, çoğunlukla, emindi, diğerleri buna inansın diye. Sandalyede, kucağında otururken, kolları onu sıkıca tutarken, sanki onu kötñlñklerden koruyabilirmiŖ gibi, ona değer verildiğini hissettiriyordu.

"Vadim'in yanında birkaç kiŖi daha vardı. Çok iğrençlerdi. DiŖleri çok sivriydi ve kanla boyanmıŖtı. Beni tutmak için tırnaklarını bana, kollarıma batırıyorlardı. Normal tırnaklar gibi değil, bir boz ayı gibi uzun, kalın pençelerdi bunlar." Kollarını ovuŖturdu, pazularından bileklerine kadar, o uzun pençelerin etini kemiğine kadar kazdığını hissediyordu. Acı daha önce yaŖadıđı hiçbir Ŗeye benzemiyordu. Yaralar derin ve yakıcıydı, sanki damarlarına asit dñkmñŖlerdi.

"Yine de onunla dövñŖtñm. SavaŖırsam birinin gelebileceğini dñŖñndñm. Biri bana yardım ederdi." Boğazındaki yumru, boğulacağını dñŖñnene kadar bñyñdñ. "Biri beni kurtarabilir," diye fısıldadı.



Onu yere yatırdıklarında hissettiği umutsuz duygu. "Ona sertçe tekme attım, gerçekten sertçe ve o sadece bana gülümsedi." Vücudu titredi ve alnını onunkine bastırdı. "Korkmuştum. Çok korkmuştum." İtirafı fısıltıyla çıkmıştı çünkü bu sesin üzerinde konuşamıyordu. Vadim'i odada onlarla birlikte istemiyordu.

"Artık güvendesin, *sívamet*. Seninleyim ve hiçbir yere gitmiyorum." Ense kökünü ovuşturdu, vücudu kaya gibi sağlamdı, kolları onu sararken güçlüydü. "Seni zihniyle kontrol etmedi mi?"

Bir sarsıntı daha onu sarstı. "Denedi. Yapamayınca, onunla savaşmaya devam edince öfkeleneneceğini düşünmüştüm ama memnun görünüyordu. Neden? Bu onu neden mutlu etsin ki? Şimdi deniyor ve yapamadığında son derece öfkeli oluyor. Bu hiç mantıklı değil."

Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Sen güçlüsün. Psişik olarak güçlü. Buna bir konukçu bedeninde ihtiyacı vardı. Seni avladı çünkü onun dürtülerine direnebiliyordun. Şimdi seni yeniden ele geçirmesi gerekiyor ama bu onun için bir avantaj değil. Seni geri istiyor ama seni zorlayamaz."

Onun gözlerini aradı. O tuhaf, altın rengi gözleri - o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı ve parmaklarını adamın kalın bileklerine geçirmeye çalıştı. Nabzının parmaklarının altında attığını hissetti. Güçlü. Sabit. Tıpkı onun gibi. Ölmüş olmalıydı ya da en azından yerde baygın yatıyor olmalıydı ama sanki onun için önemliymiş gibi onu yakınında tutuyordu. Güvenli olmadığını ve bir daha asla olmayacağını bildiği bir dünyada ona güvende olduğu hissini veriyordu.

"Beni uzun pençeleriyle yere sabitleyerek tuttular, neredeyse buz kıracakları gibiydiler ama çok daha kalındılar. Bacaklarımı o kadar ayırdılar ki koparacaklarını sandım ve sonra kollarımı ve bacaklarımı deldiler, kaslarımın ve kemiklerimin arasından çivilere benzeyen şeyleri yere sapladılar. Etrafım onlar tarafından sarılmıştı, o kadar çoklardı ki." Sarsıntıyı durdurmak imkânsızdı ve Dragomir onu tekrar kendine çekti, göğsüne yasladı, kolları bir sığınak gibiydi. "Bir şeyin bu kadar acıtabileceğini bilmiyordum."

Eliyle saçlarını okşadı ve o da saçlarını taramış olmayı, karışıklıkların gitmiş olmasını ve onun için güzel olmayı diledi. O güzelliği hak ediyordu. Hayatının en kötü anlarını yeniden yaşarken bu garip bir arzuydu ama saçlarında gezinen o elin verdiği his, onun için en iyi şekilde görünmek istemesine neden oldu.

"Vadim diz çöktü, bacaklarımın arasına, ve düşündüm ki ..." Dilini üst dudağına dokundurdu, beyni onu korumak için kapanmaya çalışıyordu. "O

Vücudumu tam yumurtalıklarımın üzerinden kavradı, sıktı, o kadar sert bastırdı ki sanki parmaklarını derimin içine sokmaya çalışıyormuş gibi hissettirdi. Masaj yapmaya devam etti ve sonra ..." Yüzünü ondan çevirdi, bir hıçkırık kaçı. Elini ağzına götürdü.

Hemen kızın başını göğsüne bastırdı, elini kızın sırtına koydu. kafatasını, parmaklarını kafa derisine sokarak rahatlatıcı bir masaj yaptı. "Önemli olmasaydı senden bu anı tekrar yaşamayı istemezdim Emeline. Onun ne yaptığını bilmem gerek. Bu anıları senden alabilirim ya da yükünü hafifletmek için onları hafifletebilirim, ama bilmeliyim. Boş yere sormuyorum."

Tanrım. O çok muhteşemdi. Mükemmeldi. Onu korumak için çaresizce çırpınıyordu ama tüm iğrenç hikâyeyi ona anlatma dürtüsüne engel olamıyordu. Sanki acının, ıstırabın bir kısmını kendi omuzlarına ve onunkilere yüklüyormuş gibiydi. Alnını adamın göğsüne bastırdı ve dar gömleğinin ortaya çıkardığı sıra sıra kaslara baktı. Onlara, onun vücudunun güzelliğine odaklanarak devam etti.

"Bacaklarımın arasına diz çökmüştü ve kıyafetlerim bir anda yok olmuştu. Onlara dokunmadan çıkarmıştı. Zaten kendimi çok savunmasız hissediyordum ve bu daha da kötüleştirdi. Hepsi bana bakıyor, korkunç bir şekilde sırtlıyorlardı. Elini içime soktu." Bunu söylerken kekeleydi, kalbi küt küt atıyordu. Ağzı kurudu. "Acıdı. Gerçekten, çok acıdı. Sonra sanki içimde hareket ediyormuş gibi hissettim, yağlı ve pis, vücudumda hareket ediyordu, ama tam orada diz çökmüştü."

"Bir şifacının yaptığı gibi mi? Bedeninin dışına çıkarak mı?"

"Belki, ama şifacı vücudunu tamamen terk etti. Bunu söyleyebilirim. Saf ruh, saf enerjydi. Vadim hâlâ kendi bedenindeydi." Her nasılsa, Dragomir'in Vadim'in bedenine bu kadar yakından dokunmuş olması onu iğrendirmiyormuş gibi, bu kadar gerçekçi bir şekilde konuşması, kendisini daha güçlü hissetmesini sağladı.

"Bedenini diğer vampirler için riske atmazdı. Onlar pek sadık değiller. Bu riski göze alamazdı. Emeline, benim için çok cesur davranıyorsun. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama anlamama yardımcı oluyor."

Başını salladı, başını ona yasladı. O, onun cesaretiydi. O uzun zaman önce gittiğinde ona verdi. "Birden neşelendi ve diğerlerine şimdi tam zamanı, acele edin diye bağırmaya başladı. Vücudumu hem içten hem dıştan kavradı ve vampirlerden biri, Sergey dediği biri, ona bu devasa iğneyi getirdi. Tüp yaklaşık on santimdi

uzun ve koyu bir sıvıyla doluydu. Biliyordum. Tam olarak ne olduğunu biliyordum. İğne çok uzundu. Derime soktu ve cehennem gibi yaktı. Sonra sanki bir şey arıyormuş gibi hareket ettirmeye başladı. Çok fazla acı vardı."

Gözlerini kapadı ve onun kokusunu ciğerlerine çekmeye ihtiyaç duyarak içine çekti.

Onu güçle doldurdu. "Sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Çok korkmuştum. Yaptıkları şey midemi bulandırdı. Aynı şeyi Amelia'ya da yapmış olabileceklerinden çok korkuyorum. O sadece küçük bir kız. On dört ya da on beş. Bu konuda pek konuşmuyor ve ben de onu açmaya çalıştım. Korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

"Size ne yaptığına konsantre olmamız gerekiyor. Nasıl yapacağımızı öğrendikten sonra kıza yardım edeceğiz. Vadim sonra ne yaptı?"

"Her yerim kanıyordu. Vücudumdaki ve bacaklarımın arasındaki kanı yaladılar. Korkunçtu. İğrençti. Sonra Vadim dişlerini boynuma geçirdi." Elini kaldırdı ve oradaki yara izlerine dokundu. "O kadar çok aldı ki başım döndü ve beni öldüreceğini umdum. Öldürmeyeceğini biliyordum ama kazara çok ileri gidebileceğini düşündüm. O kadar çılgınca davranıyordu ki, sanki dünyanın en iyi kanıymış gibi-" Aniden sözünü kesti.

"Peki sonra?"

Başını iki yana salladı. Ona en kötüsünü söylemişti. En kötüsünü. "Beni onun kanını almaya zorladı. Çocuğun hayatta kalması için antik Karpat kanıyla karıştırıldığını söyledi. Parazitlerin içimde kıpırdadığını hissedebiliyordum. O andan beri uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve aldığım her nefeste canım acıyor."

"Size bir erkek çocuk vermemiş olması hiç mantıklı değil. Egosu için böyle bir şey yapacağını düşünürdüm."

Bir an sessiz kaldı ve sonra doğrulup onun gözlerinin içine baktı.

"Yaptığını sanıyordu. İnsan bedenini manipüle edebilen tek kişi o değil."

"Bebeğin cinsiyetini mi değiştirdin?"

Emeline yavaşça başını salladı. "Evet, yumurtayı dişi kromozomlarla dölleyerek cinsiyetini değiştirdim. Bunu bilmesine imkan yoktu. O tünellerde hepimize ne olacağını birçok kez hayal ettim. Vadim'in bana tecavüz edip hamile bırakacağını biliyordum. Erkek bir çocuk istiyordu; onu rüyamda gördüğümde aklında hep bu vardı."

"Bana, sana uzun ve acı verici bir iğne batırdığında ve etrafın vampirlerle çevriliyken, çıplak bir şekilde toprağa çivilenmişken, bebeğin dişi olduğundan emin olmak için aklının başında olduğunu mu söylüyorsun?"

Sesinde hem hayranlık hem de saygı vardı. Omuz silkti. "Kurtarılacağımı bilmiyordum ama belki onunla birlikte oradan çıkabilirsem onun gibi olmaz diye düşündüm."

"Kadın, sen inanılmazsın."

Sesindeki hayranlık onu şok etmişti. Övgü değil, kınama bekliyordu. Bir kez daha, aptal gözyaşları gözlerinin arkasında yandı. Kendisine sarılmasına izin verdi, kulağını kalbine dayadı, böylece o sabit, güvenilir ritmi duyabildi.

"Şifacının bana yardım etmesine ihtiyacım olacak ama parazitlerden kurtulmalıyız.

Vadim sana ya da çocuğa zarar veremeyecek. Çocuğa gelince, Vadim'in kanından kurtulmalıyız. Ona işkence eden şey bu. Onu muayene etmem gerekecek, Emeline. Sana yalan söylemeyeceğim. Eğer kötüyse, onu yok edeceğim. Değilse, yaşayacak ve bizim çocuğumuz olacak."

## 5

**D**Ragomir nefesini kesti. Emeline dünyada onun gibi bir adam olduğunu bilmiyordu. İçgüdüsel olarak koruyucu elini rahminin üzerine koydu. O da kendi elini onunkinin üzerine koydu.

"Şunu bil ki sívamet, *bu* çocuk benim olacak. Vadim'in kanını senden alıp kendiminkiyle değiştireceğim. Eninde sonunda, zamanla, o bizim olacak. Benim ve senin çocuğun. Benim kanım onun hücrelerini, organlarını değiştirecek, her türlü hasarı yeniden şekillendirecek ve onaracak. Şifacı-"

Başını iki yana salladı. "Sadece sen. Sadece sen. Başka kimse ona yaklaşamaz. Onu güvende tutacaklarına güvenemem." Bebeğin yaşadıklarından sonra birinin kızına zarar vermeye çalışacağını düşünmek bile kaçmak istemesine yetiyordu.

"Bu kolay olmayacak Emeline. Hassas bir dokunuşa ihtiyacımız var. Şifacı ona zarar vermeye kalkışırsa onu öldüreceğimi biliyor. Damarlarında Daratrazanoff'ların kanı akıyor, bu yüzden kolay olmayacak, ama ben uzun, çok uzun zamandır bu dünyadayım. Tecrübem büyük."

Kadın başını sallamaya devam etti. Adam onun çenesini yakaladı ve sertçe tutarak onu altın gözleriyle buluşmaya zorladı. "Emeline, sen benim hayat arkadaşısın. Nasıl bir adamla karşı karşıya olduğunu sana söylemiştim. Bu senin ve çocuğumuz için en iyisi. Korktuğunu biliyorum ama ikinizi de koruyacağım ve neye ihtiyacın olduğunu bileceğim konusunda bana güvenmelisin."

"Bekleyebiliriz," dedi umutsuzca. "Tam gücünde değilsin. Kana ihtiyacın var. Onun da kana ihtiyacı olacak. Beklemek zorundayız. Vadim beni yalnız bırakıyor. İlk başta kızgındı ama şimdi sakinleşti. Yere yat, Dragomir." Ne yapacağını bilmiyordu. Onu terk etmeyi ya da onun kendisini terk etmesini düşünmek bile bir anda dehşet vericiydi. Yine de, iyileşmesi için gereken her şeyi aldığından emin olma ihtiyacı duyuyordu. Onun nasıl uyanık ve tetikte olduğunu bilmiyordu.

"Vadim sizi yalnız bırakıyor çünkü yaraları çok ağır. İyileşmesi biraz zaman alacak. Şimdi bunu yapmamızın tam zamanı çünkü onunla savaşmak zorunda kalmayacağız. Yerde uyuyor olacak."

Bozuk plak gibi hissederek, "Olman gereken yerde," diye işaret etti.

Başparmağını kızın alt dudağına sürttü ve midesinde milyonlarca kelebek kanatlandı. Bir anda nefes alamaz hale geldi. Adam tekrar dudağını okşadı ve kadın inlemek istedi. Erkekler onu öpmüştü ve vücudu tepki vermemişti. Acı içindeydi, damarlarında dolaşan bir vampirin kanı ve parazitleriyle içten dışa acı çekiyordu, kendini kirli ve çok bitkin hissetmesine neden oluyordu, ancak ona böyle küçük bir hareketle dokunduğu anda vücudu canlandı.

"Şimdi onu çağıracağım."

Başını salladı ama o parlak gözlerden başka bir yere bakmadı. Nefesini tutuyor. Ağlamamak için savaşıyordu. Sadece kendi hayatı için değil, doğmamış kızının, kimsenin istemeyeceği bir bebeğin hayatı için de ona güveniyordu. *Ama ben,* diye mırıldandı bebeğe. *Hayır, biz. Biz seni istiyoruz. Sana bakacağız ve seni seveceğiz.* Yavaşça başını sallarken Dragomir'in gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Yüz ifadesi belli belirsiz değişti. Dudakları yumuşadı. Gözleri de öyle.

"Benim

kadın son derece cesur. Bu özelliğini takdir ediyorum. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bu güven boşa çıkmayacak."

"Belki de ondan Blaze'i getirmesini istemelisin. Bize yardım edecek biri varsa o da o olur. Tekrar kan verebilir."

"Aklında bir belirsizlik var, Emeline. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Gerekirse bir kadını öldürebilirim ama öldürmemeyi tercih ederim. Haklısın. Bir kan kaynağına ihtiyacımız olacak. Belki de onun hayat arkadaşıdır?"

Onun için öldürebilirdi. Çocukları için öldürecek. İçinden bir ses, adamın kan vermesi için bildiği tüm kadimleri çağırmaya hazır olduğunu söylüyordu. Ve yapacaktı da. Onun için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Diğerlerinin Vadim ve onun dünyaya çocuk getirmeye çalışıyor olabileceği ihtimali hakkında nasıl konuştuklarını görmüştü. Bunu iğrenç bir şey olarak görüyorlardı. Kızını bu şekilde görmeleri onu dehşete düşürmüştü.

"Önce Blaze'in gelmesine izin versek ve her şey için uygunsa, Maksim'in ne yapacağını veya söyleyeceğini düşündüğünü ve gelmesini isteyip isteyemeyeceğimizi sorsak olur mu?"

Adam yavaşça başını salladı. Diğerlerinden birini istediğini hissetti ama başka bir şey söylemedi. Mumlar canlanırken ve şifalı kokuların bir kombinasyonu havayı doldururken odadaki enerjiyi hissetti. Işıklar

söndü,

Odayı öyle bir karanlığa gömdü ki, kırmızı ve turuncu alevlerin titremesi tek tesellisi oldu. Pencereleindeki perdeler ağırdı ve evden gelen tüm ışığı engelliyordu. Bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Gözleri güneşte yanıyordu ve kimsenin onu net bir şekilde görmesini istemiyordu.

Kapı hemen çalındı. Emeline derin bir nefes aldı ve elleri saçlarına gitti. Karmakarışık saçlarını düzeltmek için bir dakika istemeye fırsat bulamadan, adam ellerini saçlarının üzerinde uçlarına kadar gezdirdi, yumuşattı ve temizledi, böylece saçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Elinin bir hareketiyle sırtından aşağı sarkan uzun ve kalın bir örgü oluşturdu.

"Bu daha mı iyi?"

Başını salladı. "Teşekkür ederim, bu beni gerçekten rahatsız ediyordu."

"Senin kanından küçük bir miktar alıp benimkini sana vermem gerekiyor, böylece ikimiz arasında mahrem olan bir yolda telepatik olarak konuşabileceğiz."

Anında geri çekildi, neredeyse kendini kollarından dışarı fırlatıyordu. "Hayır. Kanımdaki parazitlerle olmaz. Hayır. Kesinlikle olmaz." Onu korumak için her şeyi yapardı. *Her şeyi.*

Uzun bir süre onun yüz ifadesini inceledi ve sonra başını salladı. "Ben onu içeri alırken burada kal. O evdeyken lütfen sizden istediğim her şeyi tartışmadan yapın. Odayı terk et dersem, hemen terk et. Nerede olduğun konusunda endişelenmek zorunda kalırsam bir savaşta dezavantajlı duruma düşerim." Dudaklarını tekrar elinin üzerinde gezdirdi. "Anlıyor musun?"

"Evet." Evet dedi. Adamın onun için kendini tehlikeye atmasından hoşlanmak zorunda değildi ama onunla tartışmak da olmazdı. En azından tartışmayı kazanamazdı.

Onu nazikçe ayağa kaldırdı ve üzerinde yükselerek ayağa kalktı. Onun kapiya doğru yürüyüşünü izledi. Daha birkaç saat önce büyük bir savaşa girdiğini ve onu iyileştirmenin gecenin yarısını aldığını söyleyemezdi. Güç ona yapışmıştı ve o hareket ettikçe odaya dağılıyor gibiydi. O mumların yanından geçerken alevler parlıyor, tavana doğru uzanıyor ve ıslıl ıslıl yanıyordu.

Dragomir omzunun üzerinden kadınına bakma isteğine direndi. Kadının korkusu aşikârdı. Onu yatıştırmak, rahatlatmak istiyordu ama şifacının karnındaki çocuğa nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Artık *onun* çocuğuydu. Kızına. Emeline'den kan almalıydı ama onu çoktan konfor alanının dışına itmişti ve bunu yüzünde görebiliyordu.



yüzünde onunla mücadele edeceği ifadesi vardı. Zorlamalara karşı çok dirençliydi. Bu kadar bitkin olmasaydı, çocukça uyku büyüğü onun üzerinde hiç işe yaramazdı.

Gary Daratrazanoff kapının girişinde duruyordu, Blaze bir adım gerisindeydi. Onun arkasında da hayat arkadaşı Maksim vardı. Mutlu görünmüyordu ve Dragomir onu suçlamadı. Emeline, can yoldaşı güvende olduğundan emin olmadan hiçbir yere çağrılmazdı.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Bir şifacıya çok ihtiyacımız var. *Büyük* ihtiyaç. Kana ihtiyacımız olacak. Hem de çok miktarda. Maksim, Emeline Blaze'le konuşana kadar dışarıda beklemeni istemek zorundayım. Bu onun için zor olacak."

Maksim ve Blaze uzun uzun bakiştılar. Sonunda başıyla onayladı. Dragomir geri çekilerek şifacı ve Blaze'in içeri girmesine izin verdi. Blaze hemen Emeline'in yanına gitti ve iki elini birden tuttu. Gary kapının yanında durmuş bekliyordu. Kolayca sarsılacak bir adama benzemiyordu.

Emeline dudaklarını nemlendirdi. "Bunu tekrar anlatamam, Dragomir. Senin anlatmanı tercih ederim." Tekrar en sevdiği sandalyeye çökmüştü, ayakta duramayacak kadar titriyordu.

Dragomir onun arkasında durdu, ellerini omuzlarına koyarak onu sakinleştirdi ve sessizce ona ne olduğunu anlattı, aynı şeyin genç kız Amelia'nın da başına gelmiş olabileceğini söyledi. Onlara anlatırken, sadece haberi nasıl karşıladıklarına dair görsel ipuçları için değil, aynı zamanda herhangi bir düşmanlık dalgasını hissetmek için onları yakından izledi. Mumların kokusuyla birlikte havada sürüklenen alıcıları odanın her tarafına kurnazca yaymıştı.

"Hamile misin? Vadim'in çocuğuna mı?" Blaze'in sesinde dehşet vardı. "Emeline, bana söylemeliydin. Bunu tek başına yapmaya çalışmamalıydın."

"Çocuğun kız olduğundan emin olabildiniz mi?" Gary sordu. Bu onun ilk sorusuydu. Emeline'i dikkatle izledi, tuhaf gözleri Emeline'in yüzünde geziniyordu.

Başını salladı. "Bir dişiyi bir erkek kadar isteyeceğini sanmıyorum ve eğer kaçarsak ilgisini kaybedebilir. Bilmiyorum." Yüzüne düşen birkaç tutam saç geriye iterek yorgunluğunu gösterdi. "Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum, sadece içgüdüsel olarak hareket ettim. Bir şey bana bunu yapmamı söyledi ve ben de yaptım. En azından bunu kontrol edebildim."

"Olağanüstü bir başarı, özellikle de Vadim'in iradesini fiziksel olarak zorlamanın yanı sıra sizin üzerinizde de zorlama kullanacağını düşünürsek. Daha sonra, kendinizi iyi hissettiğinizde, dağıtım sisteminin tam olarak nasıl

olduğunu bilmemiz gerekecek.

Belki bize kafanızdaki görüntüyü verebilirsiniz. Ya da en azından," diye ekledi kız dehşete düşmüş görüldüğünde, "bunu hayat arkadaşına verebilirsin."

Blaze başını iki yana salladı ama Dragomir'in Emeline'in hayat arkadaşı, diye devam etti şifacı. "Şimdiye kadar parazitler vücudunda saklanabilecekleri her yeri bulmuşlardır." Gary dikkatini Dragomir'e çevirdi.

Dragomir, "Özellikle bebeğin kalbi konusunda endişeliyim," dedi. "Eğer dinlerseniz, her atışın acı verici olduğunu söyleyebilirsiniz. Çocuk bu tür bir eziyete dayanamaz."

"Bebeğin hayatta kalmasını istediğinden emin misin, Emeline?" Blaze sordu. "O her zaman sana olanları hatırlatan bir şey olabilir."

"Yaşamak istiyor," dedi Emeline. "Bunu birlikte atlattık. Onun çektiği acıyı birlikte yaşadık. Onu terk etmeyeceğim."

"Bakmam ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor."

"Ben de seninle geliyorum." Dragomir şifacıya, Emeline'e ya da bebeğe karşı tek bir hareket yaparsa ölü bir adam olacağını söyleme zahmetine girmede. Emeline'in omzunun üzerinden uzandı ve elini tuttu. "Ben bebeği rahatlatacağım."

Emeline'in parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. Emeline ona bakmıyordu ve Emeline onun kendisini pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu biliyordu. Onunla gurur duyuyordu ve iyileşme seansının sonunda Vadim de dahil olmak üzere kimsenin duyamayacağı telepatik bir bağ kuracaklarından emin olacaktı. Usta vampir uykusundan uyandığında, en sevdiği kum torbası ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

*Vadim uyandığında öfkeden çılgına dönecek ve ona zarar veremeyecektir. Kesinlikle misilleme yapacaktır. Kız kontrol edilmeli.*

*Bir casus yerleştirip yerleştirmediğini biliyorsun. . .*

*Farkındayım. Ona çocuğu kurtaramama ihtimalimiz olduğunu ama deneyeceğimizi söyledim.* Bu konuda kararlıydı. Hayat arkadaşı kızını kurtarmak için savaşmıştı. Ne o daha azını yapabilirdi ne de şifacının daha azını yapmasına izin verebilirdi.

"Blaze, sence Maksim'in Emeline ve çocuğa karşı tutumu ne olacak? Emeline çok kırılgan. Onun kanına ihtiyacımız var ama kınamasına değil." Dragomir ona sert bir bakış fırlattı, misillemenin hızlı ve acımasız olacağı mesajını aldığını umuyordu.

"Maksim Emeline'i seviyor," dedi. "Elbette yardım etmek için elinden geleni yapacaktır." Çenesi yukarı kalktı. "Öyle ya da böyle neden umurunda olsun ki?" Bu

bir meydan okumaydı.

"Blaze." Emeline'in sesi korkmuş gibiydi. "O benim hayatımı kurtardı. Çocukları kurtardı."

"Emeline benim hayat arkadaşım," dedi sert bir sesle.

"Ama bu imkânsız-" Blaze onun devam eden bakışları altında kırıldı. "Gece azalıyor," dedi Gary. "Beni bağışlayın ama çok eski bir Damarlarımda akan kan. Henüz şafak ışığını kolayca alamıyorum."

Dragomir de yapamazdı ve zaten çok yorgundu. Hâlâ birkaç saatleri vardı ama her birine ihtiyaçları olacaktı. Emeline'i uyumaya gönderebilmeyi diledi.

Blaze, Maksim'in içeri girmesine izin vermek için aceleyle kapıya yöneldi. Belli ki Maksim ona neler olduğunu anlatmıştı çünkü gerektiğinde kan vermek üzere şifacının yanında yerini almıştı. Gary beklemedi. Şaşırtıcı bir hızla bedeninden sıyrıldı, enerjisi o kadar güçlüydü ki odanın sönük ışığında göz kamaştırıyordu. Dragomir de onu takip etti.

Emeline'in kan dolaşımı parazitlerle doluydu, vücudu boyunca akıyor, hücrelerde saklanıyor, bebeği ve plasentayı çevreliyordu. Gary tereddüt etmedi. Parazitleri Emeline'den çıkarmaya başladı ve çocuğu Dragomir'e bıraktı.

Emeline'in kanı bebeğin içinde dolaşıyordu, bu yüzden şifacı önce onun kanını temizlemeye çalışmakta haklıydı ama çocuk acı içindeydi ve hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

Dragomir onu ruhuyla sarmış, hareket ederken ona güven veriyordu. küçük varlığın içine. Kalbi parazitlerle tıkanmıştı. Her hareket ettiklerinde bedeni acı içinde kıvranıyor, kalbi hıçkırıyordu. Dragomir'in ışığı gelişmekte olan beynine yöneldi. Parazitler orada daha azdı, çok daha azdı ama güçleri artmaya başlamıştı. Yıkandılar ve bazıları kaldı, bir yuva inşa ettiler.

Önce onlara saldırdı. *Ufaklık, dayan. Sana acı veren bu şeylerden kurtulacağız.* Çocuklarla arası iyi değildi ama ona karşı sempati duyuyordu. Sempatiden de öte, ama bunun Emeline'in hissettiklerinin bir yansıması olabileceğini düşündü. Dikkatle ve titizlikle çalışarak parazitleri minik beyinden uzaklaştırırken bir yandan da herhangi bir anormallik olup olmadığına baktı. Çocuğa yardım etmek için aciliyet hissetmesine rağmen acele etmedi.

*Çok cesur davranıyorsun, ufaklık. Çok cesur. Annene benziyorsun.* Öyleydi. Tıpkı Emeline gibi metanetli ve cesurdu. Onun beyninde tekrar tekrar hareket etti, arkasında kendinden küçük parçalar bıraktı. Onun küçük

Beyin onun ruhunu, enerjisini, ruhunun derinliklerinden parlayan parlak ışığı, Emeline'in ona verdiği ışığı emdi ve böylece onun bir parçası haline geldi. Vadim'in eziyetine ve parazitlerin sürekli saldırısına rağmen beyninin normal bir şekilde geliştiğinden emin olduktan sonra, her birinin gittiğini anladığında, kalbine doğru ilerledi.

Kalp o kadar tıkanmıştı ki atmaya devam etmesi neredeyse imkansız görünüyordu. Vadim'in çocuğu öldürmek için tuzak kurduğu çok açıktı. Neden? Hâlâ Emeline'i elde etmeye çalışıyordu. Vadim bebeğin kız olduğunu fark etmiş ve Emeline onu cinsiyet konusunda engellemeyi başarmış olabilir miydi? Bebek de Emeline gibi ona direniyor olabilir miydi? Sebep her ne olursa olsun, Vadim parazitlere odacıkları tıkamalarını emrettiği için kalp sancılanıyordu. Işıktan kaçıyorlardı, bazıları çaresizlik içinde duvarlara yapışıyordu.

Aşagılık küçük parazitler Dragomir'in midesini bulandırıyor. Kendini duygularını elinin tersiyle iterken buldu. Duyguların nasıl hem bir lütuf hem de bir lanet olabileceğini hatırlamıyordu. Ne kadar uzun süre çalışırsa, çocuk için o kadar çok şey hissediyor ve onu yalnız bırakmak istemiyordu. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kalbin dışından bir ışık süzüldüğünde yolun sadece üçte birini kat etmişti.

Gary küçücük çocuğa doğru ilerlerken itiraz etmek istedi. Daha yeni yeni geliyordu ama şifacıda ne duygu ne de sempati vardı. Dragomir'in olması gerektiği gibiydi. Yine de, bunu bilse bile, çocuğun Vadim'in kullanabileceği potansiyel bir silah olup olmadığını anlamak için incelenmesi *gerektiğini* bilse bile, Dragomir şifacının bebeği incelemesini engellemek istedi. Kıpırdamadan durmak ve Karpatyalı'nın diğerlerini korumak için gerekeni yapmasına izin vermek muazzam bir disiplin gerektiriyordu.

*Bedenlerimize dönmeli ve yenilenmeliyiz.*

Şifacının ışığı loştu, sesi aynıydı ama içinde tek bir yorgunluk notası vardı. Dragomir yorgunluk hakkında düşünmesine izin veremezdi. Derisine ve kemiklerine geri kayıyordu, acı eziciydi. Onu engellemek saniyeler alıyordu ama o saniyeler tam bir cehennemdi. Başı öne eğik, vücudu Emeline'in yaslandığı kanepenin arkasına yaslanmış bir halde nefes alıp veriyordu.

"Dragomir."

Sadece adını. Sesi nefessizdi. Gözyaşlarıyla doluydu. Cehennem gibi görünmesi gerektiğini biliyordu. Dış görünüşünü korumaya çalışıyordu.

Şifacının yaptığı onarımlar olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Yaralarından bazıları son derece ağırdı ve ölümcül sınırdıydı. Kan için neredeyse çaresizdi. Bir kadime ihtiyacı vardı. Manastırdan birine. İşinin bitmesi için önünde uzun bir yol vardı. Maksim ve Blaze bağışta bulunsa bile bu yeterli olmayacaktı.

Şifacının tuhaf gözlerine bakmak için kirpiklerini kaldırdı. Böyle bir karışım. Mavi açıktı, neredeyse gümüş rengindeydi. Tuhaftı. Rahatsız edici. Çok fazla şey gören gözler. Gary'nin teni o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydam görünüyordu. Yaşlı adam başını salladı ve Maksim'in ona uzattığı bileğe doğru döndü.

"Dragomir?" Blaze bileğini uzattı.

Kibarca bileğini tuttu, akli gençken tanıdığı tek antik çağa uzanıyordu. Afanasiv Balan yakındaydı. Yakınlardaki diğerleri arasında üçüzler -Tomas, Lojos ve Mataias- ve Nicu Dalca da vardı. Valentine Zhestokly gitmişti. Dragomir onu hatırlayabilirdi ama yeterince çabuk değil. Adamları yüzyıllardır tanıyordu ama onlara manastırdakiler kadar yakın ya da desteklerinden emin değildi. Onunla birlikte manastırda bulunanların hiçbiri mevcut prene bağlılık yemini etmemişti.

Şu anda Karpat politikaları ne olursa olsun arkasını kollayacak adamlara ihtiyacı vardı. Sandu neredeyse kendisi orada olduğu sürece manastırdıydı. Dragomir'i Amerika'ya kadar takip etmişti ve yakınlarda bir yerdeydi. Bazıları Dragomir'in damarlarında buz olduğunu söylerken, Sandu'nun ateşi olduğu düşünülüyordu.

*Acil ihtiyacım var, Sandu. Bir savaş yaklaşıyor ve ben ve hayat arkadaşım bunun merkezindeyiz. Çağırımı özel yollarından gönderdi. Blaze'in bileğindeki yarayı kibarca kapattı, ondan çok fazla kan almaktan korkuyordu.*

"Güçlü duruyor Emeline," dedi yüksek sesle, başını çevirip ona bakarak. Kız o kadar korkmuş görünüyordu ki, adam onun elini tuttu ve kucağına yuvarlanana kadar çekti. Kollarıyla onu sardı. "Şifacı da benim gibi onu muayene etti." *Ferro, sana ihtiyacım var.* Ferro bir soru işaretiydi ama yakındı ve sadakati manastırdakilere olacaktı. Ferro içlerinde en uzun boylu olanıydı, geniş omuzları ve tuhaf, demir ve pas rengi gözleri vardı. Nadiren konuşurdu ve çok az kişinin meydan okuduğu bir adamdı. Dragomir yüzyıllar boyunca Ferro'nun savaşta yenildiği tek bir an bile hatırlamıyordu. *Hayat arkadaşımı buldum ve büyük bir tehlike içindeyiz.*

Gary'nin kararını bekledi, şifacının çocukla ilgili mutlak gerçeği söyleyeceğini biliyordu. Her ne kadar Emeline'i ve bebeği korumak istese de,

Vadim'in yerleşkede herhangi bir yer edinmesine ya da Emeline üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına izin verme riskini göze alamazdı.

Gary, "Çocuğu muayene ettim," dedi.

Konuştugu anda bütün gözler onun üzerindeydi. Emeline iki elini de rahminin üzerine koydu. Dragomir sanki çocuğu Gary'nin bulgularından koruyabileceklermiş gibi onun ellerini kendi elleriyle kapattı. Emeline başını Dragomir'in omzuna yasladı ve dudaklarını onun kulağına bastırdı.

"Eğer onu kurtaramıyorsan, bunu yaparken merhametli ol."

Şifacı değil. Çocuğun hayatına son verecek kişinin o olmasını bekliyordu.

Zaten bebeği kendi çocuğu olarak görüyordu. Emeline'in çocuğu Vadim'den değil, ondan olacaktı. "Endişelenme," dedi Gary. "Zaman alacak. Sabırlı olmalısın ama

Beyninde herhangi bir anormallik yok. Kontrol etmeye devam edebiliriz ama ikimiz de onu dikkatle inceledik. Hâlâ yapacak çok işimiz var."

*Andor. Eğer beni duyuyorsan, sana çok ihtiyacım var. Yaklaşan bir savaş var.*

Eğer şifacı anne ve kızdaki parazitleri kovup kanlarını eski Karpatlarinkiyle değiştirebilseydi, Vadim öfkeden çılgına dönerdi. *Hayat arkadaşımı buldum ve büyük bir tehlike içindeyiz. Petru'ya, Isia'ya ve Benedek'e ulaş.*

"Vadim'in hizmetkârlarını kovabileceğini mi söylüyorsun? Kovabilirsin. ona zarar vermesini engellemek mi?" Emeline sordu.

"İkinizden birine zarar vermesini engellemeyi umuyoruz." Dragomir başını kaldırıp Maksim'e baktı. "Eskileri çağırdım, manastırdan adamları. Onların kanı ..." Omuz silkti. "Eğer gelirlerse, lütfen onları içeri alın. Sen ve hayat arkadaşın genç kızla ilgilenirken onlar bize göz kulak olacaklar."

"Amelia," diye ekledi Emeline. "Blaze, onu yakından kontrol et. Onu adamlardan uzaklaştır ve Vadim'in bana yaptığını ona da yapıp yapmadıklarını sor.

Korkunç bir şey oldu. Birkaç kez benimle konuşmaya geldi. Charlotte'la konuştuğunu ve bunun yardımcı olduğunu iddia etti ama ben ona inanmıyorum. Onlara doğruyu söylediğini sanmıyorum. Gary ve Dragomir'in ona yardım edebileceğini söyle. Ya da Tariq ve Gary'nin."

"Sence ona böyle bir şey yapmış olabilirler mi? Onu hamile bırakmış olabilirler mi?" Blaze açıkça şok olmuştu. "O daha on dört yaşında."

"Bir vampir için yaş önemli değildir," dedi Gary. "Bir vampir için Duyguları hissetmek. Büyük ihtimalle dehşete kapılmıştı. Onun dehşeti onlara ihtiyaç duydukları aceleyi vermiş olabilir. Başkalarının korkularından beslenirler. Bu yüzden

öldürmeden önce işkence yaparlar. Eğer çok ama çok korkmuş olsaydı, sadece korkusunu arttırmaya çalışıyorlardı."

Blaze hayat arkadaşına baktı. Onun yanağına nazikçe dokundu. "Git, *o jelä sielamak*, ona bak. Diğerleri gelir gelmez sana yardım edeceğim."

Blaze bir kez başını salladı, eğilip Emeline'in başının tepesine bir öpücük kondurdu ve aceleyle dışarı çıktı. Maksim arkasından baktı ve sonra iç geçirdi. *Dragomir, birçok Karpatlının Malinovlardan herhangi bir DNA taşıyan bir çocuk fikrini reddedebileceğinin farkındasın.*

*Çok farkındayım.* Dragomir sesinin acımasız çıktığını biliyordu. Kendini acımasız hissediyordu. Kendi türüyle savaşmaya hazırlanıyordu, eğer hayat arkadaşına zarar vermeye çalışırlarsa ya da çocuğunu. Eğer bebek herhangi bir şekilde kötü olsaydı onu yok ederdi ama o masumdu. *O bir dişi ve içinde sadece ışık var.* Vadim çocuğu kendi aracı olarak kullanabileceği bir şeye dönüştüremezdi.

Dragomir Gary'yi incelemek için başını çevirdi. Karpatyalı son derece soğukkanlı görünüyordu. Uzun mesafeler kat etmişti, bu onu yormuş olmalıydı ama bu yüzünden okunmuyordu. Vampirleri yerleşkeden çıkarmak için yapılan savaşta yer almıştı ama bu da belli olmuyordu. Dragomir'i iyileştirmek için saatler harcamış ve Emeline ile daha fazlasını yapmıştı ama yine de öylece oturup bekledi.

Daratrazanoff'lar prensin soyuyla bağlantısı olan bir savaşçı soyuydu. Her zaman prensin ikinci komutanı olarak hareket etmişlerdir. Hem savaşçı hem de şifacı olarak ünlüydüler, biri yakınlarındayken Karpat halkına yardım eden doğal bir dengeydi bu. Gary bir insandı, yani gerçek bir Karpatyalı olarak kabul edilebilmesi için atalarının ruhlarının çağrılabilirdiği kutsal mağaralara götürülmesi gerekiyordu. Onu tamamen onların dünyasına sokmak için ölmesi ve yeniden doğması gerekiyordu, ruhu o yeniden doğuş anında ikiye bölünmüştü. Dünyanın bir yerlerinde bir çocuk onun diğer yarısıyla doğmuştu.

Dragomir kendisinden önce gelen tüm o kadim insanların yüklerini taşımanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Savaşta yaralanmış ve yorgun düşmüş adamlar. Hayat arkadaşlarını asla bulamamış adamlar. İnsanın kendi yükünü taşıması yeterince kötüyken, bir de bu kadar kişinin yükünü üstlenmek? Daratrazano'ların en yaşlısı yaşında olacaktı. Bu savaşçıların her birinin sahip olduğu her bir beceriyi ve bilgi kırıntısını biliyor olacaktı. Bu bile başlı başına muazzam bir yük olabilirdi.

"Vakit geldi," diye duyurdu Gary.



Dragomir başını salladı. Emeline'in çenesini avucunun içine aldı ve başını kendisine doğru çevirdi. Emeline ona sokulmuştu, ince bedeni titriyordu. En azından Vadim ne yaptıklarının farkında değildi, yoksa onlarla savaşırdı, Emeline'in acı ve ıstırabını onlara karşı kullanırdı. Emeline'in gözleri şoktan kocaman olmuştu. Korkudan. Bir erkeğin, kadınının yüzünde görmek istemeyeceği tüm olumsuz duygularla.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Hafifçe. Onu rahatlatmaya ihtiyacı vardı. Duyguları bu kadar yeni ve yoğun olduğu için hâlâ biraz bunaltıcıydı ama Emeline söz konusu olduğunda onları hissettiği için minnettardı. Onun asla o anda hissettiği gibi hissetmesini istemiyordu. Kollarını onun etrafında sıkı ve onu tekrar kanepeye kaldırdı.

"Her şey yoluna girecek, Emeline. Blaze çocuğu kabul etti. Hayat arkadaşı da öyle."

"Çekinceleri var," diye ekledi. "Geceyi kaybediyoruz," dedi Gary.

Dragomir ona uyarıcı bir bakış gönderdi. Bu gece tüm parazitleri temizleyemeyeceklerini biliyordu. Bir sonraki sabah Vadim'in gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı; tabii Vadim uykuda kalacak kadar kötü yaralanmadıysa. Kadını rahatlatmak için zaman ayıracaktı.

"Çekinceleri olup olmaması önemli değil," dedi sesini nazik ama sert tutarak. "O sevilecek ve korunacak."

Gary sanki açıklamak bile zor geliyormuş gibi iç geçirdi. "Ivory Malinov tanıdığım en cesur, en güçlü kadınlardan biri. Dünyanın tüm ışığını ruhunda taşıyor. Işıl ışıl parlıyor ve dünyanın en büyük hazinelerinden biri. Karpat halkı. Cesur bir savaşçı ve nazik bir kadın. Ivory Vadim'in kız kardeşi."

Emeline'in yüzündeki rahatlama Dragomir'in diğer adama teşekkür etmek istemesine neden oldu, ancak Gary bedenini hızla terk etti, arkasında sadece bir kabuk bıraktı, hızı hepsine şafakla yarıştıklarını hatırlattı. Dragomir onu takip etti, kabuğunu geride bıraktı, ruhu özgürce hareket ediyordu, beyaz-sıcak enerji Emeline'in bedeninde akıyordu.

Şifacının tüm parazitleri temizlemesinin mümkün olmadığını görebiliyordu. Vadim, Emeline'in parazitlerle dolup taşıdığından emin olmuştu. Onu kaybetme riskini göze alamazdı. *Bir planın var mı?* Kıpırdayan yaratıkları ruhunun yoğun ısıyla yakmaya başladı. Çoğu ışığın önünde uçtu ya da hücrelere veya kemiklerinin arasına saklanmaya çalıştı.

*Onları aramıza hapsedebiliriz. Elimizdeki süre içinde hepsini yakalayamayız ama uyumak ve iyileşmek için iyi bir yer bulursan, yarın seni bir sığınak olarak kullanabiliriz.*

Dragomir bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. *Dinliyorum.* Işığı, parazitlerin kaçmasını engelleyebilmek için şifacınının karşısındaki pozisyona geçti.

*Onun kanını çıkaracaksın. Hepsini. Sen kanını alırken, biz de ona kendi kanımızı vereceğiz. Parazitler senin içine girecek ve sen onları gözeneklerinden dışarı iterek yok edeceksin. Çıktıklarında onları yakacağız. Bu iğrenç, çirkin bir iş ve korku filmlerinden fırlamış gibi görünecek. Kadınınızı uyutmanız en iyisi olacaktır. Görmek istemeyecektir.*

Dragomir bu kararı vermeden önce Emeline ile konuşmayı beklerdi. *Onun rızası olmadan uyutulmasının o kadar kolay olduğundan emin değilim. Eğer durum böyle olsaydı, uyku büyüğü onun üzerinde işe yarardı.*

Parazitlerden birkaçını yaktılar ve sonra birkaç santim ilerlediler. Yaratıklar görülmemek ya da çıkarılmamak için kendilerini kaburgalarına gömmeye çalışmışlardı.

Gary, *Vadim'in usta bir vampir olduğunu söyledi. Sadece usta bir vampir değil, aynı zamanda çok eski bir vampir ve besin zincirinin tepesine çıkmak için entrikalar çevirmiş ve savaşmış biri. Başka bir deyişle, son derece güçlü. Kadınınızın onun dürtülerine direnebilmesi ve onunla savaşmaya devam edebilmesi için çok güçlü olması gerekir. Damarlarında kadim kanı dolaştığında ve tamamen Karpatyalı olduğunda, daha da güçlü olacaktır.*

Dragomir, Gary'nin ne demek istediğini duymak için bekledi. Elbette Emeline'in gücü artacaktı. Yetenekleri daha güçlü olacaktı. Daha güçlü olacaktı. Kadim şifacı gözlemleriyle nereye varmaya çalışıyordu?

*Kanını alıp ona antik kan verdiğimizde dönüşecek. Çok fazla. İlk değişimleri sen yapmalısın. Çocuk için kolay olmayacak ama hayat arkadaşınızın gücü arttıkça kızı da artacak, dedi Gary.*

*Burada bir çocuk var, Liv, Tarık'ın dönüştürmek zorunda kaldığı on yaşında bir çocuk. Tüm Karpatyalılar toplandı ve Tarık'ın zengin toprak getirdiği ana evin altında bir araya geldiler. Hep birlikte hareket ederek kızın acısını en aza indirmeyi başardılar. İyileştirme ve dönüştürme işlemini orada yapmamız en iyisi olacaktır. Diğerlerinden bize yardım etmelerini isteyebiliriz.*

Sadece o küçük alanda uzun zaman geçirmiş olmalılar. *Çoğalıyorlar mı?* Dragomir sordu.

*Sanırım öyle. Hem de hızlı bir şekilde. Vadim, kadınının ondan kaçmaması için önlemler aldı. Onu istiyor, Dragomir, çocuk taşıyacak bir araçtan daha fazlası için.*

*Bebeği öldürmeye hazırdı, diye düşündü Dragomir. Kalbi parazitlerle tıkanmıştı. Onlara bu organdan uzak durmalarını emrederdi. Beyninde de birkaç tane vardı. Emeline kadar çocuğu da izliyorsa, Vadim'in bebeğin dışı olduğunu fark etmiş ve Emeline onu alt etmeyi başardığı için misilleme yapmayı planlamış olması muhtemeldir.*

*Bundan daha fazlasını yaptı. Onun planlarını mahvetti. Sırf bu yüzden bile onu öldürmek istemeliydi. Başka biri olsaydı ölmüş olurdu. Ona zamanında ulaşamazdın. Vadim, hepimize kadınınızı canlı istediğini söyleyerek kendini engelledi.*

*Dragomir bunun sesinden ya da Gary'nin aklındaki spekülasyondan hoşlanmadı.*

*Ne planlıyorsun?*

*Ben strateji uzmanı değilim ama Vadim'in çok ama çok istediği bir şey varmış gibi geliyor bana.*

*Dragomir şifacının hayatına son vermek için ne gerektiğini düşündü. Vadim'i tuzağa düşürmek için Emeline'i kasten tehlikeye atarsa bu olur. Bu, sahip olduğu her şeyle üzerimize geleceği anlamına geliyor.*

*Onu hemen dönüştürmek daha iyi. Onu ve kızını.*

*Benim kızım. Bizim kızımız. Çocuğu kanımla doyuracağım.*

*Bu takdire şayan, ancak beyninin zaten gelişmekte olduğunu ve her zaman bir Malinov gibi düşünme yeteneğine sahip olacağını biliyorsunuz.*

*Dragomir, Malinov soyunun zekâsı ve savaştaki becerikliliğiyle tanındığını ve buna kadınlarının da dâhil olduğunu belirtti. Bunu kendin söyledin.*

*Çok daha zayıflamıştı. Savaş yaralarının yanı sıra yorgunluk da onu ele geçiriyordu. Kana ve iyileştirici toprağa ihtiyacı vardı. Bu da Emeline'i gündüz saatleri boyunca korumasız bırakacaktı. Şimdiye kadar, yerleşke muhtemelen onun Vadim'in çocuğuna hamile olduğunu öğrenmiş olacaktı. Tarık her an eve gelebilirdi ve kimseden memnun olmazdı. Charlotte'la baş başa geçirdiği zaman onun için çok önemliydi. Tarık ve Charlotte yeraltında olmak zorundaydı ama insan güvenlik gücünü kullanmasına ne engel olabilirdi ki?*

*Şafağa çok yakınız. Yere inmeliyim. Gary'nin sesinde herhangi bir ima yoktu ama Dragomir pişmanlığı hissetti.*

İstikrarlı bir şekilde çalışıyorlardı ama Vadim'in lekesini birleşik ışıklarıyla yok ettikçe, parazitler daha da çoğalıyor gibiydi. Dragomir Emeline'in bedenini terk etti ve kendi bedenine geri döndü. Andor, Ferro ve Sandu onu bekliyordu. Maksim çoktan Blaze'e Amelia konusunda yardım etmeye gitmişti.

Andor Gary'den uzaklaştı, tuhaf, pas rengi gözleri şifacıyı değerlendiriyordu. Sandu'nun gözleri acımasız siyahın içinde koyu kırmızı yanıyordu. Gary'ye yaklaştı, bu açık bir tehditti. Belli ki kadimler onu şifacının kardeşliklerinin bir üyesi olan Aleksei ile karşılaşmasından tanıyordu.

"Ona kan verin," dedi Dragomir, bir kez daha Emeline'in kanepesinin yanındaki zemine çökerek. "Bunu fazlasıyla hak etti ve bir sonraki yükselişte daha da sıkı çalışacaktır."

*Aleksei'ye ihanet etti, hayat arkadaşını almaya çalıştı.*

*Bu hikayede görüldüğünden daha fazlası var. Aleksei mutlu. Soruları sonra sorabiliriz. Önemli olan, Vadim'in hayat arkadaşımı içten dışa doğru yok etmesini engellemem için bu adama ihtiyacım olması.* Dragomir, Gary'nin yardımına nasıl geldiği de dahil olmak üzere savaşın ve sonrasında yaşanan her şeyin anılarını üç kadimin zihnine itti.

Sandu biraz isteksizce bileğini uzattı. Gary ona belli belirsiz bir gülümseme verdi, tuhaf gözleri temkinli, yorgun bedeni tetikleydi. Dragomir adama hayran olmaktan kendini alamadı. Etrafı çok güçlü dört kadim tarafından sarılmıştı ama eğer zorlarlarsa onları alt etmeye hazır ve istekliydi.

Dragomir başını kanepeye yasladı, tam o sırada Emeline yere kaydı, dizlerini yukarı çekip ona yaslandı. Emeline kendini yumuşak ve sıcak hissederken, Dragomir üşüyordu, ateşi ona uzun süredir bedeninden uzakta olduğunu söylüyordu. Bir eliyle onunkini kavradı, küçük elini kendi eliyle sardı ve göğsüne yasladı.

"Çok uzun zamandır yoktun. Senin için endişelendim."

Başarılı olup olmadıklarını sormadı, sadece onun için endişelendiğini söyledi. Birinin onun için endişelendiği bir zamanı hatırlayamıyordu. Kadının elini kalbinin üzerine koydu ve Ferro'nun neredeyse dudaklarına dayadığı bileğini tuttu. Kadim kanı yutmamak için kendini zor tuttu. Kanı içine çektiği anda sihrini göstermeye başladı, hızla yayıldı, hücrelerine ve organlarına zengin, hayat veren bir enerji aşıldı. Gücün içinden akıp geçtiğini, o kadar tükenmişken onu yeniden doldurduğunu hissetti.

Gary sandalyesini Sandu'dan alır almaz ayağa kalktı. "Gün batımında döneceğim. Dövüşe hazır olmalıyız, Dragomir."

"Dövüş mü?" Emeline yankıladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Dragomir onun sesinin korkmuş gibi çıkmasından hoşlanmamıştı. Ferro'nun bileğindeki yarayı kapattı ve kolunu Emeline'e doladı. "Teşekkür ederim şifacı. Hazır olacağız."

Gary eski dünyaya özgü, hafif bir selam verdi ve gitti, bir an parıldadı ve sonra kayboldu, Dragomir'i kadınıyla ve yıllarını kilit altında geçirdiği üç adamla yalnız bıraktı, dünyayı güvende tutmak için kilit altında tutulmaları gereken çok tehlikeli adamlar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Emeline, arkadaşlarım-kardeşlerim, gerçekten-Sandu, Ferro ve Andor. Bunlar her zaman güvenebileceğiniz adamlar. Her zaman. Seni koruyacaklar ve arkayı kollayacaklar. Yere inmeliyiz ve bunu sana yakın bir yerde yapacağız. . ."

Kadın bir ses çıkardı ve Tarık onun vücudundaki titremeyi hissetti, ama kadın başını salladı, korumasız kaldığında, eğer çocuğa bir itiraz olursa, Tarık'ın güvenlik güçlerini gönderip onu aldırabileceği korkusunu dile getirmede.

"Yere inmeden önce, herkesi dışarıda tutacak, aşılmaz bir koruma kalkanı öreceğiz. Eve giremeyecekler ya da evinize herhangi bir şekilde zarar veremeyecekler. Bu aynı zamanda ayrılamayacağınız anlamına da geliyor. Eğer evde kalmanız gerekiyorsa korkmanızı istemiyorum. Bu hem sizin hem de çocuğun korunması içindir. Ev, çocukların ya da kadın arkadaşlarınızın bile içeri girmesine izin vermeyecektir. Bebeği riske atamayız."

Emeline boştaki elini rahmini örtmek üzere bıraktı.

"Güvende olacaksınız. Sizi güvende tutacağız." Bu açıklamayı kesin bir şekilde, mutlak bir şeyi ifade eder gibi yaptı. Kız onun sesindeki kararlılığı duymadan edemedi. Adam ayağa kalktı ve onu da yanına alarak bir kenara çekildi. Adamların her biri farklı bir yöne baktı ve manastırda bulunanlar dışında hayatta olan hiç kimsenin geçme şansı olmayan korumaları örmeye başladılar. Birlikte ördükleri korumaların güçlü olduğundan emin olduklarında, üç kadim de Gary'nin yaptığı gibi eğilerek ayrılmaya hazırlandılar.

Emeline ilk kez başını kaldırıp üç adama baktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Başını eğen Sandu oldu ve ardından üç adam gözden kayboldu, güneş doğmaya başlarken geri çekildiler.

"Hâlâ hayat arkadaşı olduğumuza tam olarak inanmıyorsun Emeline, ama bu gün sana öyle olduğumuzu kanıtlayacak. İhtiyacın olduğunda bana ulaşmamak senin için zor olacak, ama bil ki ben yakınındayım ve sana geleceğim," dedi Dragomir. "Mümkün olduğunca uyumaya çalış."

Ona belli belirsiz, sen biraz kaçıksın ama ben yine de seni seviyorum türünden bir gülümseme verdi.

"Sana kan vereceğim."

İstemsizce geri çekildi, başını salladı ve korunmak için kollarını ortasına sardı.

Kalbi ne kadar istese de onun bundan kurtulmasına izin veremezdi. "Senin benim kanıma ihtiyacın var, çocuğun da öyle, *sívamet*."

Sertçe yutkundu ve sonra dudaklarının ucuyla dudaklarını ıslattı. dil. "Bu ne anlama geliyor? Bana ne diyorsun? *Sívamet*. Bu ne anlama geliyor?"

"Kalbim. Sen benim kalbimsin."

Uzun süre ona baktı, gözlerinin içine bakarak bir şeyler aradı. Güneşin yakıcı ışınlarını ağır perdeleri delmediği zamanlarda teninde hissetmesine rağmen onu acele ettirmedi. Yavaşça başını salladı, belli ki aradığı şeyi bulmuştu.

"Bu hoşuma gitti. Seni cesaretlendirmemeliyim, Dragomir, ama birisinin benim onların kalbi olduğumu düşünüyor."

"Size yardım etmemi ister misiniz? İşini kolaylaştırmamı mı?"

Yine yavaşça başını salladı, gözlerini onunkilerden ayırmadan. Ona doğru uzandı, parmaklarıyla bileğini sardı, bir kelepçe, bir koruma. Çok nazikçe onu kendine çekti ve yüzünün yan tarafına öpücükler kondurmak için eğildi. Gözünün köşesine. Elmacık kemiği. Bu çizgiyi seviyordu. Ağzının köşesini. Ağzını seviyordu. Şeklini. Alt dudağının kıvrımını ve üst dudağının mükemmel küçük bir yay oluşturmasını.

Kollarında titreyerek ona doğru gevşedi. Adam onun kulağını öptü. O mükemmel küçük kabuğu ilgi çekici buldu. Dili küçük bir gezinti yaparak oradaki çizgilerin izini sürdü. Bu ona bir ürperti daha kazandırdı ve kızın bedeni onunkinin içinde eridi. Onu kollarında hissetmek daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. O iyiydi. O aitti.

Vücudu canlandı, onu şaşırtan sert, acı verici bir zevk. İhtiyaç kan dolaşımına karıştı, sıcak ve acil bir talep kasıklarında yoğunlaştı. Bu güzel, mükemmel bir andı, asla unutamayacağı ve

geri kalan tüm zamanı için hazine olacaktı. Emeline'i kollarına alıp ona sarılırken, Emeline de onun içinde eriyerek onları bir bütün haline getirmişti.

Boğazından aşağıya doğru öptü, dudakları yumuşak teninin tadına baktı, nabzının attığını, çağırdığını fark etti. Kendi nabzı da karşılık olarak hızlandı. Onunkiyle eşleşti. Tam ritmini buluyordu. Çok güzeldi. An be an. Ağzını her fırçalayışında. Dişleri tepki verdi, uzadı ve vücudu daha da sertleşerek vahşi bir acıya dönüştü. Şimdi kanı kulaklarında gümbürdüyor ve sikiğin içinde dövülüyordu. Kasıtlı olarak, dişlerini ileri geri kızın tenine sürttü, tam da kalbinin o tatlı sesinin üzerinde, böylece ağzının içinde atıyordu.

Nefesi kesildi. Yumuşakça inledi. Daha önce hiç duymadığı ama sevdiğini fark ettiği bir müzik. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dişlerini ikinci kez kazıdı. Tekrar inledi ve alt bedenini ona doğru bastırarak huzursuzca ona doğru hareket etti. Kalçaları hafifçe sallanıyor, böylece karnı adamın kalın sikiğin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde sürtünüyor. Bu hareket kan dolaşımındaki ısı dalgaları arasında şimşekler çaktırdı.

Dişlerini derine batırdı. Kadın haykırdı. Ona doğru eğildi. Göğüsleri ve tümseği vücuduna sürtündü, adam zevkten çıldıracağını düşündü. Kanının tadı enfesti. Parazitleri yutacağını biliyordu ama onun görüş alanından çıktığı anda vücudunu onlardan kurtarabilirdi. Sadece onun tadını düşünebiliyordu, bir afrodizyak, asla kurtulamayacağı bir bağımlılık. Çok fazla almamaya dikkat etmeliydi. Evde onsuz yalnız kalacaktı. Hiç kimse olmadan. Bundan hoşlanmıyordu ama tamamen onun dünyasına girene kadar onun için mümkün olan en güvenli yol buydu.

Başını isteksizce kaldırdı ve diliyle yarayı kapattı. Boğazının etrafından çenesine kadar öptü ve sonra dudaklarını ağzının üzerinde gezdirdi. O mükemmel ağız görmezden gelmeyi imkânsız buluyordu. Hızla saplantısı haline gelmişti. Bu konuda çok fazla düşünüyordu.

"Acımadı," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Erotik hissettirdi. Samimi. Güzel."

"*Te avio päläfertii lam.* Sen benim hayat arkadaşısın Emeline," diye fısıldadı gömleğini açarak. Bir tırnağını uzattı ve göğsünün üzerinde bir çizgi açtı. "Kanım senin için. Seni daha güçlü kılacak. Bebeği tamamen benim çocuğum olmaya bir adım daha yaklaştıracak. İç."

Başını adamın göğsüne doğru eğdi ve adam ona yaptığı şeyden uzaklaşması için komut verdi. Bir an için, bir bariyere çarptı

Bir tür, beyinde sahip olduğu doğal bir koruma. Kararsızlığını hissetti ve sonra ona güvenini armağan etti. Bariyer yıkıldı ve dudakları onun tenindeydi. Yumuşak. Çok yumuşak. Hareketin fısıltısı neredeyse onun felaketi idi.

Teninde gezinen ağzına vücudunun nasıl tepki vereceğini tahmin edememişti. Dili, kanının yakut damlalarının kabardığı o dikiş boyunca kaydı. Vücudu alevler içinde kaldı. Üzerinde elektrik dans ediyordu, öyle ki beyinde küçük kıvılcımlar çakıyor gibiydi. Aleti acil bir ihtiyaçla sarsıldı. Dünya, sadece ikisi birbirine kilitlenene, ağzı ondan ihtiyacı olanı alana, vücudu sinirli, onunla olmak için sabırsızlanana, kolları onu kendisine tutana, bir eli başının arkasını kucaklayana kadar uzaklaştı. O an beynine kazınmıştı.

Çok fazla ilk var. Tüm mükemmellik. Tüm hisler. Bir hayat arkadaşına sahip olmanın güzelliğı, onu aradığı yüzlerce yıl boyunca hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Manastıra geri dönmeye nasıl karar verdiğini düşündü, çünkü modern dünya ve içindeki kadınlar ona ulaşamaz görünüyordu, ama işte o kollarındaydı, hayal ettiği tüm fantezilerden daha iyiydi. Bu bilgiyi diğerleriyle paylaşması gerektiğini biliyordu, böylece neredeyse yaptığı hatayı onlar da yapmayacaktı.

Yavaşça beslenmesini durdurdu, çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kaldırarak ağzını aldı, onu öptü, dudaklarındaki ve dişlerindeki tüm kan izlerini temizledi. Kendisini soktuğı rüya gibi durumdan çıktı ve onu biraz çekingen bir şekilde öptü. Vücudundaki her hücre bunu yapması için ona bağırmasına rağmen daha fazla zorlamadı.

"Senden ayrılmak zorundayım," diye mırıldandı, ağzı kızın boğazına dayanmıştı.

"Biliyorum. Gitmeni istemiyorum ama gitmen gerektiğini biliyorum. Dragomir, benim için mücadele ettiğin için teşekkür ederim. Sen inanılmaz bir adamsın."

"Sadece var olduğun için teşekkür ederim Emeline. Ben ölü değilim. Eğer ihtiyacın olursa bana, zihninde bana ulaş. Alışverişimiz bizi birbirimize bağlıyor. Seni duyacağım ve mümkünse cevap vereceğim. Gitmeye çalışmayın ve sizi çağıran hiç kimse sizi kandırmasın. Ne çocuklar ne de arkadaşların. Birisi Vadim'i içeri almak için kapıları açtı. Komploda büyük bir rol oynamasına rağmen sadece Liv değildi. Kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz."

Başını salladı, ona yapıştı. "Dikkatli ol, Dragomir."

"Yakında olacağım," diye söz verdi. Onu terk etmek çok zordu. Gözleri yaşlarla doluyor, bu da kalbini acıtıyordu ama başka seçeneğı yoktu. Güneş



tırmanıyordu ve teni yanıyordu. Yanağına bir öpücük daha kondurdu ve gitti.

## 6

**E**meline pencereden dışarı bakıyor, güneş batana kadar dakikaları sayıyordu. Hayatının en uzun gününü geçirmişti. En kötüsüydü. Uyumaya çalışmıştı ama zihnini sabit tutamıyordu. Beyni tekrar tekrar

Dragomir'in öldüğünü söyleyerek onu kandırmakta ısrar etti. Toprakta yatıyordu, üzerindeki toprak korkunç yaralarını örtüyordu, onun yüzünden tam olarak ilgilenemediği yaralarını. Onu kurtarmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, sonunda kendi hayatını feda etmişti.

Ona neler olduğunu anlamıyordu. Hiç para ödememişti. herhangi bir erkeğe ciddi bir ilgi gösteriyordu. Şimdi başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi düşünemiyordu. Zamanının çoğunu volta atarak geçirmişti. Sonra duş aldı ve saçlarını yıkadı. İki kez oturmak zorunda kalacak kadar zayıftı ama onu bir daha gördüğünde saçlarının karmakarışık, korkunç bir dağınıklık içinde olmayacağına kararlıydı. Saçlarını yıkadıktan sonra tarağı saçlarında gezdirmek ve tek bir düğümün bile geniş dişlere takılmaması biraz şok ediciydi. Dragomir. Bunu onun için yapmıştı.

Gün içinde üç kez, kendini gözyaşları yüzünden akarken bulmuştu. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Onu görmeye. Onunla herhangi bir şekilde temas kurmak için yanıp tutuşuyordu.

Dışarıda, oyun bahçesi sessizdi. Ejderhalar yine nöbetteydi, taştan yapılmış beş tanesi nöbet tutuyordu ama çocuklar görünürde yoktu. Bir esinti yaprakları savurdu ve havada döndürdü.

Genevieve kapıyı çalmış ve Emeline kapıyı açmayınca onu cep telefonundan aramıştı. Emeline'in hamile olmasına çok şaşırmış ve nasıl yardım edebileceğini öğrenmek istemişti. Emeline nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Genevieve Dragomir'i ona getiremezdi. Onun emirlerine uydu ve kimsenin içeri girmesine izin vermedi.

Günün bir kısmını midesinin kaldırabileceği bir yiyecek ya da içecek bulmaya çalışarak geçirdi ama Vadim onu esir aldığından beri hastaydı ve bu durum şimdi daha da kötü görünüyordu. Bir yudum su içmeyi bile zar zor başarabiliyordu. Çoğunlukla, kurumuş ağzını ıslatmaktan fazlasını yaptığında kusuyordu.

İleri geri sallanarak kendini yatıştırmaya çalıştı. Bebek çok sessizdi, çok az hareket ediyordu, sanki Dragomir'le birlikte uyuyordu. Karnını ovuşturdu, kızı nihayet uyuyacak kadar rahat olduğu için mutluydu. Eninde sonunda parazitlerin ona saldıracağını biliyordu ama Vadim böyle bir emir vermemişti, bu yüzden bebeği yalnız bıraktılar. O da Dragomir'di. Bunu o yapmıştı.

Dinlenmeye çalıştı ama ne uzanabildi ne de rahatlayabildi. Gözlerini kapadı ve ona uzandı, ihtiyacına ve içinde biriken kedere teslim oldu. Hayatını her zaman kendi şartlarına göre yaşamıştı ve başka birine ihtiyaç duymak zordu.

-Ama umutsuzca yaptı.

*Dragomir. Uykunu bölmek istemem ama hayatta ve iyi olduğunu bilmeden işlevimi yerine getiremiyorum. Gün batımına daha bir saat varken kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama rahatlayamıyorum.* Kalbi boğazında, bekledi. Vücudu hareketsizdi, ciğerleri yanana kadar hava çekmeyi reddediyordu.

*Buradayım, yakındayım. Tam altınızda. Evin altında bir oda var. Tariq onları güvenlik nedeniyle koymuş olmalı. Bu oldukça büyük ve neredeyse evinizin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor.*

Gözlerini kapadı, rahatlama onu sular altında bırakırken havayı içine çekti. Adam hayattaydı. Yakındaydı. Tam altında. Zemine uzandı ve elini parkenin üzerinde gezdirdi. Ortada kocaman bir ay ve odanın dört bir yanına dağılmış yıldızlarla güzelce kesilmiş ahşabın oluşturduğu muhteşem desene bayıldı. Orada kalıcı olarak yaşasaydı mobilyaları değiştirirdi. Evi kendi evi gibi görmeye başlamıştı. Burası hayatında sahip olduğu ilk gerçek evdi. Blaze'in babası sorun çıktığında onu Fransa'ya göndermişti ama öldürüldüğünü öğrenince geri dönmüştü. Fransa'da küçük bir dairesi vardı ama orada kimse yoktu, Blaze bile, bu yüzden çok yalnızdı.

*Toprak yardımcı oldu mu?*

*Evet. Şifacı son derece güçlüdür. O olmadan sana ve bebeğe yardım edebileceğimden şüpheliyim.*

*Ölebilirdin, Dragomir.* Bu gerçeği kabul etmek bile kalbinin bir an durmasına ve sonra çarpmaya başlamasına neden oldu. *O senin hayatını kurtardı. Sen de ölmeliydin.*

*hemen yere düştün ve bunu biliyorsun. Yaraların korkunçtu.*

*O halde ona minnettarım. Yaşadığım her dakika, seninle geçirebileceğim bir dakikadır. Hayat arkadaşın olduğumu kabul etmeye hazır mısın?*

Sesinde belli belirsiz bir mizah vardı. Kendini hiç de eğlenmiş hissetmiyordu. "Hayır. Bence sen hayatımda tanıdığım en iyi adamsın ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü Blaze'in babasını seviyordum ve seninle tanışana kadar öyle olduğunu düşünüyordum. Bence sen beni kendimden ve diğer herkesten kurtarmaya çalışıyorsun."

*Kislány kunenak minan, gerçeği inkâr etmeye devam edeceksin, ama bunun bir önemi yok. Ben senin hayat arkadaşınım ve ne olursa olsun sana göz kulak olacağım. Dinlendin mi?*

Bir an için kendini korumayı düşündü ama ona yalan söylemek istemedi. Onu ilk gördüğü andan itibaren hamile olduğunu söylemeyerek bunu yeterince yapmıştı. *Hayır, zor bir gündü. Vadim'in çocuğuna hamile olduğumu bilseydiniz, yine de beni kurtarır mıydınız?* Alt dudağını çiğnedi, keşke sormasaydım diye düşündü, cevaptan korkuyordu. Gerçeği duyacağından oldukça emindi. Seslerdeki nüansları duymaya başlamıştı.

*Ben senin hayat arkadaşınım, Emeline. Koşullar ne olursa olsun, her zaman senin için geleceğim. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan.* Kadın cevap vermeyince, *"Arkadaşım Aleksei, başka bir adama kendisini alıp götürmesi için yalvaran bir kadının hayat arkadaşı. Şimdi Aleksei ve hayat arkadaşı birlikte ve mutlular.*

Emeline kaşlarını çattı. *Aleksei'nin hayat arkadaşı başka bir adama mı aşıkı? Bu yanlış görünüyor. Koşullar neydi?* Gerçekten ilgileniyordu ama daha da fazlası, onu konuşturmak istiyordu.

*Pek bir şey bilmiyorum, sadece kadının hepimizin inandığı gibi Karpatyalı olarak doğmadığını ve bana yardım eden şifacının diğer adam olduğunu biliyorum. O da bir zamanlar insandı. Karpat halkının prensi ve prensin ikinci adamı Gregori tarafından zapt edilmişti. Onu zapt etmek için ikisi de gerekliydi.*

*Herkes için ne kadar üzücü.*

Bir an sessizlik oldu. *Bu adama sempati duymanızı anlıyorum, ancak ona karşı hisler geliştirmenizi istemem.*

Kaşlarını çattı ve parmağıyla parke zemin üzerinde bir desen çizdi. *Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni huzursuz ediyor.*

*Onda seni rahatsız eden şey ne?*

Dragomir'in adını kapıya tekrar tekrar yazdığını fark etti. *Sanki sahip olduğum ya da olabileceğim tüm sırları biliyormuş gibi bakıyor bana. Sanırım sekiz yaşımıdayken teyzemin dükkanından çaldığım ekmekleri biliyor.*

*Ekmek mi çaldın?*

*Açlıktan ölüyordum. Evlere temizliğe gitmeye çalıştım ama teyzem biraz pislikti ve beni evinde istemiyordu. Dükkânda yerleri süpürebileceğimi ve tüm vitrinleri temizleyebileceğimi söyledi. Ne yazık ki bana para ya da yiyecek vermeye gelmedi, ben de iki somun ekmek aldım. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.*

Yine uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzun ki Emeline kalbinin çok hızlı atmaya başladığını duyabiliyordu. Onunla konuşmaya devam etmeliydi. Onun sesinin kendisini sakinleştirmesine ihtiyacı vardı. O konuşmadan önce adının harflerini üç kez zeminde takip etti.

*Teyzen neden senin için gelmedi?*

Rahatlamak için biraz sarktı. *Çok içiyordu. Yani her gece koca bir şişe votka içerdi. Beni hatırladığını sanmıyorum.*

*Hâlâ hayatta mı?*

Sesinde bir ısırık vardı. Kadının içini ürperten bir tehdit. Adamın bir önceki sabah oturduğu kanepeye doğru geri çekildi. *Hayır. Oldukça genç yaşta ölmüş. Karaciğeri dayanamadı.*

*Onun için ne büyük şans. Bu kez tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi. Sana ne oldu? Seni kim aldı?*

Dizlerini yukarı çekti ve kollarıyla onları çevreleyerek kendine sarıldı. *Hiç kimse. Ben de Danny, Amelia, Liv ve Bella gibi bir sokak çocuğuydum. Belki de bu yüzden onları kurtarmak zorundaydım. Ve bebeği. Elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Hiç evim ya da kardeşlerim olmadı. Blaze vardı. Bana karşı hep iyiydi. İstedğim zaman yatak odasının penceresine tırmanmama ve orada uyumama izin verirdi. Babası kalmama izin verdi ve okul masraflarımı karşıladı. Dans bile. İyi bir adamdı.*

*Yakında ayağa kalkacağım Emeline, dedi Dragomir ve sonra senden ve bebekten kalan parazitleri temizleyeceğiz. Yapacağımız şey korkutucu görünecek. Bana sonuna kadar güvenmelisin. Beni çok az tanıyorken bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum ama sana yemin ederim ki seni güvende tutacağım ve seninle bebek için en iyisini yapacağım.*

Korkusuz bir gece geçirmek istiyordu. Sadece nefes alacağı bir gece. Vadim'in hayat arkadaşı olduğu ve çocuğunu taşıdığı konusunda gerçeği söylemişti ve bu yüzden

Şimdiye kadar kimse onu yerleşkeden atmamıştı. En kötüsünü biliyorlardı. Belki ondan gitmesini isteyeceklerdi ama Dragomir'in onunla gideceğini biliyordu. Yalnız gitmeyecekti.

*Bunu bu gece yapmak zorunda mıyız? Ama zorunda olduklarını biliyordu. Kötü durumdaydı.*

Ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordu. Ona bir kez bakar ve anlar.

*Evet. Vadim senin için savaşıacak. Ona işkence eden herkesi senden ve bebekten çıkarmalıyız. Bebeğin hayatta kalabilmesi için seni acı çekmeden dönüştürmek hepimizin işi.*

*Beni dönüştürmek mi? Charlotte ve Blaze gibi. Dudağını sertçe ısırıldı. Bu yolda ilerlediğini biliyordu. Muhtemelen insandan çok vampir ya da Karpatlıydı. Bebek, Dragomir. Yeterince acı çekti. Blaze ve Charlotte bana bunun çok acı verici olabileceğini söyledi.*

*Vadim'in parazitleri onun kalbini sulamıştı. Onu öldürecek. Seninle ilgili planını ya da içine koyduğu çocuğa neden saldırdığını anlamıyorum, ama bunu yapmazsak onun hayatına bir girişimde daha bulunacak.*

Kaşlarını çattı, usta vampirin onu hamile bırakmak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini ve sonra da hamileliği sonlandırmaya karar verdiğini anlamaya çalıştı. *Bu hiç mantıklı gelmiyordu.* Pencereden dışarı baktı ve güneşin ufka doğru alçalışını izledi. *Güneş batmaya başlıyordu.* Mutluluğu aklından çıkaramıyordu ve onun da bunu gördüğünü biliyordu. Önemli değildi.

Yakında orada olur.

*Karnımı doyurmalıyım, sonra hemen geleceğim. Tariq döndü. Önce onunla buluşacağım. Fazla zamanımız olmayacak. Senin adına konuşmak ve kararlar almak için rızana ihtiyacım var Emeline. Planı yaptığımızda sana söyleyeceğim.*

*Onunla yüzleşmeliyim. Ona gerçeği söylemediğim ve savaşı onun yerleşkesine taşıdığım için özür dilemeliyim.*

*O çocuklar oyun oynayabilmek için kötülüğe izin verdiler.*

Sert ve inatçı ses karşısında irkildi. Adam kızgındı. Belli etmese de içten içe kızgındı. Bunu onun zihninde hissetti. *Dragomir.*

*Bana birkaç dakika ver.*

Başını ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes aldı, keşke şimdi yanında olsaydı. Keşke gerçekten onun hayat arkadaşı olsaydı. Ama o daha iyi biliyordu. Onun gibi sokak çocukları muhteşem, cesur, tatlı, annesiyle birlikte bir bebeği sahiplenene adamı bulamazdı. Hayır, onlar kötü adamı, canavarı aldılar. Ve o dünyadaki en kötü canavara sahipti.

"Ama sen değil bebeğim," diye fısıldadı yüksek sesle. "Sen sevineceksin. Çok, çok sevdim."

Dragomir onun dūřüncelerini okudu, çünkü şimdi onun zihnindeydi, tam olarak gitmesine izin veremezdi. Emeline'e gidip onu rahatlatmak, onun hayat arkadaşı olduğunu ve onu asla terk etmeyeceğini anlamasını sağlayacak bir yol bulmak istiyordu ama çok az zamanı vardı. Hayat arkadaşıyla olan samimi yolundan Karpat halkının daha yaygın olan yoluna geçti. *Tariq, seninle hemen buluşmalıyım. Yiyecek arıyorum ama birkaç dakika içinde döneceğim.*

*Eve gel.*

Dragomir yerleşkeden ayrıldı. Sandu, Ferro ve Andor da onunla birlikte kuşlar gibi gökyüzüne uçtular. Manastıra gitmeye karar vermeden çok önce birlikte birçok kez avlanmışlardı. Uçuşları onları uyudukları yerden belli bir mesafeye kadar götürmüştü. Sık sık gittikleri yerlerden uzakta avlanmak içlerine işlemişti.

Kuşun derinliklerinde, Dragomir kendisini rahatsız eden garip duyguyu çözmeye çalıştı. Acı. Duygusal acı. Fiziksel acıyı biliyordu ama hayat arkadaşı ona duygularını geri verene kadar duygusal acıyı hiç yaşamamıştı. Arkadaşlarını ve sevdiklerini yok etmenin acısı ruhunda asla onaramayacağını bildiği derin delikler açmıştı. Entelektüel olarak, sevdiği kişinin vampire dönüşme seçimini yaptığında öldüğü söylenebilirdi ama bu, bir zamanlar arkadaş olan kişilerin bozulmuş kabuklarını yok etmek zorunda kalmanın acısını durdurmuyordu.

Bu acı farklıydı. Hayat arkadaşı onun kendisinden olduğuna inanmayı reddediyordu. Onları birbirine bağladıktan sonra bile -ki etkilerini hissetmişti, sadece fark etmemişti- buna inanmamıştı. Neden? Dördü, takım elbise giymiş üç adamın arabalarını park ettiği bir arka yolun üzerinde daire çizerken bunu zihninde tekrar tekrar düşündü. Belli ki başka birini bekliyorlardı. Cep telefonlarındaki kameraların ileri teknolojisiyle ve görünüşe göre her yerde, Karpatlar yüzleşmelerini koordine etmek zorundaydı. Saldırı hızlı ve eşzamanlı olmalıydı, hepsi de avlarının cep telefonu, kamera ya da herhangi bir teknoloji kullanmasını engelliyordu. Ne avcıların ne de avların yoldan görünmemesini sağlamışlardır.

Üçü aşağı indi; Sandu, Andor ve Dragomir, Ferro ise kuş formunda kalarak yukarıda nöbet tuttu. Her biri avını seçti, arkalarında cisimlendi ve zihinlerinin kontrolünü ele geçirdi. Dragomir zihnini

Dişlerini boynuna geçirerek hayat veren sıvıyı içine çekti. Tamamen iyileşmesi için toprağın altında daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bu daha sonra olacaktı. Hayatının savaşına girmek üzereydi ve bu sefer kaybedecek bir şeyi vardı.

Emeline. Onun kadını. Karpatyalı olarak doğmuş olsaydı aralarındaki tüm bağları fark ederdi. Hissettiği farklılıklar anında aralarındaki bağa bağlanırdı. Ama o Karpatyalı değildi. İnsan olarak doğmuştu. Onların dünyasını biliyor olabilirdi ama hiç deneyimlememişti. Hiç ailesi olmamıştı. Akrabaları tarafından bir kenara atılmıştı.

Vadim'in yarattığı yeraltı şehrindeki çocuklar için hayatını feda ettiğini düşünmüştü ama onun yerine Vadim'in kendisi için başka planları vardı. Bu onu gafil avlamıştı. Prekog rüyaları onu sadece bir yere kadar götürüyordu ve sonuçlar her zaman düşündüğü gibi olmuyordu. Muhtemelen bu yüzden Dragomir'le arasındaki bağın gerçek olduğuna inanmıyordu. İnanmıyordu çünkü inanmasına izin veremiyordu. İncinmiş duygularını bir kenara bırakıp onu oraya götürmesi gerekecekti. Şefkate ihtiyacı vardı. El üstünde tutulmaya ihtiyacı vardı. Onun her zaman yanında olacağını bilmeye ihtiyacı vardı. Onun için önemli olan şeyleri bulacak ve ona verecekti.

Kibarca avının boynundaki yarayı kapattı ve adamın arabasına yaslanması için yere yatmasına yardım etti. Sonra Dragomir gökyüzüne çıktı. Dakikalar sonra Ferro'nun avını buldular ve yerleşkeye geri döndüler.

Tarık Asenguard iyi bir adamdı. Dahası, zeki biriydi. Diğerleri insanlara olan ilgisinden dolayı onun tuhaf olduğunu düşünmüştü ama o insan dünyasına çoğu kişiden çok daha iyi uyum sağlamıştı. Onların teknolojisini kullandı ve onu geliştirmenin yollarını araştırmaya başladı. Bir servet biriktirmiş, toprak satın almış ve bir iş kurmuştu. Yüz tanımayı bulanıklaştıran bir yöntemi vardı, böylece kontrol eden kimse onu asla tam olarak teşhis edemezdi.

Tarık bilgisini kadimlerle paylaşmış, kadimler dünyadan uzak tutulurken kaydedilen ilerlemeler hakkında öğrendiği her şeyi onlara aktarmıştı. Sadece zeki değil, cömertti de. Hayat arkadaşı bir insandı ve o da en az erkeği kadar cömert görünüyordu. Belki onunla konuşmak yardımcı olabilirdi. . eğer ikisi de Emeline ve bebeğin kalmasına izin verirlerse. Yerleşke onun için en güvenli yerd. Tarık avcılarının sayısını artırıyordu ve bu da pek çok kişinin korunmasını beraberinde getiriyordu.



Vadim, sağduyusu ve yüzyıllara dayanan tecrübesi onu gitmeye teşvik etmesi gerekirken bölgede kalmayı tercih etmişti. Emeline onun için gerçekten bu kadar önemli miydi? Onu geri almaya çalışmasının nedeni çocuk değildi. Parazitleri bebeğin kalbine yönlendirmişti, eninde sonunda onu öldüreceklerini biliyordu. Peki, Emeline'i yeniden ele geçirmeye bu kadar kararlı olmasının nedeni neydi ki, bu kadar çok eski Karpat avcısının yaşadığı bir bölgede kalmakla kalmayıp, onların yerleşkesine açıkça saldırıyordu?

Tarık evinin kapısının hemen dışında bekliyordu, bir yanında Maksim, diğer yanında Mataias ve Lojos vardı. Bu Tomas'ın yakınlarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Dragomir hayatıyla bahse girerdi ki, manastırda eskiden kalmış olan Afanasiv Balan da yakınlardaydı. Afanasiv, Tarık'ın çocukluğunda iyi bir arkadaşındı ve hep yakın olmuşlardı ama o da kardeşliğin bir üyesiydi.

*"Én jutta félet és ekämet,"* diye selamladı Tarık kadim dillerinde, savaşçıların yaptığı gibi Dragomir'in kollarını sıkmak için öne çıktı.

Arkadaş ve kardeş. Bu selamlama Dragomir'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Tarık, Emeline'in yerleşkesinde bulunmasına karşı olsaydı başka bir selamlama seçerdi.

*"Bur tule ekämet kuntamak."* Dragomir'in seçtiği selamlama şekli, "İyi karşılaştık, akraba kardeş" oldu.

Tarık geri adım atarak, "Çocukları kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi. "Durumla ilgili ne yapacağımıza karar verene kadar şimdilik elimizdeler." Konuşurken keskin bakışları Dragomir'in üzerinde gezindi ve ona verdiği zararı değerlendirdi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Geri kalan parazitleri hayat arkadaşından ve çocuktan kovmalıyız. Vadim onu parazitlerle doldurdu ve ona sürekli eziyet ediyorlar. Döllenmeyi yönlendirebildi ve bir kız çocuğu doğurdu. Vadim bunun farkına varıp çocuğu öldürmeyi seçti mi bilmiyorum ama amacına çok yaklaştı. Onun için bizimle savaşacak. Emeline'in vücudundaki parazitlerden kurtulur kurtulmaz onu dönüştürmeliyim ve bu da çocuğun da dönüşümden geçeceği anlamına geliyor.

Acıyı hissedemezler yoksa bebek kaybolur."

"Siz ve şifacı bu çocuk için kefil misiniz?"

"Onu dikkatle inceledik. O bir dişi ve bu nedenle karanlığı barındıramaz. Benim kanımı taşıyacak ve gelişen organları benden olacak. Aslında o benim çocuğum olacak, ama her zaman bir parçası

Malinov. Son derece zeki ve sert savaşçılardır. Dünyamız için bir değer olacaktır."

O anda çocuğu için savaşıyormuş gibi hissetti. Bebek Emeline'in çocuğu ve dolayısıyla onun sorumluluğu olmaktan çıkıp, sadece onun çocuğu haline gelmişti. Onun çocuğu. *Onların çocuğu.*

Tarık tereddüt etmeden başını salladı. "Bulabildiğim en zengin toprağı topladım ve azar azar geri getirdim. Bu evin altında derinlerde yatıyor. Onu oraya getir, hepimiz sana yardım etmek için toplanacağız. Hâlâ öğreniyoruz ama birlikte olduğumuzda acı ve kasılmaları çok daha iyi kontrol edebiliyoruz gibi görünüyor."

"Diğerleri bizi burada karşılayacak mı?" Dragomir açık sözlüydü. "Olmazsa, din değiştirdikten sonra onu alıp gideceğim."

Tarık, "Yerleşke benim olduğu sürece, burada her zaman hoş karşılanacaktır," dedi. "Doğal olarak bazı endişelerimiz var ama ne çocuğu ne de Emeline'i Vadim'e teslim etmeyi reddediyoruz. Sizin ve şifacının sözü bizim için yeterli." Maksim'i işaret etti.

Dragomir, Maksim'in Tarık'la birlikte gece kulüplerini ve yerleşkeleri kurduğunu biliyordu ama Tarık'ın lider olduğu açıktı.

*Dragomir.* Emeline'in sesinde panik vardı. *Bize saldırıyor. Bebek . . .*

Döndü ve yarı uçarak, yarı koşarak evlerin arasındaki mesafeyi aldı. Sandu, Andor ve Ferro onu anında yakaladı.

*Bana gel, sívamet. Hemen dışarıdayım.* Verandaya çıktı.

Kapıyı açtı, iki büküm oldu, gözleri acı ve şoktan büyümüştü, nefesi kesik kesik geliyordu. Ellerini kulaklarına ve rahmine götürmek arasında gidip geliyordu. "Benimle konuşuyor. Benimle alay ediyor.

Bana ne yapacağını söylüyor." Yüzündeki tüm renk solmuştu. Bir süre öylece sallandı ve sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Dragomir, kız düşmeye fırsat bulamadan onu kollarının arasına aldı. Onu kendine yakın tutarak, zihnini onunkinin içine itti. Bir anda, onu komutlardan ve zorlamalardan kısmen koruyan o bariyerle karşılaştı. *Beni tamamen içeri al, Emeline.*

*Giremem. İçeri girecek.*

Dragomir, Vadim'in sert kahkahasının yankısını duydu. Ses çirkindi, kulakları tırmalayan sarsıcı bir notaydı. Konuştuğunda sesi de bir o kadar rahatsız ediciydi. *Ben zaten içerideyim. Ben onun hayat arkadaşıyım ve sen beni dışarıda tutamazsın.*

*ne kadar denersen dene. Beni kovamazsınız. Yalan söyleyebilirsin, ona kan verebilirsin, kafasını karıştırmaya çalışabilirsin, ama benim iddiam ilktir ve o benimdir.*

Yüksek sesle, "Emeline. *Sívamet*. Sen benim kalbim ve ruhumsun. Sana ihtiyacım var

Bana güvenmek için. Bizimle dövüşeceğini biliyorduk. Bu belliydi. Beni tamamen içeri alın." Sesini sakın ve yatıştırıcı tuttu.

Yüzünü onun göğsüne çevirdi, iki eliyle gömleğini kavradı, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Sana zarar vereceğini söyledi. Sana yapacağı korkunç şeyleri anlattı. Benim yüzümden." Vücudu ürperdi ve sonra acı içinde tekrar tekrar titredi.

Dragomir onu Tarık'ın evine götürdü. Karpatyalı kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. Eskiler de onu takip etti. Tarık koridordan geçerek alt katta, atlıkarınca atları da dahil olmak üzere ahşap işleme projeleriyle dolu bir bodruma indi. Tarık'ın elini sallayarak açtığı katın bir bölümüne geçtiler. Aşağıda, birkaç erkek ve birkaç kadın olmak üzere Karpatyalılar toplanmıştı.

Çimento sınırlar devasa şifa alanını çevreliyordu. Çimentonun hemen ötesinde, evin bodrumunun altındaki duvarları oluşturmak için akıllıca inşa edilmiş ahşap tahtalar vardı, ancak her bir destek kirişi arasında ay ışığının içeri girmesine izin veren çatlaklar vardı. Karpat halkının törenler için bir araya gelebilmeleri amacıyla arazinin üzerinde yükseltilmiş platformlar bulunuyordu.

Toprak parıldıyordu, koyu renkli, zengin bir balçıktı. Kokulu mumların titrek alevlerinin sağladığı ışıkla mineraller parıldıyordu. Dragomir, Blaze'i görene kadar çevredeki platformları araştırdı. Her şeyi kimin harekete geçirdiğini çok iyi biliyordu ve onu onaylamak için başını salladı. Tarık'ın hayat arkadaşı Charlotte'un yanında duruyordu ve korkmuş görünüyordu. Emeline'in kanındaki çok sayıda paraziti gördüğü için yapmaya çalıştıkları şeyin büyüklüğünü ondan daha iyi anlıyordu.

Emeline haykırdı ve onun kollarında iki büküm oldu. Dragomir'in kaşları sertçe birbirine çarptı. Acısı giderek artıyordu. Vadim'in parazitleri iş başındaydı, ona işkence ediyorlardı ve buna dayanamazdı. Eninde sonunda Vadim'i durdurmak zorunda olduklarını bildiği halde onun kararsızlığına bir dakika daha katlanamazdı.

"Artık rica etmiyorum, Emeline. Zihnine girmeme izin vermeni talep ediyorum." Bariyeri aşabilirdi ama bu ona acı verecekti, zaten içinde olduğundan daha fazla. Onun acı çekmesinin bir parçası olmayı asla istemiyordu, öyle olsa bile

onu Vadim'in işkencelerinden kurtarmaktı, ama gerekirse kurtarırdı. Modern kurallar ona her zaman mantıklı gelmiyordu. O intihar etti. Bunu durdurabilirdi.

Emeline başını kaldırdı, gözleri acı ve çaresizlik içinde boğuluyordu. O yüzünü inceledi, sonra başını salladı ve zihnindeki kalkan o kadar hızlı indi ki. Ona tam erişim izni verdiği anda, zihninde o kadar güçlü bir savunma inşa etti ki Vadim'in sesinin ona ulaşması mümkün değildi.

Ayrıca onu kemiklerini ısırarak ve organlarında yaralar açan parazitlerin acısından korumak için elinden geleni yaptı; parazitler delikler açıyor ve dişleriyle kemirmek için içeride kıpırdanıyorlardı. Birçoğu geri dönmüştü; efendilerinin emirlerini bekleyerek gün boyunca çoğalmışlardı.

Dragomir altlarındaki derin ve zengin topraklara doğru uçtu. Gary çoktan oradaydı. Dragomir yere çöktü ve Emeline'i yanına yerleştirdi. Şifacı anında bedeninden sıyrıldı ve Emeline'in bedenine girdi. Dragomir onun göz kapaklarına öpücükler kondurdu ve şifacıyı takip etti.

Karpatyalılar yumuşak bir ilahi, daha az iyileştirici bir ilahi ve doğmamış bebekler için ninni söylemeye başladılar.

*Tumtesz o wäke ku pitasz belsö. İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.  
Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod. Kalbine güven. Ben senin  
rehberin olacağım.  
Sas csecsemőm, kuñasz. Sus, bebeğim, gözlerini kapat.  
Rauho jone ted. Huzur sana gelecek.  
Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsö. Ritmi derinlerde  
hissedin.  
Gond-kumpadek ku kim te. Seni kaplayan sevgi dalgaları.  
Pesänak te, asti o jüti, kidüsz. Korum, geceye kadar, sen yüksel.*

Bu şarkı doğmamış bebekler için söylenirdi, pek çoğu kaybedildiğinde yaratılmıştı. Dragomir bu şarkının güzelliğine bayılırdı, tüm Karpatlar çocuklarının hayatını kurtarmak için onlara bu şarkıyı söylerdi.

*Senin için özel bir ölüm planladım, Dragomir. Bir yüzyıl süreceksin. Bizi besleyeceksin. Çocuklarımı besleyeceksin. Senden daha güçlü ve daha iyi olanlar için yemden başka bir şey olmayacaksın.*

Vadim'in alaycı, çirkin sesiyle ninniye aynı anda duymanın hem rahatlatıcı hem de uyumsuz bir yanı vardı.

Dragomir onun tehditlerine cevap verme zahmetine girmedi. Vampirin ne planladıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ve ona ipucu verecek değildi.

Dragomir ilk olarak Emeline'in beynini incelemesi için ruhunu gönderdi. Hiçbir parazit yoktu, bu da ona bir nebze olsun güven verdi. Vadim ona zarar verme riskini göze almıyordu. Elbette, kaybettiğinden emin olduktan sonra ona düşman olacak ve onu öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Dragomir onu bu olasılıktan korumak için beyninin etrafına parazitlerin geçemeyeceğinden emin olduğu ağır bir kalkan inşa etti. Aynı şeyi kalbi ve akciğerleri için de yaptı, sonra da yumurtalıkları ve rahmi için. Gary de parazitleri Emeline'in küçük bedeninden çıkardıktan sonra aynı şeyi bebek için yapıyordu.

Gary, kalkanlarını inşa etmeyi tamamladıklarında zamanın geldiğini söyledi.

*Daratrazanoff?* Vadim bu ismi bir lanet gibi söyledi. *Bir Malinov'la karşılaşp kazanabileceğini düşünüyor musun?*

Gary cevap vermedi. Dragomir, usta vampiri sanki önemsiz bir baş belasıymış gibi görmezden geldiği için ona daha da çok hayranlık duydu. İkisi de Emeline'in bedeninden çekildi ve her biri kendi bedenine döndü.

"Şimdi kanını alacağım Emeline," dedi Dragomir nazikçe. "Tıpkı yalnız olduğumuz zamanki gibi. Oldukça fazla kan alacağım, bu da kanının yenilenmesi gerekeceği anlamına geliyor. Sandu, Andor ve Ferro sırayla sana kan verecekler."

Başını sallayarak geri çekildi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Sana yardım edebilirim," dedi Dragomir. "Eğer bebeği ve seni Vadim'den kurtaracaksak, tek yol bu. Kanını aldıktan sonra sana kan veremem. İlk başta olmaz. Ben filtreyim. Parazitleri yutacağım. . ."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Ayağa fırladı. "Sen gitmiyorsun onun iğrenç, zehirli solucanlarını vücudunuza alın."

Uzandı ve onun bileğini yakaladı. Yavaşça. Çok nazikçe. Başparmağı yatıştırıcı bir okşayışla elinin sırtında gezindi. "Bu sabah gün doğarken senden ayrılmadan önce bunu yaptım, *sívamet*. Onlar zaten içimdeler. Bedenimi onlardan her seferinde biraz daha kurtarabilirim ve yapacağımız şey de bu. Tehlike şu ki, biz hazır olmadan önce dönüşmeye başlayacaksın. Eğer direnmek için bir yolunuz varsa, lütfen bunu yapın." Konuşurken onu kendine doğru çekti. Sabırla. Yavaşça. Amansızca.

"Bunu senin için istemiyorum," diye çaresizlik içinde fısıldayarak itiraz etti.

"Tabii ki bilmiyorsun." Onu bir kez daha kucağına çekti. "Seni tüm bunlardan uzak tutacağım, böylece senin için daha kolay olacak. Gary ruhunu senin içine geri gönderecek ve parazitleri yok etmeye başlayacak. Bebeğe yoğun bir saldırı yaptıklarında o da orada olacak." Emeline tekrar itiraz etmeye başladığında, Gary'nin sesi sertleşti. "Emeline, bana güveneceğine söz vermiştin."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Hemen onu kollarıyla sardı, endişelenmesi ya da itiraz etmesi için ona daha fazla zaman vermek istemiyordu. Gary bedenini bıraktı ve bir kez daha onun bedenine girdi. Dragomir onu hareketten uzaklaştırırken dişlerini onun boynuna geçirdi. Kızın kanındaki parazitler dilini ve boğazını yaksa da, kızın tadı enfesti. Vadim bunu bozamazdı.

Vadim öfkesini haykırıp yaratıklarına saldırı emri verirken Dragomir onun zihnine demir atmış, onu koruyordu.

Gary karşı koydu ve parazitlerden oluşan büyük grupları kalbine doğru sürünürken yaktı. Dragomir onun kanını içerek parazitlerin olabildiğince çoğunu kendine çekti. İğrenç mikroorganizmalar onu çılgınca sokup ısırırken boğazındaki ve ağzındaki tüyler kabardı. Zehirleri kan dolaşımına yayıldı, damarlarında hızla ilerledi ve hücrelerini doyurdu. Kasları tutuldu. Organlarına kramplar girdi ve vücuduna acı yayıldı.

Parazitler vücudunun her yerine yayılmıştı ve şimdi sistematik olarak kendi hayati organlarını hedef alıyorlardı. Ve hâlâ Emeline'in kanını içiyor, onu kurtarmak için Vadim'in iğrenç yaratıklarının vücuduna girmesini istiyordu. Nefesi daraldı, kalbi göğsüne çarptı, boğazının arkasına boşuk bir çığlık yerleşti ve sadece iradesi tarafından engellendi.

*Bu kadar yeter. Kurtul onlardan, Gary emretti.*

Korkunç acıyı yenen Dragomir dilini can yoldaşının derisinde gezdirerek ısıriğin açtığı küçük yaraları kapattı. Onu yanından uzaklaştırdı ve çimento duvarın en kalın olduğu şifa alanının kenarına doğru yürüdü. Solucanları gözeneklerinden iterek kanından uzaklaştırdı. Yanıyor ve ısıyorlardı, ona saldırmak, onu öldürmek için savaşıyorlardı, Vadim'in emirleri onları hırçınlaştırıyordu. Çimento levhanın üzerine düştüklerinden emin oldu. Andor yaratıkları yakmak için şimşegi çağırdı ve Tarık'ın böyle bir durum için tasarladığı ahşap duvardaki çatlaklardan geçirdi.

Dragomir derin bir nefes aldı, gücünü toplamak ve Emeline'e dönmeden önce iç savunmasını güçlendirmek için durakladı. Andor da onu takip etti.

Kapat.

Sandu onu yarı yolda karşıladı ve bileğini uzattı. "Bu şifacı çok titiz."

Dragomir ona azarlama ile hayranlık arasında bir bakış gönderdi.

"Şifacıyı mı izliyorsun? Nasıl?"

"İçeri küçük bir casus gönderdik. Bu senin kızın. Senin kadının.

Aleksei'nin kadını almaya çalışmasından başka hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

"Birazcık affetmiyor musun?" Dragomir dürtükledi. Kabul etmek gerekir ki, şifacı Emeline'in ve Vadim'in önceki saldırısını savuşturan diğerlerinin hayatını kurtarmak için canla başla çalışana kadar Gary'den kendisi de biraz şüphelenmişti.

"*O jelä peje teräd,*" dedi Sandu. "Kanı al ve acele et."

Dragomir, kadimin önerdiği gibi yaptı ve neredeyse besinleri içine çekti. Sandu'nun kanı saf bir güç yumruğu gibiydi, onu güçle dolduruyordu. Teşekkürlerini mırıldandı ve Emeline'in yanına uzandı.

Elini onun elinin içine soktu ve onu şaşırttı. Onu olan bitenden uzak tutmak için etrafına ördüğü kalkana rağmen, hâlâ her şeyin farkındaydı.

"Sen iyi misin?"

"İyiden de öte." Kollarını tekrar ona doladı ve dişlerini ikinci kez geçirdi.

Bu kez parazitler onu bekliyordu, saldırmak için acele ediyor, kan dolaşımına karışıyor ve doğrudan kalbine doğru ilerliyordu.

*Andor, ihtiyacım var.* Onun kanını yutmayı bırakmadı; bunun yerine daha fazlasını aldı, mikroorganizmaları Emeline'den çıkarıp kendi içine çekmek için elinden geleni yaptı.

Andor bedenini bıraktı ve Dragomir'in bedenine girdi. Anında Dragomir'in kalbini korumak için harekete geçti ve beyaz-sıcak enerji patlamasını mümkün olduğunca çok paraziti yakmak için kullandı. Aşğılık şeyler ışıktan kaçtı. Bazıları etrafından dolaşmaya çalışarak Dragomir'in kalbine her yönden saldırdı. Andor hızlıydı, onları uzun bir yarım daire şeklinde patlatıyordu ama sayıları çok fazlaydı. Düzinelercesi bir yer buldu ve kalp kasının dış katmanlarını oymaya başladı.

*Yeter, Dragomir. Kalbini tıkamadan önce onları temizlemelisin,* dedi Gary. *Kana ihtiyacım var. Ayrıldığım an çocuğa saldıracaklar. Etrafımdan dolaşmak için her yolu deniyorlar, hatta başkaları onun kalbine ulaşabilsin diye kendilerini feda ediyorlar.*

*Ferro, Dragomir yönetti. Sıra sende.*

Ferro tereddüt etmeden bedenini bıraktı ve Emeline'in bedenine girdi. Şifacı geri dönmüştü ve bu kez parazitleri bebekten uzak tutmak için verdiği mücadeleden bitkin düşmüş bir halde yere yığılmıştı. Gary'nin güçsüz olduğu gerçeği Dragomir'e zamanın geçmekte olduğunu söylüyordu. Emeline'in boğazındaki küçük delikleri kapattı ve bir adım attı. Parazitler her organa saldırıyor, dişlerini kullanıyor ve her yöne asit tükürüyorlardı. Tökezledi, içi yanıyordu. Parazitlerin aldığı her ısıyla birlikte acı içinde patladı.

O bir kadimdi, acı ve ıstırapın her türlüüne aşınaydı ama binlerce yıllık tecrübesine rağmen bu katıksız bir ıstıraptı. Saldırıların vampirin emriyle şiddetlendiğini biliyordu ama Emeline bu eziyete günlerce... haftalarca... hiçbir yardım almadan katlanmıştı. Emeline'in gücü onu hem hayrete düşürmüştü, hem alçaltmış, hem de biraz kızdırmıştı.

Buna, bu işkenceye tek başına katlanmıştı. Onu bundan korumak için yanında olmamıştı ve başka hiç kimse de bunu yapmamıştı.

"Dragomir." İçini bir korku kapladı. Onun için duyduğu korku. Hareket etmesini engellemek için elini kaldırdı. Afanasiv onun yanındaydı ve ona kan vermeye çalışıyordu. Tarık şifacıya daha fazla kan verdi.

"Emeline. Orada kal." Sesine emirler yağdırdı ve vücudunu dik durmaya zorladı, sanki biri iç organlarına kaynak makinesi tutuyormuş gibi hissettiği gerçeğini görmezden gelmek için kendini zorladı.

Tereddüt etti ve sonra yatıştı, Afanasiv'in uzattığı bileği kabul ederek yere geri çöktü. Yine kanı yutmadı ve Dragomir bir komut daha gönderdi, bu sefer onu gerekli eylemden uzaklaştırmak için daha sert bir itme ile. Kadın başını eğip emrine boyun eğene kadar kıpırdamadı.

Toprağın kenarından geçmek için sahip olduğu tüm disiplini kullanması gerekti. Yürümek için fiziksel enerji harcamak yerine toprağın üzerinde süzüldü. Parazitlerin toprağa girmek için kaçmasına izin veremezdi. Maksim bu kez Vadim'in yaratıklarını yakmak ve Dragomir'in kaybettiği kanı yenilemek için bekliyordu.

Dragomir parazitleri vücudundan atmaya çalışırken, enfekte olmuş kanı gözeneklerinden iterken, toplanan Karpatlar bebek için ninni söylemeye devam ettiler. Huzur ve güçten, ona olan sevgilerinden bahsediyor, onu dayanmaya çağırıyor, onun için orada olduklarını, onu beklediklerini söylüyorlardı. Şarkıyı yatıştırıcı buldu ve bebeğin de öyle olmasını umdu.



Vücudunu parazitlerden arındırmak çok daha uzun sürdü ve Andor'un Dragomir'in en hayati organlarını korumak için ne kadar çaba sarf ettiğinin farkındaydı. Maksim dışarı atılan parazitleri toprağa doğru koştururken yaktı. Tek bir tanesinin bile kaçmadığından emin olmak için çok titiz davranıyordu.

Dragomir, Maksim'in sunduğu güçlü, kadim kanı içti, ardından ruhunun yeniden girmesine izin vermek için Andor'un bedenine geri döndü. Her iki adam da yere yığıldı. Nicu ve Lojos onlara kan vermek için hemen oradaydı.

Gary kibarca Tarık'ın bileğindeki yarayı kapattı. "Bir şeylerin peşinde. İlerleme kaydediyoruz. Kan dolaşımındaki parazitlerin çoğundan kurtulduk. Sakladığı ve ortaya çıkarmamız gereken birkaç tane var ama öfkesini hissedebiliyorum ve daha hızlı üremelerini sağlamaya çalışıyor. Neyse ki, sanırım üreyebilenlerin büyük bir kısmını yakaladık. Vadim geri çekildi ve bu da parazitlerden kurtulmamız açısından bizim için kötü oldu."

Dragomir Emeline'in solgun yüz hatlarına baktı. Toprağın üzerinde yatıyordu, gözleri kapalıydı ama zihninin kendisine ve çocuğa neler olduğunu değerlendirmeye çalıştığını hissedebiliyordu. "Ben de hissediyorum. Bunu yaptığında çok sert saldıracak."

Gary, "Emeline'in beynine ya da kalbine saldıran bir parazit yok," dedi. "Sadece bebeğinkine."

"Ve benimki," dedi Dragomir kaşlarını çatarak. "Eğer Emeline'i öldürmeye çalışmıyorsa, ki bu hiç mantıklı değil, o zaman bebek korunmalı. Çocuk aracılığıyla Emeline'e zarar vermeye çalışacaktır. Emeline de korunmalı, çünkü onu bebekten kurtaramazsa, korkarım ona zarar vermek için başka bir şey yapacak - belki de onu öldürmeye çalışacak." Bu doğru gelmiyordu. Bebek gitmiş olsa bile Vadim'in Emeline'i bir amaç için istediğinden korkuyordu. İstemek değil. *İhtiyacı vardı.*

Gary tuhaf gözlerini ona çevirdi. Dragomir kendi gözlerinin de Ferro'nunkiler ve Sandu'nunkiler gibi farklı olduğunu biliyordu. O zaman anladı. Gary *gerçekten* de manastırdakilerin tüm bilgi ve gücüne sahip bir kadimdi. Savaş deneyimleri, atalarının öldürdükleri, mezarlarına götürdükleri yükler, hepsi ondaydı. Baştan çıkarılmanın rahatlığını, acele gelene kadar kan almak için o karanlık fısıltıları bile yaşamamıştı. Avlarını öldürmek ve sadece *hissetmek*.

Onun yerine, hiçbir şey yoktu. Manastırdaki eskiler gibi o da hiçbir şeyin olmadığı gri bir boşlukta yaşıyordu. O kardeşliğe aitti.

Gary, "Onun kanını al ve seninkini ver," dedi.

Emeline dönüşüm sürecinden geçmek üzereydi ve şifacı onun bir insan

olarak geçireceği son anların Dragomir için önemli olduğunu biliyordu.

ikisini de. Başıyla teşekkür etti ve bir kez daha onu kollarının arasına alarak, şifacı bedeninden kurtulurken onu kendine yakın tuttu.

"Acıyor," dedi usulca, bedenini onunkine yaklaştırarak, onun içinde eriyerek. "Bu sana ne yapıyor?"

"Acıyı durdurabilirim. Benim için endişelenmeyi bırak. Hâlâ atlatmamız gereken bir dönüşüm var." Zamanın ellerinden kayıp gittiğinin farkında olarak başının üst kısmını okşadı.

Karpatların ninni söylerken çıkardığı ses, kalan birkaç parazitin her ikisine karşı sürdürdüğü vahşi saldırıları dengeleyen rahatlatıcı bir huzurla havayı dolduruyordu. Aciliyetine rağmen, bir anlığına ona sarılmak istedi; tüm acıyı ve kanı onun için bloke etmek ve bir anlığına soluklanmasına izin vermek.

Saçlarını geriye doğru taradı. "Çok cesur davranıyorsun, Emeline. Bunun senin için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum." O gece ilk kez Emeline'in zihnine daha fazla girmeyi, onun hissettiklerini koklamayı ve deneyimlemeyi düşündü. Kız ona tamamen açıktı, hiçbir engel yoktu.

"Yapma," dedi usulca. "Bana sarıldığında ne yaptığımı hisset. Güvende. El üstünde tutulduğumu. Konsantre olduğum şeyler bunlar, gerisi değil. Beni kurtarmak için her şeyi riske atıyorsun."

Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Eğilip dudaklarını onun nabzına bastırdı, kalbinin ağzının içinde attığını hissetti ve bu ritmi kendi kalbine taşıdı. Diliyle o noktaya dokundu, dişleriyle üzerinden geçti. "*Sívamet andam*. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, *sívamet*? Sana kalbimi veriyorum demek. Ona sahip olacak tek kişi sensin. Sonsuza dek sende kalacak. Asla birinin hayat arkadaşını almam. Ben bir kadimim ve sahip olduğum tek şey onurum. Sana verebileceğim tek şey. Vadim'in doğru kişi olduğunu söyleyip durduğunu biliyorum ama beni seç. Bunu bir seçim yap, Emeline. Bizi bağlayan bağları henüz hissedemiyorsan, seçimini benden yana kullan."

"Her seferinde. Her nefeste," dedi hemen ve koluyla boynunu sarmak için geriye uzandı. "Sen her zaman benim seçimim olacaksın."

"*Sielamet andam*. Sana ruhumu veriyorum. Sen bana ışığı geri verdin. Umut verdin. Benim için her zaman evim olacaksın, Emeline. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz benim için asla önemli olmayacak." Dişlerini boynuna batırdı, bu sefer onu uzaklaştırmadı. Erotik ısırtığı hissetmesine izin verdi. Acı ve ardından gelen saf zevk.

Haykırdı ve sonra onu, istediği şeyi hissettiğini söyleyen küçük bir inilti ile ödüllendirdi. Vücudu onunkinin üzerinde huzursuzca hareket ediyordu. Vadim'in içinde biriken öfkeyi tısladığını hissetti. Bir yılan gibiydi, kıvrılmış ve saldırmak için fırsat kolluyordu. Dragomir onu koruyarak daha da yaklaştırdı ve kanının tadını çıkarmasına izin verdi. Vadim'in yaptığı hiçbir şey onun için bunu azaltamazdı. Onun tadına her zaman bağımlı olacaktı.

*Buna bir daha asla sahip olamayacaksın*, diye fısıldadı Karpat telepatik yolunda. Diğerlerinin onun usta vampirle alay ettiğini duyması umurunda değildi. Öfkeli bir vampir hata yapar. Vadim Emeline'i bir daha asla eline almayacaktı. Parazitlerin geri kalanını yuttu. Emeline kanını almadan önce onları vücudundan temizleyecek, böylece hem kendisini hem de bebeği güçlendirecek zengin ve kadim kana sahip olacaktı.

Nabzının üzerine bir öpücük kondurduktan sonra diliyle delikleri kapattı. "Değiş tokuşu yapmak için hemen döneceğim."

Ona gülümsedi. "Gittiler, değil mi? Kendimi farklı hissediyorum."

Gary, parazitlerin geri kalanını Dragomir'e sürmeye yardım etmek için bir kez daha onun bedenine girmişti. Her zamanki gibi asık suratıyla ortaya çıktı ama zafer kazanmıştı. "Gittiler," dedi. Gözleri Dragomir'inkilerle buluştu ve Vadim'in sonunda yeterince sert bir mücadele vermediğine dair inancını pekiştirdi. Asıl soru şuydu: Ne planlıyordu?

Dragomir Emeline'in alnına bir öpücük kondurdu ve bir kez daha şifa alanının kenarına doğru ilerledi. Yolun her adımında parazitler ısıyor, kemiklerini oyuyor ve organlarını parçalıyordu. Vücudunu dik durmaya zorlayarak ayakta durdu.

Dışarıdaki gece, Karpatlar'ın şimşeği çağırması ya da her birinin geceden ihtiyacı olanı çekmesi için kasten bırakılan çatlaktan içeri akıyordu. Sandu bu kez yanındaydı ve vücuduna saldıran vahşi yaratıkları yakmaya hazırdı. Dragomir yarıktan dışarı, karanlığa baktı. Ay parçacığı genişlemeye başlamıştı, gökyüzünde sıcak, parlak bir hilal. Şimşek çatallandı, Sandu havayı doldurdu.

Hafif esinti Dragomir'in yüzüne dokundu, o da kıpırdayan, savaşan parazitleri gözeneklerinden geçirmeye çalıştı. Tek bir tanesinin bile geride kalmadığından emin olmak için konsantre oldu. Andor ona yardım etti, ruhu beyaz-sıcak ışığını her yerde parlattı, böylece hiçbiri saklanamadı. Dragomir onları gözeneklerinden iterken o da onları sürdürdü. Aşağıya bakmadı

parazitlerden ziyade dışarıya, geceye doğru. Emeline'i oraya götürüyordu. Gece onun dünyası olacaktı. Onların dünyası.

Hiç tereddüt etmeden onu seçmişti. Dönüşüm için hazırды ve tüm güvenini ona vermişti. Bu onu alçalttı. Gökyüzünde zikzaklar çizen bir şimşek çaktı ve ardından Sandu parazitlere doğru cızırtılı bir kırbaç savurdu. Dragomir daha önce de kokladığı tuhaf, hafif bir koku aldı. Bir komplo kokusu vardı. Çatlağa doğru eğildi, yüzüne esintiyi almak için bir tarafa doğru hareket etti.

Şimşek kırbacı çatlaktan içeri girdi. Parazitlere tam isabet etmek yerine, geniş bir yay çizerek Dragomir'i aradı.

**S** Andu şimşek kırbacının önünden sıçradı. Çatlaktan daha fazlası geçti ve hedef arayan cızırtılı yılanlar gibi havada sallanmaya başladı. Gary vücudunu Emeline'inkinin üzerine atarak onu Eskiler her yöne dağıldı. Her biri bir köşeye çekildi, kirpikler yere saplanıp Dragomir'in etrafına çarparken eğildi.

Kaosun ortasında, hiçbirinin toprağa karışmaması için parazitlerin izlenmesi gerekiyordu. Hepsi, Karpat halkını yok etmeye kararlı yüksek büyücü Xavier'in toprağa bulaşan ve kadınlarda düşüklere neden olan mikroplar geliştirdiğini biliyordu. Bu lekenin buraya yayılması riskini göze alamazlardı.

Emeline'in çılgınlıkları Dragomir'i neredeyse delirtiyordu. Sahip olduğu her içgüdü - Karpatyalı, kadim ve hayat arkadaşı - onu ne pahasına olursa olsun ona ulaşmaya zorluyordu. Onu korumak, yeni hayatına geçişini kolaylaştırmak ve çocuklarını korumak için. Ona doğru döndüğünde, yıldırım kırbaçları etrafını sararak yere çarptı, tüm evi ve şifa alanlarını sallayarak onu aradı.

Emeline'in onun kanına ihtiyacı vardı. Vücudunda ilk acının filizlendiğini hissetti, iç organlarına bir kaynak makinesi tutulmuştu - dönüşümün başlangıcı. Ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Ona çok fazla Karpat kanı vermişlerdi, dönüşüm çok yakındı.

*Sandu, Emeline'e ulaşmalıyım. Yıldırımlar bana doğru geliyor. Vadim ve casusundan kontrolü ele geçirmelisin.*

Ona doğru koşarken, Sandu parazitleri yakmak için çılgınca uçan kırbaçlardan birinin kontrolünü ele geçirdi. Kıvrılan yaratıklardan birkaçı toprağın güvenliğine ulaşmak için çimento duvardan atladı, ancak Sandu altlarına dalacak kadar akıllıydı, böylece yere düştüler.

topraktan ziyade vücudunda. Parazitler, yaşamak ve efendilerinin emirlerini yerine getirmek için çaresizce içine girmeye çalıştılar. Sandu hareket etmeye devam etti, topuklarını toprağa sapladı ve kendini beton bariyere doğru fırlattı. Parazitleri göğsünden süpürdü ve kırbacını tam üzerlerine vurarak onları yaktı.

Yıldırımlar şifa alanını yararak üstlerindeki tavan boyunca ilerledi ve bir ana çataldan çıkarak alanın üstündeki ilahi söyleyen Karpatlar'a çarptı. Parlak ışık karanlık, zengin toprağı aydınlattı, böylece her yerde parıltıyan mineraller görülebiliyordu. Kırbaçlar neredeyse kör edecek kadar parlaktı ve Karpatyalıları beyaz-sıcak enerjiye karşı gözlerini kapatmaya ya da örtmeye zorluyordu. Bunu yaptıkları anda kırbaçlar dans ederek zemini, üst balkonu ve Dragomir'in etrafını tokatlıyordu.

Dragomir, türünün doğaüstü hızını kullanarak yıldırım kırbaçlarının altından yuvarlandı ve ardından taklalar atarak üzerlerinden atladı ve koşarak ayağa kalktı. Hiç kimse moleküller halinde havaya yükselemezdi; elektrik enerjisi çok güçlüydü. Kırbaçlar vurmaya devam ederken vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. Ark akımı her vuruşta bir daire çizerek yayıldığı için zemin en ölümcül yer olmalıydı - ve düzinelerce vardı - ama bunun yerine zeminin kendisi korunuyordu.

Hedefine yaklaştığında, kırbaçlar bir çılgınlığa dönüştü, etrafına çarparak hedefin kendisi olduğunu açıkça belli etti. Bir an tereddüt etti, saldırıları zamanlamaya devam etti, onlardan kaçtı, Emeline'e yaklaştıkça test etti. Yıldırım düştükçe iyileştirici topraktan kıvılcımlar yükseliyor, ancak güçlü korumalar iyileştirici toprağı koruduğu için daha fazla yıkım yapmak üzere yayılamıyordu.

Ona yaklaştıkça saldırılar azaldı ve arkadan ya da yanlardan geldi. Yattığı yerin yakınına bir tane bile isabet etmedi, şifacının bedeni onunkinin üzerine uzandı, elleri toprağa daldı ve korumalara yardım etti. Andor ve Ferro onun her iki yanındaydı, bedenleri ve Gary ile örülmüş koruyucuları onu zarar görmekten koruyordu.

Onu dönüşümden koruyamadılar. Üç adam, bebeğin gitmesini engellemek umuduyla onun için bunu hafifletmeye çalıştılar ama Emeline'in Dragomir'e, yani hayat arkadaşına ihtiyacı vardı. Bu bağ onları sonsuza dek birbirlerine mühürlemişti. Bir kadın hayat arkadaşı olmadan da dönüşümden geçebilirdi ama Dragomir bunun onun için çok daha zor olacağını biliyordu.

Tarık ve şifacının Vadim'e saldırma kararını tam olarak ne zaman verdiklerini biliyordu. İkisinin birleşimi olduğunu biliyordu; hiçbir Karpatyalı kararlı Daratrazanoff dokunuşunu fark edemezdi. Emeline'i korurken bile Gary gücünü Tarık'ınkiyle birleştirdi ve ikisi birden yıldırımın sahibine saldırdı. Onlar bunu yaparken Sandu yıldırım kamçılarının kontrolünü tamamen ele geçirdi. Bu üç uçlu bir saldırıydı, iki kadimin saldırısı yoğunlaşmıştı ve beklenmedikti, birbirleriyle olan iletişimlerinden tek bir ipucu bile dışarı sızılmıyordu. Bu da Dragomir'e Tarık ve Gary'nin geçmişte hiç bilmediği bir bağlantıları olduğunu söylüyordu.

Sandu şimşegi tekrar kontrol altına aldığı anda Dragomir yerde, Emeline'in yanındaydı ve neredeyse diğer kadimler koruyuculuk pozisyonlarını bırakmadan onu kollarına aldı. "Ben buradayım," dedi saçlarını okşayarak. "Sadece bana bak, Emeline. Seni ya da çocuğu bırakmayacağım." Çenesinden yakaladı ve başını güç gösterisinden uzaklaştırıp gözlerine çevirmeye zorladı. "Sadece bana bak, *sívamet*."

Onun engebeli yüzündeki yara izlerinin yol haritasını izlemek için uzandı. O ilk başta onu çarpıcı ama yakışıklı sayılamayacak kadar kaba bulmuştu. Şimdi ona bakıyor ve onu muhteşem, şimdiye kadar tanıdığı en yakışıklı adam olarak görüyordu. Dahası, o sadece erkeklerin en iyisinin en iyisiydi. Kendini onun bakışlarındaki o sıcak, sıvı altın havuza bıraktı. Yakması gerekirdi ama bunun yerine temizlendiğini hissetti. O kadar uzun zamandır kötülükle lekelenmişti ki bir daha böyle hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

Yüzünü okşadı, birçok yara izinden birini takip etti, dokunuşu sevgi doluydu, ama elinde değildi. Ona hayatından daha fazlasını geri vermişti. Ona cesaret vermişti. Ona umut vermişti. Her nasılsa, en kötü haliyle görünmesine, vücudunu saran kötülüğe rağmen Dragomir onu, yani tüm bunların altındaki kişiyi görmüştü.

"Sana çok hızlı aşık oluyorum," diye mırıldandı. "Bunu sana yapmak istemiyorum ve herhangi bir bağ yok, ama sadece orada olduğunu bil. Şu anda içimde çok derinlerde, sana karşı çok büyük bir sevgi var." Vücudunda patlayan şiddetli acıyı görmezden geldi. Bunu yapabiliyordu çünkü tüm o ışıltılı altının içinde eriyordu. Çünkü kolları onu sarmış ve göğsü vücuduna sıkıca bastırmıştı. Çünkü o Dragomir'di ve her zaman onun yanındaydı. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, kalbimi birine vermiştim. Bu kadar çok sevgi, bizi birbirimize bağlayan bu kadar çok bağ, aynı anda hem korkutucu hem de güzel."



Bu bir itiraftı, her an daha da derinleşen bir aşkın itirafıydı. Onun da kendisini sevmek zorunda hissetmesini gerçekten istemiyordu ama artık ona o kadar bağlıydı ki, kendisini terk etmesine nasıl dayanacağından tam olarak emin değildi.

"İpleri istiyorum," diye mırıldandı Dragomir, göğsünün ağır kası boyunca bir çizgi çizmek için aşağı uzanarak. "Mümkün olduğunca çok. Sen tek kişisin, *sívamet*. Kalbin benimle güvende. Şimdi beslen. Kanım temiz. Ben bir kadimim ve güçlüyüm. Bu seni ve bebeğimizi dönüşümden sağ salım geçirecek." Birkaç dakika önce yaşanan kaosa hiç aldırış etmedi. Tüm odağı kızdı. Onun zihnindeydi ve hem ondaki hem de bebekteki değişimin başlangıcını hissedebiliyordu.

Başının arkasını avucunun içine aldı ve onu yaptığı şeyden uzaklaştırırken bile ağzı göğsüne değene kadar ileri doğru bastırdı. Hâlâ farkındaydı ama adam ondan tüm insani iğrençliği aldı, böylece sadece güzelliği gördü. Sadece Dragomir'in özünü tattı. Onun kanı nihayetinde onundu. Vücudu onundu. Sahip olduğu her şey ona aitti.

Kadının dilinin ilk geçici dokunuşunu hissetti. Vücudu beklenmedik bir tepki verdi, sanki uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi güçlü, sert bir sarsıntı. Bu tepkiyi daha önce de vermişti ama bu çok daha güçlü ve acıldı. Kadının dilinin ilk okşayışı adamın içinde bir zevk patlamasına yol açtı. Kadının aşk ilanı iliklerine kadar işledi, kalbini sardı ve ruhunu bir ok gibi delip geçerek sonsuza dek oraya yerleşti.

Kollarını ona sımsıkı sarmış, onu kendine çekmiş, kadim kanı ondan daha fazla çekerken başını geriye atmıştı. Kan vücuduna girdikçe, organlarını yıkadıkça ve plasentadan geçerek bebeğe ulaştıkça kadının içindeki heyecanı hissetti. Kanı ona güç verirken bile, değişimi hızlandırmak için zaten doymuş olan organları besleyerek hem anneyi hem de çocuğu süpürdü.

*Artık beni tanıyorsun, dedi çocuğa. Lütfen seni güçlü kılmak için kanımdan verdiğim bu armağanı kabul et. Bunu korumamla ve bu sözle birlikte veriyorum - seni beslemek, seni sevmek, seni her zaman korumak için. Bizim için, annen ve benim için güçlü ol. Dönüşüm tamamlandığında, ikiniz de, anne ve kız, tamamen bizim dünyamızda olacaksınız. Her zaman benim kızım olacaksın, kalbime yakın olacaksın. Güçlü ol, küçüğüm. Çok güçlü kal ve seninle olduğumu bil. Şifacı seninle olacak. Halkımızın sana söylediği şarkıyı dinle. Bu senin için,*

*Hepsi tutunmanıza yardım ediyor. Tüm insanlarımız, bize bütün ve sağlıklı bir şekilde geldiğinizde sizinle tanışmayı bekliyor.*

Buna karşılık, zihninde hafif bir titreşim hissetti, sanki bebek ona uzanmış, geri bağlanmaya çalışıyordu. Aynı zamanda, tıpkı Emeline'in acısını hissedebildiği gibi, şimdi de çocuğunkini hissedebiliyordu. *Şifacı. Bebek.*

Gary hemen bedenini bıraktı ve bebeğin dünyalarına geçişini kolaylaştırmak için Emeline'in bedenine girdi. Dragomir, Gary'nin Vadim'in saldırılarına karşı çocuk için savaşmak üzere kaç kez kan verdiğinin ya da bedenini feda ettiğinin sayısını unutmuştu. Adamın devam edebilmesi için son derece güçlü olması gerekiyordu ama Dragomir artık ona inanıyordu. Şifacı baştan aşağı bir Daratrazanoff'du ve çocuğu kurtarmak için gerekirse en büyük bedeli ödemeye hazırdı. Dragomir ona her zaman borçlu kalacaktı.

Etraflarındaki ilahiler devam etti. Karpatlar'ın yarısı ninni söylerken diğer yarısı da şifa şarkısı söylüyordu, hepsi de kadimlerin dilindeydi. Karpat avcıları yeniden toplanmıştı ve şimdi Emeline ile Dragomir'in etrafını sarmış, anne ve çocuğu kendi dünyalarına alıştırmak için her biri elinden geldiğince acıyı omuzluyordu.

Dragomir onları yakından izledi. Emeline'in daha fazla kan almasını durdurması gereken anı biliyordu. Onu, sevgisini, şefkatini hissetmekten, tadına bağımlılık yaratmaktan, vücudundaki endişe verici ve acı verici değişiklikleri bastırarak kadar büyük bir zevkten saf acıya geçtiği o ruh yok edici saniyeyi asla unutmayacaktı. Acıdan başka bir şey yoktu.

Emeline onu kurtarmak için aklından çıkmaya çalıştı. Kıvrılan, ölmekte olan organları yüzünden acı çekerken, yine de onu ilk sıraya koymaya çalıştı - yaşadığı acıyı ondan esirgemek için. Vadim'in parazitlerinin gece gündüz onu yiyip bitirmesinin acısını kimseye anlatmamıştı ve o da bunun nedeninin sadece kendini Tarık'ın yerleşkesinden atılma ihtimalinden korumak olmadığını, diğerlerinin de usta vampir tarafından zarar görmesini engellemek olduğunu fark etti. Hiçbirinin onu temizlemeye, ona kan vermeye ve özellikle de onunkini almaya kalkışmasına cesaret edemiyordu. Onunla olan bağından vazgeçmeyi reddetti.

*Lütfen. Benim için yeterince şey yaptın.*

*Bu hepimiz için. Senin için. Benim için. Bebek için. Bu işte birlikteyiz, Emeline.*

*Üçümüzün de. Sen ne hissediyorsan, ben de hissetmeliyim. Çocuğumuz ne hissediyorsa, ben de hissetmeliyim.*

Nefesi ciğerlerine doldu ve sonra bir hıçkırık halinde dışarı çıktı. Vücudu adamın kollarında kıvrıldı ve adam onu toprağa yatırarak gözlerini onun

görüntüsünden korudu

Karpatlar'dan, mütevazı olduğu için değil, onun öyle olduğunu bildiği için. Tek bir düşünceyle giysilerini üzerinden çıkardı. Vücut ısısı yükseliyordu ve giysilerinin serin havaya karşı oluşturduğu bariyer korkunç bir yükü.

*Bu sadece seni daha çok sevmemi sağlıyor, Dragomir.* Bu ifadeyi onun zihnine fısıldadı. Enerjisini bir sonraki kabaran acı dalgası için saklaması gerekirken, ona aralarındaki samimi bağın güvencesini verdi. *Kızımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Artık ona bir isim vermemizi istiyorum.*

Dalga vurdu ve vücudu sarsıldı. Şifacının bebeği rahatlattığını hissetti ve o kişinin kendisi olmasını diledi. Bu düşünce aklına geldiği anda, hem anne hem de kız ona uzandı, zihinsel olarak bağlandılar, sanki yollarını kolaylaştıran oymuş gibi. Onlarla birlikte nefes aldı. Onlara güç verdi. Onları yakınında tuttu, elinden geldiğince korudu. Etraflarını saran Karpatyalılara minnettardı, bebeğin ölmeyeceğine en az kendisi kadar kararlıydılar.

Emeline'in alnını okşadı, parmakları gece yarısı siyahı saçlarının arasında dolanıyordu. Her bir telini seviyordu. Emeline onun için çok güzeldi, hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi. Ayakta duramayacak kadar güçsüzken duş alıp saçlarını yıkayarak büyük bir çaba gösterdiğini fark etti. Başına gelecekleri bildiği halde bunu onun için yapmıştı. Blaze ona dönüşümün insan kadınlar için ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Dalga azaldı ve Emeline gözlerini açtı, uzun kirpikleri tüm o gerçek menekşeyi çerçevesliyordu. Kimsenin gerçekten menekşe rengi gözleri yoktu ama onun vardı. Onun kadını. Alnına bir öpücük kondurdu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

*Blaze bana rahatlamamı ve değişimi kucaklamamı söyledi. Nefes almanın ve rahatlamamanın her şeyi kolaylaştıracakđını söyledi. Ben daha çok senin ve bebeğin için endişeleniyorum. Güzel olduğunu düşündüğün bir isim var mı? Kazanacakđını düşündüğümde kendimi ona isim koymaya zorlayamadım.*

O menekşe rengi gözlere bakarken aklına sadece bir isim geldi. "Carisma hediye demektir. Sen bana bir kadının erkeğine verebileceği en büyük hediye verdi.

Bizim tatlı kızımız olduğunda ona Carisma diyebiliriz. Sizin sevginizi kazanacakđından hiç şüphem yok."

*Benim inancım yok. Sadece kendi yoluma giderim.*

*Birlikte gidiyoruz, tatlı Emeline. Ona, kendisini öptüğünde ateşini hissettiğini söylemedi. Derin ve tutkuluydu. Onun için kesinlikle tutuşmuştu ve dahası, onun tutuşmasını sağlamıştı.*

Kadının gözlerinde ve yüzündeki gerginlik çizgilerinde şişen acıyı hissedebiliyordu. Bu kez dizlerini göğsüne çekti ve ondan uzaklaştı, insan toksinlerini dışarı atmak için tekrar tekrar kustu. Toksinleri olabildiğince hızlı bir şekilde süpürerek etrafındaki havayı temiz ve taze tuttu.

Uzun dalga dindiğinde, kadın ona dönmedi. Onun aşağılandığını hissetti. Bunu anlamamıştı. Toksinleri dışarı atmak sürecin bir parçasıydı ama gerçek şu ki kadın rahatsızdı ve bunu onun için hafifletmesi gerekiyordu.

"Seni benden başka kimse göremez," diye ona güvence verdi. "Şifacı kızımızı güvende tutmak için elinden geleni yapıyor. Bizim için bu, seni dünyamıza getirmenin bir parçası ve girişine doğru attığımız her adımı kutluyoruz."

Başını çevirip ona bakarken dilinin ucunu üst dudağına dokundurdu. *Teşekkür ederim. Bu çok zor ama bizi sana yaklaştırdığım için mutluyum. Bir nefes aldı ve geçici bir gülümseme denedi. Carisma. Kulağa hoş geliyor. Ona hediye demek kulağa çok hoş geliyor. Onu bir hediye olarak görüyorum, bir kötülük anında yaratılmış masum ve güzel bir şey. Onun için dünyayı istiyorum, Dragomir. Bir yuva ve mutluluk istiyorum. Sevgiyle dolsun. Tomas, Lojos ve Mataias'ın diğer çocuklar için yaptığı taş ejderhalardan birine sahip olmasını istiyorum. Hep birlikte gökyüzünde süzülmemizi ve yıldızları işaret etmemizi çok isterim. Onun çocukluğu ve hayatı benimkinden çok farklı olacak.*

"Çok sevilecek, *sívamet*," diye güvence verdi ve bir kez daha çocuğa uzandı. *Laña- kızım- annen ve benim için güçlü duruyor musun? Şifacı seni kucağına almış, dünyamıza girişini kolaylaştırıyor. İkinizi de tutuyorum, anne ve çocuğu. Beni yanında hissediyor musun? Onu hissediyor musun? Seni sevgiyle kuşatıyoruz. Bizim için güçlü dur.*

Yine zihninde o küçük pırıltıyı hissetti ve onun kızı olduğunu anladı. Kelimenin tadına *baktı-laña*. Kızı. Hiçbir zaman bir ailesi olmamıştı ve içine doğduğu ailenin anısı da çok silikti. Artık bir hayat arkadaşı ve kızı vardı. *Sana Carisma demek istiyoruz. Annen ve ben seni bir hediye, sevmekten onur duyduğumuz değerli bir hazine olarak görüyoruz. Carisma hediye demek. Bu isim sana uyuyor mu?*

O küçük titreşim tekrar geldi. Bir farkındalık. Çocuk elinden geldiğince uzanmaya çalışıyordu ve o bunu bir evet olarak algıladı. Korku izlenimine kapıldı,

Acı, cesaret, küçük bir savaşçı o zaman. Kalbini çalıyordu, hayatı için mücadele eden o küçük varlık. Şifacıya her zaman borçlu kalacaktı. Her zaman. Sonsuza kadar. Gary'nin hayat arkadaşının, bir Karpatyalı olarak daha yeni doğduğu için henüz bulabileceği yaşta olamayacağını biliyordu ama şifacının önümüzdeki birkaç yıl boyunca tutunmasına yardım edebilirse, bunu yapacaktı.

Dalgalar yeniden başlıyordu ve bu kez acı daha da güçlüydü. İlahilerin ve şarkıların sesi de yükselmiş ve daha fazla Karpatyalı din değiştirmenin acısını omuzlayan eskilere katılmıştı. Kadınların Emeline ve bebeğe yardım etmek, onları güvende ve acıdan mümkün olduğunca uzak tutmak için çalıştıklarını hissetti. Kimse kasılmaları ya da vücudun temizlenmesini durduramazdı ama Karpat halkının birleşik gücü ve kuvveti hem anneyi hem de çocuğu acıdan uzaklaştırarak bu şiddetli dalgayı atlatmalarını sağladı.

Dragomir Emeline'i yanına aldı ve bulabildiği en zengin noktada toprağı açtı. Ona ve Carisma'ya halklarının iyileştirici uykusunu uyumalarını güvenle emredebildiği anda onu oraya yerleştirecekti. O zamana kadar ona sarılması gerekiyordu - onun için değil, kendisi için. Başının tepesine sokuldu, çenesindeki gölge kalın saçlarına takıldı. O ipeksi saç tellerini seviyordu, her birini ve kızın çok fazla saçı vardı. Gözüne çarpan şey rengiydi, gece yarısı siyahı.

"Neredeyse vardın, *sívamet*. Çok yaklaştık."

"Ne oldu? Tüm o şimşekler. Korkunçtu. Pek bir şey göremedim çünkü Gary beni yere fırlattı ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı. Altımda yerin cızırdadığını hissettim, sanki geri çekiliyor gibiydi ama o olduğunu biliyordum-Vadim. Sana saldırdığını biliyordum. Seni ve bebeği öldüreceğini söyleyip duruyordu."

Kadının sesindeki küçük tutukluk, neredeyse bir hıçkırık, adamın kalbini öyle bir sıkıştırdı ki canı acıdı. O yakalayış onun içindi. Birinin kendisi için ağlayacak kadar endişelendiği bir zamanı hatırlamıyordu. Kirpiklerindeki gözyaşlarını okşadı, onu öpmek istiyordu. Kalbinde kabaran şeyleri ona söylemek istiyordu.

"Bebek güvende. Ben de güvendeyim. Artık seninle konuşamaz."

"Kanımı aldı." Sesi utanmış gibiydi, sanki bir şekilde bunu engelleyebilmiş gibi.

"O yaptı. Ama senin kanın aynı değil, Emeline. Beni bir süzgeç olarak kullandık ve kanının her damlasını aldık. Kadimlerin kanıyla değiştirildi. Seninle konuşmaya çalışabilir ama kanın onun istilasına direnecektir. Kanınızı değiştirdiğimizde Carisma'nın kanını da değiştirdik. İkinize de zarar veremez."

"Çok kızacak," diye fısıldadı. Kirpikleri dalgalandı ve sonra aşağı inerek gözlerindeki acıyı örttü.

Bir sonraki dalga geldiğinde sanki ciğerlerine hava üfleyebilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Onun zihnini paylaştı. Organlarında alev alev yanan ateşi hissetti, sonsuz, acı verici bir ateş. Kadın hiç ses çıkarmadı. Gary'nin farkındaydı, o ısıyı alıyor, bebekten uzaklaştırıyordu. Her iki kadim de birbirlerine sımsıkı tutunmuş, dönüşüm içlerinden geçerken anne ve kızı korumaya çalışıyorlardı.

Dragomir aşkı hiç düşünmediğini biliyordu. Hayat arkadaşını sık sık düşünmüştü. Yüzyıllardır onu bulmayı takıntı haline getirmişti ama onu bulduğunda ne hissedeceğini hiç düşünmemişti. Aşk değil. Onu derinden sarsan bu ezici, *dehşet* verici duyguyu değil. Aşkın bir insanın tüm vücudunda hissedilebileceğini bilmiyordu. Fiziksel olarak kendini gösterebileceğini.

Emeline'in vücudu büküldü, kasıldı, ateşi yükseldi, vücudundan endişe verici bir sıcaklık yayıldı.

*Gary. Fırın gibi. Bebek yanıyor mu? Dragomir, Emeline'i yakan sıcaklık karşısında alarma geçti. Elimden geleni yapıyorum. Ateşi yakında düşmeli. Ölmeli ve yeniden doğmalı, ama bu sıcaklık bebeği de etkilemeli. Emeline yenik düştüğünde ona ne olacak?*

*Ya o hayati dakikalarda dayanacak kadar güçlü olacak ya da onu kaybedeceğiz.*

Şifacının ona gerçekleri anlatma şeklinden nefret ediyordu. Süreci ve neleri gerektirdiğini biliyordu ama Gary'nin bir mucize gerçekleştirebileceğini ve Emeline'in bedeni dönüşüme teslim olduğunda kızının geri dönmesini sağlayabileceğini umarak güvence arıyordu. Buna katlanıyordu, nefes alıyordu, savaşıyordu ama teslim olmuyordu. Bu bilgi onu çok etkiledi. Kadını kaçınılmaz olana boyun eğmiyordu. Bekledi, onun ve kendisinin sıkıntısını soluyarak uzaklaştırdı. Sancı çeken ciğerlerini, çırpınan kalp atışlarını eşleştirdi ve onun bunu fark etmesini bekledi.

Çok uzun sürmedi. Dalga yatıştığı anda kirpikleri kalktı ve avucunu adamın kalçasına sürttü. *Ne yapıyorsun?*

İnsan gibi konuşmak yerine daha samimi olan telepatik konuşma yöntemini seçmeye devam etti. Arada yüksek sesle de konuşuyordu ama burada, Karpatların şifalı topraklarında kurdukları iletişimde bu çok nadirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Serin bir esinti getirmek için elini salladı, yapının etrafındaki çatlaklara dikkat ederek gecenin şifa alanına yayılmasını sağladı. Kalbini ve ciğerlerini tamamen onunkilere göre ayarladı ve yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, her ikisini de devralmaya başladı, fark etmemesi için küçük artışlarla ona daha fazla hava verdi. Kalbi biraz yavaşladı, sadece onunkinin hızlanmasını engellemeye yetecek kadar.

*Neden hırıltılı nefes alıyorsun? Kalbin neden bu kadar hızlı?*

"Çünkü hırıltılı nefes alıyorsun. Kalbin çok hızlı atıyor." Kirpikleri uçuşarak adamın dikkatini çekti. Kendini durduramadığı için alnına bir öpücük kondurdu. "Neden acını uzatıyorsun? Teslim ol, Emeline." Sesi talepkârdı. Eğer kendi özgür iradesiyle teslim olmazsa, Emeline'in kontrolü ele alması gerekecekti ve bunu yapmak istemiyordu ama Emeline ona başka seçenek bırakmıyordu.

*Bebek.*

"Gücüne ihtiyacı var. Bu durum ne kadar uzun sürerse, o kadar az güce sahip olacak.

Ne kadar aza sahip olursan. Sen de tükeneceksin, o da tükenecek." *Onu kaybetmek istemiyorum.*

"Şifacı onunla birlikte. Ben seninleyim ve onu hissedebiliyorum. Bana tekrar güven.

Kendini bana verdin. Çocuğumuz konusunda bana güven."

Dilinin ucu alt dudağına değerek onu nemlendirmeye çalıştı. Bunu daha önce yapmayı akıl edemediği için sinirlenerek hemen kuruluğa dikkat etti. Kasılmalar başladığında, elini sallayarak örgüsünü toplamış, uzun saçın büyük kısmını vücudundan uzak tutmuştu, ağırlığın cildine zarar vereceğini biliyordu ama yüksek ateşinin ve vücudundaki toksinlerin atılmasının onu susuz bırakacağını hesaba katmamıştı.

Dudakları onu sarsan tatlı bir gülümsemeye dönüştü. *Her şeyi düşünemezsin. Biraz meşguldün. Gary beni yere fırlattığında neler olduğunu bana söylemedin.*

"Vadim parazitleri yakmak için kullandığımız yıldırımın kontrolünü ele geçirdi.

Burada bir casusu olmalı, yerleşkede onunla birlikte çalışan bir hain. Bunun başka bir açıklaması yok. Güvenlik önlemleri bu şekilde kaldırıldı."

Kaşlarını çattı. *Liv'in bunu çocuklar ejderhalarını uçurabilsin diye yaptığını sanıyordum.*



Onun kaşlarını çatmasını çok sevimli bulması üzücü bir durumdu. Gerçekten istemediği halde sanki silebilecekmiş gibi parmağını hafifçe üzerinde gezdirdi. Bunu hafızasına kazımak istiyordu, böylece onun görüntülerini zihninde canlandırdığında o da orada olacaktı.

"Toprağın altında kötülüğün ipliğinin büküldüğünü hissettim. Toprağın altında önlemler alınmıştı ama yine de kötülük toprağı kirletmişti. Liv bunu yapmış olamaz. Vadim'in dokunuşu vardı. Yüzyıllar boyunca kovaladığım ya da karşılaştığım usta vampirlerin imzasını tanıyabilirim. Bunun her yerinde Vadim'in izi vardı."

Belirgin bir öfkeyle yüzünü onunkine doğru çevirdi. İkiz ametist taşlarını andıran koyu menekşe rengi gözleri açık bir azarlamayla ona bakıyordu. *Liv'in lekeli olduğuna inanmıyor musun?*

"O bir Karpatyalı. Yerleşkeyi açtı ve vampirlerin girişine izin verdi ama tüm bunların gerçekleşmesi için perde arkasında çalışan bir başkası daha vardı. Liv'in cezalandırılması, durumun ne kadar kötü olabileceğinin gösterilmesi gerekiyor. Herhangi bir ölüm doğrudan onun omuzlarında olacaktı. Her yaralanma. Vadim seni yeniden ele geçirseydi. . . " Bunu hissederek sözünü kesti - kıl payı kaçırmıştı. Onu kaybedebilirdi. "O kızın hesap vermesi gereken çok şey var."

*O sadece bir çocuk.*

"O bir Karpatyalı, Emeline. Bizim dünyamızda yapılan her hatanın bir sonucu vardır. Benim için bırak. Şimdi yap, bu dalgayla. Geldiğini hissediyorum ve kendini bana vermeni istiyorum. Hayatımıza."

*Bebek . . .*

Çok uzun süre beklerse ikisinin de kendi dünyalarına girecek kadar güçlü olamayacağından korkarak ona daha sıkı sarıldı. "O iyi olacak. *Sívamet*, gücüne ve ona olan sevgine güvenmelisin. O bir savaşçı. Ona yaşama şansı ver. Benim için bırak."

Bir sonraki dalga ona cevap veremeden çarptı. Nefesini tuttu, ona baktı ve kasıtlı olarak ciğerlerinin ritmini takip etti. Adam onun elini tutup kalbinin üzerine koydu ve avucunu çıplak göğsüne bastırdı. Dizlerini göğsüne doğru çekti ama elini kalbinin üzerinde tuttu, gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu.

Güven gördü. Tam bir güven. Bu bir hediye idi, değerli bir hediye idi ve onu alçalttı. *Yanımdayım, Emeline. Her zaman seninle olacağım.*

Onun zihnindeydi ve aralarındaki gerçek bağı ilk kabulünü gördü. Kararsızdı, onun zihnine dokunmak için uzanıyordu. Yapabilirdi, adam ona açıktı. Kadın

hayat arkadaşıydı ve geçmişini ondan saklamayı reddetti. Şimdi bile, o bağlantıyı kurarken bile. Karpatyalıları ve ne olduklarını biliyordu. Yırtıcılar. Her biri. O da onlardan biri olacaktı. Dokunuşu geçici olabilirdi ama fiziksel sıkıntısına rağmen samimiydi. Vücudu kıpırdandı, o acı çekerken uygunsuz bir tepkiydi bu.

*Asla uygunsuz değil, diye fısıldadı zihnine.*

Sert düştü. Hızlıca. O kadar derindi ki nefessiz kalmıştı. Kalbinin her atışı onun içindi. O olağanüstü biriydi. Onca hafta Vadim'in saldırılarına, parazitlerinin canını yakmasına, onu usta vampirin isteklerine boyun eğmeye zorlamak için defalarca katlanmıştı. O direndi. Vadim saldırılarını ona yönelttiğinde bile bebeğini hayatta tutmuştu. Şimdi, iç organları ölürken ve yeniden doğarken, bu yüzden acı çekerken onu . . .

*Aptal adam. Senin yüzünden değil. Bu benim seçimim. Bebeği doğurmak benim seçimimdi. Vadim'e karşı gelmek benim seçimimdi. Sen benim seçimimsin.*

Vücudu kıvrandı, büküldü, yukarı kalktı, sarsıldı, adam onu yere çarpmasını önlemek için tutarken. Bu onun için önemli değildi. Zihni huzurluydu. Sakin. Seçimini yapmıştı ve seçimi oydu. Dragomir Kozel, yüzündeki yara izlerinden oluşan yol haritasıyla ve derisine kazınmak yerine oyulmuş dövmeleriyle. Ona ettiği yemin.

*Söyle bana. Dokunuşunu hissetmeliyim.*

Sesinde bir tutukluk vardı. Bu, yükünü taşımasına yardım eden herkese rağmen ölçüsüz bir şekilde acı çektiğini gösteriyordu.

*Ölçülemeyecek kadar değil. Konuş benimle. Bana bu sembollerin ve harflerin ne anlama geldiğini söyle. Dikkatimi dağıtmaya yardımcı oluyor ve gerçekten bilmek istiyorum.*

Ondan çok kendini rahatlatmak için onu salladı. Uzun parmaklarıyla nemli saçlarını okşayarak, ona daha samimi bir iletişim biçimi kullanarak anlattı çünkü açıklaması sadece ona aitti.

*Birkaçımız intihar etmenin korkaklık olduğuna inanıyordu. Sona gelmiştik, canavarlar her geçen saat daha da kötüleşiyordu ve onurumuzu korumak istiyorduk, hayır, buna ihtiyacımız vardı. Hayat arkadaşlarımızı beklemek, rotamıza sadık kalmak istedik. Sorun şuydu.*

Vücudundaki burkulma yavaşça hafifledi ve uzun kirpikleri kalktı. Yüzüne dokunmak için uzandı, hem kendisi hem de bebek için hava çekti. Sorun şuydu ... cesaretlendirdi.

İri bir adamdı. Çoğu Karpatyalı gibi uzun boyluydu ama daha ağır kemikleri ve kasları vardı. Çektiği çileden dolayı zayıf olmasına rağmen hiçbir şekilde minyon değildi, ama onun daha ağır kasları karşısında çok küçük görünüyordu. Onu kendine doğru çekerken koruyucu içgüdüleri fazla mesai yapıyordu. "Sadece bir kez daha *sívamet*, sonra seni iyileştirici uykumuza gönderebilirim. Sen ve Carisma iyi iş çıkardınız."

*Söyle bana.*

İç çekti. Onun dikkatini dağıtmayı ummuştu ama kadın bu işin peşini bırakmayı reddetti. Kadınının kendine ait bir aklı vardı ve ona istediğini yaptıracaktı. Kolayca. Bu onun için iyiye işaret değildi ama zamanının dolduğunu düşünmesinin neden saçma olduğunu anlıyordu - bu yüzyıldan bir kadınla yaşayamazdı. Onun hayat arkadaşı olarak, onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Onun zihninde kıpırdanışını hissetti, yumuşak kadınsı bir eğlence. "Mantık çerçevesinde, kadın. Sen benim kalbim ve ruhumsun ve ben de kendiminkini korurum. Bunu yapmak için seçtiğim yolla her zaman aynı fikirde olmayacaksın ama hayat arkadaşım olarak mutluluğumu görmek için elinden geleni yapacaksın."

*Bu hayat arkadaşı işi iki ucu keskin bir kılıç. Şimdi söyle bana. Şimdiden bir sonraki dalganın geldiğini hissediyorum ve bu şimdiye kadarki en kötüsü. Sesini duymam gerek. Kafamın içinde. Konuş benimle ki sesinin ne kadar büyüleyici olduğuna konsantre olabileyim. Aramızda işler gerçekten zorlaştığında tutunabileceğim her türlü fanteziyi bana sağlıyorsun.*

"Şeyler mi? Ne eşyası? Sana zorlukların olmadığı bir hayat sunmaya niyetliyim." Kadın adama gülümsedi ama dalga gittikçe yükseliyordu, iç organlarına çarpıyordu. Gary'nin saf bir enerji topu olan bembeyaz ruhunun, bebeğin etrafını sarıp bedenlerinde giderek büyüyen saf ateş dalgasını üstlenirken saldırıyla birlikte titrediğini ve karardığını hissetti. Dragomir Emeline'in zihnindeydi ve acıyı onun gibi hissediyordu. Karpatların şifa ilahisinin sesi giderek yükseldi. Kadınların sesleri ninni söylüyor, bebeğe son dönüşümde tutunması için güç vermeye çalışıyordu. Hepsi acıyı paylaşmak için birbirine bağlandı, anne ve kızın bunu atlatmasını umacak kadar acıyı hafifletti.

*Güçlü ol Carisma, annen için. O senin için savaştı. Sen de onun için savaş. Bizim için savaşın. Yalnız değilsiniz. Hepimiz seni bekliyoruz. Seni sevmeye ve savunmaya hazırız. Bebekler hakkında en ufak bir şey bilmiyordu.*

Çocuklar hakkında bildiği tek şey, ebeveynlerin onları şımarttığı ve onları güvende tutacak şeyleri öğretmediği idi.

Zihnindeki en yumuşak dokunuş, kadınının kendisine güldüğünü bildiği o kadınsı eğlencenin izini taşıyordu.

*Söyle bana. Şu yara  
izleri. Yüzümde mi  
yoksa vücudumda mı?  
Dövme dediklerinizden.*

Dragomir iç çekti. Aslında o kadar da basit olmayan basit bir açıklama bir yana, onu hiçbir şeyden mahrum bırakamazdı. "Yüzyıllarca karanlığın içinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sana anlatamam. Karanlık bile değil." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sevdiği o ipeksi gece yarısı siyahı tellerinde. "Gri. Gri bir boşluk. Duygu yok, hiç yok, Emeline. Sadece savaş ve ölümler. Arkadaşım olan adamlar. Çocukluğumda olan herkesin tek bir şeyin eksikliğinden dönüşmesini izlemek - bir hayat arkadaşı bulmak."

Dalga neredeyse zirveye ulaşmıştı. Onu daha sıkı kavradı ve göğüslerini göğsüne bastıracak şekilde ön tarafını kendi göğsüne yaklaştırdı. Başının arkasını avucunun içine aldı, aldığı her düzensiz, güçlükle alınan nefesi hissetti. Her hırıltıyı. Kaçınılmaz yaşam mücadelesini. "İlk başta ayartmanın fısıltısı vardır. İlk başta yumuşaktır, sonra zaman geçtikçe bu fısıltı duyulan tek şey haline gelir. Öldürmek. Terörize et. Aceleyi hissedeceksiniz. Hissedeceksin."

Şok ve dehşet içinde, Emeline'in zihni onunkini okşadı. Sakinleştirici. Rahatlatıcı. Acının ortasında hâlâ ilk onu düşünüyordu. Gözlerinin arkasında daha önce hiç hissetmediği bir yanma vardı.

*Konuşmaya devam et. Acele et. Sesine ihtiyacım var. Beni merkezde tutuyor. Topraklanmamı sağlıyor. Senin sesine sahip olursam bunu yapabilirim.*

*O fısıltının olabileceklerin en kötüsü olduğunu düşündüm ve onunla yaşamayı, onu görmezden gelmeyi öğrendim. Zaman geçti. Çok fazla zaman. Ve sonra o bile yok oldu. Baştan çıkarıcı bir fısıltı yoktu, sadece zaman ilerliyordu ve görünürde bir duraklama yoktu. Yorulmaya başlamıştım ve bu bir Karpat avcısı için tehlikeli bir zamandır. Her savaş, her öldürme, bedelini ödetir. Benim gibi olanlar bir araya geldi ve manastırda yerimizi bulduk. Canlı ama değil. Ölü ama yürüyen. Bir kapı bekçisi bulduk, bizim gibi zamanına yakın ama şafağı karşılamak istemeyen biri. Onun görevi kimseyi öldürmemizi engellemekti. Onun işi bizi beslemektir.*

*Hepinizi o mu besledi? Ne iyi bir adam.*

Hiç kimse onlardan birine "iyi adam" dememişti. Çoğu onlardan kaçıyor ve bunun da haklı sebepleri vardı. Keşişlerin her biri insanlık için tehlikeliydi.

*O geceler çok zordu. Bu geceleri atlatmak için, çoğu zaman eşleşerek göğüs göğüse veya silah eğitimi alarak dövüş alıştırmaları yapardık. Bazen içimizden biri kardeşliğin geri kalanıyla mücadele etmek zorunda kalıyordu.*

*Bir sürü insana karşı bir adam. Nefesi kesildi ve hırıltılı bir fısıltıya benzeyen uzun bir ses çıkardı.*

Onu hayal bile edemeyeceği kadar çok seviyordu. Kız ona, hepsi onun etrafında odaklanan çok zengin duygular hissettirdi. *Tenime gömülü mürekkep, manastırdaki kardeşlerim tarafından derinlemesine kazınmıştı. Yeminler ettik ve bir kardeşlik olduk, ama bu yeminler daha yüksek bir tanrıya değil, ruhlarımızı tutanlara söylendi. Bizi güvende tutanlara. Senin gibi olanlara, Emeline. Bu yeminler hayat arkadaşlarımıza edildi, başkalarına değil.*

Olduğu kişi olmak için ettiği yeminlerin her kelimesinde ciddi idi. *-Bu kardeşliğin bir parçası. İlk satır Olen wäkeva kuntankért. Bu sizin dilinizde halkımız için güçlü kalmak anlamına geliyor. İkinci satır ise Olen wäkeva pita belsö kulymet. Bu da şeytani içeride tutmak için güçlü kalmak anlamına geliyor. Hepimiz o şeytana sahip olduğumuzu biliyoruz. Çok güçlüdür ve her an bizi ya da etrafımızdakileri tüketebilir. Üçüncü satır Olen wäkeva-félért ku vigyázak. Bu bizim en önemli sözümüzdür ve iblisler çok yaklaştığında tekrarladığımız sözdür. Onun için güçlü kalmak anlamına gelir. Son satır çok basit ama her şeyi anlatıyor. Hängemért.*

Sesinin değiştiğini biliyordu. Son kelimenin saygıyla söylendiğini biliyordu. Her zaman öyleydi. *Hängemért sadece o demektir. Basit ama her şey demek. Sen benim her şeyimsin. Her zaman öyleydin. Hem kendim için hem de senin için onurlu bir hayat yaşadım. Sadece sen varsın. Senden önce hiç kimse gelmedi ve senden sonra da hiç kimse gelmeyecek. Sadece sen varsın.*

Korkunç dalga geri çekiliyordu ve nefes alış veriş değişti, daha az zorlanır oldu. Soluklanmaya ihtiyacı vardı. İyileşen toprağa ihtiyacı vardı. Onu, her parçasını kontrol etti ve sonra kızlarını kontrol etti. Gary onu yeterince korumuştı, küçük organları değişirken o korkunç, acı verici dönüşüm boyunca dayanmıştı.

Dragomir nemli saç tellerini yüzünden geriye doğru itti. Kan ter içindeydi. Alnında noktalar ve vücudunda lekeler vardı. Hemen yanlarındaki toprağı açarak derinleştirdi. Zengin minerallerin parıltısını görmek kalbini biraz daha hafifletti.

*Bu korkutucu kısmı. Canlı canlı gömülmek.*

Sesi olayı hafifletmeye çalışıyordu ama adam korkunun alt tonunu hissediyordu. *Sen uyuyacaksın ve bebek uyuyacak. Uyandığında toprağın altından çıkmış olacaksın. Ayağa kalktığında, her zaman güvende olduğunu bilene ve yeteneklerinden emin olana kadar toprağı açıp kapatma alıştırmaları yapacağız.*

Ağızına bir öpücük kondurdu. Onun çilesi boyunca her zaman olduğu gibi, alındaki kan noktalarını ve vücudundaki lekeleri temizlemişti. Tüm toksinler gitmişti ve hava güzel kokulu ve tazeydi. Yine de başını başka yöne çevirdi.

*Ben temiz değilim.*

*Çok temizsin. Bir sonraki dalga başlamadan önce seni uyutacağım. Bu gece yanında uyuyacağım.* Onun rızasını bekledi. Çok uzun zaman oldu.

Bakışları onunkilere yapıştı ve sonunda başını salladı. Hemen şifacıya uzandı. *Vakit geldi.*

*Katılıyorum. Çocuk hazır.*

Dragomir emin olmak için kızına hafifçe dokundu. Uykusu vardı. Yorgun. Bu çilenin bitmesini istiyordu. Gary bedenine geri dönmüş, yere yığılmıştı. Tomas hemen ona bileğini uzattı ve şifacı minnetle aldı.

Dragomir Emeline'i tekrar öptü ve anne ile kızı uyumaya gönderdi. Savaşmadan battılar. Kollarında Emeline ile derin çukura doğru uçtu. Tekrar yükselmeden önce onu dikkatlice toprağa yerleştirirken nazikti. Bir dalga, zengin toprak örtüsünü onun üzerine kapattı. Sandu ona bileğini uzattığında döndü. Bakışları Tarık'ınkileri buldu.

"Vadim'e yardım eden haini bulmamız gerekiyor. Bize saldırmak için başka bir şansları olmadan önce bunu şimdi yapmalıyız."

**A** Dragomir'in yüzünde nezaketten eser kalmamıştı. Gözlerinde ölüm vardı ve bunu kimin gördüğü umurunda değildi. Yüzyıllar geçip gitmiş, geriye sadece tüm merhametini yitirmiş acımasız bir yırtıcı kalmıştı.

nezaket. Geriye sadece avlanan ve galip gelen katil kalmıştı. Olduğu gibi görünüyordu, acımasız ve amansız.

Tarık başını salladı, yüzü Dragomir'inki kadar asıktı. "Katılıyorum. Vadim'e kimin ve nasıl yardım ettiğini bulmamız gerekiyor. Bunu ben yapacağım, *Ekäm*. Beslenmeli ve sonra iyileşmek için dünyaya gitmelisin."

Dragomir başını salladı. "Hayat arkadaşım neredeyse usta bir vampir tarafından kaçırılıyordu, zihnine tecavüz eden ve bedenini istila eden bir vampir. Ona haftalarca işkence etti. Hain, Vadim ve ordusunun bu yerleşkeye girmesine izin vererek insan ve Karpatyalı her bir erkeği, kadını ve çocuğu tehlikeye attı."

Tarık ikinci kez başını salladı. Maksim Tarık'ın solunda durmak üzere hareket etti.

Gary onun sağında bir pozisyon aldı. Tomas, Lojos ve Mataias onları takip etti. Dragomir adamların Tarık'ı koruduğunu anlamıştı ama Tarık etrafını saran diğerlerini fark etmemiş gibiydi. O kabul görmüş bir liderdi. Onu koruyanlar bir açıklama yapıyorlardı. Dragomir Gary'nin neden Tarık'ı desteklediğini biraz merak etti ama o anda bunun bir önemi yoktu.

Karpat avcıları Tarık'ın arkasında dizilir dizilmez, eskiler harekete geçti. Sandu Dragomir'in sağına, Andor da soluna geçti. Ferro, Afanasiv ve Nicu Dragomir'in arkasında sıralandı. Afanasiv ve Nicu'nun her ikisinde de Dragomir ile aynı dövme vardı ve sırtlarından aşağıya doğru iniyordu. İkisi de manastırdan ayrılmış ama kardeşliğe katılmışlardı. Onlar eskilerdi,

Her türlü savaşıta deneyimli, şaşırtıcı derecede hızlı, son derece güçlü. Kardeşlik her zaman dostluktan üstündü.

Dragomir bu bağılılığı istememişti, yerleşkede güvenlikle ilgili sorunları varken istememişti ama diğerleri onunla güç gösterisi yapmaya ve dayanışmaya karar vermişti. Emeline yerleşkede kalmak istiyordu ve onun ve bebeğin güvenliği için bunun en iyisi olacağını biliyordu. Bir bölünme yaratmak ne onun istediği ne de Emeline'in ihtiyacı olan şeydi. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Hayat arkadaşına yönelik her tehdidi bertaraf etmek zorundaydı. Bu onun görevi, hakkı ve her şeyden öte ihtiyacıydı.

Tarık nefesini uzun bir iç çekişle bıraktı ve diğerlerine bakmadı. Eskiler, tüm dikkatini Dragomir'e vermişti. "Anlıyorum. Charlotte benim dünyam, tıpkı Emeline'in senin dünyanın olduğu gibi. Her kadının tüm Karpat toplumu tarafından el üstünde tutulduğunu ve eşit derecede önemli olduğunu biliyorsun. Güvenlik gücümün her üyesini, yaşlı çifti -Donald ve Mary Walton- ve bu yerleşkede yaşayan diğer herkesi inceleyeceğim. Bu gece bu işin dibine inmek niyetindeyim."

Dragomir sabit ve meydan okuyan bakışlarıyla onu kıstırdı. Gözleri saf altın rengindeydi, tehdit ve şiddet vaadiyle parlıyordu. "Kadınım hamile. Bebek büyük tehlike altındaydı, kalbi Vadim'in zehirli kanıyla tıkanmıştı. Eğer şifacı burada olmasaydı, Vadim çocuğunu öldürme tehdidiyle Emeline'i kendisine dönmeye zorlayacaktı. Bu hain, iyileştirme ve dönüştürme sırasında yıldırım kullanmasına izin vererek bu tehdidin çok gerçek bir olasılık haline gelmesine izin verdi."

Tarık yine başını salladı. "Hissettiğin öfkeyi anlıyorum." "Öfke," diye düzeltti Dragomir. "Buz gibi öfke. Onun gibi hakkımı kullanıyorum koruyucusu, hayat arkadaşı olarak, ona zarar verenleri avlamak için." Sesi alçak perdeden geliyordu, tınısını derinleştiren bir vahşilik vardı. Yine de, ne kadar yumuşak konuşursa konuşsun, sözleri şifa alanını çınlatan Karpat halkına ulaştı. Anında bir sessizlik çöktü. Dragomir'in buna hakkı vardı. Hayat arkadaşını tehdit eden herkesi avlayabilir ve öldürebilirdi.

Dragomir'in Emeline'in hayat arkadaşı olma hakkının tanınması Karpat dünyasında hiç kimsenin, hatta prensin kendisinin bile itiraz edemeyeceği bir formaliteydi. Bu, bu işi kendi başına halletmeyi uman Tarık'a indirilmiş bir darbeydi. Charlotte onun yanına geldi, elini onun elinin içine soktu ve yerleşkedeki lidere baktı.



"Ne oldu Tariq? Bu ne anlama geliyor? Elbette hepimiz birinin bize ihanet edip etmediğini öğrenmek isteriz."

Tarık, Dragomir'in aklından geçenleri çok iyi anlıyordu. Yüzyıllar önce çocuklar topluluk tarafından yetiştirilirdi. Bu gerekli bir yöntemdi. Eğer birinin hayat arkadaşı ölürse, diğeri de onu takip eder ve geride çocuklarını bırakırdı. Çocuklar ortada kalırdı ama herkesin onları yetiştirmeye katılması sayesinde hayatlarına devam edebilirlerdi. Her savaşçı savaş deneyimini çocuklarla paylaşmaya yardımcı olabiliyordu. Çocuk yanlış bir şey yaptığında, cezalar ağırdı. Eylemlerinin her sonucu, çocuk ya da bir başkası için hayati tehdit oluşturunuyordu, bu yüzden tepkiler de aynı derecede sertti.

"Bu senin hakkın Dragomir," diye kabul etti Tarık. "Senden bu çocukları anlamak için çaba göstermeni istiyorum. Onlar insan olarak ve farklı bir yüzyılda yetiştirildiler."

Dragomir bakışlarını Tarık'ınkilerden bir an bile ayırmadı. Gözünü kırpmadı. Tamamen odaklandı. "Onlardan biri olduğunu biliyorsun." Suçlamayı tısladı, katıksız bir öfkenin yumuşak, delici mızrağıydı bu. "Biliyorsun."

Charlotte nefes nefese kaldı ve elini boğazına götürdü ama Tarık'ın yüzü olan maskeye baktı ve anında sakinleşti.

"Şüpheleniyorum," diye düzeltti Tarık. "Biri var, bu kadarından eminim. Güvenlik güçlerimden hiçbiri Vadim'in kontrolü ele geçirmesine yetecek kadar uzun süre vampirlerin yakınında bulunmadı. Genevieve de öyle. Waltonlar vampirlerin radarında bile değil. Çocuklar, Vadim'in yeraltı şehrinde onları kontrol altına alacak kadar uzun süre tuttuğu çocuklar. Ama onlar travma geçirmiş çocuklar, Dragomir ..."

Dragomir'in yüzünden hızlı bir sabırsızlık geçti. Tarık'ın uyarısını umursamaz bir tavırla elinin tersiyle itti. "Hepinizin onlar için ürettiği bahanelerden bıktım. Bu çocuklar güç sahibi. İçlerinden biri bizim dünyamıza getirildi. O da diğer tüm Karpatyalı çocuklar gibi dünyamızın kurallarına uymak zorunda. Diğer çocuklar burada, duvarlarınızın güvenliği içinde kalmayı seçtiler. Eskiler onları koruduğu için bu güvenliğin tadını çıkarıyorlar. Bu da onların bizim dünyamızın kurallarına tabi oldukları anlamına geliyor."

"Sende hiç merhamet yok," diye fısıldadı Charlotte. "Onlar daha çocuk." "Yerleşkeye kötülük getirdiler," dedi Dragomir. "Kötülüğe izin verdiler."

usta vampir bu güvenli yere gelmek için ve onlar benim

hayat arkadaşı. Vadim Malinov tarafından var olduğu her saat işkence gördü ve buradaki biri bu canavara ona işkence etmesi için yardım etti."

Sesinde çelik, yüreğinde çelik vardı. Aniden Tarık'tan uzaklaştı ve şifa alanının geniş alanını boydan boya geçmeye başladı. "Onları evlerinden dışarı çağırın. Ceza ve teftiş için ayağa kalkacaklar." Bu bir kararnameydi. Halklarının kadim yasasına başvurması ona her türlü hakkı vermişti ve Tarık buna uymaktan başka bir şey yapamazdı.

Arkasında, Charlotte'un hayat arkadaşıyla tartışmaya başladığını ve Dragomir'in çocuklara yaklaşmasına izin vermemesi için ona yalvardığını duydu. Onun yapabileceklerinden korkuyordu. Böylesine vahim bir hatanın sonuçlarından korkmalıydı. Tarık'ın çocukları evlerine teslim etmekten fazlasını yapmamış olması onu öfkeliendiriyordu. Genevieve onlara göz kulak oluyordu ki bu ona gülünç geliyordu. Zaten bir uyku büyüsüne yenik düşmüştü, bu yüzden çocuklar onu manipüle edebileceklerini biliyorlardı.

"Çocuklar için savaşmaya karar verebilirler," diye mırıldandı Sandu.

Dragomir ona baktı, yüz hatları sertleşmişti. Yüzündeki her yaranın belli olduğunu, her çizginin birçok savaşını tasvir ettiğini biliyordu. "Bana eşlik etmek zorunda değilsin."

"Yaptığınız işte haklı olduğunuza inanıyorum. Haklıdan da öte. İnsan dünyası hakkında çok az şey bildiğimi kabul ediyorum ama bu çocuklar bizim dünyamızda yaşıyor. Bu da kurallara uymaları gerektiği anlamına geliyor. Ölüm kalım meseleleriyle uğraşırken insani kurallara sahip olamazlar ve bir tokatla kurtulamazlar."

"Sonra ne olacak?"

"Kadının toprağın altında yatıyor ve en azından bu gece burada kalmalı. Muhtemelen daha uzun. Eğer bir savaş başlatırsak ve burayı terk etmek zorunda kalırsak, o geride kalacak."

Dragomir başını salladı. "Bunu ben de düşündüm. Eğer bir savaş çıkarsa, burayı koruyacak olan biz olmalıyız. Şifalı toprağa ihtiyacı var. Diğerlerinden önce ortadan kaldırılması gereken-"

"Şifacı," dedi Sandu. Diğerleri ciddiyetle başlarını sallayarak onayladılar.

Dragomir iç çekti. "O iyi, çok iyi. Güçlü. Pek çok kadimin anılarını taşıyor. Onların savaşlarının ve deneyimlerinin bilgisiyle programlanmış. Bu taşıması ağır bir yük ama aynı zamanda onu ölümcül bir rakip yapıyor. Belli ki korumasını Tariq'e vermiş. Bence Tarık iyi bir lider ve burada ona ihtiyaç var ama bu çocuklar onun zayıf noktası."

Dragomir dışarıya doğru ilerledi ve doğruca evin, Karpatların gerektiğinde şimşegi çağırabilmeleri için ahşap duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş çatlakların olduğu tarafına gitti. Çömelerek havayı, ahşabı ve çiçek yataklarını çevreleyen toprağı inceledi.

Çiçekler solmuş, bazılarının sapları sararmış ve sarkmıştı. Yıldırım izleri tam orada, ilk yıldırım çarpmasından hemen önce yakaladığını bildiği o zor kokuyu aldığı yerdeydi. Güvenlik önlemleri onu dışarıda tutacakken Vadim'e kontrolü veren kişi tam orada durmuş, iyileşme alanına bakıyor, Emeline'i görüyor, onu görüyordu. Vadim'e izin vermiş, Dragomir'in kadınına saldırmasına yardım etmişti. Hayat arkadaşına. Onun çocuğuna. Bu kız ödeyecek.

Tarık çocukları evden dışarı çağırmıştı ve onlar da el ele tutuşmuş, aynı anda hem suçlu hem de pişman görünerek yavaşça geldiler. Tarık ve Charlotte, çocukların Tarık'ın söyleyeceklerini dinlemek için toplandıkları oyun bahçesinin kenarında durdular. Dragomir, Tarık ve çocukların arasına girerek onları şoke etti. Onları korkuttu.

Danny bir adım öne çıkarak en küçük kız kardeşi Bella'yı on dört yaşındaki Amelia'ya doğru itti. "Hayatımızı kurtardığın için teşekkürler Dragomir. Her şeyi berbat ettiğimizi biliyoruz. Ejderhaları uçurmak istedik ve Tarık sorun olmadığını söyleyene kadar beklemeliydik."

Dragomir parmağını çocuğa doğru eğdi. Danny Tarık'a baktı ama Tarık metanetini korudu. Çocuk kendini tehlikeye atarak birkaç adım ilerledi.

*Maksim ve şifacı arkamızda. Tomas ve Lojos sağımızda.*

*Mataias solunda. Bizi köşeye sıkıştırdıklarına inanıyorum, dedi Sandu.*

"Tarık, eğer savaş istemiyorsan, muhafızlarını başka bir yere gönder."

Dragomir dedi ki. "Bunu hainimizin bulunmasıyla sınırlı tutabiliriz ya da tamamen başka bir şey yapabiliriz."

Tarık kaşlarını çattı ve başını kaldırıp arıyormuş gibi sağa sola baktı. "Onlardan katılmalarını ben istemedim. Siz bu yerleşkeye davet edildiniz ve ben bu daveti geri çevirmedim, çevirmeye de niyetim yok. Diğerleri gibi size de burada ihtiyaç var. Vadim savaş ilan etti ve onu durdurmak zorundayız. Çocuklar için ceza talep etme hakkınız var. Bizi bir saldırıya açık hale getirdiler ve bu kötü sonuçlanabilirdi. Dahası, hepimiz haini bulmak istiyoruz. Bu şart. Bunların benim çocuklarım olduğunu hatırlayacağınıza inanıyorum.

Çocukları. Emeline'i ve kızınızı sevdiğiniz gibi ben de bu çocukları seviyorum. Yaptıklarının nelere yol açabileceğini öğrenmeleri gerektiğini de biliyorum."

Dragomir adama daha da fazla saygı duyuyordu. Tarık doğuştan bir lider, bir diplomattı ama baştan aşağı bir avcıydı. Dilden ve kelimelerden anlıyordu. Dragomir'e çocuklarını cezalandırması için açık çek vererek onun elini kolunu da bağıladığını anlıyordu - sadece birazcık.

Danny omuzlarını dikleştirdi ve Dragomir'in tam önünde durmak için beton avluyu geçti. "Ailemi, kız kardeşlerimi ben yönetiyorum. Eğer içlerinden biri bir şey yaptıysa, bunun sorumluluğunu ve cezasını ben üstlenirim."

Kızlardan toplu bir soluk yükseldi. On yaşındaki Liv başını salladı ve kardeşine doğru koştu. "O bendim. Ben yaptım. Ejderhaları uçurabilmek için korumaları ben açtım."

İtirafının son kelimeleri üzerinde tökezlerken bile, Dragomir çocuğa doğru sıradan bir el salladı ve çocuk olduğu yerde durdu. Korkmuş görünüyordu. Korkmuş. Hava bir an için parıldadı ve sonra yanında bir adam cisimlendi. Valentin Zhestokly çocuğun sağında ve bir adım önünde durdu, vücudu onunkini koruyordu. Hiçbir şey söylemedi ama sert görünüyordu. Liv başını eğdi, ne ona ne de Dragomir'e baktı. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

Dragomir çocuğun yüzündeki mutlak pişmanlık ifadesinin onu etkilemesi gerektiğini biliyordu ama etkilemedi. Emeline'in sessiz çılgınlıkları kafasının içindeydi. Çaresiz bir acı içinde çılgılık atan bebeğin sesi zihninde yankılanıyordu.

Dragomir ona, "Koruyucuları açıp kötülüğün yerleşkeye girmesine izin verdiğin için sorumlu olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Ne yaptığınızı biliyordunuz, değil mi?"

Başını salladı, gözlerinin içine bakabilmek için başını yukarı kaldırdı.

"Biliyordum." "Vampirlerin yerleşkenin dışında beklediğini biliyordun." O yaptı

bir açıklama. Çocuklar yeni evlerini gülererek hapishane olarak adlandırmışlardı. Başlarını sokacak bir çatıları, gece gündüz yiyecekleri, oyun alanları, sinemaları, Tarık'ın onlara sağlayabileceği her türlü lüks ve gölde yüzmek de dahil olmak üzere her türlü zevkleri vardı.

Liv şaşkın görünüyordu. "Buraya bu kadar çabuk gelebileceklerini düşünmemiştim. Çok kalabalıklardı. Her yerdeydiler."

"Güvenlik gücümüzün iki üyesini kaybettiğimizi biliyor muydunuz?" Dragomir acımasızdı.

Danny küçük kız kardeşine yardım edecekmiş gibi döndü ama Dragomir elini salladı ve Liv gibi genç de ne ileri ne de geri hareket edebildi.

Charlotte nefesini tuttu ve bir elini ağzına bastırarak hayat arkadaşına doğru baktı. Tarık onun telepatik olarak söylediği bir şey karşısında başını salladı ama itiraz etmedi.

"O adamların aileleri vardı."

Valentin elini Liv'in omzuna koydu, ama bunun dışında bir şey yapmadı. Dragomir ona hayrandı. Adam Dragomir'in ne planladığını biliyordu. Bu, Karpatyalı çocuklarla sık sık kullandıkları bir taktikti.

Elini tekrar salladı ve doğmamış çocuğun çığlıklarını tekrar oynattı. "Bu benim kızım. Vadim ona işkence ediyor ve o henüz doğmadı." Kendilerini savunurken öldürülen iki adamın ailelerinin çığlıklarını duymasına izin verdi. "Bu insanlar, anne ve babalar, eşler ve çocuklar, sevdiklerine bir daha asla sarılamayacaklar."

Gözyaşları çocuğun yüzünden aşağı akıyordu ama ayakta durup ona bakmaya devam etti. Bekliyordu. Biliyordu. O zaman ona verdi. "Hayat arkadaşım, ona yaptıklarının acısını çekiyor." Emeline'in o kadar sessiz tuttuğu çığlıklarının Liv tarafından duyulmasına izin verdi. Sonra kendisinden önceki tüm Karpat kadimlerinin yaptığını yaptı. Olabileceklerin senaryolarını oynadı: Emeline'in kaçırılması. Danny, Amelia, Bella ve Lourdes onun önünde yerde ölü yatıyor, ejderhaları ölmüş ya da aldıkları yaralar yüzünden ölüyorlardı. Savaşın sesleri, çocukların çığlıkları, patlamalar, yangın, hüküm süren kaos. Hepsini gördü. Danny ve Amelia'nın da gördüğünden emin oldu. Sadece üç yaşındaki çocuk kurtulmuştu.

Üç çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağladılar ve sonunda ellerini kulaklarına götürerek neredeyse olacakların sesini bastırmaya çalıştılar.

"Şimdi anladın mı?" Dragomir Liv'e sordu. "Kuralların neden konduğunu biliyor musun? Yaşlılar onları sadece güçlerini biriktirmek için koymadılar. Kurallar herkesi güvende tutuyor."

"Bunu bize neden yapıyorsun?" Amelia patladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Böyle şeyler olmadı."

"Bunlar olmadı çünkü tehlikeye karşı uyarıldım ve icabına baktım. Vadim'in yarattığı fire ipliklerinin derimi kemiğime kadar yaktığı sırtımı görmek ister misin?" Dragomir talep etti.

Liv başını iki yana sallayarak ablasına acıyan bir bakış attı. "Çok üzgünüm Dragomir. Emeline'i asla incitmek istemezdim. O benim için

en iyi arkadaşlarımdan biri. Bizi o kurtardı." Sonuncusunu fısıltıyla, hıçkırarak söyledi. "Emeline sana güveniyor. Tariq sana güveniyor. Hepimiz güveniyoruz. Sen bu güvene ihanet ettin.

eğlenmek için. Sadece eğlenmek için." Bunun içine işlemesine izin verdi.

Liv uzun bir süre sessiz kaldı, çok yaşlı gözlerle onun yüzüne baktı. "Haklısın Dragomir. Sonuçlarını düşünmedim, sadece ejderhamı uçurmak istedim. Bekleyemedim." Derin bir nefes aldı. "Danny ve Amelia'ya neler yapabileceğimi göstermek istedim, böylece onlar da Karpatyalı olmak isteyeceklerdi. Önce bunu düşünmeliydim. Ölen iki adamın ailelerine yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Onlar öldü. Onları ölümden geri getirmenin bir yolu yok. Aileleri hayatlarına onlarsız devam etmek zorunda kalacak," diyerek gerçekleri kadının yüzüne vurdu. "Bu ölümlerin senin omuzlarında olduğunu söyleyebilirim," diye başladı.

Charlotte başını salladı ve çocuğa doğru bir adım attı ama Tarık'ın kolunu sıkıca tutması onu durdurdu. Valentin Liv'e biraz daha yaklaştı ama sessiz kaldı. Liv'in gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağı akıyordu, ama tüm bu olanların sorumluluğunu kabul ederek Dragomir'den başını çevirmedi.

Dragomir başını salladı. "Ama tüm sorumluluk sizde değil. Aranızda başka biri daha var. Güvendiğiniz biri. İnandiğiniz biri. O -ya da o- Vadim'in emirlerini yerine getirmeniz için kulağınıza fısıldıyor. O ya da o, onun piyonu."

Danny ona kaşlarını çatı. "Hepimiz muayene edildik. Tariq bizi izlemek için kanımızı aldı ve hepimiz buna rıza gösterdik." Sesi kavgacı geliyordu. Zorlu.

Bakışlarını çocuğun üzerine çevirdi. "İçinizden biri kukla ustasının yardımıyla Tarık'tan saklanmayı başardı."

Danny dönüp Tarık'a ters ters baktı. "Bizi bu şekilde suçlamasına izin verdiğine inanmıyorum. Benim lekeli olduğuma mı inanıyorsun? Ya da Amelia'nın? Belki Bella. Belki de üç yaşında bir çocuk Vadim'in emirlerini yerine getiriyordur."

"Bu sefer" -Dragomir avının etrafında döndü- "bu sefer, kişi şifa alanlarına zarar vermeye geldi. Grubunuzdan biri mi gitti? Birkaç dakikalığına bile olsa?"

Danny dönüp Dragomir'i izleyemedi. Sadece ileriye, eve doğru bakabiliyordu; Dragomir'in parazitlerden kurtulmasına yardım etmek için çağrıldığında birinin çömelip yıldırımın komutasını aldığı ağaçtaki o küçük aralığa doğru.

"Hepimiz odalarımızdaydık ve Tarık'ın bizden yapmamızı istediği şeyleri yapıyorduk. Bizi cezalandırdı. Bu, birbirimizle konuşmadığımız ya da etkileşimde bulunmadığımız anlamına geliyordu çünkü hatalarımızı düşünerek yalnız zaman geçirmemiz gerekiyordu." Bunu kararlı bir şekilde söylemişti. Sesinden cezanın suçu karşılamadığını bildiği anlaşılıyordu. "Olanlar hakkında bizimle daha fazla konuşacak ve o zaman bir ceza verecekti."

"Şifacı." Dragomir Gary'ye seslendi. Muayeneyi o yapmayacaktı. Kadınların, haine kanıt yerleştirdiğini söylemesini istemiyordu. Blaze, Charlotte ve Emeline insandı ve düşünceleri de insancaydı. Çocukların kendilerine ihanet ettiğini düşünemezlerdi, hele de sevdikleri çocukların. "Bu çocukların her birini Vadim'in onları kuklası olarak kullandığına dair kanıtlar için incelemenizi istiyorum."

Gary'nin elbette reddetme hakkı vardı ama Tarık'ın yanında yer almıştı. Kendisinden önce tüm Daratrazanoff'ların yaptığı gibi, kendisini ikinci adam konumuna yerleştirmişti. Reddetmeyecekti. Hainin bulunması yerleşkenin yararınaydı ve Gary çocuklar yüzünden duygusal davranamazdı. O acizdi.

Şifacı Danny'nin yanında cisimlendi. Garip buz mavisi gözleri maviden çok gümüş rengindeydi ve çocuğun üzerinde geziniyordu. "Arama yapılmasına izin veriyor musunuz?"

"Hayır desem, fark eder mi?" Danny acı acı konuştu. "Ben bir hain değilim. Bırakın Emeline'i, Tarık'a ya da Charlotte'a bile asla ihanet etmem. Vadim'in ona neler yaşattığını biliyorum ve bunun bizim kurtulmamız için olduğunu da biliyorum. *Hepimizin kurtulması için*. Emeline bizim için fedakârlık yaptı."

"O zaman daha azını mı yapacaksın? Onun cesaretine sahip misiniz?"

Danny'nin çenesi gerildi. "Benim cesaretim var. Benden yapmamı istediğin şeyin cesaret gerektirdiğini sanmıyorum. Hiçbir şey bulamayacağınızı biliyorum. Suçlamadan hoşlanmıyorum ama araştırın."

Daratrazanoff zaman kaybetmedi; bedenini bıraktı ve çocuğun bedenine girdi. Amelia Bella'yı kollarının arasına aldı. "Bebeği de arayacak mı?" Dragomir'e değil, Tarık'a baktı.

Dragomir cevap verdi. "Biri itiraf etmediği sürece, hepinizin aranması gerekiyor."

Amelia, "Hepimiz arandık," diye belirtti. "Tarık, bizi sen kendin aradın. Bu doğru değil. Önce Liv'i ağlatmasına izin verdin, sonra da o bize kötü davranırken öylece durdun. Hepimiz Emeline'i seviyoruz. Neden ona zarar vermeye çalışalım ki?"

Dragomir elini salladı ve çocuğu evlerine geri götürmek için dönecek olan kadın olduğu yerde durdu. Danny'nin etrafında çizdiği dairesel desenle onun etrafında dolaştı, havayı kokladı, avlandı. İyi gelişmiş bir koku alma duyusu vardı, vampirin izini sürerken buna ihtiyacı vardı. Tanıdık bir koku ona ulaştı. Üzüm ve vanilya kokusu ve yanmış çimenlerin anlaşılması zor kokusu. Yaklaştı. Bu bebek değil, kızdı. Bundan emindi. Yine de ondan uzaklaştı, bakışlarını ve esintiyi Sandu'ya doğru kaydırdı.

Sandu derin bir nefes alarak zehirli gerçeği ciğerlerine çekti. Neredeyse belli belirsiz bir hareketle başını salladı ama Tarık keskindi ve neden seçilmiş lider olduğunun altını bir kez daha çizdi. İki kadim arasındaki küçük iletişimi yakaladı.

Dragomir'e doğru yürüdü. "Anlat bana." Bu bir emirdi, daha azı değil.

Dragomir'in bu adamla savaşmak isteyip istemediğine karar vermek için bir saniyesi vardı. "Evin yan tarafına git ve oradaki kokuyu kokla," diye teşvik etti. "Sonra da buradakini kokla."

Tarık Valentin'in ifadesiz maskesine baktı. Yaşlı adam hiçbir şey belli etmiyordu. Sadece bir gün hayat arkadaşı olacak çocuğun önünde duruyordu. Bir çocuk daha vardı, Karpat kadınlarından Francesca tarafından evlat edinilmiş bir kız. Dimitri'nin onun hayat arkadaşı olduğu erkenden anlaşılmıştı. Valentin gibi o da işleri kolaylaştırmak için uzak durmuş ama sorun çıkarsa geri dönmüştü. Valentin hayat arkadaşını canı pahasına korurdu.

Kardeşine cevap veren Liv oldu. "Bu bizimle ilgili değil Amelia, içinde yaşadığımız Karpat dünyasıyla ilgili. Biri Vadim'e yardım etti. Ben olmadığımı eminim ama her ihtimale karşı beni incelemelerini istiyorum. Ben olmadığımı bilmem gerek."

"Zaten biliyorsunuz," diye belirtti Amelia. "Ve şimdi bizi bir kez daha suçluyorlar. Neden bizim sözüümüze güvenmiyorlar? Bir hain olduğunu bilmek en az onlar kadar bizim de hoşumuza gitmiyor. Neden hep bizden birini suçluyorlar? Neden onlardan biri olamıyor?" Bella'ya daha sıkı sarıldı. "Danny haklı, bu çok aşağılayıcı."

Liv omuz silkti. "Şifacı onaylıyor Amelia, hepsi bu. Koruyucuları açtık. Bu bizim için yanlış ve aptalcaydı. Bence bu bizden istedikleri için küçük bir şey."

Amelia küçük kız kardeşine kaşlarını çatı. "Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum." "Bella'yı bana ver," dedi Charlotte. Kollarını uzattı.



Amelia, Dragomir'e attığı zafer dolu bakışa engel olamadı. En azından küçük kız kardeşi kurtulacaktı. Ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece bebeği teslim etmesi ve dikkatleri çocuğun üzerine çekmesi bile onu şüphelendirmişti. Sandu'ya baktı, o da başıyla onayladı. Tarık, küçük kollarını Charlotte'un boynuna dolayan Bella'ya bakmak için döndü. Amelia'ya döndüğünde gözlerinde spekülasyon vardı.

Gary Danny'nin bedeninden çıktı, ruhu kendi bedenine geri döndü. Sallandı ama dik durdu. Tomas ona kan verdi. Şifacı kararı vermeden önce kanı aldı.

"Çocuk tüm parazitlerden arınmış."

"Sırada Bella var," dedi Tarık, talebi beklenmedik bir şekilde dile getirerek.

Amelia dönmeye çalıştı ama hareket edemedi, çocuğu yeniden ele geçirmek için Charlotte'a doğru bir adım bile atamadı. Gary zaman kaybetmedi.

Bir kez daha bedenini bıraktı ve Bella'nın bedenine girdi. Amelia Karpatlar'a ters ters bakarken Charlotte ona sarıldı.

"Bu çok aptalca," dedi Amelia. "Bir bebek mi? Hepimizin içeride kalması gerekirken Vadim'in dışarı çıkmak için küçük bir bebeği seçtiğini mi düşünüyorsun? Genevieve neredeydi? Bella'ya hep o bakar."

Tarık, "Sanırım en son uçmak istediğinde Genevieve'i uyumaya göndermiştin," diye cevap verdi. "Bu kadar yeter Amelia. Bu gece bu işin aslını öğreneceğiz."

Amelia sustu ama hâlâ kızgın olduğu belliydi. Dragomir, hayatı boyunca biriktirdiği hatırı sayılır servetinin son dolarına bahse girerdi ki Vadim'in onu öldürmek için kullandığı yıldırım kırbacını ele geçirmek için kullandığı kişi bu kızdı.

Gary hemen ortaya çıktı. "Bu çocuğun kanında parazitler var."

Tariq gözlerini kapattı. Dragomir başını salladı. "Bu o değil."

"Hayır, o olamaz," diye onayladı Gary. "Kalçasında taze bir giriş yarası buldum. Yüksekteydi ve akıllıca gizlenmişti ama biri ona bir iğne batırmış ve parazitlerle doldurmuş. Çok yeni olduğu için kan dolaşımında kök salacak zamanları olmamış. Yine de onları temizlemeliyim, yoksa intihar edecek. Onu öldürebilir. Emeline'in doğmamış çocuğuna yaptığı gibi parazitleri onun kalbini tıkaması için yönlendirebilir." İfadesini Amelia'ya yöneltti.

Genç kız dehşete düşmüş görünüyordu. Dragomir onu yakından izledi. Ya gezegendeki en iyi oyuncuydu ya da tepkisi gerçektir.

"Çıkarın onları ondan. Hemen şimdi. Çıkarın o şeyleri içinden. Onlar dişleri olan korkunç, küçük, kıpır kıpır solucanlar." Kız kardeşinin yanına gitmeye çalıştı ama Dragomir onun bir adım atmasına izin vermedi.

"Sence bunu kim yapmış olabilir, Amelia?" Tarık nazikçe sordu.

"Sadece sen, kardeşin ve Liv vardı."

Başını iki yana salladı. "Genevieve oradaydı. Vampirler dün gece onun her yerindeydi. Dragomir, onları gördün. Danny ve bana yardım ederken onları görmüş olmalısın."

Dragomir görüntüleri zihninde tekrar canlandırdı. Amelia'nın turuncu ejderhası yaralanmış ve kontrolden çıkmıştı. Danny'nin kahverengi ejderhasının da başı gerçekten dertteydi ve yere çakılmasını engelleyememişti. Müdahale etmemiş olsaydı, her iki ejderha ve her iki genç de kaybolmuş olacaktı. Danny'yi Genevieve'e yardım etmesi ve onu oyun alanından güvenli bir yere götürmesi için yönlendirdi. Zihninde, herkesi görebilmek için tekrarı yavaşlattı. Genevieve taş bankın üzerine yığılmıştı, başı kitabının üzerindeydi, saçları rüzgârda savruluyordu. Tehlikeden habersizdi, vampirler seçtikleri liderleri Vadim'i takip ediyorlardı.

Vadim, Emeline'i Genevieve'in uyuduğu taş bankın biraz uzağına götürmüştü. Danny Genevieve'i uyandırmaya başlamış, onu defalarca sarsmıştı.

Amelia ona yardım etti. Dragomir dikkatini Vadim'e, nihai meydan okumasına çevirmişti. Göz ucuyla bankın yanında yaşanan dramı izlemeye devam etti.

Genevieve uyanacak gibi görünmüyordu. Hiç tepki vermedi. Danny, Amelia'yı Genevieve'in bacaklarını kaldırması için yönlendiriyor gibiydi, Amelia da öyle yaptı ama bacaklarını düşürdü ve bahçedeki bir tutam çime takıldı. O sırada Vadim birkaç küçük vampiri Genevieve'e değil çocuklara doğru yönlendirdi. Bunu çok net hatırlıyordu. Emeline'e, işbirliği yapmadığı için bütün çocukları öldüreceğini söylemişti. Genevieve'i bu tehdide dahil etmemişti.

"Vampirlerin kadının peşinden gittiğini hatırlamıyorum. Hedef olarak seni ve Danny'yi seçtiler," dedi, sesi düşüncelerini ele veriyordu.

"Onlar yaptı. Yerde yatıyordu ve Danny onu uyandırmaya çalışıyordu."

"Danny'ye kaçmasını söyledin," diye ısrar etti Dragomir. "Ama sen kaçmadın. Sen

vampirlerle yüzleşmek için döndü ve ikisi de Danny'yi takip etti. İkisi de senin peşinden gelmedi."

"Bu çok saçma. Vadim'le dövüşüyordun. Olanları görmüş olman mümkün değil," diye itiraz etti.

"Çocukluğumuzdan beri bize her savaşı kaydetmemiz öğretilir, böylece bir sonraki savaşta tekrar oynayıp kendimizi geliştirebiliriz. Aklımda bir kayıt var."

"Şey, kaydınız uçmuş. Genevieve'e yardım etmeye çalıştım ve sonra pes edip ejderhaların tutulduğu yeraltı odasının güvenliğine koştum. Tariq'in emri buydu. Sayıca üstünsek, güvenlik odasına gideriz. Kural bu." Sesi biraz kendini beğenmiş geliyordu.

"Bu senin için uygun."

O konuşurken, yorgun görünümlü Gary vücuduna geri döndü. Solgun ve zayıftı. Aslında sendeledi ve neredeyse yere düşüyordu ama Lojos onu yere yatırdı ve sonra bileğini ona uzattı. Dragomir, Amelia'nın bu kez yırtığın üzerinden ağzına baktığını fark etti. Belli ki bu görüntü onu büyülemişti. Lojos'un elinin arkasından tek bir damla kan aktı ve neredeyse ağır çekimde yere düştü. Amelia'nın bakışları onu takip etti.

"Amelia." Tarık'ın sesi yumuşaktı. Nazikti. Ama bir emir içeriyordu.

Amelia kan damlasının büyüüne kapılmış gibiydi, yerde mükemmel bir daire şeklinde duran kan damlasına bakıyordu. Dragomir onu hafifçe büyüttü. Fazla değil, ama yakut damlası Tarık'ın bitkilerini ve ağaçlarını yetiştirmek, halkını iyileştirmek için arazide bulundurduğu neredeyse siyah toprakta, zengin balçıkta yuvalanmıştı.

"Amelia." Tarık'ın sesi keskinleşti.

Dudaklarını yaladı ve isteksizce bakışlarını zengin toprağın sergilediği kıpkırmızı kan damlasından ayırdı.

"Vampirlerden biri sana dokundu mu?"

Gözlerini hızla kırıştırdı, yüzü kapandı. "Yaptıklarını biliyorsun. Blaze beni muayene etti. Emeline gibi hamile değilim. İğrenç çocuklarını içime koymalarına izin vermedim. O bebek *bir vampir*, tıpkı babası gibi. Dragomir istediği kadar bebeğin babasıymış gibi davranabilir ama asla olamayacak. Ona saldıranın bebek olmadığını nereden bileceğiz? Bebek onu öldürmeye çalışmış olabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Uzun bir sessizlik oldu. Amelia etrafına bakındı. "Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum. Beni suçladınız, bu yüzden tüm ailemin aranması gerekiyor, ama bunu bebeğin yaptığına dair bir tahminde bile bulunamıyor muyuz?" Sesinde saf bir defians vardı. Lojos'a baktı. "Peki ya siz? Bebeğin bir Malinov olmasından endişe ediyor musun? Hepinizin bu ismi kullandığını duydum. Onun bebeği olduğunu biliyorsunuz ama yine de önemsizmiş gibi davranıyorsunuz."

Dragomir cevap vermeden önce Gary, "Öyle değil," dedi. "Vadim bebeği ölüm için hedef aldı. Bir kız çocuğunu dönüştüremez, bunu biliyor. Birini araç olarak kullanabilir ama bebek doğmamış olsaydı, anneyi emirleri yerine getirmeye zorlaması gerekirdi."

Amelia o konuşur konuşmaz konuyu değiştirdi. "Bella nasıl? Hepsini aldın mı?"

Gary başını salladı. "Ben yaptım. Derinlere inecek ya da kendilerini saklayacak zamanları olmamıştı, bu yüzden Emeline ve bebeğe kıyasla bu nispeten kolay oldu. Vadim ya da başka bir vampirle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor."

"Anılarına mı baktın?" Amelia'nın ses tonu suçlayıcıydı.

"Evet," dedi Gary. "Son birkaç saate baktım. Sen içeri girdiğinde odasında oynuyordu Amelia. Bir kez daha uyku büyüüne yenik düşmüş olan Genevieve'in yanından geçip gitmişsin. Bunun bir büyü olduğunu biliyorum çünkü her büyü kullanımının bir imzası vardır. Onu çevreleyen büyü Vadim'e aitti."

"Sadece uyuduğunu sanmıştım," diye savundu Amelia. "Vadim'in imzasının neye benzediğini nereden bileyim?"

"Onu kucağına aldın ve etrafında döndürdün. Güldü ve sana sokuldu." Gary ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "İşte o zaman yaptın. Kalçasına enjekte ettin. Bu sırada gülüyor ve şakalaşıyordunuz. Eğer bir şey hissettiyse, bu küçük bir çimdikti. Şüphelenmesin diye onunla oynamaya devam ettin."

Amelia başını salladı. "Ben öyle bir şey yapmam. Kendi kız kardeşlerime *asla* zarar vermem." İki eli de yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa parazit enjekte edeceğimi düşünemezsin. Bella'ya." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dehşet içinde Tarık'a baktı. "Ben yapmadım, Tarık. Vadim'le konuşmuyorum. Gerçekten konuşmam. Kötülüğün evimize girmesine asla izin vermem. Burayı seviyorum. Danny ve diğerleri mutlu. Ben de öyle. Gitmek istemiyorum." Tüm suçlamaları reddederken kelimeler birbirine karıştı.

*Sesi doğrulukla çınlıyor, Tarık Dragomir'e gönderdi.*

*Bu işte Vadim'den fazlası var. Birden fazla vampirle karşı karşıyayız, sadece bir değil.*

*Vadim'in kara büyüünü göndermesine izin verecek kadar toprağı açtı.*

*Vadim'in içinde yüksek büyücü Xavier'den bir parça var. Bu parçacıkla en karanlık büyülerini yapıyor. Yıldırımları bana yönlendiren Vadim'di. Bunu bu kız aracılığıyla yaptı.*

Dragomir bu işin peşini bırakmayacaktı. Amelia Vadim'in tüm çocukları, ama özellikle de on yaşındaki Liv'i etkilemesine izin vermişti. Blaze onun kanında parazit bulamamıştı, o halde Vadim onu nasıl kontrol ediyordu?

Amelia Tarık'tan, "Beni kontrol et o zaman," diye rica etti. Dragomir'e bakmayı bile reddetti. "Senden istiyorum. Kanımı kontrol et. Böyle bir şey yapmadığımı biliyorum."

"Yaptın," dedi Dragomir yumuşak bir sesle. "Vadim seni kontrol etmenin bir yolunu buldu." "Bu doğru değil," diye inkar etti. "Tarık"-koruyucusuna döndü-"Ben Yemin ederim, bu doğru değil. Küçük kız kardeşime ya da Emeline'e asla zarar vermem. İkisine de. Parazit dolu bir iğneyi nereden bulabilirim ki? Bana bunu söyle."

"Bella ve Lourdes'i almak için yukarı çıktığımda," dedi Dragomir. "O vardı Sana vermek istediği her şeyi vermek için bolca zamanı vardı. Görüş alanımdan çıkmıştın. Danny güvenli bir yere kaçmıştı. Senin onun hemen arkasında olman gerekiyordu ama değildin. Öyle miydi Danny?"

Kardeşi kaşlarını çattı ve sonra başını salladı, gözleri Karpatlar'dan uzaklaşıp yere kaydı. "Hatırlayamıyorum. Her şey çok hızlı oldu."

Gary yavaşça ayağa kalkarak Amelia'ya doğru ilerledi, Amelia geri çekildi, Dragomir'in kurduğu bariyere çarptı ve kaçmaya çalışacakmış gibi döndü. Ona sert bir azarlama gönderdi. "Kıpırdamadan dur. Sende parazit olmadığından emin olacağım."

"Onları hissetmez miydim?" Amelia gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Amelia." Tarık sadece onun adını söyledi. Sesi sevgi doluydu. İkna ediciydi.

Emrinin yerine getirilmesini sağlayan yumuşak bir komut taşıyordu.

Hemen yatıştı. Gary inceliklerle vakit kaybetmedi. Bedeninden sıyrıldı ve gencin bedenine girdi. Kimse konuşmadı. Amelia sürekli titriyordu. Dragomir kız için üzülmesi gerektiğini biliyordu ama küçük kız kardeşi Liv'i güvenlik önlemlerini kaldırmaya ve yerleşkeyi Vadim'in istilasına açmaya teşvik ettiğinden kesinlikle emindi. Emeline neredeyse kaçırılmıştı ve eğer usta vampirin onu tekrar ele geçirmesine izin verilirse, onu geri alma şansı çok az olacaktı.

Dragomir, Amelia'nın bakışlarını ve ona duyduğu nefreti hissetti. Sanki onu boğabilecekmiş gibi boğazına baktı. Orada bir yanma hissetti. Yavaş yavaş, sanki bir noktadaki sıcaklık artıyormuş gibi. İlk başta, şifacının kararını beklerken, bir insan genç kızın kendisinden nefret ettiği gerçeğine pek aldırmış etmedi. Bu

fark etmemişti. Boğazı daha da rahatsız olmaya başladığında, bunun onun işi olduğunu fark etti. Gözlerini ondan ayırmamıştı.

Ona sapıkça bir sırıtış gönderdi, mizahtan yoksun, ona en kötüsünü yapması için meydan okuyan bir sırıtış. Kadın çenesini kaldırdı, gözleri kısıldı. Onun nefretini hissetti, elle tutulur bir şeydi bu. Bir avcı olduğu için asla tek bir tehdide odaklanmaz, daha büyük resmi görebilmek için tüm duyularını dışarıda tutardı. Tarık dikkatle Amelia'yı izliyordu. Charlotte Bella'ya dönerek çocuğun hiçbir şeyden haberdar olmamasını sağladı ve bir yandan da onunla konuşmaya devam etti.

Dragomir'in boğazının içinde bir şey titredi. Bir alevın ucu hassas bir dokunuşla içeriği yaktı. Bir genç için fazla narin.

Gary ortaya çıkmak için o anı seçti. Bu kez Tomas bileğini uzatmak için yaklaşıyordu.

"Kız parazitlerden arınmış," dedi şıfacı ve başını eğerek yırtık ve yakut damlaları boncuk boncuk.

**D**ragomir bir kalçasını duvara yasladı ve şifacının yüzünü inceledi. Yıpranmış görünüyordu ama tuhaf renkli gözleri gözlemlerini karşılaştırırken kurnaz ve değerlendirciydi. Tarık şifacıyı Çocukları odalarına geri göndererek hâlâ cezalı olduklarını yinelediler. Tarık, Dragomir, Gary ve eskilerden birkaçı ana evde bir araya geldi.

"O lekeli," dedi Dragomir. "Parazit bulmamış olman umurumda değil."

"Maalesef"-Tariq'in nefesi uzun, yavaş bir öfke tıslamasıyla çıktı - "Aynı fikirdeyim. O daha bir çocuk ve Vadim yüzünden zaten travma yaşadı, şimdi de bu. Nasıl iyileşecek bilmiyorum."

Dragomir söyleyeceklerini geri aldı ve bunun yerine sessizce Tarık'ı gözlemledi. Adamın genç kıza karşı gerçek bir şefkati vardı. Genç kızın ihanetinin ardındaki kişiyi görebiliyordu; bu kişinin çok daha güçlü bir varlık tarafından yönlendirildiği açıktı. Tarık bir liderdi çünkü koruması altındakileri önemsiyordu. Dragomir onu takip edilecek biri yapan şeyin bu olduğunu fark etti. Merhamet sahibiydi. Amelia'nın onlara bilerek ihanet etmediğini, usta bir vampirin emirlerini yerine getirmeye zorlandığını biliyordu. Dragomir hayat arkadaşına ve çocuklarına verilen zararın ötesine bakmamıştı.

"Onun lekeli olduğuna katılıyorum," dedi Gary. "İçinde kötülük olduğunu hissedebiliyordum ama bulamadım ve inanın bana baktım."

"Peşimden geldi." Dragomir boğazına dokundu. Hâlâ boğazındaki etkiler. "Dokunuşu narindi, bir ustanın eli gibiydi."

Tarık tedirginlikle elini saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer bulamazsanız onun varlığından nasıl kurtulabilirsiniz? Gary, bu işte en iyi şansımız sensin. Sen ondan kurtulamazsan, kimse kurtulamaz."

"Önce bunu nasıl yaptığını çözmem gerekiyor. Eğer onu tanıdığımızı ve ondan kurtulmaya çalıştığımızı öğrenirse, onu öldürebilir," diye cevap verdi Gary. "Yavaş gitmek en iyisi, ama unutma, ona bir an bile güven olmaz. Gözünüzün her zaman üzerinde olması gerekecek."

Tarık başını salladı. "Risk çok büyük. Diğer çocuklardan birine zarar verebilir. Bebeğe ne yaptığına bir bak, Bella. Charlotte hâlâ çocuk için endişeleniyor. Onu Lourdes'a götürdü ve iki küçük çocuk Blaze ve Charlotte onlara göz kulak olurken oynuyorlar ama Amelia Vadim tarafından diğerlerinden birine saldırmaya zorlanabilir."

"Bu büyük bir olasılık," diye kabul etti Dragomir. "Vadim o çocukları öldüreceğine dair Emeline'e yemin etti. Bunu yapmak için kardeşlerinden birini cinayet işlemeye zorlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Gary başıyla onayladı. "Sanırım ilk hedefi sen olacaksın Dragomir. Emeline'le ilgili planlarının önündeki en büyük engelin sen olduğunu biliyor olmalı. Çözmemiz gereken bir diğer şey de bu. Neden senin hayat arkadaşını bu kadar çok istiyor?"

"Onu kullanabilir miyiz?" Sandu sordu. Dragomir kollarını açıp kadime doğru bir adım attığında Sandu geniş omuzlarını silkti. "Kız. Amelia. Vadim'i ortaya çıkarmak için ona bilgi verebilir miyiz? Belki Emeline hakkında bir şeyler."

"Onu kullanmak mı?" Tarık'ın sesi bir öfke kırbacıydı. Başka biri olsa irkilirdi ama Dragomir gibi Sandu'nun da kardeşlikte olmasının bir sebebi vardı. Sırtındaki dövme diğerlerine neyi savunduğunu gösteriyordu. Öfkeye ya da başka herhangi bir duyguya karşı dayanıksızdı.

Sandu başını salladı. "Bilgi her iki yöne de akar. Vadim'in onun casusu olduğunu bildiğimizi, her konuşmayı, yerleşkenin her zayıf noktasını, istediği her veriyi rapor ettiğini öğrenmesini göze alamazsak, bunu tersine çevirebiliriz."

Dragomir, kadimin *veri* kelimesini kullanmasına gülümsemek zorunda kaldı. Her şeyi kavlıyor, gezegenin tarihini ve yeni teknolojiyi bir sünger gibi içine çekiyordu. Hepsi öyleydi. Hayatta kalmak için bu gerekliydi. Sandu özellikle bilgisayarlar, yazılım ve teknoloji konusunda uzman görünüyordu. Kendisine bir kez bilgi verildiğinde, zihni onu kavlıyor ve daha fazlasını talep ediyordu.

"Gary'nin değerlendirmesine katılmak zorundayım," dedi Andor. "Çocuk Dragomir'in peşinden gönderilecek. Ve Sandu haklı, eğer çocuğu ondan kurtaramazsak, o zaman onu kullanmamız gerekir. Ondan iyi bir silah olur."



"O küçük bir kız. Bir genç kız," diye tersledi Tarık. "Onu Vadim'in casusu olarak düşünmeyi bırak. Vadim ona her ne yaptıysa, o bunu durduramaz."

Gary, "Ve onu ne kadar uzun süre etkilerse, etkilerini tersine çevirme şansımız o kadar azalır," diye belirtti.

Dragomir hayat arkadaşının bu durumda ne düşünebileceğini anlamaya çalıştı. Çocukları çok severdi. Onları en başından beri, daha onlarla tanışmadan önce ilk sıraya koymuştu. Onlar yabancıydı, onları nasıl kurtaracağını bulana kadar her gece rüyalarına giriyorlardı. Gördüğü ilk birkaç rüya başarısız olmuş ve çocuklar ölmüştü ama her gece, onları öldürülmekten kurtarmak ve Vadim'den kurtarmak için doğru eylemleri seçene kadar rüyadaki tepkilerini değiştirmişti.

"Rüya görüyor. Emeline rüya görür. O güçlü bir psişik, Vadim'in zorlamalarına karşı koyabiliyor. Yeraltı şehrinde bulduğumuz diğer tüm kadınlar öldüğünde o hayatta kaldı ve bebeği hayatta tuttu. Vadim'in parazitlerinin işkencesine dayanamamışlardı. Onu iki nedenden biri ya da her ikisi için istiyor olabilir." Dragomir, bir çöp gibi dikkatsizce bir kenara atılmış o cesetlerin görüntüsünü hâlâ atlatamamıştı. Vadim bir süredir bebeğini taşıyabilecek bir kadın bulmaya çalışıyordu.

Tarık burun kemiğini ovuşturdu. "Charlotte bana bundan bahsetti. O Emeline'in rüyalarını paylaşabileceğini, birlikte olduklarında ve Emeline rüya gördüğünde Blaze'in de aynı rüyayı gördüğünü söyledi."

"Bekle bir dakika." Gary odanın içinde bir ileri bir geri volta atıyordu, tüm o bastırılmış, huzursuz enerjisiyle. "Bana yeraltındaki makinelerden bahsetmiştin.

Bilgisayarlar ve avcılar nasıl takip ettikleri ve bir avcı geldiğinde bölgeyi terk etmeleri için nasıl uyarı gönderdikleri. Ordusuyla yaygın iletişim kullanıyor. Dünyanın öbür ucunda olmaları önemli değil, sadece internete erişimleri olmalı. Ama internet hacklenebilir. Bizim tarafımızda birkaç silah var. Bir çocuk var, bir Karpatyalı. Adı Josef ve bilgisayarlarla arası çok iyi. Onlarla hemen hemen her şeyi yapabilir. Medyumlar için Morrison veritabanını bulan o. Buraya geliyor. Her halükarda, Emeline'in rüyalarının aynı anda birkaç kişi tarafından paylaşılıp paylaşılamayacağını bilmek ilginç olurdu."

Dragomir'in omurgasından aşağı buz gibi bir korku süzüldü. "Onu rüya görmeye zorlayabilir mi?"

Gary, "Onu doğurduğunda doğurmamıştı," dedi.

"Kız bir saatten az bir süre elindeydi," dedi Tarık. "Peşinden ayrılmıyorduk."

Dragomir kendini kadim dilini kullanarak küfrederken buldu, bir şeylere sertçe vurmak istiyordu. Emeline'in rüya görme yeteneği vardı ve kimse bunun hakkında fazla düşünmezdi. Ama Emeline sadece rüya görmüyordu; kehanet rüyaları görüyordu. Ve aynı rüyayı tekrar tekrar görerek ve rüyanın kendisi değişene kadar içindeki ayrıntıları değiştirerek olayların gidişatını değiştirebiliyordu. Her seferinde başkalarını nasıl alt edeceğini tam anlamıyla çözebiliyordu. Vadim'in cephaneliğinde büyük bir silah olacaktı. Psişik testlere girmiş ve sonuçları çok yüksek çıkmıştı. Vadim onun potansiyelini hemen fark etmişti.

"Emeline ile konuşup neler yapabileceğini öğreneceğim. Yeteneğinin kapsamı hakkında bir fikri olmalı. Amelia'nın onun yakınında olmasını istemiyorum." Dragomir bu konuda kararlıydı.

"Bu konuda sorun yaşayacaksın," dedi Tarık. "Amelia onunla bir ilişki geliştiriyordu. Benzer bir deneyimi paylaşıyorlardı. Aslında hepimiz Amelia'yı onunla konuşturmaya çalışarak Vadim'in ekmeğine yağ sürüyorduk. Bunun iyi olacağını, ikisinin de başlarına gelenler hakkında birbirlerine açılacaklarını düşündük. Konuşmaya başladıklarında Charlotte bir profesyonel getirmeyi umuyordu. Sonunda Amelia Emeline ile değil Charlotte ile konuştu ama korkarım ki tüm gerçeği anlatmadı."

Andor bu fikirden duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için kaşlarını çatı. "İnsanlarla bu derece kaynaşamayız. Bir danışman mı?"

"Deneyimli bir danışmanımız var," dedi Tarık. "Kendisi şu anda Londra'da ama işleri tamamlıyor ve bir hafta içinde gelecek. Eğer o işe yaramazsa, Güney Amerika'da deneyeceğimiz başka bir danışman var. Bu kadınların ve çocukların kendilerini yeniden bütün hissetmeye hakları var. Eğer bir profesyonelle konuşmak işe yararsa, onlar için elde edeceğimiz şey de bu olacaktır."

"Amelia konusunda ne yapacağız?" Dragomir onları eldeki soruna geri getirdi. "Çünkü Emeline'in yanına yaklaşamayacak ve bu da Vadim'i planının işe yaramadığı konusunda uyaracak."

"Her zaman değil," diye düşündü Gary. Hepsini dönüp ona baktı. Yüzünde belli belirsiz, espriz bir gülümseme vardı. "Ondan hoşlanmadığınızı zaten belli ettiniz."

Vadim, Amelia'yla aranızın açık olduğunu, ondan hoşlanmadığını biliyor." "Kendini beğenmiş biri."

"Vadim kendini beğenmiş biri," diye düzeltti Tarık.

Dragomir omuz silkti. "Şu anda o Vadim'in ta *kendisi*. Ağzından çıkan her şey onun kukla ustası olduğu ve onu kontrol ettiği için."

"Amelia'nın bu olayda bir kurban olduğunu anlamanız çok önemli. Kontrol ediliyor, bu onun seçimi değil." Tarık kararlıydı.

"Onunla savaşılabir. Onun kendisini yutmasına izin vermez."

"O on dört yaşında Dragomir ve Karpatyalı değil. Herhangi bir kalkarı yok. Emeline'den önce kaçırıldı ve Vadim'in tecavüz biçimine maruz kaldı. Vadim bir şekilde onun zihnini de ele geçirmeyi başarmış." Tarık'ın sesinde açık bir azarlama vardı.

Dragomir omuz silkti. Tarık'ın iyi bir lider olduğunu kabul etse ve hatta kıza şefkat duysa da, bu konuda onunla aynı fikirde olmayı kalbinde bulamıyordu. Sonuç çok basitti: Amelia, Emeline'in yanına bile yaklaşamıyordu. Kızı kurtarabileceklerini umuyordu ama Emeline'i riske atamazdı.

"Amelia'nın önünde hiçbir parazit bulamadığımıza dair konuşmalar yaparsak ve bu kararı kabul etmek zorunda kalırsanız, onun tüm kötülüklerden arınmış olduğunu kabul edersiniz. Eğer hepimiz sizinle tartışırsak Vadim sizinle aramızdaki ayrılığın kendisi için mutlu bir şekilde devam ettiğini düşünecektir. Ondan hoşlanmamanız ve onu Emeline'den uzak tutmak istemeniz mantıklı," diye belirtti Gary. "Vadim, hayat arkadaşınla onun üzerinde yaşadığın tartışmalara bayılacaktır."

"Harika." Dragomir, Emeline'in bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. "Amelia'ya küçük bir bilgi vermeliyiz ki emin olabilmemiz için," dedi Gary.

Tarık içini çekti. "Sanırım bu gerekli ama hoşuma gitmiyor."

"Bir inin yeri mi?" Sandu önerdi. "Şimdi ava çıkıyoruz. Andor, Cuyamaca Rancho Eyalet Parkı'nda bazı olası faaliyetler buldu. Orayı kontrol edecektik. Konuşmalarımıza kulak misafiri olabilir, baskın planları yapıyorduk."

"Bu vazgeçmek için oldukça büyük bir hedef," diye itiraz etti Dragomir. "Vadim'in inlerinden biri mi?"

Sandu başını salladı. "Hayır, güvenlik önlemleri acınacak haldeydi. Evde kimse yoktu ama gün batımından önce döneceklerini düşünüyoruz. Amelia'nın önünde vampiri ertesi gün uyandığında bekleyeceğimizi söyleyebiliriz ama onu bu gece yakalayacağız."

"Vadim'in çok geç olana kadar bunu fark etme şansı olmayacak. Avcılara karşı vampire yardım etmesi için birini gönderecek ve biz de onları yakalayacağız. Vadim önceki gece asıl vampiri öldürdüğümüzü bilmeyecek. O da

Sadece bölgedeki seçkin avcılara karşı dikkatli olması gerektiğini biliyor." Gary başını çevirdi, o keskin gümüş gözleri Dragomir'inkilerle buluştu.

İkisi de avlanmak için sabırsızlanıyordu. Onlar gibi adamlar oturup konuşmazdı. Diplomatik değillerdi. Bunu Karpat Dağları'ndaki prensleri Mikhail ve Birleşik Devletler'deki tanınmış liderleri Tarık gibi liderlere bırakırlardı.

"Amelia'yı mahkûm etmeden önce teorimizi test etmemiz en iyisi," diye onayladı Tarık. "Vadim'in onu kontrol etmenin bir yolunu bulduğuna inanıyorum, tıpkı hepiniz gibi, ama kanıt tercih ederim."

"Vadim için bir tuzak kurabiliriz," dedi Dragomir. "Beni yem olarak kullanarak."

Tarık sertçe başını kaldırdı. "Bir hayat arkadaşın var. Emeline kaldırabileceğinden fazlasını yaşadı. Senin de bir kızın var. İkinin de sana ihtiyacı var."

Sandu onu dürttü, psişik bir dürtmeydi, fiziksel değil, ama aynıydı, sadece diğerleri bunu göremiyordu. *Kıçını evde tut demek istiyor. Belki kadının geniş bir yaprak bulup seni yelpazeleyebilir.*

*Terád keje,* diye karşılık verdi Dragomir yumuşak bir sesle ve arkadaşına "yanmasını" söyledi. *Bildiğiniz hayat sona erecek.*

*Artık bir kadının olduğu için yumuşaksın. Bu kızı göremediği için ağladığı anda pes edeceğine ve gencin hemen senin evine taşınacağına bahse girerim.*

Dragomir soğuk altın gözlerini arkadaşına çevirdi. Verdiği tepkinin mizahla uzaktan yakından alakası yoktu. O kızı *Emeline'in yanına yaklaşımadan öldüreceğim*, diye yemin etti. Çocukların bulunduğu eve doğru baktı.

*Henüz değil,* dedi Sandu. *Eğer yapılması gerekiyorsa, bunu senin için yapacağım. Adının onun ölümüne eklenmesini kabul edemezsin. Kadının ve toplumun geri kalanı seni affetmeyi zor bulacaktır.*

*Kadınımı güvende tutmaya hakkım var.*

*Bilgisayar başında biraz zaman geçirmelisin. Düşmanlarımızı öldürdüğümüz ve şarkılarla yüceltildiğimiz günler çoktan geride kaldı.*

Dragomir kaşlarını çattı. *Şarkıyla şerefendirildiniz mi? Elbette. Yaptıklarım harikaydı. Seninkiler değil miydi?*

*Yaptıklarım büyüktü ama kimse beni şarkıyla övmedi. Köd alte hən. Karanlık lanetlesin, Sandu. Bu doğru değil. Bir hata olmalı.*

Sonra Andor onu dürttü. *Dikkatli olun. Tariq zekidir ve ikinizi izliyor. Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyor. O kızı öldürmeyi mi planlıyorsun?*

*Çünkü eğer öyleysen, ben yaparım. Düşünmen gereken bir hayat arkadaşın var.*

*Onu öldürecek gibi mi görünüyorum?* Dragomir kızgınlıkla sordu.

"Hepinizin hatırlamasını istiyorum, Amelia benim kızım. Onu ve kardeşlerini çocuklarım olarak kabul ettim. Ona zarar veren herkesi dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim."

"Bir çocuğu öldürecekmişim gibi mi görünüyorum?" Dragomir yüksek sesle tersledi. Yüzünde ifadesiz bir maske vardı. Çok sayıda yara izi vardı ama ne düşündüğünü belli etmiyordu.

"Evet." Tarık onun gözlerinin içine baktı. "Tam olarak böyle görünüyordun."

Ayrıca yardım etmek isteyen birkaç kişi daha varmış gibi görünüyorsunuz." "Daha önce hiç şarkıyla şereflendirildiniz mi?" Dragomir aniden sordu.

Tarık'ın kaşları bir araya geldi. Dragomir'e baktı. kafaları. "Evet. Tabii ki öyleydin. Birkaç yüzyıl önce. Öyle değil miydi?"

"*Köd alte hân*, karanlık onu ve hepinizi yücelten tüm şarkıları lanetlesin." Dragomir kendini duvardan uzaklaştırdı. "Bu kadar yeter. Ben ava gidiyorum."

Tarık'ın sırtışına cevap vermemek için elinden geleni yaptı. Mizah onun için hâlâ yeniydi. Aniden Tarık'tan uzaklaştı. Adamın ailesini korumaya hakkı vardı, Dragomir'in de aynı hakkı vardı. Dragomir, hayat arkadaşını ya da kızını tehdit eden herhangi bir adamı öldüreceğini biliyordu. Diplomasisine, içinde bulunduğumuz yüzyılda doğup büyümüş gibi görünmesine rağmen Dragomir'in, Amelia'ya zarar verirse Tarık'ın onu avlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Bu bilgi onu doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan asla alıkoymayacaktı. Dragomir Tarık'ı severdi, daha da ötesi ona saygı duyardı. Tarık, Amelia'nın lekeli olduğu gerçeğine kör değildi. Kaşlarını çatarak Gary'ye baktı. "Vadim'in Amelia'da parazit olmadığı halde onu nasıl casus olarak kullanabildiğini çözmemiz gerektiğini söylemiştin."

Diğerleri kendi yollarına gitmek için dönmüşlerdi ama Dragomir'in sorusu üzerine hepsi dinlemek için geri döndü.

"Bir iki fikrim var," dedi Gary. "Hiçbiri iyi değil." "Onları dinleyelim," dedi Tarık.

Gary omuz silkti. Bu daha çok omuz silkmeydi. Omuzları genişti; bir zamanlar zarif ve güçlü olan kasları artık daha belirginleşmiş, giysisinin altında gevşekçe dalgalanıyordu. "Yüksek büyücü Xavier, kendinden kıymıklar alabilir ve bu kıymıkları çok şanssız insanlara yerleştirebilirdi. Kıymık aslında onun gerçek bir parçasıydı, böylece bedeni ele geçirebilir ve

ve seçtiği geminin etrafında neler olduğunu duymak. Xavier öldü, ancak iki kıymığı geride kaldı ve ortak görüşe göre bu kıymıklar Vadim'in kardeşi Sergey'de ve Vadim'in kendisinde bulunuyor."

Tarık'ın nefesi uzun, yavaş bir tıslamayla onu terk etti. Dragomir olduğu yerde dondu kaldı.

Sandu avucunu duvara yaslayarak ağırlığını duvara vermesine izin verdi. "Ne diyorsun Gary?" Bunu soran Ferro'ydu. Ferro Sessizdi ve nadiren konuşurdu, bu yüzden sesi rahatsız ediciydi ve kadimler arasındaki gerginliği artırıyor. "Vadim'in kendini nasıl parçalayacağını bildiğine ve başkalarının içine de parçacıklar sokacağına inanıyor musun? Her yerde casusları olabilir."

"Parçalanma tehlikesi var," diye uyardı Gary. "Büyüyü yapan adamı azaltır. Onu zayıflatır, gücünü azaltır. Kıymıkları kendisine geri getirmeli. Bu zorunludur. Eğer o kıymıkları bulup çıkarır ve yok edersek, asla tam büyü kapasitesini geri kazanamaz. Xavier'e olan da buydu."

Küçük bir sessizlik oldu.

"Bunu söyledikten sonra," diye devam etti Gary, "Xavier'in kıymıklarına sahip olmak Vadim'e Xavier'in sahip olduğu bilgiye erişim sağlıyor."

Tarık ona ters ters baktı. "Bunu bize daha önce söylemeyi düşünmedin mi?" "Neyden önce?" Gary sordu, ses tonu yumuşaktı ama yüzünde meraklı bir ifade vardı.

bir tehditti. O gümüş gözler Tarık'a dikilmişti. "Geldiğimden beri pek de boş durmadım."

Tarık küçük, kibar bir selam verdi. "Bağışla beni Gary, Amelia için çok endişeleniyorum ve bunu bilmenin bana bir faydası olmadı."

"Şu anda Amelia onun için değerli bir varlık. Onun yaptığı her şeyi duyabiliyor ve görebiliyor. Düşmanlarına onu kullanarak saldırabilir. Güvenlik önlemleri konusunda endişelenmesine gerek yok çünkü Amelia zaten yerleşkede. Onu da yanında getirdi. Büyük ihtimalle onun içine bir çocuk koymayı düşünmemiştir bile. Onun çok genç ve kırılgan olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Amelia'nın bu anılara sahip olmasına ihtiyacı vardı, böylece Amelia'nın bedenine girip kendisinden küçük ama son derece değerli bir parçayı geride bırakması fark edilmeyecekti."

"Hepimiz 'tecavüzü' onun zihninde gördük," dedi Tarık. "Onun bedenine bir şifacının girebileceği şekilde girdiği gerçeğini değil. Amelia öldürülürse ne olur? Ölürse?" Sesi alçaktı. İstıraplıydı.

Dragomir ilk kez kendini Tarık'ın yerine koydu. Eğer bu onun kızı olsaydı, nasıl hissederdi? Ne yapardı? Böyle bir kötülüğün bir parçasının, hatta bir kıymığının bile kızının içinde olduğunu bilmek dehşet verici olurdu. Parazitler Vadim'in emirlerini yerine getirmiş, Emeline ve bebeğe eziyet etmişlerdi ama bedenleri ele geçirecek kadar şeytani olmamışlardı. Vadim'in kıymığı güçlüydü. Şeytani. Onun bir parçasıydı. Bu parça, bedeninin kontrolünü tamamen ele geçirmesini sağladı.

Dragomir, Amelia'ya duyduğu şefkatin arttığını fark etti. Vadim'in etkisiyle mücadele edemeyecekti. Ona eziyet eden parazitlerle savaşabilir, acıya ya da onların etkisine boyun eğmeyi reddedebilirdi ama hangi insan usta bir vampirin gücünü yenebilirdi ki?

"Amelia ölürse, kıymık da onunla birlikte mi ölecek?" Tarık ısrar etti.

Gary başını salladı. "Kıymık kendine bir konukçu arar. Ölmekte olan bedeni terk eder ve başka bir beden bulur. Xavier'in kıymıklarının yaptığı da buydu. Ayrıca alındıkları orijinal beyne geri dönmeye çalışırlar. Yani konaktan konağa her atlayış onları nihai hedeflerine daha da yaklaştırır."

"Kıymığın gitmesiyle Amelia gerçek benliğine dönecek mi?"

Dragomir sordu.

Gary kaşlarını çattı ve başparmağıyla şakağını ovuşturdu. "Öyle olmalı. Ama o daha çok genç. Ona yapılan bu saldırılar onunla birlikte kalacak. Bir danışmana ihtiyacı olacağını düşünmeye meyilliyim."

"Eğer onu dönüştürürsem," diye ısrar etti Tarık, "o zaman kıymık onu terk eder mi?"

Gary başını salladı. "Mantıklı düşünmüyorsun Tarık. Bu senin kızın. Duruma çok yakınsın. Vadim bir vampir. Aslen Karpatyalı'ydı. Karpat bedeninin yeniden doğması için insan bedeninin ölmesi onu öldürmez. Aksine, kıymık daha da güçlenebilir. Vadim onun bizden öğrendiği her şeye erişebilirdi. İyileştirme alanlarına, dinlenme yerlerine, bu bileşiğin sahip olduğu her zayıflığa - ve çok sayıda var."

"Çok mu?" Tarık'ın kaşı kalktı. "Neredeyse her olasılığı düşündük. Bize saldırabilecekleri her yolu."

"Saldırı altındasınız," diye ısrar etti Gary. "Kendi kızın sana karşı kullanılıyor. Bileşiğin sahip olduğu en büyük zayıflık *sensin*. Senin kalbin. Bu terk edilmiş insanları alıyorsun ve onları diğerlerinin şarap topladığı gibi topluyorsun. İnsan Özel Kuvvetler askerlerinden oluşan bir güvenlik gücünüz var. Her biri



çok fazla savaş görmüş ve patlamaya hazır. Bir müzikaldeymiş gibi el ele tutuşarak dolaşan yaşlı bir çiftiniz var, Waltons. Yaşadıkları yüzünden travma geçirmiş dört sokak çocuğunuz var. Evli olmayan, hayat arkadaşı olmayan ama her standartta güzel bir kadın bu çocuklara bakıyor ve onu istedikleri zaman uyutabilecekleri konusunda hiçbir fikri yok. Üç yaşında bir çocuğunuz var, hayat arkadaşınızın yeğeni, babası bir vampir tarafından öldürölmüş ve onlardan kaçarak birkaç kez kökünden sökülmiş. Karpatyalılar bu şekilde yaşamaz."

Dragomir aynı fikirdeydi ama aynı fikirde de değildi. "Bunların hepsi doğru, ama burada Karpatların ve insanların korkmadan bir arada yaşayabileceğı güvenli bir bölge yarattı."

Gary omuz silkti. "Bunun çok riskli olduğunu düşündüğümü söylemedim, sadece bunun uçan bir sistem olduğunu söyledim. Zayıf noktalar var ve eğer hepiniz güvende olmak istiyorsanız bunların ele alınması gerekiyor."

Dragomir şifacının "*hepiniz*" dediğini fark etti. Sanki öyle ya da böyle güvende olmasının bir önemi yokmuş gibi kendisini dahil etmemiştii. Emeline'i bulmadan önce Dragomir için bir önemi yoktu. Hâlâ Sandu, Andor ya da Ferro için de öyle olmadığını biliyordu. Etrafındaki diğer kadimlere baktı. Birçoğunun hayat arkadaşı yoktu. Bütün bir türün yükü çok az sayıda çiftin omuzlarına yüklenmişti.

"Emeline burada kalmak istiyor. Burada, arkadaşlarının yanında bir evi olsun istiyor," dedi Dragomir. "Gitmeyi seçersem benimle gelecek ama burada olmayı tercih ediyor. Buranın sınırında bir mülk satın almak ve yerleşkeye eklemek istiyorum. Ayrıca siz Gary ve Tarık'la birlikte tüm yerleşkeyi gözden geçirmek ve bu zayıflıklardan bazılarının giderilip giderilemeyeceğini görmek istiyorum."

Tarık başını eğdi. "Kalmak istediğın için minnettarım. Blaze, Emeline olmadan çok zor zamanlar geçirir. Zaten Maksim de ilişkilerinin bozulmasına çok üzüldüğünü söyledi. Bunun gerekli olduğunu ya da en azından Emeline'in böyle düşündüğünün farkındayım ama bir Karpat erkeğinin hayat arkadaşını mutsuz görmesi çok zor."

Dragomir, Tarık'ın onu uyardığının hemen farkına varmıştı. Emeline'i Amelia'dan uzak tutması şarttı ama Emeline bundan memnun olmayacaktı. "Anlıyorum ya da anlamaya başlıyorum. Yine de doğamın bana dikte ettiğinden başka bir şey yapamam. Emeline ateş hattının dışında olmalı. Şifacı"

Düşünceli bakışlar adamın üzerindeydi-"Birlikte denersek bu çocuğu kıymıktan kurtarmamız mümkün mü?"

"Konum hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yakın olduğumuzu bizden önce öğrenmiş olmalı. Eğer kıymığı çıkarmak için orada olduğumuzu düşünseydi, saldırır ve onu öldürürdü."

"Elimizde bir yer var. Kıymık beyninde olmalı. Hareketlerini yönlendiriyor."

Gary düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çattı. "Ona nasıl gizlice yaklaşabileceğimizi hâlâ anlamıyorum."

"Dikkatini başka yöne çek," dedi Sandu. "Onu iyileştirmek için içeri gir ve kontrol et."

"Bunu düşüneceğim," dedi Gary. "Bu arada, gece karanlığı çökmeden önce avlanmam gerekiyor."

Dragomir de aynı fikirdeydi. "Benim de daha fazla kana ihtiyacım var. Gece azalıyor ve şifalı toprak iyi gelecek."

Tarık, "Hikâyeyi Amelia'ya ben anlatacağım," dedi. "Bana inin yerini söyle."

Bu bilgiyi Tarık'ın aklına sokan Ferro'ydu. "Oraya yakın bir yerde avlanacağız ve güneş doğarken onu indireceğiz."

Tarık başını salladı. "Bu çok yakın kesmek olur. Ölmek mi istiyorsun? Güneşte kızaracaksın."

Sandu omuz silkti. "Daha önce de kızarmıştım. Hepimiz kızardık. Ne kadar yaşlı olursak olalım, bizi baştan çıkaracak bir fısıltı bile yokken, meydan okuduğumuz şey güneştir. Şerefimizin bedeli ağırdır."

"Yine de şansını deniyorsun."

"Biz önce avcıyız," diye belirtti Andor. "Avcılar avlanır. Bizim için çok az şey kaldı. Avlanmak bizim yapabileceğimiz bir şey."

Tarık başıyla onayladı. "Git o zaman. Yatmadan önce tüm çocukları ziyaret etmem doğal olacaktır. Charlotte yanımda olacak ve Amelia'nın odasının hemen dışında, onun duyabileceği bir yerde olacak. İlk yükselişte ine saldırma planını ağızımdan kaçıracağım."

"Vadim'in zorlamalarına karşı en azından biraz dirençli birine ihtiyacınız olacak.

onu izliyor. Aksi takdirde çocuklar güvende olmaz. Vadim bu fırsatı kullanarak onu içlerinden birini öldürmeye zorlayabilir," dedi Dragomir. "Bunun düşünmek istediğin bir şey olmadığını biliyorum ama bu çok gerçek bir olasılık ve Vadim'in tercih edeceğini düşünüyorum. Kızın ne yaptığını bilmesini ama kendini durduramamasını isterdi."

Tarık başını salladı. "Beklemesini umuyordum, yakalanabileceğinden ve o zaman ona bir faydası olmayacağından korkuyordum."

Gary, "Hayatlar tehlikedeyken umut etmek kötü bir seçimdir," dedi. "Onu hapsetmek için bir neden bulun." Diğerlerinden uzaklaştı, içine kapandı, atalarının ağırlığı sırtında ve zihnindeydi. Başka bir şey söylemeden onlardan uzaklaştı, hareketleri akışkandı, giysisinin ince kumaşının altında vücudu kaslarla dalgalanıyordu.

Dragomir onun gidişini izledi, hüznün çökmüştü. Karpat zamanına göre on sekiz ya da yirmi yıl hiçbir şeydi, bir göz kırpması, daha fazlası değil ya da bir hayat arkadaşı için yüzyıllar süren sonsuz bir bekleyişti. Sandu, Andor ve Ferro diğer uçtaydı. Gary açıkça oradaydı. Onların dünyasında yeniden doğmuş olmasının pek bir önemi yoktu; kadimler kendilerini onun içine akıtmışlardı ve şimdi onların anılarının her birini taşıyordu. Adam cehennemde yaşıyordu. Yirmi yıl, hayat arkadaşının büyümesini beklemek onun için birkaç ömürden daha fazla olacaktı.

"Sizin için çalışan kaç adamınız var? Güvenebileceğiniz insanlardan."

"Güvenlik ekibimde güvendiğim yirmi kişi var. Kanlarını aldım, böylece onları istediğim zaman izleyebiliyorum, ama bundan daha fazlası, zihinlerine baktım ve gördüğüm adamlar dürüst, sadık ve yetenekli. Onlara saygı duyuyorum," dedi Tariq. "Birkaç kişi daha var ama onlar nispeten yeni ve henüz onlardan emin değilim."

"Orada kaç kişi var?"

"Başka bir yedi. Kanlarını aldım, sözlerine göre yaşadıklarını biliyorum ama onları vampirlere karşı savaşırken görmedim. İnsan savaşçılar ölümsüzleri ilk kez iş başında gördüklerinde, özellikle de gerçek formlarında, bu ... endişe vericidir.

İşte o zaman üstesinden gelip gelemeyeceklerini anlıyorum. Yapamazlarsa zihinlerini temizlerim. Bunlar iyi adamlar ve değerli varlıklar."

Dragomir başını salladı. İnsanları savaşlarına çekmeyi hiç düşünmemişti. İnsanlar her zaman çok savunmasız görünmüşlerdi. Tarık her zaman onlardan etkilenmekle ün yapmıştı. Zamanının büyük bir kısmını onlarla geçirirdi. Onları incelemişti ve şimdi de etrafını onlarla çevrelemişti. Onların dünyasına kolaylıkla uyum sağladı.

Dragomir bir fikri sırf içine sinmediği için reddedecek türden bir adam değildi. Güvenlik güçlerini iş başında görmüştü ve çok yardımcı olmuşlardı. Düşman karşısında yılmamışlardı ve

Vadim yanında güçlü bir kuvvet getirmişti. Geliştirdikleri silahlar etkileyiciydi. Matt Bennett, Vadim'le olan savaşta çok yardımcı olmuştu.

"Waltonlar. Onları arazide görmüştüm," diye itiraf etti Dragomir, "ama onlardan kaçtım. Kim onlar? Burayı savunabilecek kapasiteleri var mı?"

Tarık hafifçe sıırttı, Dragomir'i cevap konusunda uyarıyordu. "İkisi de hizmetteydi. Orada tanışmışlar. Yıllarca birlikte hayatta kalma mücadelesi verdiler. Silah kullanabiliyorlar ve aslında şu anda evlerinde epey bir cephanelik var. Çocuklardan önce birkaç yıl bu arazide yaşamışlar. Savunma konusunda yardımcı olacaklarını söyleyecek kadar naziktiler."

Dragomir itiraf etmek zorundaydı, Tarık bir grup insanı öylece toplayıp hiç düşünmeden koruması altına almamıştı.

"Onları vampirlerin varlığına ikna etmekte zorlanmadınız mı?"

"Onlar zaten farkındaydı. Kimse onlara inanmadı."

Dragomir başını salladı. "Anlıyorum. Yine de, eğitim almış olsalar bile bu insanların her zaman dezavantajlı olacaklarının farkındasınızdır. Vampirler zihinlerini kolayca ele geçirebilir."

"Kalkanlar yerindeyken olmaz. Bu fikri Güney Amerika'daki De La Cruz ailesinden aldım. Çeşitli ülkelerde çiftlikleri var ve yokluklarında çiftliklerine onlara sadık insanlar bakıyor. Aileler onları tanıyor ve gündüz saatlerinde koruyorlar. Nesiller boyunca aile üyeleri doğal kalkanlarla doğmaya başladı. Ben de kendi gücümü toplamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Dragomir, De La Cruz kardeşleri koruyan aileleri duymuştu. Bu fikrin iyi ya da kötü olduğunu düşünmemişti. Şimdi bunun Tarık'ın lider olmasının bir başka nedeni olduğunu düşünüyordu. Düşüncesinin geniş kapsamlı sonuçları vardı. İnsan ordusu için plan yapmıştı. Toprak satın almıştı. Kendisi gibi düşünen diğer Karpatyalıları bir araya getirmiş ve Karpat Dağları'ndaki prensin kalesi gibi başka yerlerde yerleşkeler kurma görevine başlamışlardı.

"Belki de zayıflığın konusunda yanılmışımdır, Tarık," diye cüret etti, hâlâ tam olarak ikna olmamıştı. Yine de, güvenlik güçlerinin yardımı olmadan vampirlerin yerleşkeye korkunç bir darbe indirmesini engelleyemezdi. Birleşik Devletler'de çok az Karpatyalı ve çok fazla vampir vardı. Kapsanması gereken büyük bir bölgeydi. Güvenlik gücünün başındaki Matt Bennett, Vadim'i Dragomir'in görevini tamamlayıp geri dönmesine yetecek kadar oyalamıştı.

Usta vampirle yüzleşti. Vadim'in kalbinden bir parça almayı bile başarmıştı ve bu onu biraz zayıflatmış olmalıydı.

Tarık, Dragomir'in gözlemi karşısında başını eğdi. "Belki de," diye onayladı. "Öte yandan, insanlara olan sevgimin hem bir güç hem de bir zayıflık olduğunu fark ettim. Prens sayesinde bazı insan kadınların dönüştürülebildiğini biliyoruz. Yüzyıllar sonra hayat arkadaşlarını bulamayanlarımız için hâlâ bir umut var. O ruh, biz onu bulana ya da bir sonraki hayata geçene kadar tekrar tekrar yeniden doğar. Dışarıda bir avcının ruhunu koruyan insan ve Karpatyalı kadınlar var."

"Manastırdan ayrıldık çünkü üç kadın bir araya geldi ve bize umut verdi. Bize hayat arkadaşlarımızın bu yüzyılda bizi beklediğini söylediler. O zaman onlara gerçekten inandığımdan emin değilim. Onlara inanmaya ihtiyacım olabilirdi ama şüpheliydim. Sonra Emeline'in sesini duydum ve dünyam karanlıktan aydınlığa dönüştü. Umarım Emeline'i bulmak diğerlerine de hayat arkadaşlarını bulabilecekleri umudunu vermeye devam eder. Benim gibi onlar da artık buraya ait olmadıklarını düşünüyorlar. Bizler eskiyiz ve kendimizi kilitlediğimiz süre boyunca dünya bizsiz ilerledi. Kadınlar da ilerledi.

Onları anlamıyoruz."

Tarık ona küçük bir sırtış gönderdi. "Onları hiç kimse anlamadı. Onlar sadece ortaklık isterler. Zekidirler ve fikirleri önemlidir. Sezgileri güçlüdür."

"Bunlar bildiğim şeyler, ama ortaklık? Bu ne anlama geliyor?" "Senin arkada değil, yanında yürümek isteyecek."

Dragomir, "Bunu mecazi anlamda değil de gerçek anlamda söylediğinizi varsayıyorum," dedi.

Kardeşlikteki diğer kişilerin konuşmayı dikkatle dinlediğinin farkındaydı.

"İkisi de."

Dragomir başını salladı. "İşte beni burada kaybediyorsun. Kadınımı korumak istememin nesi yanlış? Tüm içgüdülerim bunu yapmak için. O içinde hayat taşıyor. O benim karanlığımın ışığı. O dünyadaki iyi olan her şey."

"Bizim için. Ne kaybettiğimizi biliyoruz. Kadınların ve çocukların olmadığı bir dünya biliyoruz. Bu kuraklık onların başına hiç gelmedi. Kadınlar bile artık kendi değerlerini bilmiyorlar. Biz onların en büyük mücevherden daha değerli olduklarını biliyoruz ama diğerleri bunu anlamıyor ve onlara hayvandan daha değersizmiş gibi davranıyor. Onlar değerli eşler değil, mallar."

"Emeline ona değer verdiğim bir kadın gibi davranmamdan hoşlanmayacak mı?" Kafası her zamankinden daha çok karışmıştı. "Başka bir yol bilmiyorum. Başka bir yol bulmam mümkün değil."

"O kısmı sevecektir. Sadece Amelia ile konuşmasını istemediğinizde onu kilitlediğiniz kısmı değil."

"Ya Charlotte?"

"Bu onun da hoşuna gitmeyecek. Dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapacağım ama ne yaptığımı anladığında fikrini oldukça güçlü bir şekilde dile getirecektir."

Tarık'ın sesinde bir eğlence notası vardı. Dragomir hâlâ anlamamıştı ve bunun önemli bir konu olduğunu hissediyordu. "Kadınının seni üzmesine aldırıyor gibisin." Emeline'in gözyaşları onu öldürebilirdi.

"Bu konuda yapabileceğim çok az şey var, Dragomir. Amelia'yla birlikte olmak, ona yardım etmeye çalışmak isteyecek ve Vadim'in onun aracılığıyla bize saldırabileceğini bildiğim için bunu yasaklayacağım. Charlotte'u riske atmayacağım. Anlamayacak ya da anlamamış gibi davranacak çünkü Amelia'ya gidip ona yardım etmek onun için risk almaya değer. Benim için değil ve asla da olmayacak. Emeline'i riske atmak senin için değmez.

Emeline'in tepkilerini benim Charlotte'unkileri kontrol edebildiğimden daha fazla kontrol edemezsiniz."

Tarık omuz silkti. "Kadınınla ilgili en önemli nokta şu: konumunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışabilirsin, ama unutma, bu *senin* mantığın. Seni yönlendiren duyguların -korkun-. Onun mantığı farklı olacaktır ama daha az gerçek olmayacaktır. Sonunda, her erkek Karpatyalı'nın yapması gerekeni yapacaksın; kadınını koruyacaksın. Bundan hoşlanmayacak ama kabul edecek çünkü başka seçeneği yok. Bu süre zarfında konfor seviyeniz en iyisi olmayacak ama geçecek ve kadınınız güvende olacak."

Dragomir başını salladı. "Sanırım anlıyorum. Dinlemeyecekse açıklamanın ne faydası var?"

"Her zaman açıkla. Bir açıklamayı hak ediyor. İlişkiniz bir diktatörlük olamaz."

Dragomir içini çekti, kalbinde bir şeyler sertçe çarpıyordu. "Diktatörlük istemiyorum ama ben nereye gidersem kadının da oraya gider. Bilmiyorum Tarık, onu kendime çok hızlı bağlamış olabilirim. Onu Vadim'in hayat arkadaşı olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Dürüstçe mi? Hala tam olarak ikna olup olmadığını bilmiyorum. Ama artık bana bağlı ve bu yanlış bir inançtan daha kötü olabilir. Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman benim hayat arkadaşım olmaktan nefret edecektir."

"Başından beri onun hayat arkadaşıydın. Senin için savaşmış gibi görünüyor.

O kaçmadı." "Bu farklı bir şey."

Tarık başını geriye attı ve güldü. "Git beslen, dostum ve kardeşim. Emeline iyi olacak. O bizim dünyamızdaydı. Blaze onun en iyi arkadaşı ve kız kardeşi. Konuşuyorlar. Blaze bir savaşçı, Emeline değil. Blaze Maksim'e uygun. Emeline sana uygun. Charlotte'ım benim için mükemmel. Bu işler böyle yürür. Sen onu mutlu etmek için elinden geleni yapacaksın, o da seni mutlu etmek için elinden geleni yapacak. Git, Dragomir, kendini manastıra kaçmaya ikna etmeden önce. Seni temin ederim ki, modern kadınların çoğu, eğer onları istemiyormuş gibi davranırsan, omuzlarını silkecek ve acılarını ters yöne çekeceklerdir."

"Ondan kaçamazdım. Eğer manastıra dönersem, o da benimle gelir."

Tarık yine güldü. "Git ve küçük maskaralığımıza başla. Beslen ve sonra inini ve umarım içinde bulduğun vampirleri yok et. Ben çocukları kontrol edeceğim, her birini diğerlerinden ayıracağım ve Amelia'nın onu içine koyduğumuz yaldızlı kafesten kaçamayacağından emin olacağım."

Dragomir, Tarık'ın kahkahası zihninde yankılanırken gökyüzüne çıktı. Sandu ve Andor onun iki yanında uçuyordu. Ferro, Afanasiv ve Nicu onu alkışladı. Diğerlerinin, Petru, Benedik ve Isia'nın da orada olmasını istiyordu. Gelmelerini umarak kardeşlikteki diğerlerine bir çağrı gönderdi. Kendisinin bir hayat arkadaşı olduğunu ve onların da kendi hayat arkadaşlarını aramakta haklı olduklarını görmelerini istiyordu.

**D** Ragomir iyi beslenmişti, bir çatışmaya doğru gittiğini biliyordu. Bulunan in, yerleşkeden epey uzakta, Cuyamaca Rancho Eyalet Parkı'ndaydı. Orada yüzden fazla

kilometrelik yürüyüş parkurları. Kamp alanları ve piknik alanları burayı vampirler için bir smorgasbord haline getiriyordu. En yüksek tepede, büyük bir kaya parçasında bir çatlak belirdi. Genişliği ancak yarım santim kadardı, ancak neredeyse kayanın dibine kadar pürüzlü bir şekilde yaklaşık beş fit uzunluğunda uzanıyordu.

Karşısında durdu, diğer kadimler yayıldılar, havayı, toprağı hissettiler, dinlediler ve taradılar. Kaya yüzeyinde insanları bölgeden uzak durmaları konusunda uyaran bir dürtü vardı. Bunu hisseden herkes dönüp gidiyordu. Bu da Andor'u inin yakınlarda olması gerektiği konusunda uarmıştı.

Ormanlık bir alanda nereye giderseniz gidin, böceklerin sürekli vızıltısı vardı. Burada ise ürkütücü bir sessizlik vardı. Yaklaşan bir şiddet, görünmeyen bir gözcü hissi vardı. Zemin ayaklarının altında hafifçe kayıyordu, gitme dürtüsünün işe yaramaması ihtimaline karşı yerleşik bir tuzaktı bu. Elini toprakta gezdirmek için eğildi.

*Burada bir şey var. Ayaklarımızın altında bir tuzak. Birkaç yüzyıl önce Astorlar tarafından kullanılanlara benziyor. Fridrick ve Georg. Onlarla birlikte kaçan birkaç akrabaları da vardı. Malinovlar dönüştüğünde, onlar da ruhlarını teslim etmeyi seçtiler. Bu ailedeki diğer kişileri ve kullanmayı tercih ettikleri tuzakları hatırlayanınız var mı?*

Kardeşlik uzun zaman önce kendi telepatik yollarını oluşturmuştu. Herhangi bir vampirin duyabileceği daha yaygın olan Karpat yolunu kullanmalarına gerek yoktu. Güneş henüz batmamıştı, bu yüzden inin içindeki herhangi bir vampir hâlâ yatıyor ve daha fazla güvenlik önlemi alıyor olabilirdi.



Afanasiv, yerel habitatı kullanmayı sevdiklerini, bu yüzden her şeyin her zaman doğal görüldüğünü söyledi. En az üç kişi daha vardı. Kuzenler, sanırım. Hafızam zayıf.

Karl, Leon ve Raban. Hepsi de Karpat Dağları'ndan Almanya'ya gitmişler. Oradaki insanları daha iyi korkutmak için Alman isimleri aldılar, diye bilgi bankasına ekledi Ferro.

Dragomir elini, avuç içi aşağı bakacak şekilde, toprağın üstünde zarif bir nezaketle gezdirdi. Hiç ot yoktu. Kayanın hemen sağında küçük, solmuş bir çalı buldu. Bitki, yanındaki toprağı çiğneyen iğrenç, doğal olmayan varlık yüzünden küçülmüştü. Bir şey hissetti, neredeyse küçük bir elektrik şoku, avucuna doğru sıçradı. Diğer kadimlerin hiçbirinin yerde botları yoktu. Sadece Dragomir ayaklarının toprağa değmesine izin vermişti.

Böcekleri kullandılar. Sürüler halinde, soka ve ıstıran. Nicu, böcekleri ya da toprakta buldukları her neyse onu geliştirdiler, onlara zehirli zehir ve kötü sokmalar verdiler, diye ekledi. Burada akrepler var. Onları kullanabilirdi. Onları geliştirebilir.

Bu Astor'lardan herhangi biri gibi olurdu. Dragomir, dramayı sevdiklerini söyledi.

Hazır olun, bakalım elinde ne varmış. Ayağa kalktı, önce sola sonra sağa yürüdü, ileri geri adım attı, böylece titreşimler böcekleri rahatsız edecek ve tuzağı tetikleyecekti.

Arkanda. Uyarı Sandu'dan geldi.

Dragomir havalandı ve döndüğünde yerin yüzlerce akreple dolduğunu gördü. Yüzeye çıkmışlar, birbirlerinin üzerine tırmanmışlar, toprağı kaplayarak canlı, hareketli bir halıya benzetmişlerdi. Kuyrukları havaya kalkmış, iğneleri saldırı pozisyonunda, tedirgindiler, av arıyorlardı. Eskilerin hiçbir kımıldamadı. Tuzağın bölgedeki vahşi yaşam tarafından birçok kez tetiklenmiş olması gerektiğini biliyorlardı. Vampir müttefiklerinin beslenmesini beklerdi. İlk savunma hattını rahatsız eden bir şey olduğu için şüphelenmezdi. Yine de güneş henüz doğmadığı için kontrol etmesi beklenebilirdi.

Dragomir ve diğer kadimler saydamlaşarak parıldadılar ve sonra kayboldular, gece havasındaki moleküllerden başka bir şey olmadılar. Dakikaların ilerlediğinin farkında olarak beklediler. Dragomir güneş doğmadan önce yerleşkeye geri dönemeyeceklerinden emindi. Bu da Emeline'i Amelia'dan korumak için Tarık'a güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Beklerken Karpatyalı'nın ona söylediği her şeyi tekrar tekrar düşündü. Tarık Amelia'yı seviyor olabilirdi ama o

kör değildi. Vadim'in içine yerleştirdiği kötülük kırıntısı onu ele geçirecekti. Diğerlerine zarar vermeye çalışan Amelia değil, Vadim olacaktı. Tarık duygulara teslim olmazdı, hayat arkadaşı için bile.

Küçük bir katır geyiği akrep sürüsüne yaklaştığında, kayadaki çatlaktan sürekli bir sarı buhar akışı süzüldü. Ona doğru koştular. Biri iğnesini sapladığında geyik çığlık attı. Diğerleri bacaklarına doğru koşmaya çalıştı. Geyik etrafında döndü ve birkaç metre koşuktan sonra yere düştü. Diğer akrepler hemen üzerine üşüştü. Sarı buhar, açıkça tatmin olmuş bir şekilde çatlağın içine çekildi.

Dragomir kayanın yanındaki pozisyonuna geri dönerken, diğerleri yayılmış, hepsi havada, botlarının yüzeye temas etmesini engelliyor ve sadece birkaç metre ötede gerçekleşen çığırnlığa katkıda bulunuyorlar.

*Astor'ların güvendiği güvenlik önlemlerini hatırlayan var mı? Onları değiştirmiş olsalar bile, temel formu kullanacaklardır. Dragomir, her zaman tembel tarafta olduklarını söyledi.*

*Hatırlarsın, Sandu dedi ki. Her zaman yaptığın gibi bizi test ediyorsun.*  
Göt

. *Birinin seni zinde tutması lazım.*

*Seni eğitim alanında zinde tuttuğuma inanıyorum.*

Sandu haklıydı, hepsine çeşitli dersler vermişti.

silahlar, tekrar ve tekrar. İnanılmaz derecede hızlıydı. Bir dövüşte şimşek gibi hareket eden Nicu kadar hızlı değildi. Onu görmek neredeyse imkânsızdı çünkü o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıklaşıyordu ama Sandu rakibinin yapacağı her hareketi önceden tahmin edebiliyordu.

Dragomir yeniden her şeyde mizah bulma yeteneğine sahip olduğu için minnettardı. Mizahı ve bunun insanın ruh halini ne kadar değiştirebileceğini unutmuştu. Sandu hepsine kesin gerçeği söylüyordu. Bir gerçeği. Ama kelime oyunları onu mizahi bir hale getiriyordu, üstelik antik çağda böyle bir anlamı da yoktu.

*Diğerlerini çağırdım. Benedik, Petru ve Isia, Sandu ekledi. Vampiri kovalamanın ne olduğunu unutmuştum ve burada bir savaş şekilleniyor.*

*Ben de öyle, diye itiraf etti Andor.*

Diğerleri başlarını salladı ve Dragomir gülümsemek zorunda kaldı. Kardeşlikteki diğer kişileri de çağırmıştı. *Hepimizin aynı şekilde düşünmesi beni korkutuyor.*

*Çok uzun zamandır birlikteyiz, dedi Ferro küçük bir omuz silkmeye.*

Dragomir elindeki işe geri döndü. *Her zaman ilk korumayı kullanırlardı, Alycrome bize bunu öğretmişti. Alycrome birçok kez baş büyücü olmuştu.*

Oğlu Xavier görevi devralmadan yıllar önce. Alycrome içgüdülerini takip etmeleri ve kendi güvenlik önlemlerini geliştirmeleri konusunda ısrar etmişti ama birçoğu bu görevi tamamlamakta sorun yaşadı. İpleri örmek yeterince kolaydı; onları karmaşık, başkalarının çözemeyeceği kadar zor hale getirmek ise bambaşka bir şeydi.

Dragomir ve diğer kadimler ellerini havaya kaldırdılar ve halkları tarafından bilinen en eski korumayı tersine çevirmeye başladılar. Bu basit bir şeydi, sonraki yüzyıllarda kullanılanlar gibi karmaşık değildi. Elleri ve parmakları sembolleri oynattıkça etraflarındaki hava bir kez daha parıldadı ve bariyer ortaya çıktı. Kayanın etrafında ağır bir şekilde uzanıyordu, kayayı örten geniş bir ağ, herhangi birinin girmesini engelliyordu.

*Bir sonraki katman yeterince basit görünüyor, dedi Ferro. Bu sadece bir misilleme büyü. Neredeyse bitmiş.*

Dragomir, büyüün temeli olan ilk telin içinde ve dışında hareket eden örgüye baktı. Özensiz bir işti. Birisi alelacele yapmıştı. Bu vampirler uzun zamandır avcılar tarafından kovalanmamıştı ve kendilerini güvende hissediyorlardı. Güvende. Vadim onlara bu sahte güvenlik hissini vermişti.

*Klasik yedi dokuma, Ferro gönüllü. İyi yapılmamış ve orijinal bir şey değil.*

Ferro haklıydı. Vampirin bölgeyi koruma zahmetine girmesi bile çok saçmaydı. Dragomir sonraki iki ipi de indirdi. Etrafını saran eskiler sürekli havayı tarıyor, gizli tuzaklar arıyorlardı. Bu her zaman endişe vericiydi. Vampir, bir avcıyı kendine çekmeyi kolaylaştırmıştı.

Başını sallayan Sandu'ya huzursuzca baktı. *Bence gerçekten o kadar dikkatsiz. Yersiz bir şey hissetmiyorum ya da görmüyorum.*

Dragomir sonraki iki ipi indirdi. Geriye bir tane kaldı. Havada uçuşuyor, bir dizi düğüm gibi görünüyordu.

*Tespih*, eskiler tarafından eşzamanlı olarak tanımlanmıştır. Örgü, on üçüncü yüzyılda tespih tanelerinden alınmıştı. Şimdi, korumayı kaldırmak için pratik yapanlar tarafından tespih örgüsü olarak adlandırılıyordu.

Dragomir her düğümü yavaşça çözmeye başladı. Bekliyordu. İzliyordu. Güvenlik önlemlerinin bu kadar dikkatsiz olduğuna inanamıyordu. *İçeri girdiğimizde, dağılın. Her yerde olabilir.* Tedirgindi ama bunun muhtemelen güneşin doğmak üzere olduğunu söyleyen derisinin alarmla karıncalanmasıyla ilgili olduğunu düşündü.

*Korumayı kimin inşa ettiğine dair bir fikriniz var mı? Andor sordu.  
Dönüşmeden önce zaman zaman onlara rastladın Dragomir.*

Dragomir onlardan hoşlanmamıştı. Ama diğerlerinden daha önce duygularını kaybetmişti ve Astorlar ile Malinovlar geldiğinde çoktan deneyimli bir avcıydı.

*Sanırım Leon. Onun imzası gibi geliyor.*

*Sarı buhar ona yakışıyor, dedi Sandu. Mızımız küçük velet. Her zaman sorun çıkarır ve sonuçlarından kaçır. Onun ve kardeşlerinin döndüğünü duyduğumda şaşırmadım. Ondan sonra onlara hiç rastlamadım. Benden kaçtıklarını düşündüm.*

*Dragomir, herkes senden kaçıyor, dedi. Hepimizden kaçınıyorlar.*

*Haklı olarak, dedi Afanasiv.*

Dragomir geri kalan düğümleri çözerken kimse bir daha konuşmadı. Korumalar indirildikten sonra hiç vakit kaybetmeden çatlaktan içeri girdi. Diğerleri de onu takip etti. Çatlak dar bir koridora açılıyordu. Küçük mağaranın kenarları tabandan tavana kadar uzanan çatlaklarla kaplıydı. Tavan yüksek değildi. Normal formunda olsaydı, dik durması mümkün olmazdı.

Koridor, hafif bir adam ya da kadın yanlamasına hareket edene kadar tekrar daraldı. Üç kez dar oyuklar vardı, uzun zaman önce kaybolmuş olan suyun kayaya oyduğu yuvarlak boşluklar. Eğimli duvarlardan zemine toprak dökülmüştü.

Sandu küçük alanda cisimleşti, eğildi, çömelerek zemini inceler ve elini duvarın kenarına doğru uzatır. *Git. Bunun temiz olduğundan emin olacağım.*

Ferro, ilkinden çok daha küçük olan ikinci boşluğu aldı. Geniş omuzları duvarların iki yanına sürtünüyordu ama Sandu gibi o da keşfetmek için acele etmiyordu.

Nicu diğerlerine el salladı ve üçüncü oyuğun duvarlarını ve tabanını incelemek için geride kaldı. Sanki birisi kayanın içinde bir mağara oluşturmaya çalışmış gibi görünüyordu. Burası daha derin ve pürüzsüzdü ama zeminde kırıntılar halinde yatan şüpheli toprak da vardı. Sanki yakın zamanda bir şey onu rahatsız etmiş gibi kenarlardan yuvarlandığı yerleri görmek kolaydı.

Dragomir dar koridorda ilerlemeye devam etti. Arkasından Afanasiv ve Andor da onu takip etti. Afanasiv aniden durdu ve cisimlendi, iri gövdesi koridorun büyük bir kısmını kaplıyordu. Eğilmek zorunda kaldı,

Omuzları da uyuşmadığından, zemini incelemek için çömelirken yan dönmek zorunda kaldı. Geçidin ortasında zikzaklar çizen büyük bir çatlak vardı. Etrafında toprak ve moloz vardı. Birkaç taş.

Çatlağın içinde hiçbir şey yoktu. Hiç kir yoktu. Çatlağın içinde kir olması gerekirdi ama yoktu. Afanasiv, çatlağın içine düşmüş gibi görünen küçük bir kaya parçasına ulaşana kadar parmağını çatlakta gezdirdi, ancak çatlak onun etrafında oluşmuştu.

*Bir şey buldum, dedi.*

Dragomir ilerlemeyi bıraktı. Onun yanında cisimlendi. İkisi dar alanda zar zor sığıştılar.

Andor yanlarından akarak geçti. *Bu geçidin geri kalanını kontrol edip geri geleceğim.*

Dragomir zemindeki yarığa odaklandı. Yüzyıllardır oradaydı. Hiçbir vampir onu inşa etmemişti ama kolaylıkla ondan faydalanabilirlerdi. Karanlıkta olmalarına, tepelerinde bir dağ, güneşle aralarında bir bariyer olmasına rağmen, güneş ilk yolculuğuna başladığında hâlâ yanmayı hissediyordu.

*Hadi şu işi bitirelim. Hazır mısın?*

Afanasiv cevap olarak elini sallayarak çatlağı açtı. Sadece yarım santim genişledi. Bunu yaparken, üstlerindeki ve etraflarındaki tüm kaya gıcırdadı ve inledi. Toprak, mağaranın kenarlarından aşağı akarak zemine indi. Dragomir çoktan çatlaktan içeri girmişti, Afanasiv de arkasındaydı. Zifiri karanlıkta yolculuk etmeye alışkindılar. Tepelerinde tonlarca toprak olmasına alışkindılar. Dahası, vampir avlamak en rahat ettikleri şeydi.

Altlarında boşluk vardı, çok fazla boşluk. Kaya, altında dışarıdan girişi olmayan bir mağara saklıyordu. Serin hava vücutlarına çarpıyor, dar koridorun sıcaklığından sonra iyi hissettiriyordu. Dragomir yalnız olmadıklarını hemen anladı. Vampirlerin pis bir kokuları vardı. Ölümsüzlerdi, bedenleri genellikle bu küçük engelin üstesinden nasıl geleceklerini bulamadan ya da bulma zahmetine katlanamadan çürüyordu.

Koku, inin sık sık ya da birden fazla vampir tarafından kullanıldığını gösteriyordu.

İkincisi oldukça sıra dışı olurdu ama geçmişte yapılmamış olduğu için bu fikri göz ardı etmedi. Vampirler kibirli ve bencildir. Şan şöhret isterlerdi. Kurbanlarını paylaşmak istemezlerdi. Öte yandan, en büyük dürtüleri hayatta kalmaktı. Vadim bir şekilde

Bu güdüyle bağlantı kurdu ve kendine alışılmadık bir ordu kurdu. Bu vampirler modern teknoloji kullanıyorlardı ve birlikte çalışıyorlardı. Tanınmış bir liderleri vardı.

*Yalnız değiliz, diye uyardı. Bir, muhtemelen daha fazla.*

Saldırı karanlığın içinden geldi, etrafındaki dünyayı aydınlatan ve mağarayı görüşüne açan bir fire topu. Anında haritasını çıkardı, her kıvrımı, her kayayı, tavanı, zemini ve etrafındaki duvarları hafızasına işledi, bu sırada ateş topundan kaçtı ve yerden yükselen vampire doğru düştü.

Bu Leon'du ve odada yalnız değildi. Leon seslendi ve üç taze toprak püskürmesi dev tüyler gibi havaya yükseldi. Ateş topunun azalan ışığında Dragomir üç kişiden ikisini tanıdı. Biri kendisine Kuzgun diyordu. Yakın zamanda dönüşmüş olmalıydı çünkü yerden çıkarken darmadağınık ve titrekti. Tanıdığı ikinci kişinin adı Eugen'di ve o da yakın zamanda dönüşmüş olmalıydı. Her ikisi de birkaç yüzyıl daha gençti ama etkileyici avcılardı.

*Leon usta vampir olmalıydı ya da en azından o yönde ilerliyordu. Doğruca Leon'un üzerine sürerken bile Afanasiv'e bu bilgiyi verdi. Leon ciyakladı ve ona doğru dönen bir ateş mızrağı fırlatarak sola doğru kaçtı ve büyük bir kayanın arkasında kayboldu.*

*Afanasiv, usta bir vampir olmayı dilediğini söyledi. Piyon toplamak sizi savaşta iyi yapmaz. Leon ve kardeşleri kaçma sanatını mükemmelleştirdiler.*

Dragomir yaşlı adama hak vermek zorundaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir süredir oyunun dışındaydı. Son savaşları manastıra girdiğinden beri edindiği tek tecrübeydi. Evet, pratik yapmaya devam etmişler, savaş stratejilerini ve çeşitli Karpatlar ve vampirler hakkında bildiklerini paylaşmışlardı ama bir süredir gerçek anlamda pratik yapmamıştı.

Bir saldırı bekleyerek Leon'u takip etti, ancak Leon, Ravenous ve Eugen'e doğru daireler çizdi. *Üçüncüyü tanıyor musun?* Diğer ikisi hakkında bazı bilgilere sahipti ve bunları hemen Afanasiv'e aktardı. Küçük vampirlerin zayıf yönlerini, hangi silahları tercih ettiklerini, hangi savaşlara katıldıklarını, hatırlayabildiği her şeyi paylaştı. Dragomir çocukken büyüdüğü için geçmişini hatırlayamıyordu ama savaşları hatırlıyordu. Savaşları. Silahları. Elindekileri kadimin zihnine itti. Afanasiv'i vampirler hakkında bildiği her şeyle donatması birkaç saniyeden fazla sürmedi.

*Üçüncüsünün adı Kaiser. Astor'larla takılırdı. Onu hatırlamamana şaşırdım. O kurnaz bir şeytandır. Savaşta ustadır. Tahminimce, yüzyıllardır Astor'larla birlikte, onlar için parazit yapıyor. Onu izle. Muhtemelen en tecrübeli ve en ölümcül olanıdır.*

Mızrak öyle bir güçle fırlatılmıştı ki kayadan duvara saplanmış ve odanın içine ışık saçmıştı. Kaiser'in dudakları, karşısındakini görünce vahşi bir yüz ifadesiyle geriye çekildi. Kalıp dövüşmeyi seçerse, çok az yardımla, kötü şöhretli iki kadimle dövüşüyor olacaktı. Eğer kaçarsa, güneş doğarken canlı canlı yanmayı göze almış olacaktı. İyi bir seçeneği yoktu.

Kaiser elini kaldırdı ve mızrağa doğru salladı. Mızrak yere düştü ve yere düşmesiyle birlikte alevler sönererek mağarayı yeniden karanlığa gömdü. Dragomir genelde karanlıkta görmekte zorluk çekmezdi, ama bu alanı kaplayan kalın bir perde var gibiydi, ışık olmadan nüfuz etmek zordu. Elini salladı ve ışık mağaranın her tarafına yayıldı. Kaiser görünürde yoktu.

Leon kendini açıklığın yakınındaki tavana yasladı. Dragomir'in kendisini görebildiğini fark ettiğinde, üç piyonuna saldırımları için bağırırken kendisi de tavan boyunca sürünerek çatlağa doğru ilerledi. Dragomir ellerini yüksek sesle birbirine vurdu ve çatlak bir gök gürültüsüyle kapandı, Leon'un kaçışını engelleyerek kendini mühürledi.

Afnasiv hızla aşağı indi, pençesini Ravenous'un göğsüne sapladı, parmakları kemiğe ve sinire uzandı, pençeleri kalbe ulaşmak için deriyi sıyırdı. Kalbi vampirin göğsünden kopardı ve odanın zeminine fırlattı. Açgözlüler, düşen kalbin peşinden dalmak için antik olanı yırtmaya ve ısırmaya başladı. Afnasiv, vampirin uzanmış parmakları neredeyse birleşene kadar bekledi ve ardından ateşli mızrağı solmuş, kararmış organa doğru yuvarladı. Alevler bembeyazdı, parlak turuncu kırmızıydı ve Ravenous'un yüzüne göz kamaştırıcı bir ışık saçıyordu. Kalbini almak için uzun, kemikli parmaklarını umutsuzca o yarığa sokmaya çalışırken, dudakları ses çıkarmayan bir yüz ifadesiyle geriye çekilmişti.

Leon mağaranın kenarında yengeç yürüyüşüyle ilerlerken, onun yüz hatları da küçük vampirin kalbini yakan ateşli mızrak tarafından aydınlatılmıştı. Olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyordu. Mağara bir davul sesi, bir çağrı, Leon'un takviye kuvvet gönderme sesiyle doldu. Bu, Dragomir'e yeraltı mağaraları ağında başka piyonların da olduğunu söylüyordu. Bu önemli değildi.

Çünkü diğer kadimlerin zaten o vampirlere adalet dağıttığından emindi.

Leon'un her hareketini takip ediyor, bir dans partneri gibi adımlarına uyuyordu, kendisi yerde, Leon mağaranın kenarından aşağı iniyordu. Leon'un gözleri parladı, heyecan ve adrenalinle ışıldadı, derinliklerinde kırmızı bir alev parladı. Dragomir bunu bir uyarı olarak algıladı ve Kaiser'in saldırısını karşılamak için döndü. Vampir, Dragomir'in etrafını saran düzinelerce kopyasıyla ona doğru geldi. Kadim eğildi ve Kaiser duvarının altından geçti, takla attı ve gerçek kanlı canlı vampir olduğundan emin olduğu vampirin arkasına geldi. Bunu seçmişti çünkü gözleri bir kereliğine Afanasiv'e doğru kaymıştı. Bu küçük bir şeydi ama anlamlıydı.

Vampir dönmeden önce kafayı ellerinin arasında yakaladı, muazzam gücüyle sıktı, boyun kemiklerini kırdı ve cesedi bir tarafa fırlattı. Leon elini kopyalara doğru sallayarak onlara bir tür hayat verdi. Cesetlerin her biri, ki bir düzine kadar vardı, Dragomir'le yüzleşmek için döndü.

Afanasiv, Ravenous'un kalbi tamamen yanar yanmaz Leon'a doğru atıldı. Bir yıldırım kırbacıyla bir saniyeden çok daha uzun sürmüştü ama mağaranın oluşma şekline bakılırsa, yıldırımın kendilerine inmesi için çok az şansları vardı. Doğaçlama yaptı ve ateş mızrağını mümkün olduğunca sıcaklığa yakın bir şekilde ısıttı.

Leon bir senfoni yönetir gibi iki kolunu havaya kaldırdı ve hayali ordusunu Karpat avcısının önüne fırlattı. Ona saldırdılar, kötü pençeleri göğsüne ve yüzüne uzanıyor, gözlerini oymaya ve kalbine ulaşmaya çalışıyorlardı.

Dragomir görevine devam etti. Kalbi yakabilirse, tüm kopyalar düşecekti. Kaiser'in kafası sağa doğru uçtu ve sonra geriye düştü, bir zamanlar Karpatyalı bir erkeğin grotesk bir parodisiydi. Kaiser'in manevra yapmak için kafasına ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Başını düzeltmek için yukarı uzandı ve bunu yaparken de antik çağa delice gülümsedi. Başını doğrulttuğu anda kendini havaya fırlattı ve Dragomir'in yüzüne doğru uçarak pençeleriyle gözlerine vurup onu kör etmeye çalıştı.

Dragomir metanetini koruyor, acıyı ve yaralanmayı kabulleniyor, Kaiser'in kemik ve kas zırhını delmek için kendi momentumunu kullanarak yumruğunu vampirin göğsüne indiriyordu. Gözlerinden kan akarken, dümdüz baktı



Parmakları kalbin etrafını sararken vampirin parmaklarının içine girdi ve kalbi çıkarmaya başladı.

Leon arkasından ordusunu böldü ve Dragomir'in peşine birkaç kişi gönderdi.

Kalbi çekmeye başladığında arkasından yaklaştılar. Kaiser, Dragomir'in göğsünü tırmıklayarak ve omzundan parçalar ısırmak için öne eğilerek, boynuna ve onu çağıran nabzına ulaşmaya çalışarak sert bir şekilde savaştı.

Dragomir aniden dönerek Kaiser'i de etrafında dönmeye zorladı, kalbi kadimin göğsündeydi ve ikisini de döndürmek için göğsünü bir pivot olarak kullanıyordu. Saldıran kopyalar Kaiser'in sırtına pençelerini geçirerek etini kemiğine kadar yırttı. Vampir arkadan vurulduğunda acı içinde çığlık attı ve Dragomir kalbini vücudundan söktü. Kalbi havaya fırlattı ve ardından dönen, ateş saçan bir mızrak fırlattı.

Tüm kopyalar ve Kaiser kalbe ulaşmaya çalışmak için havaya sıçradı. Leon mızrağı rotasından çıkarmak için elini salladı ama Afanasiv ilkinin hemen arkasından bir tane daha fırlattı. Dragomir birkaç tane daha fırlattı. Bazıları şimdi düşmekte olan kalbe doğru uçan bedenleri delip geçti. Bir tanesi doğrudan Kaiser'e saplandı. Solmuş organa en yakın olan oydu, ona ulaşmak için geriniyordu. Mızrak sırtından, tam omurgasından girip karnından çıktı ve alevler onu içine aldı.

İlkinin arkasından fırlayan mızrak kalbin tam ortasına isabet etti. Mızrak yere çarptığında küller çoktan toprağa düşmüştü. Kaiser'in cesedi alevler içinde mağaranın zeminine düşerken replikalar gözden kayboldu.

Bir an sessizlik oldu. Leon tekrar sığındığı kayanın arkasından çıktı. Onlara gülümsedi. "İkinizi de görmeyeli uzun zaman oldu."

"Eğer zaman kazanmaya çalışıyorsan Leon, bunu unutabilirsin. Yanımda başkalarını da getirdim. Şu anda senin piyonlarını avlıyorlar." Dragomir, Leon'un yardımına gelmediklerinde bunu zaten bildiğinin farkındaydı. Usta vampir oyalanıyordu ama umudu şafağın söküp eskileri çaresiz bırakmasıydı. Yaşlıydılar ve sabahın erken saatlerinde bile dışarıda kalmaya dayanamayacak kadar çok öldürmüşlerdi, en azından ciddi sonuçlar doğurmadan.

Leon omuz silkti ve rahatça kayaya dokundu. Bir parmak. İki. Gerginmiş gibi vurdu ama Dragomir buna kanmadı. Leon'un ne yapacağını görmek için beklemedi; ilerlemeye başladı. Mağara titredi. Zemin

büküldü. Duvarlardan önce damlayan sonra da sürekli akan kirler akıyordu. Tepede tavan gıcırıyor ve inliyordu. Tavanda dev yarıklar belirirken Dragomir ilerlemeye devam etti.

Akrepler kayanın içinden çıkıp bacaklarına doluştu, zehirli kuyruklarıyla acımasızca sokuyor, baldırlarına ve uyluklarına saplanan darbelerle zehirlerini enjekte ediyorlardı. Yılmadan Leon'a çarptı, yumruğu usta vampirin göğsünün sert duvarına çarptı. Başlarından aşağı büyük kaya parçaları yağdı. Etraflarındaki dağ sanki büyük bir sismik olay meydana geliyormuş gibi titredi ve sarsıldı.

Afanasiv düşerken tavanın ağırlığı altında inledi. Mağaranın ortasında durdu, bacaklarını iki yana açtı, dizlerini hafifçe büktü, iki kolunu kaldırdı, usta vampirin kalbini çıkarmak için savaşıırken tonlarca kayanın Dragomir'in üzerine düşmesini engellemek için ellerini avuçlarının içine aldı.

Leon sakince iki elini de kaldırdı, tırnakları keskin hançerler şeklinde uzuyordu.

Çivileri Dragomir'in boynunun her iki yanına sapladı, derinlere gömdü ve her iki taraftaki atardamarı deldi. Dragomir hiç tereddüt etmedi, Leon çivileri yavaşça çekip çıkardığında bile kadim adamın kanı dışarı fışkırdı. Leon değerli kanı yakalamak için ağzını açtı. Akrep ordusu Dragomir'in kalçalarına doluşurken yutkundu.

*Yap şu işi, Afanasiv tersledi.*

Vampirin kalbini çıkarmak kolay değildi. Kanı asit gibiydi, deriyi yakıp kemiğe nüfuz ediyordu. Sanki her bir organı yanmış gibi hissediyordu. Dragomir kalbi hissedemiyordu, sadece organ olarak algıladığı şeyin etrafına elini kapattığında dayanılmaz bir acı duyuyordu. Tüm hissetme yeteneğini kesti ve çekmeye devam etti.

Leon kanla yıkanıyor, yüzünü Dragomir'in omzuna bir kedi gibi sürtüyor, boynundan ve omzundan göğsüne doğru akan kanı yalıyordu. Kanı ellerine bulaştırıyor ve parmaklarını yalıyordu. Dragomir'in pençesinin göğsünden geri çekildiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. Birkaç akrep Dragomir'in göğsüne ve oradaki kana doğru ilerlediğinde, Leon onları eliyle uzaklaştırdı, böylece akrepler kadim bedenin üzerinden düşüp, sürünerek geldikleri kayanın dibine geri çekildiler.

Dragomir sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, zehir ve kan kaybı ona zarar veriyordu. Leon onu yakaladı ve yere yatırdı, neredeyse kucakladı, kanı yalayıp emerken onu yakınında tuttu, bir ihtiyaç çılgınlığı, coşkulu bir yükseklik. Dragomir göğsünü açtı ve aşağı baktı.

Kalp orada nabız gibi atıyordu, siyah ve solmuştu ama canlıydı. Avucunun içinde sarsıldı, efendisine geri dönmeye hazırdı. Leon yakındaydı ama Dragomir hafifçe kıpırdandı, sanki boynuna ve oradaki iğrenç yaraya bakıyordu.

Leon bir ses çıkardı, bir tür açgözlülük zaferi. Dragomir elini eğdi ve kalbin yere düşüp kendilerinden birkaç metre uzağa yuvarlanmasına izin verdi. Görüşü bulanıklaştı. Acının ortasında, güneşin gökyüzüne tırmandığının farkındaydı. Cildi acıyor, duman çıkarmaya başlıyor ve sonra da su topluyordu. Leon kendi derisinin tüttüğünü ve sadece güneşin varlığından kabarcıklar oluştuğunu fark etmedi bile. Yeraltında olmalarının pek bir önemi yoktu, güneşin varlığı hâlâ hissediliyordu. Yakında türlerinin felci hepsini vuracaktı.

Dragomir yukarıdan bir mızrak gönderdi, ucu kalbin ortasına girecek ve alevler organı saracak şekilde aşağıya doğru döndü. Leon başını kaldırdı, açıkça şok olmuştu. Gülümsedi ve Dragomir'in başını okşadı. "Sen de öldün. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni öldürdüm." İkinci mızrak ona isabet ettiğinde hâlâ gülümsüyordu.

Dragomir ölümcül alevlerden sürünerek uzaklaştı ama fazla uzaklaşmadı. Zayıflık vurdu. Bacaklarını işe yaramaz hissetti. Yuvarlandı ve tavandan kopan parçalara baktı. Afanasiv bir elini dikkatli bir şekilde bıraktı, böylece bir tutma büyü örmeye başlayabilecekti.

Başlarının üzerinde, kayalar iç tavanı yeniden inşa etmeye başladı. Sandu ve Andor hemen mağaranın içine doğru uçtular.

Sandu Dragomir'in yanına çömelmiş, usulca ısıklık çalıyordu. "Berbat durumdasın," diye selam verdi.

"Biliyorum." Söylenecek fazla bir şey yoktu.

Ferro da onlara katıldı ve Dragomir'in kötü yaralara yenik düşmesini engellemek için hepsinin iyileşmesi, kan vermesi ve zehir püskürtmesi gerekti. Sonunda çalışmayı bırakıp günün geri kalanında toprağa girdiklerinde hepsinin derisinde kabarcıklar oluşmuştu.



Dragomir gün batımından hemen önce uyandı. Hayatında hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez her şey acıyordu. Vücudu en ufak bir hareketi bile protesto ediyordu. Kıpırdamadan yattı ve toprağın onu sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmaladığını hissetti. Şifacıya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yaraları ölümcüldü, ama o

şanslıydı. Leon, tüm aptallığına rağmen usta bir vampirdi ve sonsuz yetenekleri vardı. Yüzyıllardır kadim kanın tadına bakmamıştı; Vadim'in Val'in kanını kendisinden daha küçük olanlarla paylaşmadığı açıktı. Kadim kanın ilk lokmasını yuttuğu anda açgözlülüğü her şeyin önüne geçti.

Dragomir bunun usta için en büyük dezavantajlardan biri olduğunu biliyordu.

vampirler. Vadim'de işe yaramayacaktı çünkü Valentin'i yıllarca kullanmış, onu kafese koymuş ve beslemişti. O kan çok eskiydi ve Vadim başkalarında yaratacağı yüksekliğe yenik düşmezdi. Yine de, bir vampiri yenmenin zor bir yoluydu, ölümcül yaralar açmalarına ve rakiplerini kurutmaya çalışmalarına izin veriyordu. Üstündeki toprağı hareket ettirmek için zihnini kullandı. Bir anda gece havasının serinliğini hissetti. Sandu, Andor ve Ferro, Afanasiv ve Dragomir üzerinde çok çalışmış, Nicu ise mağarayı temizlemiş ve iyileştirici toprağın bulunabileceğı en iyi yerleri işaretlemişti. Dragomir, Leon'un sığındığı odada yalnızdı.

Hafifçe hareket etti, vücudu kıpırdadı. Bacakları ateşler içindeydi. Boynu zonkluyordu. Kolu, pençesini Leon'un göğsüne vurduğu pazısına kadar yanmış ve acı veriyordu. Açlıktan ölüyordu. *Açlıktan*. O anda, hayat arkadaşını bulduğu için minnettar oldu. Hayat arkadaşı ona demir atmamış olsaydı, içinde bulunduğu durumda hiçbir insan ondan beslenmek için güvenli olmazdı.

*Dragomir? Rüya görüyorum ve sana ihtiyacım var. Seni bulamıyorum ve şifacı uyanıp sana gitmeme izin vermiyor.*

Sarsıldı. Kalbi neredeyse sıkışacaktı. Karpatlar rüya görmezdi. Yani, kural olarak görmezlerdi. Tarih boyunca birkaçı kâbus gördüğünü bildirmişti ama kimse bu fenomeni ciddiye almamıştı. Şimdi, Vadim'in görüşleri için istediğı kadın, dönüştürüldükten sonra da rüya görmeye devam edebilirdi. Hangisinin daha olağanüstü olduğunu bilmiyordu; kızın rüya görebilmesi mi, yoksa toprağın altındaki uykusunda ona ulaşabilmesi mi?

*Sana muhtaç olduğumu mu hayal ediyorsun? Sana her zaman ihtiyacım olacak, hayat arkadaşım. Sen benim için çok önemlisin.*

Küçük bir sessizlik oldu. Onun küçük kaşlarını çatışını hayal etti. Vücudunun acı seviyesini kontrol etmek yerine kendini gülümserken buldu.

*Bu iyi bir kelime oyunu ama yaralı olduğunuzu ve yaralarınızın ciddi olduğunu biliyorum. Uyanmama izin verirsen, sana bir şifacı gönderebilirim.*

*Şifacı yakında bana doğru yola çıkacak. Onu çağırıyorum. Onun zihninde olmayı seviyordu. Onu düşünme şeklini seviyordu. Onun için endişelenmesini.*

Onunla birlikte olmak istiyordu. Hayır, onunla olması gerekiyordu.

*Neden onu uyandırmak için göndermedin?*

*Bir tuzak kurduk ve ortak yolda ona seslenirsem herkes yaralı olduğumu anlayacak. Bana savaşmak için ihtiyaç var, yem olmak için değil. Ben şifacının kanını aldım ama o benimkini almadı.*

Bir an sessiz kaldı. Adam onun zihnindeydi ve bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

*İki insan arasında benzersiz bir telepatik bağlantı kurmak için bir değişim olmalı. Kadının yorgunluğu onu hırpalıyordu. Onun konuşmaya ya da rüya görmeye devam etmesini istemiyordu.*

*İmgelemlerime engel olamıyorum. Bir tanesinde bir mağaradaydın ve böcekler tarafından saldırıya uğramıştın. Akrepler, sanırım.*

Bacaklarına dokundu, orada olmaması gereken bir ateşle yanıyordu.

*Çok kan kaybetmişsin.*

Parmak uçları boynundaki delinmiş yaraları buldu. Çiğ olduklarını hissetti. Sırtında pençelerin açtığı tırmık izleri acıtıyordu.

*Gözlerin.*

Gözleri çok acıyordu. İki gözü ve sağ şakağı boyunca uzanan yırtığa dokundu.

*Olmaması gerektiği gibi iyileşmiyorsunuz. Toprak ve kadimler seni iyileştirmeye çalıştı ama başaramadılar. Bunu rüyamda gördüm, Dragomir. İmgelerim gerçek. O korkunç vampirin sana yaptığı bir şey olduğunu biliyorum, farkında olmadığın bir şey.*

Dragomir derin bir nefes aldı ve bıraktı. *Sen de öldün. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni öldürdüm*, demişti Leon ona. Söylemişti. Dragomir, güneş doğmadan önce kimsenin onu iyileştiremeyeceğini ya da ona kan veremeyeceğini kastettiğini düşündü. Eskiler dayanabilirdi. Dayanmışlardı. Kardeşliğin üyeleri yanarken bile kendilerini kurtarmak için gerekeni yaparlardı. Leon başka bir şey demek istemişti, tamamen farklı bir şey.

*Tam olarak nerede olduğunu bilmem gerek. Ben Blaze'e ulaşabilirim, o da şifacıya ulaşabilir. Şimdi söyle bana Dragomir.*

*Onlar biliyor. Bir tuzak kurduk. Ona buradan söyle. Ona koordinatları gönderdi.*

Belki ikisi de yanılıyordu ama o öyle düşünmüyordu. Hiç böyle hissetmemişti. Hareket edemiyordu. Hareket etmek istemiyordu. Zihnine uyuşukluk çökmüştü.

Vücudu sanki bir fırın gibiydi. Başını kaldırıp bacaklarına bakabilmek için kendini zorladı. Şişmiş ve kararmışlardı.

*Yola çıktı. Sesi sakinleştiriciydi.*

Serin bir esinti mağaranın içinden geçerek yüzüne ve vücuduna yayıldı. *Bunu nasıl yaptın?*

*Birbirimize benim vizyonum aracılığıyla bağlıyız. Henüz gerçekleşmemiş şeyleri değiştirebilirim. Nerede olduğunuzu biliyorum, zihnimde bir resim var ve ben sadece ona ekleme yaptım.*

Sanki herkes böyle bir şey yapabilirmiş gibi çok sıradan bir şeymiş gibi konuştu. Onun kadını. Beklemeye değer. Yüzyıllardır hiçbir şey olmamasına değdi.

Güneşin battığı ve Karpatlar'a dünyalarını geri verdiği anı tam olarak biliyordu. Sandu, Andor ve Ferro hemen ona katıldılar, onlar uyandığında onun uyanmamış olmasına şaşmışlardı.

"Nicu ve Afanasiv avlanmak için dışarı çıktılar. Onlar döndüğünde biz de gideceğiz," dedi Andor. "Bu hiç iyi görünmüyor, Dragomir. Bunu daha önce görmemiştim."

"Her zaman her konuda bu kadar tembel olan Leon'un kimsenin yapmadığı bir şeyi bulmasını beklemek hayalcilik olur." Dragomir mizah yapmaya çalıştı. "Şifacı yolda geliyor. Hazır olun. Vadim ayağa kalkar kalkmaz diğerlerini gönderecek. Leon'u ve piyonlarını kaybetmek istemeyecektir."

"Eugen kaçtı, Dragomir. Vadim'e gidecek ve burada olduğumuzu söyleyecek," diye belirtti Andor.

"Eninde sonunda. Ama Leon'u terk ettiğini kabul etmek istemeyecektir. Yakınlarda bir dinlenme yeri bulacaktır. Uçuğunda şafak söküyordu. Vadim'in Leon'a yardım için birkaç kişi daha gönderme ihtimali hâlâ yüksek." Dragomir gözlerini kapadı, bekledi. Emeline'i hissederek. Gary Daratrazanoff onun yanında cisimleşene kadar rüyasında aralarındaki bağlantıyı sürdürdü.

*Kendine iyi bak, diye mırıldandı ve adamın zihninden kayboldu.*

Bir anda kendini yoksun hissetti, zihni otomatik olarak onunkini aradı. Onun olduğu yerde sadece bir boşluk vardı. Kendi türlerinin derin iyileştirici uykusundaydı ve öyle olması gerekiyordu. Sadece orada, onun yanında olmayı, bedeninin onunkine sarılmasını diledi.

"Bunu daha önce gördün mü Gary?" diye sordu.

Eskiler geri çekildi, Sandu hariç hepsi. İhtiyacı olması halinde şifacıya kan verme bahanesiyle gölgelerde bekledi. Gerçekte, ihtiyacı olan

En az diğlerleri kadar besleniyordu ama Vadim'in adamlarının geçmesi ihtimaline karşı Dragomir'i ve şifacıyı korumak için geride kalmıştı.

"Biliyorum, evet."

Ki bu aynı şey değildi. Savaş deneyimi ve Gary'nin kadimlerin ona akıttığı tüm olumsuzlukların yanı sıra, onların iyileştirme deneyimlerine de sahipti. Bedeninden sıyrıldı ve hiç tereddüt etmeden ya da kendini düşünmeden Dragomir'in bedenine girdi.

Zaman aldı. Dışarıda savaşın şiddetlenmesine yetecek kadar zaman. Vadim, Leon ve piyonları ile Vadim'in savaşmalarını emrettikleri arasındaki Karpatlar'ı yakalamaları için üç vampir daha göndermişti. Eskiler onların işini çabucak bitirmiş ve Dragomir'i beslemek için birkaç kez kan getirmişlerdi ama daha çok Gary'nin yorgunluktan yenik düşmesini engellemek için. Sonunda kemiklerin içine işlemiş olan zehirden kurtulduğunu düşünene kadar saatlerce çalıştı. Akrepler defalarca sokmuş, kemiği delmiş ve küçük delikler açmıştı. Bu delikler derindi ve zehir doğrudan içeri girip yayılıyordu.

Kolay olmamıştı ama Gary gidişatı değiştirmeyi ve Dragomir'in vücudunu tüm zehirden arındırmayı başarmıştı. Etraflarını saran kadimlerle birlikte Dragomir ve Gary yerleşkeye dönmüş, Dragomir de Emeline'in yanına yatmak üzere şifa alanına gitmişti. Kimse Gary'nin nerede uyumayı seçtiğini bilmiyordu ve kimse de sorma hatasına düşmedi.

**E**meline evindeki yatağında uyandı. Üzerinde yumuşak, kırmızı bir elbise vardı ve elbisenin her tarafı kırmızı güllerle süslenmişti. Gözlerini açmadan önce hiç acı hissetmediğini fark etti. Hiç acı hissetmiyordu. Nefes aldı ve

Dragomir'in kokusunu ciğerlerine çekti. Her zaman vahşi kokardı. Tehlikeli. Lezzetli. Bu kokuyu her yerde tanıyabilirdi. Her iki elini de doğmamış çocuğunun üzerinde koruyucu bir şekilde kaydırarak gözlerini açmadan gülümsedi.

"Burada benimlesin."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Sesinin derin tınısı teninin üzerinde bir okşayış gibi kayıyordu. "Benim için gözlerini aç." Her zaman yumuşak konuşurdu. Kız onun bu tarzını seviyordu. Yumuşaklığı emredici ama nazikti.

Kirpiklerini kaldırdı, bakışları biraz endişeli bir şekilde onun üzerinde gezindi. Vücudundaki her yarayı biliyordu. Onları imgeleminde görmüştü. Vampirlerle olan savaşı sanki oradaymış gibi yaşamıştı. O dünya, içine doğduğu dünyadan çok uzaktı. Bir sokak çocuğu olarak güçlü olduğunu düşünüyordu ama Karpatlar tamamen farklı bir oyun sahasındaydı. Dragomir olmasaydı oraya gitmeye asla cesaret edemezdi.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Gary bebeği kontrol etti ve durumu iyiymiş. Seni besleyeceğim. Onun da en az senin kadar kana ihtiyacı var."

Kelimeyi duyunca irkildi. *Kan*. Bu görüntü hoşuna gitmemişti ve adamın bu kelimeyi onu bu fikre alıştırmak için kasten kullandığını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve oturduğu yerden kalkarak elbiseye baktı. "Bunu benim için mi yaptın?" Elini ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdi. "Çok güzel. Çok güzel hissettiriyor." Saçlarına dokunmak için uzandı. Kalın bir örgü halinde beline kadar iniyordu. "Her şeyi düşünmüşsün."



"Kanımı almaya alışacaksın, *sívamet*. Sana erotik gelecek."

Midesi yavaşça takla attı ve derinlerde bir yerde bir çığlık başladı. Dragomir'le ilgili her şey ona erotik geliyordu. Yara izleri, gözlerinde neredeyse onları aldırma üzere olduğunu gösteren keskin çizgi. Şelale gibi dökülen uzun, tuzlu ve biberli saçları en az kendi saçları kadar yumuşaktı. Göğsündeki ve sırtındaki dövmeleler kasların arasında süzülüyordu.

Cesaretini topladı. "Bana ne yapacağımı söyle." Bunu yapabileceğinden emin değildi ama onun ve kızı için deneyecekti.

Onu bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sana yardım edeceğim."

"Maksim Blaze'e yardım ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Benim de umurumda değil. Kendi kurallarımızı koyarız. Nasıl rahat ediyorsak öyle yaparız. Bana gel, *hän ku kuulua sívamet*." Onu nazikçe kucağına çekti.

Tüm hayallerinde, hatta en çılgın hayallerinde bile, bir erkeğin kucağında oturmaktan hoşlanacağını hiç düşünmemişti. Çocukken bile kimsenin kucağına oturduğunu hatırlamıyordu ama Dragomir ona kendini güvende hissettirmişti.

Burnunun yan tarafını boynundan aşağı doğru çekti, uzun ve yavaş bir hareketle teni tene değdirdi. Nedense, bu küçük hareket midesinin çukurunda gerginlik yarattı ve cinsel organında uçuşmalar başladı. Dilinin ucuyla dudaklarını nemlendirdi. Dudakları burnuyla aynı yolu izledi; kulak memesinden başlayıp boynundaki nabız atışına kadar devam eden uzun, yavaş bir okşayış. Kalbi beklentiyle daha hızlı atıyordu.

Her ne kadar adamın yaptıklarından korkmak istese de, bu erotik bir şeydi. Ona sarılma şekli. Ağzının teninde gezinmesi. Dilinin nabzının üzerinde kayması. Oyalanması. Dişleri çok nazikçe ileri geri sıyrılıyordu. Zar zor. Bu hareketten başka hiçbir şeye odaklanamayana kadar ileri geri. Hissediyordu. Midesi bir kez daha yavaşça yuvarlandı. Cinsel organı sıkıştı. Göğüsleri tepki verdi, göğüs uçları elbisenin altında sertleşti.

Beklentiyle gözlerini kapattı. Bekledi. Adamın elleri elbisesinin üzerinden geçip arkaya doğru kayd ve sonra elbisenin göğüslerinin üzerinde kaydığını hissetti. Serin hava tenine çarptı. Aşağıya baktı ve göğüslerinin açıkta kaldığını gördü, elbise yumuşak tümseklerin altında, belinin etrafında toplanıyordu. Bu sırada dişleri alay etmeye, çekiştirmeye, ısırma devam ediyordu. Her bir ısırık, sıvı ateşin doğrudan seksine doğru ok gibi fırlamasına neden oluyordu.

Nefesi kesik kesik geliyordu. Her nefes alışında göğüsleri kalkıp iniyordu. Bir eliyle çenesini, diğeriyle sol göğsünü kavradı. Avucunun yumuşak etini kavrayışının verdiği his enfesti. Başparmağı göğüs ucunun üzerinde ileri geri gezinirken, teninde görünmez kıvılcımlar sıçradı. Kendini kemiksiz hissediyor, vücudu onunkinin içinde eriyordu.

Boynundan boğazına doğru hem açık ağızlı hem de kapalı öpücükler bıraktı. Dişleri kadının vücudunu diken üstünde tutarak ısıırıyor ve kazıyordu. Ağız boğazından aşağı, göğsünün kıvrımına doğru ilerledi. Bunun bu kadar seksi hissettireceğini tahmin etmemişti. Her sinir ucu canlandı, canlandı ve tamamen ona odaklandı.

Göğsündeki el sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Meme ucunu kabaca çekiştirdi. Kadın hassastı ve küçük bir acı ısırığı onu şok etti. Dişler sağ göğsünün kıvrımının tam tepesine, derinlere battı. Bu bir acıdan, bir ısırıktan çok daha fazlasıydı. Bu, nefesini kesen ve hemen yerini bambaşka bir şeye bırakan bir patlamaydı. Saf zevk. Günahkâr bir zevk. O kadar erotikti ki kendini ona vermekten başka bir şey düşünemiyordu.

Kollarıyla başını kavradı ve saçlarını okşadı. Kanını içmenin ona nasıl hissettirdiğini paylaşmak için zihnini zorlayarak içti. Aleti sert ve doluydu. Onun için titriyordu. Zonkluyordu. Özünün ağzına her güçlü çekilişinde sarsılıyordu. Kadının tadı ona en iyi şaraptan bile daha güzel geliyordu. Onun tadına bağımlıydı. Saplantı haline getirmişti. Vücudu onunki için yanıp tutuşuyordu. Kafasında yapmak istediği kötü şeyler tam oradaydı, onun için kolayca görülebiliyordu.

Emeline her şeyi onunla birlikte denemek istiyordu. Vücudunun verdiği tepkileri paylaştıkça, Emeline'in vücudu daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Elleri onun kıvrımlarını okşadı, kaburgalarını defalarca beline kadar takip etti. Sonra dili göğsünün üzerinde gezinerek iki delikli yarayı kapattı. Eli saçlarında sabitlendi, başını geriye çekti ve ağız onun üzerindeydi, dili içeri kaydı, tadını paylaştı.

Arzusu anında ortaya çıktı. Bunun bir kısmının onun kanına duyduğu arzu olduğunu biliyordu ama aynı zamanda kendinin de arzusuydu. Kan istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bunu düşünmek iğrenç olabilirdi ama açlık oradaydı. Adamın kollarında kırırdandı, elleri ensesinde kilitlendi. Onu tekrar tekrar öptü. Sıcak, lezzetli öpücükler. Seksi. Vahşi. Biraz kontrolden çıkmış. Onunla birlikte kontrolden çıkmak istiyordu. Onu bu şekilde istiyordu -düşünemeyeceği kadar içine girmişti- çünkü kendisi de onun için bu şekildeydi.

Artık öpüşmeleri yöneten oydu, ağzı onunkinin üzerinde geziniyor, dili onunkiyle dans ediyordu. Elleri gömleğini itiyor, gitmiş olmasını diliyordu ve gitmişti. Aynen öyle. Avuçlarının altında çıplak bir ten vardı. Adamın çenesini öptü, o gölgeli kılları hissetti. Bu, kalçalarının karıncalanmasına neden oldu. Adamın kafasında o görüntüyü görmüştü, ağzı bacaklarının arasındaydı, o kıllar sinir uçlarını daha da uçuruyordu. Bunu istiyordu. Ondan her şeyi istiyordu.

Dişleriyle çenesini ısırdı, boğazından aşağı doğru sıyırdı. Nabzının üzerinde bir an durdu, ağzında hissetti. Cevap veren atışı seksinde hissetti. Şimdi onun için damlıyordu. Boş hissediyordu. Onun kendisini doldurmasına ihtiyaç duyuyordu. Onu tamamlamasına. Adamın göğsündeki keskin yırtıkları öptü. Göğsünün ağır kaslarını ısırdı.

Adamın siki artık kudurmuştu ve kadın bunu hissetmek istiyordu. Dönüp onun üzerine oturdu, ipek elbisesi beline kadar sıyrılmıştı. Külot giymemişti ve ağzını adamın göğsüne bastırmak için öne doğru eğilirken çıplak poposu adamın kalçaları boyunca kayıyordu. Dişlerinin uzaması onu biraz şoke etti ama çağrı çok güçlüydü.

*Bana ne yapacağımı söyle. Şu anda sana ihtiyacım var.*

Eli başını okşamak için yukarı kalktı. *İçgüdülerin çok iyi. Seni yukarı kaldıracam. Benim için çok hazırsın.*

Öyleydi. Aldığı her nefeste onu istiyordu. Onun kanını istiyordu. Aklını istiyordu. Onun vücudunu istiyordu. *Benimkini.* Kendini ona verdi. Kelimeleri söylemişti. Kalbini ve ruhunu. Vücudunu. Onun her santimetrekaresini sahipleniyordu.

Göğsünün ağır kası boyunca, tam nabzın attığı yerin üzerinde yaladı. O çağıran sesi çok net duydu. Güçlü. Rahatlatıcı.

Tahrik edici. Elleri kalçalarına gitti ve onu kaldırdı, onu tuttu, böylece horozu talep etmek için girişini dürttü. İkinci kez yaladı, açlık onu dövüyordu. Onun kanına ihtiyacı var mıydı? Onun vahşi tadını *arzuluyordu*. Onun tadının neye benzediğini tam olarak hatırlıyordu.

Dragomir'in parmakları kadının kalçalarını ısırdı ama kendini adamın sikine bırakan Emeline oldu. Kendini durduramayarak sertçe aşağıya indi. Adam onu doldururken, sıkı kaslarını iterken, kadınsı kılıfını gererken ve yakarken nefesi ciğerlerini terk etti. Acı ve zevk birbirine karışırken nefes nefese kalarak başını geriye attı.

*Çok daha fazlası var.*

Şeytan onu baştan çıkarıyordu. Adamın sesi, kalın sikinin etrafındaki seksinin sert bir şekilde kenetlenmesini tetikledi. Sadece bu küçük hareket bile sikini sıvı sıcaklığıyla yıkadı. Onun zevkini, kılıfının onu nasıl sardığını, kavurucu bir ipek gibi kavradığını hissetti. Hareket etmesi gerektiğinde onu hareketsiz tuttu.

*Vücudunun bana, bedenime alışmasına izin ver. Başka şeylere konsantre ol.*

Yine, sesi bir spazmı tetikledi, vücudu onunkini sıkıca kavradı, hareketsiz kalmak istediğinde onu daha derine sürükledi. Hareket etme ihtiyacıyla neredeyse hıçkıracaktı ama bir eli başını tutarak onu göğsüne doğru itti.

O kalp atışı bir işaret gibi oradaydı, onu çağırıyordu. Bir çağrı. Karşı koyamadı. Öne doğru eğildi, kalçalarını adamın sikinin üzerinde sallarken dişlerini adamın göğsüne geçirdi, tam da o sabit kalp atışının üzerine. Adamın tadı ağzında patladı. Çok mükemmeldi. Bağımlılık yapıyordu.

*Hepsi senin için, sívamet.*

Zihnindeki bu fısıltı, sikinin vücudunu girmesi kadar samimiydi. Hiç bu kadar zevk almamıştı. Bir acı da vardı, bir yanma, ama bu tutkusunun artmasına katkıda bulundu. Onun karanlık aşkıyla, keskin ve korkunç şehvetinin yasak bir afrodizyak gibi birbirine karıştığını hissetti. Bu onun kanıydı. Bu onun tadıydı. Karanlık ve yasak. Vücuduna yaptığı şey kötü ve günahkâr hissettiriyordu. Ona asılıyor, elleri onu istediği, ihtiyaç duyduğu şekilde hareket etmeye zorluyordu. Göğüsleri adamın göğsüne çarpıyor, meme uçları kalçalarının her hareketinde adamın kaslarına sürtünüyordu.

Beslenmeyi ya da hareket etmeyi durduramıyordu. Onu yere bastırdı, aşağı yukarı inip çıkarken sıkı daireler çizdi, sanki vahşi bir atmış gibi ona bindi. Kendini bu duygunun, ihtiyacın ve açlığın içinde kaybetti. Bu duygu çok güzeldi. Korkunçtu. Muhteşemdi. Asla doyamayacaktı. Eli göğsüyle ağzı arasına kaydı. Sessiz bir emir. Bir an için ona karşı koymayı düşündü ama adamın aleti şişmiş, kılıfının sıkı kaslarını germiş ve yakmıştı. Dilini içgüdüsel olarak göğsündeki küçük deliklerin üzerinde kaydırarak onun kontrolü ele almasına izin verdi.

Hemen başını geriye attı, aşağıya doğru sürtündü, onun üzerinde yükseldi ve battı. Bunun da bitmesini istemiyordu. Orada onunla birlikte yaşamak, aynı teni paylaşmak, gece gökyüzünde akan elmas bir kuyruklu yıldız gibi içinden zevk dökülmesini istiyordu. Saf ve mükemmel.

*O kadar güzelsin ki beni ağlatıyorsun. Aklına gerçeği fısıldadı. Çok samimiydi. Onun kendisini gördüğünü biliyordu. Her günahını. Her fantezisini. Olduğu her şeyi. Onun bilmesini istiyordu çünkü ona çok şey vermişti. Başkaları onu bir Malinov'un çocuğunu taşıdığı için kapı dışarı edebilecekken o ona inanmıştı. Bunu imkânsız hale getirmişti. Bir vampirin hayat arkadaşı olduğunu iddia ettiğinde kendini geri dönülmez bir şekilde ona bağlamıştı. Gerçeği bilmediğim için çok utanıyorum. Senin gibi birinin benim gibi birine aşık olabileceğine inanamadım.*

Buna inanması hâlâ zaman alacaktı. Aynı anda hem savunmasız hem de dehşete düşmüş hissediyordu. Ona bir mucize verilmişti. Ona öyle şeyler verilmemişti. Onun gibi insanlar karınlarını doyurup başlarını sokacak bir çatıları olduğu için şanslıydı. Şimdi Dragomir'e sahti ama her an ondan koparılabileceğini hissediyordu.

*Güzel olan ben değilim, Emeline. Sensin. Sana bakıyorum ve zar zor nefes alabiliyorum.* Sonra hareket etti, onu kanepeye yatırdı, böylece minderlere uzandı ve onun üzerindeydi, bacakları kalçalarının her iki yanında, onun için geniş yayıldı. Kadının içinde hareket ederken son derece nazikti, tekrar tekrar derinlere iniyor, ikisini de daha yavaş bir yanmaya geri döndürüyordu.

*Daha fazlasına ihtiyacım var.* Onun ağırlığı altında kendini çaresiz hissediyordu. Avuçlarını adamın sırtından kalçalarına doğru indirdi, daha hızlı ve daha sert hareket etmesi için parmaklarını içine soktu. Bacaklarını onun etrafında kaydırды, ayak bileklerini kancalayarak onu daha da derine çekti.

Ona gülümsedi. *Yavaşlık iyidir. Bunu seveceksin.*

Çok yaklaşmıştı. Bu güç onun içinde toplanıyordu. Çok sıkı. Gerilim, çılgılık atmak ve daha fazlası için onu pençelemek isteyene kadar kıvrıldı ve kıvrıldı. Yine de ona bakıyordu, yüzüne, o kadar yaralı, o kadar güzel, o kadar onun yüzüne. Bu kadar çok şey hissedebileceğini bilmiyordu. Duygularının gücü onu sarstı.

Onu korkuttum. Hayır, dehşete düşürdü.

Emeline her zaman kendine güvenirdi. Başkalarına kolay kolay güvenmezdi. Hayatında sadece Blaze ve babası vardı. Başka kimse yoktu. Şimdi, dünyası bu tek adama daralmıştı. Onu çok az tanıyordu.

Ağzı gözlerine öpücükler kondurdu. Elmacık kemiği boyunca ağzının köşesine doğru daha fazla öpücük izledi. Dili alt dudağında gezindi, dikiş yeriyle oynadı ve kız dudaklarını onun için ayırdığında onu tekrar öptü. Tekrar ve tekrar.

*Beni tanıyorsun, Emeline. Beni bir kadının bir erkeği tanıyabileceğinden daha iyi tanıyorsun. Sana her şeyi veriyorum. Aklıma baktığında, kötüyle birlikte iyiyi de göreceğine inanıyorum.*

Kadın düşünemez hale gelene kadar onu öpmeye devam etti. Ateş onu yakıyordu. Adamın vücudu hâlâ kadının içindeydi. Adam onun üzerine uzanmış, kalçalarını onunkilere yaslamış, ağzı kadının duyularını alt üst etmiş, siki çelik bir piston gibi sabit durmuş, kadın her nefesini, kalbinin her atışını şaftında hissedene kadar onun sıkı kaslarını germiştir.

*Bu bakış senin yüzüne ait değil. Korkmana gerek yok, Emeline. Emin ellerdesiniz.*

Zihninde bu kadar içten konuşurken, kalçaları yavaşça geri çekildi. Nefes nefese kaldı ve onu kendine yakın tutmaya çalıştı. Adam ileri atıldı, onu doldurdu, nefesini aldı, zihninin kenarlarını bulanıklaştırdı. Yavaşça diz çöktü, siki içinde kaymaya başladı, böylece kasları onun etrafında sertçe kenetlendi. Sürtünme inanılmazdı, net düşünme yeteneğini elinden alıyordu. Sadece hissedebiliyordu. Sadece daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Adam haklıydı, vücudu emin ellerdeydi. Onu endişelendiren şey vücudunun onunkinin eline geçmesi değildi. Ona bedenini verebilirdi ve istediği kadar da verecekti. Bu zevk çok yoğundu, hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Tehlikede olan kalbiydi.

*Kalbin çok güzel, Emeline. Ben onun bekçisiyim. Sana kendiminkini verdim ve ona en iyi şekilde bakacağına güveniyorum. Benim için hayatın kendisinden daha önemli olan bir kadın için daha azını yapabileceğimi mi sanıyorsun?*

İşte oradaydı. Adamın zihnini görebiliyor, onu o anda bir kitabı okuyabildiği kadar kolay okuyabiliyordu. Adam söylediklerinde ciddiydi. Kalbi güvendeydi. Şimdi tek yapması gereken ona layık olduğuna kendini inandırmaktı ve çocukluğundan beri değersiz olduğu kafasına kazınmışken, işin zor kısmı da bu olacaktı.

*Hisset Emeline, düşünme.*

Kalçaları tekrar hareket etti ve bir ateş dalgası vücudundan geçerek onu soluk soluğa bıraktı. Adam hareket ettiğinde düşünmek imkânsızdı ve kadın kendini o ana bırakarak adamın onu başka bir âleme sürüklemesine izin verdi.

Ateş yaktı. Alevler damarlarına yayıldı, vücudunun her yerine hücum etti. Kalçalarını sert bir şekilde kavradı ve daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Tam da arzuladığı şeydi. İhtiyaç duyduğu. Açlığını çektiği. İçindeki o korkunç sarmal gittikçe daha da sıkılaştı. Yüzü şehvetli bir şehvet maskesiydi.

İçindeki gerilim, onun altında çırpınana, kalçaları onun her hamlesini karşılamak için yükselene kadar arttıkça arttı. Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Vücudundaki her hücre canlıydı ve ona, vücutlarının bir araya geliş şekline odaklanmıştı ve bu sarmal gerilim onu dehşete düşürüyordu. Durması gerekiyordu.

Emeline çok güzeldi. Son derece güzel. Dragomir onun gözlerinin içine baktı.

Gözler. Sersemlemiş. Uzun kirpikleri titriyor, göğüsleri titriyor, sikinin her sert darbesinde karın kasları dalgalanıyordu. Yüz hatlarını yumuşak bir gül rengine boyayan o çiğ şehvet. Dudakları koyu kırmızı. Nefesini verdi ve ciğerlerinin o nefesi alışını izledi. Bu küçük hareket, içinden daha fazla ısı fışkırtmasına neden oldu. Aleti kabardı. Kızın gözleri büyüdükçe şimşekler çakıyor, şok edici bir zevk kırbacısıyla vücudunu cızırdatıyordu.

Dudakları onun adıyla ayrıldı ve bir darbe daha aldı. Kalçalarının her hareketi, kaslarının adamın shaftının etrafında dalgalanması, kavurucu bir sıcaklıkla sertçe kavranması, bir araya geldiklerinde oluşan sürtünme. Nefesi kesik kesik geliyordu; bakışlarının güzelliğinde panik vardı. Uçurumun kenarına çok yaklaşmıştı ama aşağı inmiyor, ona, tutkularına ve kaçınılmaz kontrol kaybına teslim olmuyordu.

Vücudunun her hareketi daha fazla şimşek çakmasına neden oluyordu. *Şimdi, sıvamet. Bırak ve kendini bana ver. Teslim ol, Emeline. Seni yakalamadan düşmene asla izin vermeyeceğim.*

Adam açısını değiştirip o tatlı nokta boyunca sert, ağır vuruşlarla ilerlerken çaresiz bakışları onunkilere yapıştı. Gözleri irileşti. Kadın nefesini dışarı verdi ve adam onun adını soludu. Yumuşak. Saygılı. Fısıltıyla söylenen bu isim çok güzeldi. *Dragomir*. Onun nefesinde. Onun ciğerlerinde. Onları birbirine bağlayan. Aralarındaki tüm ipler, ruhtan ruha, zihinden zihne, bedenden bedene ve şimdi de nefesten nefese.

Kesik kesik nefeslerinin müziği bir kreşendo gibi yükseldi. Vücudu bir mengene gibi adamın vücuduna kenetlenmiş, onu kavurucu bir ateşle sarmıştı. O kadar sıkıydı ki onu boğuyordu. Kendi nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıkıyor, kadının melodisine sert bir şekilde eşlik ediyordu. İçinde karanlık bir gücün toplandığını hissetti, zevk o kadar yoğun ki acının sınırındaydı. Toplanıyor, hareket ediyor, acele ediyordu. Sıcak, patlayıcı bir boşalma. Tüm bunlar olurken kadının sıkı kasları kenetlendi, kavradı ve okşadı. Bu bir tür tatlı ama acımasız uyumdu, karanlık ve yasak, mükemmel ve korkunç. Hiç bitmesini istemiyordu.

Emeline, Dragomir'in kollarına, her yerde varmış gibi görünen o sert, belirgin kaslara sarıldı. Vücudunda zerre kadar yağ yoktu. O bir

ve o ... mükemmeldi. Yaptığı ya da söylediği her şey mükemmeldi. Kız onun üzerine atlamıştı. O kadar kontrolden çıkmıştı ki. Ona dokunmadan duramamıştı. Taleplerde bulunmayı bırakamamıştı. Onu neredeyse zorlamıştı.

Dragomir kahkahayı patlattı. Dragomir onun bedenini kendi bedeniyle örttü ve iki eliyle yüzünü çerçevelerken ağırlığını onun almasına izin verdi. Adam ağırdı ve kadın nefesini tam olarak alamıyordu ama umurunda değildi. Onun üzerinde yatmasını seviyordu. Tepkisine engel olamıyordu. Yüzünü böylesine zarif bir nezaketle tutan elleri, gerçekten utancından saklanmak istediğinde başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmasına izin veriyordu.

Çok güzeldi. O yüz. Tamamen erkek. Mükemmeldi. Onsuz kaybolmuştu. Bunu biliyordu. Ona kendisini verdiği, onu seçtiği için karşılığında ona ne verebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ilişkilerini eşitlemenin bir yolunu bulmaya kararlıydı.

"Beni *zorladın* mı? Hâlâ aklımdayım, *sívamet*. Yüzün kızarmadan böyle şeyler düşünemezsin. Gecenin ya da gündüzün her anı seni istiyorum. Orada beni zorlayamazsınız. Toplumda bazı kurallar olduğunu unutmamalıyım yoksa seni dışarıdaki ağaçlara, ön verandaya, oyun bahçesine doğru iterdim. Birlikte yürüdüğümüz her yerde."

Ağır sikiinin vücudundan kaymasına izin verdi ve kadın itiraz etmek istedi. Kalbini doldurduğu gibi vücudunu da dolduruyordu. Onsuz kendini boş ve yalnız hissediyordu.

"Asla yalnız değilsin, Emeline. Bir daha asla. Sen benim zihnimdesin, tıpkı benim senin zihninde olduğum gibi. Ne zaman bana ihtiyaç duyarsan, herhangi bir şekilde, sadece bana hafifçe dokunmak, her zaman burada olduğumu bilmek için bile olsa, bunu yapabilecek kapasiteye sahipsin."

"Kan içtim. Hayatımda yaptığım en güzel, en erotik şeydi." İtirafı ağzından kaçtı, en karanlık utancı. Bakışları onunkilerden kaydı çünkü ruhunda ne olduğunu, bu deneyimi nasıl tekrar tekrar yaşamak istediğini kimsenin görmesine izin veremezdi. Arzu oradaydı. Doymak bilmeyen bir açlık.

"Bana bak, *sívamet*."

Sesi o kadar nazikti ki kalbini yerinden oynattı. Bu özel tonu nasıl başarmıştı? Sadece kulaklarına öyle gelmiyordu, sesi tenini okşuyor, vücudunda geziniyor, duyularını harekete geçiriyordu. Onun sesine bayılıyordu. Aletin hâlâ içinde olmasını, onu germesini, yakmasını ve o yoğun ateşi vermesini diledi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."



"Nefes alman gerekiyor ve ben ağırım. Oturacağım ve seni kucağıma alacağım." Bunu söylerken bile ona itiraz etme şansı vermedi. Birleştirdikleri kremanın vücudundan dökülüp kanepeyi mahvetmesinden endişe ediyordu ama adam onu kaldırıp kucağına oturtunca endişesi geçti. Onun kollarında çırılçıplaktı ve zihninde ve kalbinde, vücudunun çıplak olmasından daha açık ve savunmasız hissediyordu.

"şimdi, Emeline, bana bak."

Bu kez nazik sesinde bir emir notası da vardı. Bazen bunu duyduğunda, şimdi olduğu gibi, ne yapacağını görmek için itaatsizlik etmek istiyordu.

Dragomir usulca güldü. "Görüyorum ki kadınıma bana sonsuza dek meydan okuyacak. Merak *etme svamet*, çatışmaları memnuniyetle karşılıyorum."

Sesindeki neşe ve mutluluk notaları ona bakmasına izin verdi. Gülümsemekten kendini alamadı. Onun kanını almış ve bundan zevk almış olması ya da başlangıçta cinsel saldırganının kendisi olması önemli değildi, mutluydu. Onu bu şekilde istiyordu. Yüzündeki çizgiler yumuşamış ve gülmüştü. *Glmşt*. Zar zor gülümsüyordu, sanki ağzı o yukarı doğru kavisi nasıl oluşturacağını bilmiyormuş gibi, ama gülüyordu. Onun mutlu olduğunu hissetmişti. İinin derinliklerinde bunu hissetti ve ona bunu verdiğini biliyordu. Diğer her şey onun için eriyip gitmiş ve bunu kendine sıkıca sarılmıştı.

"Burada yanımda olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı ve yüzünü onun boğazına çevirerek burnunu soktu. İçine ekti. Diliyle teninin tadına baktı. "Hayatım acı ve dehşet içinde geçti. Sen onun sesini aldın. Bana kızımın hayatta kalacağına ve diğerlerinin onu dışlamayacağına dair umut verdin. Dehşete düşmüştüm ve yalnızdım ve sen tüm bunları değiştirdin. Hayatıma güzellik ve umudu geri getirdin. Bunun için teşekkr ederim, Dragomir. Yemin ederim her dakikamı seni mutlu etmek için harcayacağım."

Saçlarını ensesinde topladı ve başı geriye gidip kendini onun altın gözlerine bakarken bulana kadar nazikçe çekiştirdi. "Bana ruhumu geri verdin, Emeline. Bana hayat verdin. Terazı eşitten de öte. Çok daha fazla. Yine de beni mutlu etmen kulağa hoş geliyor, özellikle de kolay bir adam olmadığımın farkında olduğum için."

Omurgasından aşağıya bir endişe dalgası süzüldü. Küçük. Bir uyarı. Bir farkındalık. Kaşlarını attı. Onu daha önce uyarmıştı. Korkutucu görünüyordu. Dışarıda, başkalarının yanında korkutucu davranıyordu ama ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Ne demek istiyorsun?"

Yavaşça onun kucağına oturdu ve kendini isteksizce onun kollarından çekti. Eğer konuşacaklarsa, kıyafet zırhına sahip olmalıydı. Elbisesini bulmak için etrafına bakındı. Çok güzel bir elbiseydi. Dragomir vermişti ona.

"Bunu senin için yaptım."

Kaşları havaya kalktı. Elbise hem malzeme hem de tasarım olarak çok güzeldi. "Nasıl? Bana yapabildiğin diğer her şeyin yanı sıra giysi de üretebildiğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı. "Keşke sana gerçeği söylemek zorunda olmasaydım, çünkü bana her şeyi yapabilirmişim gibi bakman hoşuma gidiyor, ama aslında Emeline, kendin ya da başkası için giysi üretebilirsin. Batan güneşle birlikte yükseldiğinde, temiz olmayı ve gece için hangi kıyafetleri giymek istediğini düşünürsün."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdiğini hissetti. "Ne? Duş yok mu? Seninle duş almayı dört gözle bekliyordum. Bu seksi olabilir."

"Göster bana."

Hırıltılı talep omurgasından aşağı bir ürperti daha gönderdi ama bu seferki çok lezzetliydi. Eğlenceli. Şehvetliydi. Elinden geleni yaptı, birden fazla kez yaşadığı fanteziyi hayal etti. Belki de birkaç kez fazla. Adam onu kaldırıyor, bacakları adamın kalçalarına dolanıyordu. Su ikisinin de üzerinden akıyordu. Kızın ağzı adamın sikiinde. Ağız bacaklarının arasında. Utanç vericiydi ama yine de ona sahip olmadan çok önce düşündüğü şeyleri görmesini istiyordu.

Sahneler kafasında canlanırken, o da onları daha ayrıntılı bir şekilde gördü, Onları *hissetti*, siki sertleşti ve kalınlaştı. Çıplak kalçalarında sıcak nabız atışlarını hissetti. Böyle devam ederlerse, ikisi de diğerine karşı koyamayacaktı. İnsan içine çıkmaya cesaret edemezlerdi. Kadın kasıtlı olarak hareket etti, yavaş ve şehvetli bir masajla vücudunu onun üzerinde kaydırды.

"Duş almanın faydalarını görüyorum," dedi.

"Güzel." Onun kucağından kayarak zemine indi. "İnsanların yaptığı bazı şeylerin çok faydalı olabileceğini görecektir kadar bilge olmana sevindim." Dizlerini yakaladı ve çekti.

Dragomir onun sessiz ısrarına itaat ederek, vücudunun kalçalarının arasına girebilmesi için kalçalarını genişletmesine izin verdi. "Yüzyıllar boyunca, kadınları ayaklarının dibinde yerde diz çökerken oturan birçok erkek gördüm. Bunun hep tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama bunun da bir avantajı olduğunu görebiliyorum."

Ona sırtıttı. "Öğrenmeye istekli olman güzel, Dragomir."

"Çok istekli."

Eliyle sikinin tabanını daire içine aldı ve yavaşça, seksi bir şekilde kaydırıldı. Gözlerini ondan alamıyordu. Hafifçe arkasına yaslanmıştı ve her zaman omuzlarında ve yüzünde taşıdığı gerginlik gitmişti. Yüzündeki yara izleri daha yumuşaktı ve çenesi o kadar güçlü değildi. Bu haliyle ona çok güzel görünmüştü. Tamamen erkekti, aleti belindeydi, o kadar seksiydi ki kalbi çarpıyor ve seksi sertçe sıkılıyordu.

Kendine engel olamadı; cazibesine karşı konulamazdı. Öne doğru eğildi, ellerini dizlerine koydu ve uçan başı yaladı. Vücudundan bir ürperti geçti ve zihnini zevk kapladı. Ona ne yaptığını hissedebilmesi hoşuna gidiyordu. Onun gözlerinde kendini görüyordu. Onu yeryüzündeki en seksi yaratık olarak görüyordu. Onun vücudunu, göğüslerinin sallanışını, meme uçlarının sertliğini seyretmek hoşuna gidiyordu.

Ağzı tarafından yutulan sikinin kayboluşunu dikkatle izledi. Dudaklarının aletinin üzerinde gerilmesine bayılıyordu. Dilinin aletini yalamasını ve başının tepesinin altında dans etmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Ağzının her hareketi, kasıklarında yoğunlaşan kavurucu bir sıcaklığın vücuduna hücum etmesine neden oluyordu.

Onun hissettiği her şeyi hissetti ve vücudu tepki verdi. Ona cenneti yaşıtıyordu. Onun zihnindeki her şeyi alıp yerine kendisini koyabilmesi hoşuna gidiyordu. Sıcaklık ve ateşle. Tutku ve ateşle. Saf bir zevkle. Bu onun daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Bunu ona verebilmeyi seviyordu. Adamın sağlıklı düşünemediği, kalçaları kontrolden çıkmışçasına hareket ederken bile hâlâ nazik olduğu o anı seviyordu.

Ona kendisinden hiç beklemediği bir tür coşku verdiğini biliyordu. Tamamen vermek. Her şeyi onun için. Her şeyi onun için. Zihnindeki görüntüsünü seviyordu, orada damgalanmıştı, yerde diz çökmüştü, elleri dizlerinin üzerindeydi, dudakları sikinin etrafındaydı, gözleri onun üzerindeydi, göğüsleri sallanıyor ve her hareketinde onun vücudunu okşuyordu. Kız zihnine kazanmıştı. Bu resim. O his.

Onun üstündeki fotoğrafı, yüzündeki ifade ve zihnindeki his her zaman için hafızasına kazanmıştı. Bu ana, onun kanını almaya ya da onu içinde hissetmeye bağımlı olduğu kadar bağımlı olduğunu biliyordu. Ona bunu, bu duyguyu, bu görüntüyü vermeyi her zaman arzulayacaktı. Onu hissetti

kabarıyor, daha da ısınıyordu. Sonra Dragomir'e özgü o vahşi lezzeti tattı. Hepsi onun içindi.

İniltisi derindi ve bir eli başının arkasına gitti, onu orada tuttu, ağzı şimdi onun üzerinde nazikti, dili sızan her damlayı yalayıp yutuyordu. Nefes alış veriş düzenlenmiş ve tüm vücudu zevkle titremeye başlamıştı. Ona bunu vermişti. Tatmin çok güzel bir şeydi.

Orada, zeminde durmuş, ona bakıyordu. Adamına. Bu ne zaman olmuştu? Nasıl olmuştu? Onu hiçbir zaman hak etmediğini düşünebilirdi ama sadece zihninde onu görme şeklinden bile onunla her zaman mutlu olacağını biliyordu.

"Bir şey hakkında konuşuyorduk ama ne olduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Dikkatim dağıldı. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil." Topuklarının üzerinde geriye doğru çökerken dilinin dudaklarını yalayışını izledi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Yüzyıllar boyunca pek çok kadın gördüm ama hiçbirisi seninle kıyaslanamazdı."

Harika olan şey, onun zihninde olduğu için, iltifatın samimi olduğunu biliyordu. Gerçekten de onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu. Adam deliydi ama bu onun için sorun değildi. Ona gülümsedi, çünkü onu mutlu ediyordu. Onun hayatını bu kadar kısa sürede nasıl değiştirdiğine inanamıyordu.

"Seni rüyalarımda gördüm, Dragomir. Önce duş gibi gündüz fantezileri, sonra beni kurtarmaya çalışırken öldüğünü hayal etmeye başladığımda dehşete kapıldım. Rüyamda Vadim geliyordu ve sen oturma odamın zemininde yatıyordun, her yerin yara bere içindeydi, çok kan kaybetmiştin ve ben senin öldüğünü sanıyordum."

Bunu düşünmek bile kalbini acıtıyordu. Boğazında yutkunamadığı kocaman bir düğüm vardı. Onun yüzünden öleceği düşüncesi ağır geliyordu.

"Seninle hiç karşılaşmak istemedim ve gece olur olmaz evime girdim, böylece beni kurtarmaya çalışman için hiçbir şans kalmadı - ama yine de yaptın."

"Rüyayı benim senin kapıda yatmamla bitirdin." Uzandı ve eliyle saçlarını yakalayıp hafifçe çekti.

Başını salladı. "Kalbin atmadan yattığın, ciğerlerinde hava kalmadığı ve kanının zemini ıslattığı o anın ötesine geçemedim. Çünkü

benden."

"Devam etmek için kendini zorlasaydın-"

"Hayır." Başını salladı, bu hareketin saçlarının kafa derisini çekmesine neden olmasını umursamadan. "Yapamadım. Seni kurtarmaya çalıştım Dragomir, ama sen bana izin vermedin."

"Bu da iyi bir şey." Başının üstüne bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Rüyaların ilgimi çekiyor. Bana onlardan bahset."

"Her zaman vardı." Kendine engel olamadığı için adamın kalçasını okşadı. Adamın vücudu sıcak ve sertti. Bu onun bedeniydi. Kendini ona vermişti. Her şeyini. Zeminde oturmayı seviyordu, vücudu onun bacaklarının arasındaydı, etrafı onunla çevriliydi. İçinde güven vardı. Ayrıca bu adamın ona ait olduğunu ve ne yaparsa yapsın, ona nasıl dokunursa dokunsun, onunla bir olduğunu fark etmenin baş döndürücü etkisi de vardı.

"Oldukça gençken rüya görmeye başladım. İlk başta gerçekten fark etmedim, ancak bir süre sonra gittiğim bazı yerleri zaten rüyamda gördüğümü fark ettim. Bir kez dikkat etmeye başladığımda, sadece yerler değil, rüyalarımda olup bitenler de günler ya da haftalar sonra gerçekte yaşanıyordu. Bu bir çocuk için dehşet vericiydi. Belki de hayal gücüm bir şeylerin olmasına neden oluyor diye düşündüm. Yalnız, korkmuş ve aç olduğunuzda insanlar acımasız olabiliyor. Misilleme olarak onlar hakkında kötü şeyler düşündüm ve daha sonra bunu rüyamda gördüğümde, sevmediğim insanlara kötü şeyler yaptığım için çok korkardım."

"*Sívamet.*" Yumuşakça mırıldandı. Saçlarındaki eli yatıştırıcı ve nazikti, saçlarının ipeğini okşuyordu.

Merhamete alışık değildi ve gözlerinin arkasından yaşlar akıyordu. Sevinç gözyaşları. O ana kadar bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu. Dragomir onun her şeye bakış açısını değiştirmişti.

"Rüyamda kötü bir şey görürdüm ve eğer gerçekleşmemişse, rüyaya gerçekleşmiş gibi davranırdım. Her gece onu çağırır, küçük ayrıntıları değiştirirdim. Olanları değiştiremeyeceğimi ama değiştirebileceğimi fark ettim. Tepki verme şeklimi değiştirebilirdim. Bu yüzden rüyayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyor ve rüyanın sonucunu değiştirene kadar küçük şeyleri değiştiriyordum. Çoğu zaman rüya gerçeğe dönüşmüyordu ama dönüştüğü zamanlarda hazırdım ve ne yapacağımı çok iyi biliyordum."

"Bana Vadim'in yeraltı şehrine indiğiniz rüyayı anlatın."

Beyninin kapandığını hissetti. O kâbusu bir daha asla yaşamak istemiyordu. Dragomir için bile. Başını iki yana salladı.

Avuç içi kızın yüzünün yan tarafını kavradı, başparmağı kızın yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Önemli olmasaydı sana sormazdım, *sívamet*. Burada seninleyim. Sana ya da kızımıza ulaşamaz. Artık güvendesin. Kendini soyutla ve bana sadece rüyanı anlat. Sanki rüya olarak kalmış gibi anlat."

*Onun için.* Emeline onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu, kendisi için zor olan şeyleri bile. Eğer ondan bunu isterse ya da buna ihtiyaç duyarsa, bunu ona söylerdi. Onu rüyadan uzaklaştırmaya yardım etmeyi kabul etmemişti, bu yüzden onun tam versiyonunu istediğini biliyordu.

"Rüyalar gerçekte yaşanmadan yıllar önce başladı. Rüyalarım her zaman gerçek hayatta gerçekleşmez, tekrarlayanlar bile, bu yüzden neyin gerçek olup olmadığını asla bilemem. Bu rüyanın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden ilk başta emin değildim, ancak rüya çok canlıydı ve her gece rüyamda görüyordum. Bir gün bir ara sokakta öldürülen vampirlerle karşılaştım ve söylediğim herkesin beni hapse atmak istemesine rağmen onların gerçek olduğunu biliyordum."

Ellerine baktı. Titriyorlardı. "Rüya defalarca tekrarlandı. Kızlar şehre götürüldü. Liv her gece Vadim'in kuklaları tarafından canlı canlı yeniyordu. Blaze ve ben bunu durduramadık. Onu zamanında kurtaramadık. Amelia vampirler tarafından kaçırıldı ve kanını emip bir köşede ölüme terk ettiler. Bella ..." Titreyen elini ağzına bastırarak konuşmayı kesti. "Sonunda onu da kız kardeşini yiyen kuklalara yedirdiler. Danny de günlerce vampirler için yiyecek olarak kullanıldı. Blaze ve ben her gece tünellere girip onların gidişatını değiştirmeye çalıştık. İlk başta küçük şeyler yaptık ve hangi araçlara ihtiyacımız olduğunu bulduk. Ne kadar hızlı koşmamız gerektiğini, bir kapıya ulaştığımızda arkasında ne olacağını. Bu rüyayı her gece tekrarladım ve Blaze ile paylaştım."

"Bunu Blaze ile nasıl paylaştın?"

Emeline kaşlarını çattı. Bunu açıklamaya çalışmayı hiç düşünmemişti. "Bunu kolayca yapabilirim. Seninle de yapabilirim. Sanırım birbirimizin zihnine girmemiz de aynı şekilde oluyor."

Dragomir aniden doğruldu, bu hareket kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Gözleri tembel ve durgundan keskin ve talepkâra dönüştü; altın rengi parlak ve sıcaktı, zekâyla parlıyordu. "İnsanların zihnine girebiliyor musun? Herhangi birinin? Bunu din değiştirmeden önce de yapabiliyor muydun?"

Adamın parmağı alt dudağına sürtünene kadar alt dudağını çiğnedi, ısırtığı hafifletti ve ne yaptığının farkına varmasını sağladı. "İnsanların zihinlerine girdiğimi sanmıyorum. Rüya gördüğüm zamanlar. Etrafımdaki herkese ulaşabiliyorum."

"O sırada diğerleriyle, bu yerleşkedeki herkesle bağlantıda olsaydım, rüyanızı hepsiyle paylaşabilir miydiniz?"

"Elbette. Benim açımdan çok büyük bir çaba gerektirmiyor. Tıpkı seninle bağlantı kurmak istediğimde yaptığım gibi elimi uzatıyorum. Blaze uzakta olsaydı daha zor olurdu ama sen ona ya da Maksim'e bağlı olsaydın ve ben de ikinizden biriyle paylaşsaydım, rüyayı ona vermek de kolay olurdu." Sesi güvenle *çınılıyordu* çünkü kendinden emindi.

Başını salladı. "Vadim senin hakkında bunları nereden biliyor? O biliyordu, değil mi?"

Sizi esir aldığında bundan bahsetmiş olmalı."

Başını salladı, gözlerini onun ağzından ayırmadı. Hiçbirine söylememişti, Blaze'e bile. Hiç kimseye. Vadim ondan ne yapmasını isterse istesin, Karpatyalıların ya onu öldürerek bunu yapmasını engelleyeceklerini ya da bunu kendileri için isteyeceklerini düşünerek dehşete kapılmıştı. Kendi kendine defalarca bunun çocukluğundan kalma bir korku olduğunu, kimsenin onu, yani kadını istemediğini, sadece onlar için yapabileceklerini istediğini söylemişti.

"Bana sordu. Cevap vermeyi reddettim."

"Sana işkence ederken ve senden cevap almaya çalışırken bile. Nereden biliyordu?"

"Test için Morrison Psişik Merkezi'ne gittim. Rüyalarımı paylaşabileceğimi yazdım. Çok aptalcaydı. Fuarlardaki medyumlar gibi eğlence amaçlı olduğunu düşünmüştüm. Gerçek bir yeteneğe sahip olup da değilmişim gibi davranmanın komik olacağını düşünmüştüm. Bu hayatımın en kötü hatasıydı ve her şeyi başlattı."

"Hatan için minnettarım. Sen yapmasaydın ben seni bulamazdım."

**T** Gölün suyu cam gibiydi. Emeline daha önce hiç üzerinde, hatta etrafındaki iskelede bile bulunmamıştı. Burayı huzurlu ve muhteşem bulmuştu.

Hayatı boyunca geceye çekilmişti - ta ki o yeraltı şehrine gidip her gölgede canavarların gizlendiğini fark edene kadar. Dragomir'le el ele yürümek ona gecenin huzur ve dinginlik hissini geri vermişti. Dragomir onu kendine yakın tutuyor, parmaklarını onunkilere geçiriyor ve onu doğruca göle götürüyordu.

Ayın karanlık gökyüzünde gümüş renginde görünmesini seviyordu. Yıldızlar sanki gelişigüzel atılmış gibi dağılmıştı ama yine de eşsiz desenler oluşturuyorlardı. Böceklerin ve kurbağaların sesleri buranın güzelliğine güzellik katıyordu. "Tarık'ın inşa etmek için neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum," dedi. "Her şeye sahip. Göl ve orman, ama yine de şehre yakın."

"Ayrıca kolayca savunulabilir. Maksim güneydeki mülkün sahibi ve ben de ona doğusundaki mülkün mümkün olduğunca büyük bir kısmını satın alacağımızı söyledim."

"Bunun için çok paraya ihtiyacınız var," diye uyardı.

"Yüzyıllar boyunca yaşadım. Manastıra girmeden önce bile zenginliğim vardı. Çoğu Karpatlının vardır. Neye ihtiyacınız olduğunu öğrenir ve onu elde edersiniz."

"Bildiğim iyi oldu. Benim bir kuruşum bile yok. Pek sayılmaz. Çalışıyorum, yani bir banka hesabım var. Daha doğrusu tüm bu vampir saçmalıklarından önce çalışıyordum ama gerçek bir servet edinmedim."

Ona baktı, başını kaldırıp gülümseyene kadar bekledi. "Artık onu elde ettin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. İstedğin yere gidebilirsin."

"Göle açılmak istiyorum. Kanoyla ya da kayıkla. Ya da kürekli tekneyle. İkisini de hiç yapmadım ve gölü ve tekneleri gördüğüm anda bu deneyimleri yaşamak istediğimi anladım."



"Sanırım bunu bu gece yapabiliriz. Küçük Carisma nasıl? Seni hasta mı ediyor?" Aniden durdu ve Carisma'nın önünde bir adım atarak onu da durmaya zorladı. İki elini de karnının üzerine koydu.

"Kendini iyi hissediyor," dedi Emeline. Gülümsemekten kendini alamadı. Bebek mutlu ve memnun görünüyordu. Biraz tekmeledi ve gerindi, sanki tereyağı gibi kanatları iç organlarına sürtünüyormuş gibi bir his vardı ama hiç rahatsızlığı yoktu.

*İyi akşamlar, küçük Bayan Carisma. Ben baban, seninle konuşuyorum. Umarım her şey yolundadır. Anneni göle götüreceğim ve onu hasta etmemeni tercih ederim. Bu hissi seveceksin, tıpkı annenin söylediği sallanan sandalye gibi.*

Emeline güldü, ses onu şoke etti. Kaygısızdı. Daha önce hiç kaygısız olmamıştı. Bir sonraki yemeğinin nereden geleceği ya da geceleri başını güvenle nereye koyabileceği konusunda endişelenmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu korkular içine işlemişti ve çalışıp bir daire kiraladıktan sonra bile onunla kalmaya devam etti.

"Onunla konuşmana bayılıyorum."

Fazla erkeksi yüz hatları ve ifadesiz maskesiyle mümkünse biraz utanmış görünüyordu. Sırıtmaktan kendini alamadı. "Çok yakalanmışsın, Dragomir. Sadece sert bir adammışsın gibi davranıyorsun."

Kolunu dirseğinden yakaladı ve rıhtım boyunca, orada bağlı olan küçük kanoya doğru yürümeye başladı. "Beni endişelendiriyorsun Emeline, her şeyimi görmemeyi tercih ediyorsun. Halkım için yaptığım şeylere hiç bakmadın."

"Dünyamızı güvende tutmak için yapmak zorunda kaldığın şeyler mi?" Onun yüzüne hızlı bir bakış fırlattı.

"Yapmayı seçtiğim şeyler. Ben bir yırtıcı olarak doğdum, *sívamet*. Hâlâ bir yırtıcıyım ve bir sonraki hayata da bir yırtıcı olarak gideceğim. Beni başka bir şeyle karıştıramazsınız." Kanoya tam bir denge içinde adım attı ve ona doğru uzandı.

Onu kanonun arkalığının olduğu yere yakın bir uca oturturken tutuşu güçlü ve rahatlatıcıydı. Kano geleneksel anlamda tepeden kavisliydi ama Tarık'ın kanoyu rahatlık için tasarladığı açıktı.

Dragomir'in onunla ilgili her şeyi görmediği konusunda ısrar etmesi onu biraz endişelendiriyordu. Elbette görmüyordu ama en önemli şeyleri görüyordu. O nazik ve cesurdu. Kendini ona adamıştı. Bebeğini tereddüt etmeden kabul etmişti. Tekrar tekrar neye atıfta bulunuyordu?

Kanonun tabanına yerleşti ve onun karşısına yerleşip küreği eline almasını izledi. Güçlü bir çekişle suyun üzerinde hızla szlmeye başladılar. Bu his nefesini kesmişti. Sessizliği ve gölün geniş alanında hareket etme hissini seviyordu. Suyun rengi, ayın parladığı yere ya da derinliğe ve karanlığa bağlı olarak değişiyordu. Kıyıdaki ışıklardan uzaklaştıkça su daha karanlık görünüyordu.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı, bir eli suda gezinirken yıldızlara bakıyordu. "Teşekkür ederim. Bana yaşayacağımı hiç düşünmediğim pek çok deneyim yaşattın. Her biri için minnettarım."

"Sana istediğin şeyleri vermeyi seviyorum, Emeline." Bir başka güçlü vuruş onları kıyı şeridinden daha da uzağa götürdü.

Bakışları adamın yüzüne sıçradı ve sonra göğsünde ve kollarında gezindi. Adam onundu. Tüm o katıksız erkek güzelliği onundu. "Benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Bunu ona söylemekten biraz utanıyordu ama aynı zamanda onun da bilmesini istiyordu. Bu onun için utancını açığa vurmaktan daha önemliydi. Onun için ne ifade ettiğini bilmeyi hak ediyordu.

"Benimleyken kendini güvende hissediyor musun?"

"Bu garip bir soru. Tabii ki senin yanında kendimi güvende hissediyorum." Bu soruyla nereye varmaya çalıştığını merak ederek burnunu kırıştırdı.

"O zaman neden parmak eklemlerin bembeyaz olana kadar kanonun kenarlarını tutuyorsun?"

Ellerine baktı. Adam haklıydı, kenarları sıkıyordu ve parmak eklemleri bembeyazdı. Adamın sesindeki alaycı ton kesinlikle hoşuna gitmişti.

"Bahislerimi koruyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Bizi sudan çıkarıp baş aşağı dndrebileceğimi ve yine de dşmeni engelleyebileceğimi biliyorsun."

Adamın bu kadar kesin bir şekilde sorması hoşuna gitmemişti. "Eminim yapabilirsin ama ben tam da olması gerektiği gibi suyun içinde kalmayı tercih ederim."

"*İnsanların* yle olması gerekir. Onlar umazlar. Biz uarız."

"Bu 'biz' kısmı sadece kanoyu deniyor ve tadını çıkartıyoruz. Uçmak daha sonra gelebilir. Çocukları ejderhalarının üzerinde izledim ve biraz kıskandım, yalan söylemeyeceğim."

"Karpatyalı olmanın güzelliği her ikisini de yapabiliyor olmanız. Seçtiğin herhangi bir formda kendi başına uabilirsin ve bunu gerçekten yapmak istersen bir ejderhayı uurabilirsin."

"İstiyorum." Dizlerini temkinli bir şekilde kaldırdı ve kollarını bacaklarına dolayabilmek ve çenesini dizlerinin üzerine yerleştirebilmek için parmaklarını kanonun kenarından teker teker kaldırdı. "İlk kez ne zaman uçtuğunu hatırlıyor musun?"

Dragomir başını salladı. "Yüzyıllar boyunca anılar soldu. Duygularımı ve renklerimi geri kazandıktan sonra bile çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum. Her vampiri ve nasıl dövuştüklerini, inlerde ve korumalarda tercihlerinin ne olduğunu hatırlayabiliyorum ama annemin yüzünü hatırlayamıyorum."

Sesi ezilmiş gibi geliyordu ama yüz ifadesi değişmemiştir. Onun sık sık üzücü ya da olumsuz bir duyguyu reddettiğini ya da daha büyük olasılıkla tanımadığını fark etti. Orada durmuyordu. Onları hissediyor ama onlarla özdeşleşmiyordu. Emeline bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

"Ailemi pek düşünmüyorum," dedi, ona bir karşılık verme ihtiyacıyla. "Gerçekten bir ailem olmadı. Belki de bu yüzden Carisma'yı elimde tutmak için çok mücadele ettim. Onun acı içinde çığlık attığını duydum ve ondan nefret edemedim. Vadim'in çirkin dünyasında yakalanmış bir masumdu." Çenesini dizlerine sürttü ve sonra başını eğerek suya baktı. "Bunu yapıyor, biliyorsun - masumiyetten nefret ediyor ve ona saldırmak için elinden geleni yapıyor."

Küçük bir sessizlik oldu. Kano iki güçlü kulaç daha atarak onları kıyıya paralel hale getirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim ama haklısın. Onun yaptığı da tam olarak bu."

"Çocukları öldürmeye kararlı, Dragomir. Hepsini. Bir sebepten dolayı onları da hedef aldı. Sadece beni yeraltı şehrine çekeceğini bildiği için de değildi. O çocukların peşinden gitmesinin bir nedeni vardı. Yeteneklerini öğrenmeye çalıştım ama sonra fark ettim ki eğer ben onları tanıyorsam ve Vadim kafamın içindeyse o da onların yeteneklerini biliyordur, bu yüzden sormayı bıraktım. Başkalarını kolay kolay aralarına almazlar ama Blaze, Charlotte ve ben onlara buradaki herkesten daha yakınız. Muhtemelen Tarık'ı da buna dahil etmeliyim. Yine de kimsenin onların neler yapabileceğini bildiğini sanmıyorum."

"Valentin bilirdi. Liv, küçük kız, onun hayat arkadaşı. Onun aklında ne olduğunu bilir."

"Bunu düşünmemiştim. Gittiğini sanmıştım."

"Sizi dönüştürürken yıldırımla ilgili bir sorun vardı. Liv'i korumak için geri döndü."

"Onun hayat arkadaşı olduğunu nasıl bildiğini anlamıyorum. O çok genç. Bunun cinsel olgunlukla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Bu büyük bir rol oynuyor," diye itiraf etti. "Bazen zaman içinde yakın olmak bir erkeğin hayat arkadaşının yakında olduğunu fark etmesini sağlayabilir. Renkleri solar ama onu tamamen terk etmez. Duyguları tamamen kaybolmaz ve cinsel dürtüleri vardır. Bir türlü geçmeyen. Erkeklerle bahşış veren her türlü şeyi duydum. Çoğunun böyle lüksleri yok. Valentin bunu büyük ihtimalle Vadim çocuğu kan almak için ona getirdiğinde keşfetti. Vadim Valentin'i o kadar uzun süre aç bırakmıştı ki, ona bir çocuk verdiğinde Valentin'in onu öldürmeye karşı koyamayacağını düşünmüştü. Valentin'in hayat arkadaşını ona teslim etmesi Vadim'in kötü şansıydı."

"Valentin ne yapacak?"

"Reşit olana kadar ona göz kulak olacak. Başka ne yapabilir ki? Kız sahiplenmek için çok genç, o da bunu asla düşünmez." Dragomir geniş omuzlarını silkti ve kanonun suyun üzerinde kolayca kayması için küreğe daha güçlü vuruşlar yaptı.

Emeline onun için kıyı şeridini koruduğunu fark etti, suyu ve yaptıkları şeyi sevmesine rağmen gergin olduğunu anladı. Dudaklarını yaladı. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum. Hiç öğrenme şansım olmadı. Ben daha çok dansçıydım."

Dragomir'in bakışı bir şok ya da yargılama değildi. Gözleri yumuşamış ve inanılmaz ağzı onu her zaman sarsan o tatlı gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok, *sívamet*. Sen Karpatyalısın. Yüzebilir, uçabilir ya da yıldızlara doğru dans edebilirsin."

Nefesi boğazında düğümlendi. Dans etmeyi *severdi*. Dans ederken kendini kaybediyordu. "Blaze'in babası benim için dans dersleri aldı. Evsizdim, geceleri kızının penceresinde sürünüyordum ve o benim dans derslerimi ödedi.

Düzenli yemek yemekten daha iyiydi, yine de istediğim zaman buzdolabını ve dolapları yağmalamama izin veriyordu."

"Ama sen yapmadın." Küreği kucağına koydu, dikkati tamamen Onu.

Başını iki yana salladı. "O günlerde kolay kolay güvenmezdim. O gerçekten iyi bir adamdım, ama kendimi yıpratmaya cesaret edemedim. İlk başlarda çok gençtim ve sokaklar korkutucuydu. Sonra büyüdüm ve karşıma tamamen farklı engeller çıktı."

"Hâlâ kolay kolay güvenmiyorsun."

"Gerçek olduğuna inanmak zor," diye itiraf etti, eli suyun içinde ve dışında hareket ediyordu, sanki parmaklarıyla yüzeyde dans ediyormuş gibi. Ona bedenini ve kalbini vermişti. Onsuz hayatta kalamayacağından oldukça emindi, ama o haklıydı. Bir parçası onun kalacağına güvenmiyordu. Belki de kalacağına asla güvenemeyecekti.

"Ben kalacağım. Ve eğer gerçekten yıldızlarda dans etmek istiyorsan, bunu da yaparız." "Ne zaman yıldızlarda, bulutlarda ya da denizin üzerinde dans etmek istersen

Pier, ben hazırım," diyerek ona güvence verdi.

Rüzgârda sürüklenen çocuk sesleri Emeline'i gülümsetti. Çocukları henüz görmemişti ve onları özlemişti. Başını sese doğru çevirdi. Tekne, Dragomir'in gücüyle kürekler suyu yararken suyun üzerinde süzülüyordu. Danny'yi sırtında Lourdes'le birlikte seçti. Bella yanlarından koşarak ona sıranın kendisinde olduğunu söyledi. Sahne ona tanıdık geliyordu. Danny her zaman en küçükleri gezdirirdi. Bu iki küçüğün en sevdiği eğlenceydi.

Liv'in elinde bir kitap vardı ve Amelia'yla birlikte yürüyor, alçak sesle konuşuyordu; ses hafif esintiyle taşıyor ama kelimeler kayboluyordu. Kız kardeşiyle konuşurken hareketliydi, ara sıra bir noktaya değinmek için duruyordu. Liv'in vahşi hareketleri kitabı gölün karşı kıyısına fırlatmakla tehdit edince Amelia kitabı ondan aldı.

Amelia yeri gösterdi ve Liv yere çömelip bir süre aradı. Bir taş aldı ve onu gölün yüzeyinde sektirerek gönderdi. Amelia da onu takip etti. İki kız da güldü.

"Onları böyle görmeye bayılıyorum," dedi Emeline. "Kız kardeşler birlikte çok güzeller. Birden fazla çocuk istiyor musun Dragomir?" Avucunu koruyucu bir şekilde bebeğin yuvalandığı ve güvende olduğu yere sürttü.

Adam kaşlarını çattı ve kadının kalbi göğsünde sıkıştı. "Ne kadar istersen." Bakışları göl yerine çocukların üzerinde kaldı.

Dik oturdu, eli koruyucu bir şekilde bebeğin üzerine gitti. "Dragomir? Çocuk istemiyor musun? Çünkü istemiyorsan ..." Sustu. Bir bebeği olacaktı. Eğer çocuk istemiyorsa bu büyük bir sorundu. Çok büyük.

"Tabii ki çocuk istiyorum. Bunu bana neden soruyorsun?" Küreği suya daldırdı ve cam gibi yüzeyin üzerinde süzölmeye başladılar.

Adam kaşlarını çatmıştı ve kız paniklemişti. Bu da kendini nasıl hissettiğinin bir başka kanıtıydı. Değersiz. Onun için yeterince iyi değildi. Birisi için

onu gerçekten sevdiğini ya da onunla bir hayat istediğini söyledi. Eğer buna dikkat etmezse sorun o olacaktı. Hangi erkek her an onu terk edeceğinden korkan bir kadından hoşlanırdı ki?

"Emeline." Adını yumuşakça söyledi ve bakışları onunkilere sıçradı. Gözleri sevdiği o erimiş altın rengine bürünmüştü, sanki erimiş ve sıcaktı. "Seni her şekilde istiyorum. Çocuk. Çocuk yok. Sen her zaman benim dünyam olacaksın. Başkası yok ve asla olmayacak. Hayat arkadaşı kavramını anlamakta zorlandığını biliyorum ama eninde sonunda anlayacaksın. Sana endişelenmeyi bırakmanı söyledim, ama bunun yardımcı olmayacağını görebiliyorum."

"Deneyeceğim, Dragomir," diye söz verdi. "Sadece bir an için çocuk istemediğini düşünmüştüm ama istiyorum. Her şeyi istiyorum. Aile, ev, benim ona taptığım kadar bana tapan bir adam." Başını eğdi, bakışları suya gitti, o delici bakışla yüzleşmek dışında herhangi bir yere. "Senin de aynı şeyi istemeni istiyorum. Özellikle de çocukların."

"Ben de aynı şeyi istiyorum," diye güvence verdi. "Ne kadar çok kızımız olursa, Karpat halkına o kadar çok hayat arkadaşı vermiş oluruz."

Başını arkaya yasladı ve suyun yumuşak salınımının onu sakinleştirmesine izin verdi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sahip olduğumuz bir çocuğun Karpat ırkının erkeklerinden birini nasıl kurtarabileceğini. Bütün o kadınlar ..." Gözlerini kapattı ve gördüğü manzarayı aklından çıkarmak istercesine başını salladı.

"O kadınlar mı?" diye sordu.

"Vadim'in yeraltı şehrinde. Onlar medyumdu. Bana öyle olduklarını ama amaçları için yeterince güçlü olmadıklarını söyledi. Cesetler üst üste yığılmıştı ve yarı olmuş bebekler görebiliyordum, bazıları tamamen oluşmuştu, hepsi ölmüştü. O kadınlar öldüğünde, hayat arkadaşlarıydılar, değil mi? Bekleyen avcılardan bazılarının hayat arkadaşları."

"Büyük ihtimalle. Kayıp derinden hissedildi. Ruhlar yeniden doğacak ama avcılar o kadar uzun süre dayanabileceklerini bilmenin bir yolu yok. Bu Vadim'in planının bir parçasıydı. Eğer hayat arkadaşlarını alıp yok ederse, daha fazla avcı dönüşecek ve daha büyük bir ordu kurmasına yardım edecek."

"Yeniden doğacaklarını bilirlerse ..."

"Ne zaman yeniden doğacaklarını bilmenin bir yolu yok. Hangi yüzyılda. Nerede? Dünya büyük bir yer ve bu avcılardan bazıları yüzyıllardır tutunmaya çalışıyor. Onurdan başka tutunacak bir şey kalmadığında, bu çok zor olabilir."

Onun yüzünü inceledi. Adam intihar etmişti. Sert erkek yüz hatlarından belli oluyordu. Dragomir'e kelimenin geleneksel anlamıyla asla yakışıklı denemezdi; yüz hatları fazla köşeli ve erkeksiydi. Neredeyse acımasızdı.

Ama güzel ve şehvetliydi. Yüzündeki ve vücudundaki yara izleri çekiciliğini artırıyor. Tehlikeli görünüyordu. Bir odaya girdiğinde dikkatleri üzerine çekeceğini ve çoğu insanı korkutacağını biliyordu. Belki de hepsini.

"Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadan nefret ediyorum."

"Bu bekleyişin her anına değersin." Sesinde samimiyet çınılıyordu.

Başını çocukların oynadığı kıyıya doğru çevirdi.

"Kurbağaları dinleyin. Ne kadar çoklar. Sanki bir kurbağa konseri için toplanıyorlar."

"Gürültücü küçük şeyler," diye gözlemledi. "Sizi yıldızlarda dansa götüreceksem, daha iyi bir müziğe ihtiyacımız var."

Yıldızlarda dans etmenin sesi hoşuna gitmişti. İlk kez kendini tamamen rahatlamaya bıraktı. Başını yukarı kaldırdı ve tepesine dağılmış takımyıldızları inceledi. Gökyüzü çok güzel görünüyordu, o kadar karanlıktı ki neredeyse maviydi, yıldızlar ve ay parçası bu fonda sıcak ve parlıyordu. Sürüklenen birkaç bulut vardı ama tehditkâr olmaktan ziyade davetkâr görünüyorlardı.

Daha çocukça kahkahalar dikkatini çekti ve başını çevirdiğinde Walton'ların Danny'nin yanında durup en küçük iki çocukla konuştuklarını gördü. Mary Walton kucağında bir şey taşıyordu. Kocasını Donald ise omzuna büyük bir silah asmıştı. O kadar hızlı doğruldu ki neredeyse suya düşüyordu.

"Bu da ne böyle?" Danny ile gülüşen ve konuşan çifte baktı. "Dragomir, silah taşıyorlar. İkisinin de. Çok tatlı bir çift. Kayıkhane de yaşıyorlar. Hiç gitmedim ama çocuklar çok güzel ve ev gibi olduğunu söylüyorlar. Mary neden silah taşısın ki? Ya da Donald, bu konuda. Kendilerine zarar verebilirler."

"Anladığım kadarıyla onları nasıl kullanacaklarını biliyorlar. İkisi de bu konuda çok yetenekli."

"Sanırım çocukları koruyorlar. Bella ve Lourdes'in bunu görmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Ve zavallı Liv. Daha on yaşında ve Vadim'in o korkunç yaratıkları onu parçalıyor, canlı canlı yiyor. Valentin olmasaydı, oradan asla çıkamazdı. Onu ne ben kurtarabilirdim ne de Blaze. Valentin yaptı."

Kurbağaların sesi arttı ve onlarla birlikte cırcır böcekleri de ötmeye başladı. Kendini hafifçe gülerken buldu. Vadim'in yeraltı şehrini ve orada erkeklere, kadınlara ve çocuklara yaptığı zulmü düşünürken, herhangi bir şeyin onu güldürebileceğine neredeyse inanamıyordu. Kurbağalar ve cırcır böcekleri geceye büyümlü bir gerçeklik katıyordu.

"Onları dinleyin. Her an bir şarkı patlatmalarını bekliyorum."

"Şarkı söylüyorlar," dedi. "Benimle dans *et, sívamet*. Seni bir valsde yönlendirmek için zihninden yeterince bilgi topladığıma inanıyorum." Küreği indirdi ve kano suyun üzerinde kendi kendine kayarak Waltons'ların kayıkhanesine en yakın rıhtıma ve çocuklardan uzağa gitti. Burası daha karanlık ve daha tenhaydı.

Kolayca dengesini sağlayarak ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kadın tereddüt etti. Hâlâ kanodaydılar ve yanlış bir hareket yaparsa ikisi de suya düşebilirdi. Adam haklı olabilirdi, kız yüzebilirdi ama teorisini karanlıkta test etmek istemedi.

Beyaz dişleri ona doğru parıldadı ve alt dudağı yumuşak, merak uyandıran bir gülümsemeye kıvrıldı. "Emeline. Gerçekten mi? Suyu düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Özellikle de korktuğun için. Bu çok zalimce olurdu. Büyük bir zalimlik yapabilirim ama sevdiğim kadına asla. Bana elini ver." Elini ona uzattı.

Kalbi deliye döndü, onun için mi yoksa korkudan mı, hangisi olduğundan emin değildi ama ritmi bozulmuş bir davul gibi çarpıyordu. Elini onun elinin içine koydu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Kano sallanmaya bile başlamadı. Hepsi onun yüzündendi. Ona göz kulak oluyorum.

Sonra hareket etti, ayaklarını kaydırды, sandaletleri kanonun hemen üzerinde duracak şekilde havaya kaldırdı. Kolu kızın sırtına dolandı ve elini yukarı kaldırdı. Vücudu mükemmeldi, dans ettiği profesyonellerden herhangi biri kadar iyiydi. Elini onun omzuna koydu ve kendisini vücuduna çekmesine izin verdi. Yaklaştı. Başka bir dans partnerine asla izin vermeyeceği kadar yakın.

Vücudu harika hissediyordu. Güçlü. Erkek. Saf Dragomir. Başka hiçbir erkek ona onun hissettirdiklerinin karışımını hissettiremezdi. Ya da ona verdiği duygu yoğunluğunu veremezdi. Kendini güvende ve seksi, güzel ve zeki hissediyordu. Söylediği her kelimeyi dinledi. Ona güç verdi ve birkaç dakikalığına da olsa umut verdi, inandırdı.



Dragomir Emeline'i kollarının arasına aldı ve bedenini kendi bedeninin sığınağına doğru yönlendirdi. Eğer sevdiği şey dans etmekse, o zaman onu havada yıldızlara doğru yönlendiren usta bir dansçı olurdu. Kızın kafasında tekrar tekrar çalan şarkı onun kafasında da çalıyordu. Müziğe hayat verdi, ritmi onun kafasında duyuyor, bedeninde hissediyordu.

Altlarında, yerde, çocuklar birlikte oynamaya devam ediyorlardı; Liv ve Amelia gölde taş sektiriyor, Danny ve küçük kızlar Waltonlar ve onlara katılan Genevieve ile konuşuyorlardı. Sahne gerçeküstü görünüyordu. O anda hiçbir umurunda değildi. Sadece Emeline ve onun mutluluğu.

Birlikte mükemmel bir ritimle hareket ettiler. Dans etmek sevişmek gibiydi, diye karar verdi, görünmeyen merdivenlerde dans ederlerken vücudu onunkini karmaşık adımlarla yönlendiriyor, bulutlar yanlarından geçip gidene kadar yükseldikçe yükseliyorlardı.

Bir tanesinin üzerine basmasına izin verdi ve ona bembeyaz bir zemin gibi görünmesini sağladı. Onu döndürdü ve tekrar içine aldı. Etraflarında yıldızlar ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Onlar müzik eşliğinde dans ederken bulutları gökyüzünde süzülüyor, kızın bedeni onunkiyle ritim tutuyordu. Kontrol her zaman ondaydı ama Emeline'le birlikteyken bedeni onun komutlarını dinlemeyi reddediyor, kontrolü ele alıyor, isyan ediyordu. Acil bir ihtiyaçla şişiyordu. Karnına sıkıca bastırılmış, sert ve ağrıyan sikini hissetmemek mümkün değildi.

"Beni istemeni seviyorum Dragomir," diye fısıldadı. Baş adamın göğsüne yaslanmıştı, kulağı adamın kalbinin üzerindeydi. "Bunu her zaman istiyorum. Bir odaya girdiğimde benden haberdar olduğunu bilmek istiyorum. Ben her zaman senin farkındayım."

Giydiği tertemiz takım elbisenin ceketine fısıldayan sesi, içindeki açlığı daha da artırdı.

"Seni diğerleriyle birlikte bahçede ilk gördüğüm andan itibaren yaşayan en seksi erkek olduğunu düşünmüştüm." Başını çevirdi, böylece çenesi adamın göğsüne gömüldü ve gözleri onunkilere dikildi. "Seni hayal ettim. Senin hakkında fanteziler kurdum. Geceleri seni rüyamda gördüm. Vadim'in saldırısından önce ve kesinlikle sonra, seks hakkında hiç düşünmedim. Seni gördükten sonra düşünebildiğim tek şey seks oldu."

İtirafıyla onu memnun etti. Ona söylemek zorunda değildi ama bunu ona verdi. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi ona bu hediye verdi. İlişkileri konusunda çok utangaçtı, seks konusunda olduğundan daha fazla utangaçtı, yine de ona kendisi için biraz utanç verici olan bir bilgiyi verdi.

"Rüyanı benimle paylaşmadın."

Yüzüne renk geldi. Uzun kirpikleri uçtu. "Şey. Hayır. Bu özeldi. Bana yaptığın şeyleri paylaşacak değildim."

"İyi şeyler mi?"

"Rüyamda onlar iyi şeylerdi. Gerçekte ise korkardım. Zaten birlikte duman olduk. Yaratıcı olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Çok yaratıcı olmayı planlıyorum. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"  
Adam onun boynuna sokuldu. Dişleri kulağını çekiştirdi.

"Hayır. Sadece dünyayı ateşe verebileceğimizi söylüyorum."

"Göster bana." Sesi günahkâr, kötücül bir cazibeye dönüşmüştü.

Kadın başını salladı. "Dans ediyoruz."

"Bu bulut bize ait, *sívamet*," diye işaret etti.

Bu saçmalığa gülmekten kendini alamadı. Tabii ki bulut onlara aitti. Kimse bulutların içinde dans etmezdi. Kimse yıldızlarla çevrili bir yerde dans etmezdi. Bunu ona vermek Dragomir'e kalmıştı.

"Size bir şey göstermem için üzerimizde çok fazla kıyafet var," dedi.  
Kanı çoktan ısınmış ve damarlarında bir ateş seli gibi akmaya başlamıştı.  
Merkezi ihtiyaçla sıvı hale gelmişti. Ağzında onun tadına baktı ve daha fazlasını istedi.

Hemen, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi, giysileri göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Sırtında olan eli aşağı kayarak kalçalarını avuçladı.  
Parmakları yoğurdu ve okşadı, içinden ısı dalgaları gönderdi.

"Göster bana," diye emretti.

Onun için her şeyi yapardı. Adamın siki karnına ağır geliyordu ve onu içinde istiyordu. Tam o anda. Eli adamın kalçasından yukarı kayarak kalın kolanını buldu. Parmaklarını onun etrafına doladı ve oradan sızan inci damlalarını yalayabilmek için başını eğdi. Tadı hatırladığı kadar güzeldi. Ritmin dışına çıktı ve sonra adım atmak için doğrulmak zorunda kaldı.

Onunla dans etmeyi hiç bırakmadı, vücutlarının birlikte hareket ettiği ritmi sürdürdü. Bu onun için sadece güzel değil, aynı zamanda seksiydi. Her hareketinde meme uçları adamın göğsünde kayıyor, doğrudan merkezine doğru ateşten çizgiler gönderiyordu.

Elleri kadının kalçalarını kavradı ve tümseğini kendisine doğru sıkıca bastırdı.

Kalçalarının onun kalçasına sürtünmesine engel olamıyordu. Çok iyi hissettiriyordu. O her zaman çok iyi hissettirirdi. Vücudunun yarattığı hislerin içinde kaybolmuştu.

"Eğer bana göstermezsen, küçük asi, seni uyandırmak zorunda kalacağım."

"Mmm." Onun kendisini uyandırmasına aldırılmazdı. Bunu yapabileceği çeşitli yolları kafasından geçirdi. Çok fazla deneyimi yoktu ama kitap okurdu. Tonlarca ve erotik ilişkiler içeren, ilgisini çeken pek çok kitap vardı.

Adamın eli kızın poposuna sertçe inerek onu hayal dünyasından çıkardı. Avuç içi sürtündü ve ısı kadının merkezine yayıldı. Ona daha da yaklaştı. "Pekâlâ. Çok rahatlamadan önce sana göstereyim." Adamın kafasına bir görüntü soktu.

Arkasındaydı, elleri kalçalarında, acele etmiyordu, onu tamamen kontrol ediyordu. Hareket edemiyordu yoksa düşecekti. Bir koluyla onu tutuyor, vücudunu ön kolunun üzerine doğru zorluyordu, böylece başı aşağıda ve poposu havadaydı. Önce elleriyle, sonra da sikiyle onu tahrik ediyor, ona yalvarmasını sağlıyor, onu öylesine muhtaç ve aç hale getiriyordu ki aklı başından gitmişti. Akılsız olmak istiyordu. Seksi olmak istiyordu. Onun kendisini kontrolden çıkmış hissettirmesini istiyordu.

Bir anda onu etrafında döndürdü, elleri vücudunda sertçe duruyordu, katıksız gücü ve hızı kalbinin sertçe sıkışmasına ve korkunun vücudundan geçerek doğrudan seksine gitmesine neden oldu. Heyecan ve endişe birbirine karışmıştı. Adamın onun duygularını okuyabildiğini ve onları izlediğini biliyordu ama istediği şeyin bu olduğunu, bu duygu karışımını fark etmesini umuyordu.

Diğer eli kızın başını yavaşça aşağı iterek kolunun üzerinde asılı kalmasını sağlarken, kolu kızın beline demir bir bant gibi dolanmıştı. Dragomir'in yaratıcı lisans alacağını bilmeliydi. Vücudunun üst kısmını yastıklı bir bankın üzerinde asılı buldu. Göğüsleri havada sallanıyor ve saçları yumuşak buluta dökülüyordu. Bulut katmanlarının arasından çok altındaki göle baktı, kalbi küt küt atıyordu. Bu pozisyon onu çok açıkta ve savunmasız hissettirdi.

Dudağını ısırarak yukarı çekmeye başladı. Adamın eli anında sert bir şekilde poposuna indi, kalçalarını ovarken sızıya dönüşen bir acı hissetti. Sonra eli bacaklarının arasındaydı, parmakları klitorisinin üzerinde kayıyor, daireler çiziyor, çekiştiriyor ve sonra uzaklaşıyordu. Kızın nefesi kesik kesik çıkıyordu. Adam tüm sırayı tekrarladı, diğer yanağına bir şaplaqla başladı. Parmakları acımasızdı, onun içinde hareket ediyordu. Etrafında. Sonra dili orada, vücudundan dökülen kremayı yalıyordu.

Nefes alamıyordu. Bundan sonra ne yapacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eliyle poposuna mı vuracaktı? Diliyle onu yutacak mıydı? Dişlerini mi kullanacaktı? Parmaklarını mı? Gözlerini kapadı ve kendini kötülüğe teslim etti,

günahkâr hisler yarattı. Birinin bu kadar çok ya da bu kadar yoğun hissedebileceğini bilmiyordu.

İçindeki gerilim, tsunaminin onu ezip geçeceğini anlayana kadar arttıkça arttı. Yaklaşacaktı, çok yaklaşacaktı, tam kenara gelecekti ki adamın parmakları uzaklaştı. Ağzını ondan çekti. Sızlanmasına engel olamadı ya da ellerine ulaşmaya çalışarak kalçalarıyla geri itti. Ağzına. Sikine. Onun sikini *arzuluyordu*. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Oh. Tanrım. Tanrım. Onun ağzı. Onun ağzına kesinlikle ihtiyacı vardı. Ondan her şeyi alabilirdi, Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. İnledi ve dişlerinin arasından onun adını ısırdı.

Adamın elleri geri geldi ama kadının cinsel organına değil. Altındaydı, ağzı sol göğsündeydi, güçlü bir şekilde çekiyordu, damarlarında cızırdayan ve çatırdayan ateş dalgaları gönderiyordu. Parmağı ve başparmağı sağ meme ucundaydı, çekiştiriyor, yuvarlıyor, ağzının çekişiyle bir tür ritim içinde dans ediyordu. Çok sıcaktı. İnanılmazdı. İçinden akan hisler yüzünden zar zor düşünebiliyordu.

Durmadı. Ağzı göğüslerindeydi ama ellerinin tekrar poposunda hareket ettiğini hissetti, o hızlı sert vuruş, sıcaklığı yayan sürtünme, dar kıvrımlarına doğru iten penisinin hissi. Ağzını. Dili onu yutuyor. Dişler klitorisini kazıyordu. Sonra ağzı göğüslerindeydi. İkiz hisler onu hızla yukarı çekti.

Her şey durduğunda hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Sadece sert nefes alış veriş duyulabiliyordu, havanın yanan ciğerlere gürültülü bir şekilde sürüklenişi. Adam onun saçlarından tutup başını yukarı çekti; bir anda siki ağzına girdi. Dikkatini dağıtacak bir şeye, herhangi bir şeye minnettar olan kadın ağzını onun etrafında kapattı ve sertçe emdi. Dili dans ediyor ve okşuyordu. Adam kadının başını sabit tutuyor, kafasındaki görüntüleri takip ediyor, kalçalarını kadının içine doğru itiyordu.

"İşte bu, *sívamet*, beni sonuna kadar götür."

Sesi ihtiyaçtan dolayı sertti. Bu ses onu cesaretlendirdi ve kendini onun da kendisi kadar aciliyet hissettiğinden emin olma görevine adadı.

Elleriyle adamın sikine ulaşmaya çalıştı ama ellerini hareket ettiremediğini fark etti. Bir şekilde bankın altında sıkışmışlardı. Ağzı göğsündeydi, güçlü bir şekilde çekiyordu, dişleri göğüslerini çekiştiriyor, siki ağzına doğru itiyordu. Sonra ağzını seksinde hissetti, dili ve dişleri onu tekrar yukarı itti.

Tsunami sert bir şekilde vurdu, onu uçurumun kenarına sürükledi, tüm vücudu dalgalanmaları hissetti, göğüsleri, ağzı, kalçaları ve seksi güçlü sarsıntıyla dalgalandı. Sarsıntı devam ediyor gibiydi. Ağzını açtı

Çıglık atıyordu ama adamın siki oradaydı ve emmeye devam etmesini istiyordu. Nefesini tutamıyordu, özellikle de onu hissettiğinde, geniş, kabarık başı yavaşça girişine doğru itiyor, sıkı kasları onu engellemeye çalıştığında istilayı zorluyordu. Kaygandı, ona duyduğu ihtiyaçtan damlıyordu ve açgözlü bedeninin onu sadece kabul etmesini değil, daha da derine çekmesini hiçbir şey engelleyemezdi. Sıkı olması önemli değildi, kasları yol verdi.

Sonra her yerdeydi. Dragomir arkasındaydı, ona vuruyordu. Altında, ağzı göğüslerinde. Önünde, ağzını sıcaklık ve ateşle dolduruyordu. Onun bağımlılık yapan tadıyla. Bu çok fazlaydı, ona aşırı yükleniyordu. Boşaldı ve boşaldı. Tekrar ve tekrar. Bir orgazm diğerine koştı.

*Tatlım. Durmak zorundasın. Duramam. Bir daha olmaz. Ama bu bir yalandı. Vücudu tekrar uçuşumun kenarına geldi, adamın sikini kavradı ve sağdı, onu kendisiyle birlikte almaya kararlıydı. Onun durmasını istemiyordu ama durmazsa aklını kaçıracaktı. Zevk çok yoğundu.*

Saçlarındaki tutuş, bir acı ısırtığı duyana kadar sıkılaştı. İsteksizce gözlerini onunkilere kaldırdı. Kalçaları öne doğru fırladı ve sikini kızın kavurucu sıcaklığındaki kanalına gömdü. Sikini kızın ağzının sıcak derinliklerine gömdü. *Bana bak. Gör beni. Ben senin içindeyim. Seni çevreliyorum. Seninim. Her zaman, her şekilde seninim. Sana hayal gücünün ötesinde zevk vereceğim. Seni güvende tutacağım.*

*Hayatta istediğin şeylere sahip olacaksın çünkü seni o kadar çok seviyorum ve onları sana verebilirim.*

Adamın sikinin kılıfının içinde şiştiğini, dar duvarları zorladığını ve içinden ateş fışkırtan bir sürtünme yarattığını hissetti. Ağzında, onun horozu eşleşti, nabız attı ve zonkladı ve sonra sıcak salınımın içine fışkırdığını hissetti, derin, o kadar derin ki kılıfının duvarları boyunca sıçradı ve başka bir sert orgazmı tetikledi. Ağzında da patladı, boğazından aşağı döküldü, ona sadece ona ait olan, sadece onun için olan tadı verdi.

Bankın üzerine uzandı, hareket edemiyordu, tamamen bitkin düşmüştü. Adam arkasındaydı, elleri kalçalarında, siki hâlâ derinlere gömülüydü, nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde kayıyordu. Ellerini hareket ettirebildiğini fark etti ve onları önüne uzattı, dudaklarını yalarken gerindi, sanki onunla kaplanmış gibi hissediyordu.

"Neden tadın hep bu kadar güzel?"

Eli kızın poposunu ovuşturdu ve sonra yavaşça, bariz bir isteksizlikle kızın içinden çıktı. "Tadım hayal ettiğin gibi. Oturmana yardım edeyim."

Hareket etmek istemedi. "Yaratıcı lisans aldın. Hem de çok."

"Kendi damgamı vurdum. Sana bu hisleri verdim, her birini ve nerede olacağımı ve beni nerede hissedeceğini seçtim. Bu seks hayatımızı ilginç hale getirebilir."

"Eğer bundan daha ilginç bir hal alırsa, yaşayamam. Bu çok seksiydi." Adamın ellerini belinde hissetti ve kendisini kucağına almasına izin verdi. Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Sanırım beni yordun."

"Sen Karpatyalı'sın. Nefes al, *sívamet*."

"Bulutun içinden aşağıdaki göle nasıl düşmedik?" Aşağıya baktı. Bulutun ince tabakasının arasından, gölün yüzeyinde davetkâr bir şekilde parlayan o küçük ay parçasını görebiliyordu. Bu kadar kısa bir zamanın geçmiş olması mümkün görünmüyordu. Bütün gece seks yaptıklarından emindi ama her şey aynıydı. Göl. Ay. Çocuklar. Sadece o farklıydı.

Ona bakmak için yüzünü kaldırdı. O sevgili yara izlerinin izini sürmek için Yüzünü. Ona çok şey vermişti. Hiçbir şey onu bu geceye hazırlamamıştı. Gölde kano yapmak. Yıldızlara doğru dans etmek. Bulutlarda seks. Onu derinden sarsan vahşi, çılgın seks. Vahşi ve çılgın olduğu için değil -ki öyleydi- ama her dokunuşta aşkı hissettiği için. Her vuruşta. Sert, nazik, acımasız, enfes, güzel bir aşk ilanı olmuştu. Onun için. Bunu biliyordu. Kalbinde hissetmişti. Onu kendisiyle doldurmuştu. Onu kendisiyle kuşatmıştı. Ona içinde olduğunu söylediğinde söylediklerinde ciddiye.

"Sana çok aşığım," diye itiraf etti usulca, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sana o kadar çok aşığım ki, doğru dürüst düşünemiyorum bile."

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Bu iyi bir şey, Emeline. Kalbin emin ellerde."

"Biliyorum." Bilmeye başlıyordu, inanmaya başlamaya cesaret ediyordu.

**D**ragomir Emeline'i güvenli bir şekilde iskeleye geri getirdi ve ayaklarını oraya yerleştirdi, bacaklarının sabit olduğundan emin olana kadar onu tuttu. Kasıtlı olarak kayıkhaneye en yakın ve uzak marinayı kullanmıştı.

Amelia ve Liv'in taş sektirdiği yerden. İki kıza doğru baktı. Amelia izliyordu.

Kolunu Emeline'in beline doladı, yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü. Sertçe. Sahiplenici bir şekilde. Islak ve derin. Emeline anında onun içinde eridi, vücudu yumuşadı ve uysallaştı, kolları onun boynunu sardı. Onun ağzını seviyordu. Her zaman çok duyarlıydı. Öpücüklerine. Sikine. Ağzı her ikisini de seviyordu ve bunu ona her seferinde gösteriyordu.

"Yaratıcılığını seviyorum," diye fısıldadı. "Yalnız kaldığımızda her santimini keşfetmeye niyetliyim."

"Kalabalığın ortasında yalnız kalabiliriz," diye hınzır bir kahkaha atarak onu bilgilendirdi.

Ona bakabilecek kadar geri çekildi. "Nasıl?"

"Seni tam buraya götürebilir, kıyafetlerinin her bir ilmeğini çıkarabilir, piknik bankına taşıyabilir ve içine girebilirim. Ben istemedikçe kimse görmez."

"Yani, gece kulübünde mi? Dans ediyoruz ve sen bunu yapabilir misin?" Omurgasından aşağı saf bir arzu dalgası kaydı. Cinsel organı sıkıştı. Her ikisini de onunla paylaştı, tepkisini onun zihnine itti. Anında vücudu da tepki verdi.

"Dans etmenin sizi havaya sokan bir şey olduğunu görebiliyorum."

"Senin yanındayken her zaman havamda olacağım ama evet, dans etmek bana iyi geliyor."

"O zaman çok yakında bir gece kulübüne gidiyoruz. Benim için çok seksi bir şeyler giyebilirsin."

Ayak parmaklarının üzerinde durarak adamın boğazına bir öpücük kondurdu ve ardından dişleriyle nabzını kazıdı. Bu hareket adamın vücuduna sıcaklık yaydı. Aleti yeniden kıpırdadı.

"Eski kafalı bir adama göre modern kıyafetleri çok güzel benimsemişsin." "Kullanışlı olduklarını fark ettim. Her ne kadar hala senin

iç çamaşırları. Aptalca görünüyorlar. Sadece onları giydiğinde seksi, ama bunun dışında sana erişmek istediğimde hiç kullanışlı değiller."

Kafasında çok kısa bir etek, siyah sütyen ve transparan bluzun görüntüsünü yakaladı. Elini salladı ve ona kıyafetini giydirdi. "Güzel. Ama yine de mantıklı değil." Elini tekrar salladı ve sütyenle külotu çıkardı. Eli hemen kalçasından yukarı kayarak çıplak poposunu okşadı. Diğer eli şeffaf kumaşın arasından göğüs uçlarını buldu.

Kadın titredi ve adamın ellerini itti. Onun kendisine karşı bu kadar duyarlı olması hoşuna gitmişti. Ellerinin üzerinde olmasına itiraz etmemesini, okşamalarını memnuniyetle karşılamasını seviyordu. Onun için çok mükemmeldi.

"Başka erkeklerin vücudumu görmesini ister misin?"

Kadınının yanında başka erkeklerin olduğunu düşündükçe midesi düğümleniyordu. Zaman değişmişti ama o hâlâ ilkeldi. "Sana söyledim, ben izin vermedikçe yapamazlar." Ve bu gerçekleşmiyordu.

Çenesini ısırdı ve sonra acısını yaladı. Vücudu gerildi. Aleti sarsıldı. Zonkladı. Pantolonunun malzemesine karşı sertçe gerildi. Verdiği tepkiyi sevmiştir. *Hissetti*. Gerçekten hissetti.

"Teşhircinin ne olduğunu biliyor musun?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

"Elbette." Sırf ne yapacağını görmek için onun bir kadın olduğuna inanmasını istiyordu ama o daha iyisini biliyordu.

"Peki size bir erkek olduğumu ve bu şekilde giyinerek bir kulübe gitmek istediğimi söylesem, diğer erkeklerin beni görmesine izin verir miydiniz?"

Onu tekrar öptü. Sertçe. "Değilsin. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını. Denemek istediğin ama korktuğun şeyleri, bu yüzden deneyeceğiz, ama yavaşça ve nazikçe, böylece hoşuna gitmezse durabiliriz. Halka açık yerlerde seks yapmanın heyecanını seviyorsun ama görülmek ya da yakalanmak gibi bir arzun yok."

Başını sallayarak onayladı. "Başka erkeklerin beni görmesini istemem. Ama yine de, bir hayat arkadaşı ne yapabilir ki?"



"Eğer bu durumdan hoşnutsa, kızın görülmesine izin veriyordu; eğer hoşnut değilse, kızla birlikte içeri girerek kızın görülmüş gibi görünmesini sağlıyordu. Her iki durumda da istediğini elde eder. Hayat arkadaşları uyumludur. Birbirlerini mutlu ederler. Birinin böyle ihtiyaçları varsa, diğerinin de olması ihtimali çok yüksektir."

Kurbağalar korolarını bir kademe daha yükselterek birbirlerine sesleniyor, senfonilerini ciddiye alıyorlardı. Cırcır böcekleri onlara rakip olmaya çalışarak ses çıkardılar.

Dragomir elini salladı ve kadın bir kez daha uzun elbisesinin içindeydi. Kadın ruhani ve zarif görünüyordu. Görünüşü hoşuna gitmişti. Şeffaf bluzlu olanı da dahil olmak üzere tüm görünüşünü. Teknolojinin ve ortak olmak isteyen kadınların olduğu bu zamanlarda yaşayabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kolunu onun omuzlarına doladı ve çocukların bulunduğu yönün tersine doğru yürümeye başladı. Kız itiraz etmedi ya da fark etmiş gibi görünmedi. Başını ona yasladı ve bir kolunu onun beline doladı.

"Attığım her adımda seni içimde hissediyorum."

"Kızgın mısın?" Kaşlarını çatı ve durdu, onu sıkıca kendine doğru çekti.

"Seni kontrol edip iyileştirmeliydim. Çok küçüksün ve şiddetli bir seks yaptık..."

Bir kahkaha patlattı. "Güçlü seks mi? Buna böyle mi diyorsun? Tatlım, harika, inanılmaz ve müthiş bir seks yaptık. Dünya tarihindeki en iyi seks. *Nefis* bir şekilde ağrım var ve bunu benden almanı istemiyorum. Attığım her adımda seni içimde hissetme düşüncesine bayılıyorum. Bu çok seksi."

Kalbi ters döndü. Acıdı. Kalpler birini çok sevdiğin için acımazdı, değil mi? Çünkü onunki acıyordu. Bu fiziksel bir acıydı ve acıyı hafifletmek için avucunu göğsüne sürttü. Hafifletmek mümkün değildi, kız ona bakarken ve tüm o güzelliğin ona ait olduğunu bilirken olmazdı. İçeride, önemli olan yerde, bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti. Dış vücudu mükemmeldi. Bir kadın vücudunun olabileceği kadar mükemmele yakındı. İnsan standartlarına göre Emeline'in güzel sayıldığını biliyordu. Onun standartlarına göre ise her türlü ölçünün ötesindeydi.

Otların arasında bir şey kıtıldı. Yerdeki bir delikten bir sincap başını kaldırdı. Ay ışığı çimenlere doğru bir ışın göndererek küçük yarattığı aydınlattı. Burnunun ucu tuhaf beyaz bir yıldızla parlıyordu. Çimenlerin etrafına baktı ve birkaç beyaz yıldızın parladığını gördü. On. Yirmi. Daha fazla. Deliklerden yuvarlandılar ve arka ayakları üzerinde durdular. Sincap değil. Başka bir şeydi.

"Emeline, eve doğru u acağız." *Başlıyor. Liv'e git.* Bekleyen diğer Karpatyalı avcılara seslendi.

"Ne oldu?"

Tepelerinde bir baykuş çığlık attı. Etraflarındaki ağaçlar sallandı, dallara konan yüzlerce kuşun ağırlığı altında dallar sarktı.

"Başka bir saldırı. Evde güvende olmanı istiyorum. Sen siper aldıktan sonra diğerlerine yardım edebilirim."

Emeline geri döndü ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. " ocuklar."

Onu tutuşu en ufak bir gevşeme göstermedi. Kızın  ırpınışlarının kararlılığını yumuşatmasına izin vermeyerek onları eve doğru götürmeye devam etti.

"Dragomir," diye başladı.

Onu  n kapıya götürdü, kapıyı çekerek açtı ve içeri itti. "Burada kalacaksın." Elini kapılara doğru salladı ve sonra dairesel bir hareketle her kapıyı ve pencereyi mühürledi. Karpatian yeteneklerini kullanmaya çalışsa bile evden  ıkamayacaktı. Kızın  fkeli küçük yüzünü bir anlığına gördü ve sonra dönüp bahçeye  ıktı.

Vadim Amelia'yı ifşa etme hatasına düşmezdi ama çocukları tehdit etmişti ve Emeline'e Karpatyalı avcılar etrafta olsa bile onlara ulaşabileceğini göstermek isteyecekti. Onların ek korumalarıyla, Vadim'in Amelia'daki kıymığı ile bile saldırabilmesi mantıklı değildi. Çocukları korumuşlar, Amelia ve diğerlerinin akşamları sık sık yaptıkları gibi bir araya gelmelerine izin vermişlerdi ama avcılar özellikle tetikteydi. Liv, Amelia'nın yanındaydı. Ona en yakın olan. O bir Karpatlıydı ve avcılardan birinin hayat arkadaşıydı. İlk hedefi o olacaktı.

Kuşlar kanatlandılar, alçaktan uçtular, ağır bir g  t , o kadar ağırdı ki hava inliyor gibiydi ve nefes alacak çok az şey vardı. Çocuklara, Walton'lara ve Genevieve'e bakıyorlardı. Gagalıyor, gagaları ve pençeleriyle onları par alıyorlardı.

Dragomir yanlarından geçerken üzerlerine aceleyle bir kalkan fırlattı. Tarık'ın ve onunla birlikte şifacı Maksim'in ve    zler Tomas, Mataias ve Lojos'un cisimlendiğini gördü. Dragomir'in görevi, diğer kadimlerle birlikte Liv ve Amelia'ya ulaşmaktı.

Sincap olması gereken ama bambaşka bir şeye dönüşmüş yaratıklarla dolu çimenlerin üzerinde kanat çırparak ilerledi. Mutasyonlar vücutlarını avcıların üzerine fırlatıyor, bacaklarına doluşuyor, kollarına ve sırtlarına atlıyorlardı. Vahşice ısıyorlardı. Dev dişleri Karpatlar'dan büyük parçalar koparıırken, kuşlar daireler çizerek avcıların üzerine geliyordu.

ikinci bir saldırı için geri döndüler. Zamanlama mükemmeldi; mutasyona uğramış yaratıklar korkunç dişleriyle Karpatlar'ı oyalarken, kuşlar yeniden toplanıp daire çizerek Danny'nin ellerinden küçükleri koparmaya çalıştılar. Danny yere düşmüş, iki küçük kızı da vücuduyla örtmüştü. Genevieve onun üzerini örterek ikinci bir koruma katmanı ekledi.

Mutasyona uğramış sincaplar çocuklara ulaşmak için toprağı delip geçtiler ve Danny ile Genevieve'i ayakta durmaya, her biri kuşların saldırısına karşı savunmasız olan bir çocuğı korumaya zorladılar. Tarık ve Gary tüm insanları çifte korumaya aldılar, böylece kuşlar görünmez bir bariyere çarparken mutasyona uğramış yaratıklar da kendilerini defalarca kalkanın üzerine attılar.

Tarık bir meşale kullanarak çimenlerin üzerine alevler fırlattı ve mümkün olduğunca çok sayıda sincabı yaktı. Çoğı çukurlara saklandı ve arkasından geldi. Gary onları alev makinesiyle yakaladı. Yakalayamadıkları deliklere geri döndü ve kuşlar üçüncü bir saldırı yaparken yeniden toplandılar.

Dragomir toprağın hareket ettiğini, yeşil-kahverengi bir haliya dönüştüğünü gördü ve bunun kurbağalar olduğunu anladı. Kızlara doğru zıpladılar, onları kapladılar, ağırlaştırdılar ve suyun kenarına göturdüler. Amelia çığlık attı ve onlara vurdu.

"Elimi tut. Elimi tut." Kız kardeşine doğru çılgınca uzandı. Parmak uçları birbirine değdi ama Liv ondan uzaklaştı.

Kurbağaların çokluğu küçük kızı göle sürükledi. Amelia kendini göle attı, daldı, çıktı, histerik bir şekilde etrafına baktı ve tekrar daldı. Dragomir yukarıdan doğruca suya daldı, tam Liv'in kayborduğı noktanın üzerine. Kızın sürüklendiğini görebiliyordu, küçük bedeni çırpınıyordu, her şekilden binlerce kurbağa onu gölün zeminine doğru itiyordu.

Amelia tekrar suya daldı ve bu sefer suyun altında buluştular, göz göze bakıyorlardı. Çılgın, çaresiz bakış yavaşça kayboldu ve yerini gümüş gözlerle bıraktı. Parlayan gümüş gözler. Nefret ve zaferle dolu gözler. Amelia ona doğru o kadar hızlı yüzdü ki vücudu suyun içinde bulanıklaştı.

Göz ucuyla Valentin'in Liv'e ulaşmak için belli bir açıyla yüzdüğünü gördü. Kurbağalar Liv'i gölün zemininde tutmak için yapışkan ellerini, ayaklarını ve dillerini kullandılar. Valentin yaklaştıkça, büyülerinden ve salladığı ellerinden etkilenmeyen büyük boğa kurbağaları sırtına sıçradı. Liv'e doğru yüzmeye devam etti.

Balıklar Valentin'in etrafını sararak onu ondan ayırdılar. Dev mutasyonlar, dişlerini kapıp çekerek, beslenme çılgınlığı içinde içeri daldılar.

Dragomir, Amelia'nın saldırısının zamanlamasını ayarladı, bir tarafa döndü ve yanından hızla geçerken ona sertçe çarptı. Vadim elini göstermişti. Dragomir'in kızın ele geçirilmiş olduğunu anlayacağını biliyor olmalıydı. Birbirlerine bakmışlardı. Dragomir'e kendini göstermişti. Çocukları denemek için Amelia'yı feda etmeyi planlıyordu. Bu Dragomir'i endişelendiriyordu. Vadim casusunu kaybetmeyi göze aldıysa, çok daha büyük bir şey planlıyordu.

Şok olmuş bir şekilde, Emeline'in zihninde dolaştığını ve evi koruma emrini geri almanın bir yolunu aradığını hissetti.

*Kes şunu. Senin için endişelendiğimde konsantre olamıyorum. Kız ölecek.* Genci kurtarmaya çalışıyordu, çünkü Emeline ona değer veriyordu ama aynı zamanda Tarık'a aitti. Bu ve eğer durdurabilirse vampirin bir çocuğa daha zarar vermesine izin vermeyecekti.

Yarı yarıya Emeline'in onunla dövüşmesini bekliyordu ama yapmadı. Onun orada, zihninin içinde kendisini izlediğini hissetti ama sessiz kaldı.

Amelia'nın vücudu sarsılarak durduğu ve sonra da etrafında döndüğü sırada mutasyona uğramış büyük bir fiş ona arkadan çarptı. Ona doğru uçarak geldi, bu kez vücudu bükülmüş, yüzü çarpık bir nefret maskesine dönüşmüştü. Vadim'in gözlerinin içine baktı. Kırmızı bir parıltıyla çevrelenmiş gümüş rengindeydiler. Genç kız kıyafetinin içine saklamış olması gereken bir bıçakla ona doğru hamle yaptı. Bıçak kolunun altından kaydı, ucu kaburgalarında bir kesik açarken Vadim onu sardı, bir eliyle bileğini yakalayıp bıçağı bırakmaya zorladı.

Elini açtı ve bıçak gölün zeminine doğru düşerken, bir balık onu ağzına aldı ve Dragomir'e doğru fırladı, bıçak ona dönüktü. Elleri genci zapt etmeye çalışmakla doluydu, vücutları bir o yana bir bu yana dönüyordu. Bir uyarı tıslayan Emeline oldu.

Son saniyede, kadının uyarısı zihnini yakarken, Dragomir genci kendisinden uzaklaştırdı ve fişle yüzleşmek için döndü. Ön koluyla kenara savurduğu bıçak ona saplandı. Kenarının Vadim'in karışımıyla işlendiğini hemen anladı.

*Hemen çık dışarı, Emeline. Onu öldürmek zorunda kalabilirim. Bunu görmek istiyor musun? Bir cinayete tanıklık ettiğin, hatta paylaştığın bilgisiyle yaşamamı istiyor musun? Gitmesi gerekiyordu.* Güvende olmak için. Zehir yayılırken vücudunda güvende değildi. Amelia'yla yüzleşmek için döndü, kalbi ağırlaşmıştı. Vadim'in onu öldürmeye niyetli olduğunu biliyordu. Emeline'in izlediğini düşünürse, bunu gencin canını olabildiğince yakacak, hastalıklı ve çarpık bir şekilde yapacaktı. *Sívamet, gitmelisin.* *Lütfen.* Kaburgalarındaki yanma neredeyse imkansız hale gelene kadar arttı.

Acıyı engelleyemiyordu ama ön kolundaki yara, yayılıyormuş gibi görünen, burkucu ve dayanılmaz bir delik gibiydi. Bakmaya zahmet etmedi; ne gördüğünün bir önemi yoktu. Vadim'in Amelia'yı gölde terk etmesini engellemek zorundaydı. Bunu yapmak için vampirin tek yapması gereken genci öldürmekti.

Dragomir, Amelia'nın vampirin içinde olduğunu ve onu sevdiği insanlara bir şeyler yapmaya zorladığını fark ettiğini görebiliyordu. Vadim'in ele geçirdiği gözlerinin ardında çaresizlik vardı. Küçük kız kardeşi Liv'e doğru bakarak üstünlük mücadelesi vermeye çalıştı. İki kez boğulan çocuğa doğru dönerek ona ulaşmaya çalıştı ama her ikisinde de Vadim onu Dragomir'le yüzleşmeye zorladı.

*Hedef Liv ve Amelia. Doğruca genç kıza doğru yüzerken bile avcılara, "Çocuklara saldırıyor," dedi. Amelia'yı öldürürse şeridini bulmak imkansız olacak. Bir balık ya da kurbağaya yapışacak ve ona geri dönecek. İçeri nasıl girdi? Amelia onu içeri almadı. Yapamazdı, etrafına ördüğümüz korumalarla olmazdı.*

Eskiler her yerdeydi, Liv'i kurtarmak için yüzüyor, Valentin'den kurbağaları ve balıkları süpürüyor, Amelia'nın etrafını sararak kaçmasına imkân vermiyorlardı. Dragomir bunu onun gözlerinde gördü, Vadim'in onu öldüreceğini fark ettiği o anı. Gölde çıkmasına izin vermeden önce onu boğacaktı.

*Kendini kurtar, Dragomir. Amelia'yı canlı istiyorum, gerçekten, ama zehrin içine yayıldığını hissedebiliyorum. Hemen dışarı çık. Bırak diğerleri onu kurtarsın. Çık oradan.*

Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Emeline'in bunu ona söylemesinin neye mal olduğunu biliyordu. Çocukları seviyordu. Onlar için hayatını feda etmiş, işkenceye katlanmış ve onları korumaya devam etmişti. Tüm bunlara rağmen, görevini bırakırsa diğer avcılardan birinin Amelia'ya ulaşamayacağını göze alarak onu seçmişti.

*Başka seçenek yok, Hän sívamak. Bu çocuğun ölmesine izin veremem. Lütfen beni bekle ve seni her zaman diğerlerinden üstün tuttuğumu bil. Son bir veda olması yeterli değildi, ama onun için ne kadar önemli olduğunu, seçiminin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamalıydı.*

Amelia onun gözlerini oymaya kararlı bir şekilde kendini suyun içine attı. Dragomir onu belinden yakaladı ve sırtına sıçrayan balıklara ve kurbağalara sert bir tekme atarak etlerini parçalamaya başladı. Etrafındaki su kırmızıya döndü. Mutasyonlar şimdi ciddi bir şekilde Amelia'nın peşindeydi ve onu

Dragomir. Avcıyla dövüştü, tırnaklarıyla onu parçaladı, yumrukladı ve tekmeledi, kaçmak için çıldırdı. Sonra sessizleşti, ağzını açtı ve göl suyunu yuttu. Aynı zamanda nefes aldı.

Onu belinden sıkıca kavradı ve gölden gökyüzüne doğru fırladı. Onu baş aşağı çevirdi, böylece onu iskeleye götürürken içindeki suyu boşaltmak zorunda kaldı. Kuşlar onu gördüklerinde çığlık attılar ve ona saldırmak için etrafını sardılar. Adam bir kalkan oluşturup ciğerlerini ve midesini pompalamaya başladı, böylece sudan kurtulacaktı.

Ağzından damlamaya başladığı anda onu yan çevirdi. Bu sırada eli nabzının üzerindeydi, onun hayatta kaldığından ve Vadim'in kaçamadığından emin olmak istiyordu. Kuşlar çılgına dönmüş, pike bombardımanı yaparken çığlık atıyorlardı. Usta vampirin yarattığı ve manipüle ettiği her vahşi yaratık saldırısını Dragomir'e yöneltti.

Dragomir göle çok yakın olduklarını biliyordu. Vadim'in çok fazla yarattığı etrafını sarmıştı. Eğer vampir Amelia'yı öldürmeyi başarırsa, şeridi Amelia'nın vücudundan kaçabilir ve ona geri dönme şansı çok yüksek olurdu.

*Acil ihtiyacım var. Amelia bedenimle birlikte güvenli odaya nakledilmeli. Vadim'in onu öldürmesini engellemek için onun içinde olacağım.*

Bedenini korumasız bir şekilde geride bırakması gerekecekti ama onu güvenli odaya götürmek için gereken zamana sahip değildi.

Emeline'in çığlığının yumuşak yankısını duydu. *Hayır. Hayır, bunu yapma.* Kadının sesindeki iç burkan acı onu neredeyse paramparça ediyordu. Ona mümkün olduğunca çok duygu gönderdi, bedenini Vadim'in mutasyonlarına karşı savunmasız bırakırken ona kalbini verdi.

Amelia'nın zihni gerçek savaş alanıydı. Vadim onu ele geçirmeden önce ölmesini istiyordu. Kötülüğün bir parçası ciğerlerine nefes almayı kesmesini emretti. Dragomir havayı Amelia'nın içine girip çıkmaya devam etmesi için zorladı. Usta vampir Amelia'nın zihninde yalnız olmadığını fark ettiğinde öfkeyi hissetti. Ölümsüzün sarmal ve çirkin öfkesinin gücü ona sertçe çarptı. Çalkantılı ses dalgaları Amelia'nın kafasında tiz ve acı verici bir şekilde yankılandı. Vadim Dragomir'i gencin yanından uzaklaştırmaya çalışırken, kendisi de kalp atışlarının peşine düştü.

Kendisine çarpan dalgaların ortasında, ruhunu tekrar tekrar Amelia'nın ciğerlerinden uzaklaştırırken, Dragomir aniden kızın kalbinin çılgınca atışının durduğunu fark etti. Hemen kalbi uyararak onu atmaya ve vücudundaki değerli kanı beynine pompalamaya zorladı.

Tarık'ın orada olduğunu, cesedi taşıdığını, hızlı hareket ettiğini, şifacının ve diğerlerinin onu çevrelediğini fark etti. Sandu da oradaydı, eskiler onu korurken cesedi taşıyordu. Onları çocukların yaşadığı eve götürdüler, güvenli odaların inşa edildiği duvarların derinliklerine doğru ilerlediler. Her oda bir çocuk odasıydı ve bir kez içeri girdiklerinde, kimsenin ya da canavarlarının çocuklara ulaşamayacağı, korumalarla çevrili bir yerde olacaklardı.

Amelia'nın cesedi yatağın üzerine serilmişti. Dragomir'in cesedi yatağın yanında, yerdeydi. Gary vücudundan hızla sıyrıldı ve mücadeleye girdi. *Söyle bana. Bu bir talepti, daha azı değil.*

*Kalbine ve ciğerlerine saldırıyor, onu öldürmek için çaresizce dışarı çıkmaya çalışıyor.*

*Eğer onu hayatta tutmayı üstlenirsen, onu avlarım.*

*Vücudunuza koyduğu zehir ölümcül. Çok az zamanın var, ama vücudunu dökerek kalbini kapattı. Zehir yayılamaz.*

Bu bir teselliydi, ancak Dragomir bıçak kesiklerinden dolayı vücudunda neler olduğunu hiç düşünmemişti. Vakti yoktu. *Liv yaşıyor mu?*

*Evet, Valentin ve diğerleri onu gölden çıkardılar. O güçlü biri. Valentin ona suyun altında nefes almasını emretti ve o da yaptı. Tek bir ders bile almadan.*

*Bunu duydun mu, Amelia? Liv yaşıyor. Bütün çocuklar kurtuldu. Seni yenmesine izin veremezsin. Yanıt gelmedi ama Dragomir de beklemiyordu.*

Kız koma halindeydi. Vadim'le dövüşüp kazanmak yoktu. O bir insandı. Genç bir kızdı. İçindeki kötülüğü anlayamazdı. Vadim onun kendisini görmesine, tüm sorunlara neden olanın, Dragomir ve Emeline'i öldürmeye çalışanın kendisi olduğunu bilmesine kasten izin vermişti. Vadim onun ölümü istemesini istemişti. Onu aramasını.

Gary bütün bir şifacı soyunun bilgi ve deneyimine sahip eski bir şifacıydı. Aynı zamanda aynı soydan gelen ve savaş deneyimlerini ona aktaran bir avcıydı. Hızlıydı ve Vadim'in başlattığı her büyük sorunu onarak gencin vücudunda ilerledi. Anevrizmalar, felçler, sıvı ile dolan akciğerler, Vadim hepsini denedi, şifacı ise hasarı onarmak veya durdurmak için acele etti.

Dragomir sessizdi, Amelia'ya yapılan saldırılarda bir düzen arıyordu. Her zaman bir düzen vardı. Her zaman. Kimse yardım edemezdi ve kadim bir vampir

En azından Vadim gibi. Yüzyıllar boyunca büyük bir kendini koruma duygusu geliştirmişti ve her zaman işine yarayan şeyleri yapmaya devam edecekti. Vadim şeridi kurtarmak için kızı öldürmesi gerektiğini biliyordu. Ancak onu öldürmezse, içindeki şeridi bulamayabilirlerdi ve Karpatlar onu öldürmezdi; onlara göre o masum bir çocuktur. Vadim neden onu casus olarak ifşa etmişti? Bunu neden yapmıştı?

Dragomir, Amelia'nın beyinde ilerlemek için ruhunun ışığını çoktan karartmış, Vadim'in oraya gömülü olan şeridi olabilecek o küçük, renksiz noktayı arıyordu. Vampirin saldırılarını gerçekleştirebileceği bir üsse ihtiyacı vardı, bu da beyin içinde olması gerektiği anlamına geliyordu. Şerit hareket edemezdi. Kan dolaşımında kaybolacak ve Vadim'in işine yaramayacak kadar beyinden uzağa taşınacaktı.

Dragomir beyin her bir parçasını yavaş ve titiz bir dikkatle inceledi. Yüksek büyücü Xavier, düşmanlarını görebilmek ve uzaktan savaşabilmek için kendi parçacıklarını başkalarının içine yerleştiren ilk kişiydi. Vadim ve Sergey de içlerinde yüksek büyücünün bir parçasını taşıyor, ihtiyaç duyduklarında onun büyülerini kullanabiliyorlardı. Karpatyalıların hiçbirisi bu şeritleri bulma konusunda pek becerikli değildi çünkü şimdiye kadar böylesine yasak bir tekniği kullanan tek kişi Xavier olmuştu.

Dragomir, Amelia'nın beyinin tamamını taradı ve hiçbir şey bulamadı. Görebildiği hiçbir karanlık nokta yoktu. Ona öyle gelen hiçbir şey yoktu. Bir an şüpheye düştü. Kalbini ve akciğerlerini kapatması için Vadim'in nerede olması gerektiği konusunda yanılıyor muydu? Çalışmalarını beyin sapında yoğunlaştırmıştı. Beynin her yerine bakmıştı ama Vadim'in beyin sapını seçeceğinden emindi.

Beyin hareketi kontrol ederdi. İyileştirme alanında yıldırımla mücadele ederken ve yine su altında Dragomir'le savaşırken Amelia'nın hareketlerini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Amelia'nın vücudu kasıldığında beyin etrafından serebruma doğru ilerlemeye başlamıştı. Sinir hücreleri büyük patlamalar halinde kızardı, elektrik yükleri kasıldıkça beyin bazı bölgeleri aydınlandı. Dragomir elektrik yüklerinin parlak ışıltısı altında beyin sapını incelemek için döndü.

İşte oradaydı. Bundan emindi. Beyin zarının sığ bir yarığında yatan, zar zor seçilebilen, minicik, kavisli bir kıymık. Dragomir ışığını olabildiğince loş tutarak yaklaştı. Elektrik yükleri püskürdü



ve nöbet hafifledikçe yavaşça söndü. Dragomir sonsuz bir yavaşlıkla hareket ederek Vadim'in şeridinin üzerinde pozisyon aldı.

*Sanırım onu buldum. Şifacıya, "Dikkatini senin üzerinde tut" dedi.*

Gary, ruhunun beyaz-sıcak ışığını Amelia'nın kalbinin etrafında bir kalkan oluşturmak için kullanarak karşılık verdi ve Vadim'in ona kalp krizi geçirmesini etkili bir şekilde engelledi. Küçük nokta sadece bir kez kıpırdadı ve ardından Amelia'nın beyinde öfke ve nefret dalgaları patladı. Dragomir beklemedi. Kıymığın üzerine düştü ve Vadim'in gencin içine yerleştirdiği karanlık, yıkıcı parçanın üzerine ruhunun ışığını tuttu.

Kıymık bir anda duman çıkarmaya, kabarmaya başladı. Yuva yapmaya çalışarak kaçmaya çalıştı ama bu Dragomir'in daha da yaklaşmasını sağladı ve minik kıymığın kuyruğunu tamamen yaktı. Öfke beyni doldurdu ve Amelia'nın bedeni yataktan kalkıp tekrar yere düştü. Bir kez. İki kez. Tekrar ve tekrar. Tarık onu yakaladı ve yatağa yasladı. Dragomir, Emeline'in hıçkırıklarını duyduğundan emindi.

Bu küçük ses zihninde yankılandığı anda Vadim'in kıymığı bir zalimlik yığınınına dönüştü. Amelia'nın bedenine acı üstüne acı gönderdi. Kıymığını kurtaramayacağını biliyordu ve Emeline'in intihar etmesini istiyordu. Bu yüzden Amelia'ya işkence etti, genç kıza mümkün olduğunca çok acı çekti, bir yandan da hayatta kalmak için mücadele etti, bir yarıktan diğerine sıçradı, Dragomir'in ıskalamasını ve kıymık yerine hassas beyin dokusunu yakmasını sağlamaya çalıştı.

Emeline aniden Vadim'in Dragomir'in zihninde olduğunun farkında olduğunu ve Amelia aracılığıyla onu cezalandırdığını, varlığının genç kıza yaşattığı dehşete bir yenisini eklediğini anladı. Dragomir'in zihninin arkasına, kızın acısını hafifletmeyi umarak daha da uzaklaştı, ancak hayat arkadaşı ona artık çok geç olduğunu söyleyebilirdi. Vadim, ona bakan kadına zarar verme umuduyla çocuğun canını olabildiğince yakacaktı.

Dragomir tüm bunlardan uzak durdu. Tek bir görevi vardı, o da Vadim'in kızın içine yerleştirdiği kıymığı yok etmektir. Kaçamazdı. Yarisini yakmıştı ama geriye bir şey kaldığı sürece zarar verebilirdi. Kıpırdayan küçük ipliği acımasızca takip etti. Işığı beyaz ve parlak bir şekilde üzerinden her geçtiğinde daha fazla duman ve kabarcık ortaya çıkıyordu. Vadim'in çığlıklarını duyabiliyordu, çünkü usta vampir o küçük parçanın ölümünü hissediyordu.

onu. Gücü azalacaktı. Bu parçasını kaybetmesi çok önemliydi. Dragomir zaten kalbinin bir parçasını almıştı. Şimdi, bu kayıp onu daha da zayıflatacaktı.

Dragomir, Karpatyalılar arasındaki ortak bağı kullanarak vampire uzandı. *Herkesin bakması gereken kişi kardeşin olacak. Genç bir insan çocuğu tarafından yenildin. Bu kıymığın kaybıyla gücünü kaybediyorsun ve seni takip eden herkes azalan kapasitenin farkında olacak.*

Kaplanı dürtüyordu ama diğer vampirlerin ve özellikle de Sergey Malinov Vadim'in yenilmez olmadığını biliyordu. Geçmişte vampirler bir arada kalamayacak kadar kibirli ve bencildiler. Malinov kardeşler daha önce kimsenin yapamadığını başarmış, kendi vampir ordularını kurmuşlardı. Diğer usta vampirler bile Malinov'lara katılmaya ikna edilmişti. Bu duyulmamış bir şeydi ve dünya için kötüye işaretti.

Karpatlar vampirleri yakalamaya çalışıyordu. Malinovlar yüzyıllar önce bir plan yapmış ve bunu uygulamak için sabır göstermişlerdi. Vadim bunun büyük bir parçasıydı. Dragomir onu gözden düşürebilir ve takipçileri arasında şüphe yaratabilirse, bu çok iyi olacaktı.

Amelia'nın vücudu tekrar kasıldı, bu sefer uzun ve şiddetli bir nöbetti. Elektrik patlamaları Dragomir'in Vadim'in şeridini bulmasına yardımcı oldu, şerit beyne doğru kayarak kan dolaşımına girmeye çalışıyordu. Yoğunlaştırılmış beyaz-sıcak ışık akışıyla onu sabitledi ve kaçmasına izin vermedi. Başka bir bölüm yanarak kül oldu ve yere düştü. Vadim acı ve öfkeyle uludu.

*Daha önce kimsenin yapmadığı gibi dava açacak.*

Dragomir tehdide karşılık vermedi ama Vadim'in sesindeki güven duygusu hoşuna gitmemişti. Tüm mantığa göre, usta vampir bölgeyi terk etmeliydi. Çok fazla avcı vardı. Avcıların en iyi yaptıkları şeyi yapacaklarını biliyor olmalıydı. Onu takip edecek ve öldüreceklerdi. Sadece onu değil, takipçilerinin büyük bir kısmını da. Vampir yine de kaldı. Emeline'den istediği şey o kadar önemliydi ki, kayıplarını azaltmayı ve geri çekilmeyi reddetti. Vadim de hepsinin güvende olması gereken bir anda yerleşkeye saldırmayı başarmıştı.

*Bu çocuk daha fazlasını kaldıramaz. Vücudu şoka giriyor,* diye uyardı Gary. Saldırıları savuşturdu ama vücudunun doğal tepkilerini durduramadı.

Dragomir, Vadim'in şeridinin son küçük parçasını takip etti. Minicikti ama yine de tehlikeliydi. Işığından kaçmasına izin vermeye cesaret edemedi. Sadece yeterince yaklaşması gerekiyordu. Şerit kendini gizlemek için çaresizce bir nöron katmanına sığınmaya çalıştı. O zaman onu yakaladığını biliyordu. Beklemedi, ama beyaz-sıcak bir ışık patlamasını doğrudan küçük madde parçasına gönderdi, külden başka bir şey olmayana kadar onu yaktı.

Gök gürültüsü gökyüzüne çarptı, o kadar güçlü bir şekilde yuvarlandı ki yerleşkeyi salladı. Dışarıda, mutasyona uğramış yaratıkların sonuncusu Emeline'in evine doğru yaklaşıyor, geçebilecekleri çatlaklar bulmaya çalışıyorlardı. Kuşlar bacaya saldırdı.

Camları kırmak için çılgınca gagalayarak pencerelere tekrar tekrar giriyorlardı. Küçük sincap mutasyonları verandayı kaplarken, kurbağalar kendilerini evin kapısına ve yanlarına bağladılar.

Dragomir Amelia'nın bedeninden çıkıp kendi bedenine girdi. Acı içinde patladı. Koluna baktığında kararmış, kabarmış ve derisinin döküldüğünü gördü.

Emeline'in nefesi kesildi. *Bırak sana geleyim.*

*Onun istediği de bu. Tüm yaratıkların icabına bakılana kadar evin güvenliğinden ayrılamazsın. Çocuklar güvende. Önemli olan da bu.*

*Benim için değil. Sen benim için önemlisin. Sana gelmek zorundayım.*

Gary yanında cisimlendi, yorgunluktan sallanıyordu. Andor şifacının beslenmesine izin vermek için hemen bileğini uzattı. "Kalbini ve ciğerlerini kapatmalısın. Bu zehri gördüm Dragomir. Çok zor. Leon'un kullandığı zehirle aynı. Bunu Leon değil Xavier yarattı ve Sergey ya da Vadim onun hafızasına erişmiş olmalı. Eğer durdurmazsam kasları ve kemikleri yiyip bitirecek. Hemen kapatın." Gary'nin ses tonunda bir ısırık vardı, sanki başkalarına sürekli ne yapmaları gerektiğini söylemekten bıkmış gibiydi -Özellikle de birden fazla kez.

Tarık elini Dragomir'in omzuna koydu. "Amelia'yı kurtardığın için teşekkür ederim. Ben Emeline ile ilgileneceğim."

"Ev Vadim'in yaratıklarıyla kaplı. Bir şeylerin peşinde, Tariq. Amelia onun büyük silahı değildi. O her zaman harcanabilirdi. Şeridi kaybetmek istemedi ama ondan vazgeçmeye de hazırdı. İşinin bitmediğini biliyorsun. Bizim için çok daha kötü bir şeyi var. Zaten burada. Peki bize nasıl saldırdı? Güvenlik önlemlerini nasıl aştı?"

"Dragomir." Gary'nin ses tonu bir uyarıydı.

Tarık ve diğerlerinin, yerleşke ve içinde yaşayan insanlar için tehlikenin her zamankinden daha kötü olduğunu anlamalarını sağlamadan önce şifacının kendisini zorla uyutmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti.

*Lütfen istediğini yap, diye fısıldadı Emeline zihninde. Lütfen, Dragomir. Benim için.*

Kadınlar. Onlar bir lanetti. Görevleri vardı. Onuru Tarık'a ve diğerlerine yardım etmesini gerektiriyordu ama kadını ... Kalbini kırmıştı. Onu nasıl reddedebilirdi? Sessizce ağlarken ve bu kadar korkmuşken olmazdı. Onun için. Vadim'in mutasyona uğramış yaratıkları kapılarını ve pencerelerini kırmaya, onu çığnemeye çalışıyordu ama o sadece onu düşünüyordu.

Sandu'ya baktı. Sandu başıyla onayladı. Dragomir Emeline'in dediğini yaptı ve kalbini ve ciğerlerini kapatarak şifacının vücuduna girmesine izin verdi.

Sandu zehir hakkında bilgi edinme bahanesiyle onu takip etti. Kardeşlik her zaman birbirini destekledi. Gary hakkında çok az şey biliyorlardı. Tehlikeli bir avcı ve yetenekli bir şifacıydı ama gözlerinde ölüm ve sadece manastırdaki kadimlerin tanıdığı bir soğukluk vardı. Başkalarına zarar veremeyecekleri o yüksek duvarların ardına, onların yanına aitti. Sirtına kazınmış olan ve onurlu bir yaşam sürdüklerini hatırlatan kurallar onda yoktu. Halkları için yaşıyorlardı. Tek olan için yaşıyorlardı.

Bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Sandu şifacının zehrin izlediği yolu takip etmesini izledi. Dragomir'in vücudundan geçerek kalbine doğru ilerleyen uzun, karanlık bir şerit gibi görünüyordu. Çamur gibi kalındı ve sonsuz bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Dokunduğu her şey karardı ve rengi soldu. Vücudun dışı kararmış ve kabarmıştı ama iç kısımdaki koyu renkli çamur kemik boyunca derin izler bırakıyordu. Bir damara ya da atardamara dokunduğunda, onu yakarak yarayı dağlıyordu.

*Eğer burada benimle olacaksan, işe koyul. Vücudundaki hasarı, damarları, atardamarları ve bunun dokunduğu her şeyi onarmak zorundayım. Sen yok et.*

Sandu şifacının beyaz ışığına baktı. Bu yavaş ölüm akışını nasıl durdurabilirdi ki? Dokunduğu her şeyi yakıyordu, bu yüzden onu yakmanın hiçbir faydası olmayacağı mantıklıydı.

*Nasıl yok edilir? Daha önce hiç görmemiştim. Görüntüyü kardeşlikteki kişilerle paylaştı.*

*Bunu görmediniz çünkü aslında Xavier'in karışımıydı. Sergey her zaman zehirler ve vücudu nasıl etkiledikleri ile ilgilenmiştir. Eğer ben*

*Xavier'in anılarına hangi kardeşin, Vadim mi Sergey mi, eriştiğini tahmin etmek için Sergey derdim. Bu yüksek büyücü tarafından geliştirilen eski bir zehir karışımı. Onu kullanan kişi için bile son derece tehlikelidir.*

*Yine de kıza bir bıçağın ağzına koydurdu. Su zarar vermedi.*

*o.*

*Hayır, olmaz. Zehir çok yoğun. Açıkladığı gibi, şifacı Dragomir'in damarlarındaki hasarı onarmaya çalışıyor. Bu zehir karanlıkta yapıldı. Üzerine yapılan büyüler de karanlıktan. Malzemeler sadece geceleri ormanın en derin yerinde, en karanlık toprakta bulunanlardır.*

*Sandu, şifacının söylediği her şeyi diğerleriyle paylaşmaya devam etti. Yani, ışık karanlığı öldürür. Bana bunu söylüyorsun.*

*Gary cevap verme zahmetine girmedir. Sandu kendini akıntının henüz yayılmayı başaramadığı ucunda konumlandırdı. Ruhunun beyaz-sıcak ışığını karanlık çamurun üzerinde parlattı. Kahverengi akıntı titredi ve sonra ışığın değdiği her yerde yavaşça büzüştü.*

*Bu, vücudunun dışında, yenmekte olan et üzerinde yapılabilir mi?*

*Onu durdurmanın tek yolu bu. Kişi bedeninden sıyrılmalı, ruh haline gelmeli ve Dragomir'in dış bedenini yavaş yavaş yutan akıntıyı yok etmelidir.*

*Sandu kardeşlerinin her kelimeyi duyduğundan emin oldu ve Afanasiv Dragomir'i dışarıdan içeriye doğru iyileştirme işine başladığında tatmin oldu. Zehri durdurmak, yok etmek ve hasarı onarmak üçünün de birkaç saatini ve epeyce kanını aldı. İşlerini bitirdiklerinde şafak sökmek üzereydi.*

*Eskiler Dragomir'i Emeline'in evine geri götürdüler. Maksim ve üçüzler Vadim'in yaratıklarını yok etmişlerdi. Charlotte, Blaze ve Genevieve, Waltonlar onlara göz kulak olurken çocukları yataklarına yerleştirdiler. Tarık ve Ferro Amelia'yı tekrar odasına götürdüler ve iyileşmiş bir uykuda olduğundan emin oldular.*

*Emeline'in evinin kapısını açan ve ona toprağı nasıl açıp kapatacağını tekrar tekrar gösteren Sandu'ydu. Dragomir'i iyileştirici toprağın içine uçurdu. Emeline kendi başına aşağı inmeyi başardı ama tercih ettiğinden biraz daha sert bir iniş yaptı. Kollarını Dragomir'e dolayarak toprağı bedenlerinin etrafına doldurdu, Dragomir'in başını gömdü ama kendi başını toprak örtüsünün dışında bıraktı. Kendi bedenini tamamen gömmeyi başaramadı.*

*Sandu, "Bunu sizin için yapabilirim," diye teklif etti.*

Başını iki yana salladı, kolları toprak örtünün altında Dragomir'e sıkıca sarıldı. Nefes alış veriş i çok hızlıydı, kalbi çok sert atıyordu.

Sandu onu görmezden geldi, elini sallayarak onu uyuttu ve ardından Dragomir ve Emeline'in üzerini mümkün olan en zengin toprakla örttü. Üstlerindeki toprağı açtı, onları tehdit eden herhangi bir düşmanla savaşmaya hazırdı. Emeline bir Karpat kadınıydı. Dragomir'in hayat arkadaşı. Aynı zamanda başka bir kız çocuğunu taşıyan gemiydi. O çocuk bir Karpat avcısının kaderini ellerinde tutuyordu. Onun gözetiminde kimse ona zarar veremezdi.

Evin altına yayılan Ferro ve Andor toprağı sığındı. Biri Dragomir'in yattığı yerin sağında, diğ eri solunda. Afanasiv ve Nicu da evin altında, biri ön taraftaki sundurmanın altında, diğ eri de arka taraftaki sundurmanın altında uyuyordu.

Güneş doğduğ unda, günün parlak ışığı nda sadece güvenlik şirk eti hareket etti.

**A** Melia çok uzakta, hiçbirimiz ona ulaşamayız," dedi Dragomir Emeline'e, onu beslemek için yanına yaklaştıırken. "Tarık senin deneyeceğini umuyor. Şifacı onun geri dönmek istemediğini düşünüyor. O

Vadim'in onu beni, kız kardeşini ve diğer çocukları öldürmek için kullandığını biliyor. Seni tekrar elde etmek için onu kullandığını biliyor. Charlotte ve Blaze denedi.

Gary denedi; Tarık da öyle. Danny, Liv ile birlikte onun başucunda ama hiçbir şey işe yaramıyor."

Dragomir'in saldırı sırasında yardım etmesini engellemesiyle ilgili bir konuşma yapmaları gerekiyordu ama o anda Amelia'ya karşı sesi o kadar sıkıntılı geliyordu ki, yemek yerken elini uzatıp parmaklarını Amelia'nın ensesinde birleştirmekten kendini alamadı. Tadı çok lezzetliydi. Mükemmeldi. Doğrusu, onun hayatta olduğuna şükreliyordu.

*Kendine neye mal olacağını düşünmeden kendini savaşa atıyorsun, dedi. Bu korkunç, Dragomir. Neredeyse ölüyordun. O zehirli bıçak seni öldürebilirdi. Dün gece pek çok şey seni öldürebilirdi. Sonuçlarını tartmıyorsun; sadece günü kurtarmak için ne gerekiyorsa yapıyorsun.*

Kalbi küt küt atarken ve ağzında korkunun tadı varken uyandı. Ne yapacağını şaşırılmış, onu kaybetmekten korkarak ona doğru uzanmıştı. Adam ona hayatta olduğunu ve çok daha iyi olduğunu hemen kanıtlamıştı; vücudu onunkinin içinde hareket ediyor, doğru düzgün düşünemeyene kadar içinden ateş parçaları yayılıyordu. Beslenmeye gitmişti ve onun yokluğunda, uyandığında hissettiği aynı korkutucu duygu onu tüketmişti. Onu gözünün önünden ayırmak istememişti, bu da kendisini muhtaç ve bağımlı hissetmesine neden olmuştu.

Elleri saçlarını okşuyordu, uyandığında dolaşmamış olan saçlarını yine de taramıştı - çünkü sevdiğini söylemişti. Kız bunun sevdiği için olduğundan emindi. Toprakta uyumaya gitmişti ve

yatağında uyandı. Çırılçıplak. Ağız üzerindeydi. Elleri o kadar nazikti ki gözyaşlarının yakıcılığını hissetmişti. Sonra, birlikte yattıklarında, birbirlerine sarıldıklarında, bebekle konuşmuş, ağzını karnına dayamış, sevgi ve güvence dalgaları göndermişti.

"Ben bir Karpat avcısıyım, Emeline." Sesi de elleri kadar nazikti, dövüşme tarzına o kadar zıttı ki. Onun yanında, vampirlerle savaşırken gördüğü adamın tam tersiydi. Göldeyken adamın zihninde en ufak bir duygu kırıntısı bile bulamamıştı, Amelia için bile.

Şimdi, onunlayken, tamamen duygusaldı. Nazik ve düşünceli. "Yaşayan ölüleri avlar ve yok ederim."

Dilini göğsündeki iki küçük deliğin üzerinde gezdirerek o son lezzetli damlaların tadına baktı. Onunla ilgili her şeyi seviyordu, ona dokunma şeklini, tadını, olduğu adamı, ama onun hakkında bilmediği çok şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onun zihnine, anılarına, olduğu her şeye erişebiliyordu. Dragomir onu görme yeteneğini sınırlamamıştı, şiddet dolu geçmişini bile, ama yine de araştırmamıştı. Araştırmak da istemiyordu.

"Bunu hep yaptığımı biliyorum. Vampir avladığını. Ayrıca buradaki herkesi güvende tutmanın büyük bir parçası olduğunu da biliyorum," diye kabul ederek onun gözlerinin içine baktı. O tuhaf, altın gözlere. "Ama kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi, hayatını kaybedebileceğini umursamıyormuş gibi kendini savaşa atman beni dehşete düşürüyor."

"Başka bir yol bilmiyorum." Adam gözünü kırpmadı ve kadının midesi yavaşça yuvarlandı. Vahşi görünüyordu. Tehlikeli. Tam bir yırtıcı.

Onun sözlerini zihninde tekrar tekrar düşündü. "Yani vampirlerle her zaman yaptığınız gibi savaşmaya devam edeceğinizi söylüyorsunuz."

Bakışları onunkilere sabitlenmişti. Kendini orada tutsak gibi hissetti. Başka tarafa bakmak yoktu. Anlamadığı bir savaşa kilitlenmişlerdi. Sanki nefesini tutmuş gibiydi. Bekliyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

"Dragomir, söyle bana."

O kadar hareketsizdi ki. Sanki her an paramparça olacakmış gibi kendini bir arada tutuyordu. Bu ona hiç benzemiyordu. Kendine her zaman çok güvenirdi. Kibre varan bir özgüven.

"Vampirle savaşmanın ve kazanmanın başka bir yolu yok."

Yine ses tonu ve ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Hiçbir şey. Hâlâ bekliyordu, sanki balta her an düşecekmiş gibi kıpırdamadan duruyordu. Kadın



önemli bir şeyi, hemen ele alması gereken bir şeyi kaçıırıyordu. Alt dudağını ısırdı, kalbi onunkiyle aynı ritimde atmamaya başlamıştı. Bu gerçekleştiği anda elini tuttu ve avucunu göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemeni istiyorum." Emeline fısıldadı. Söyledi de. Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordu. Onu inanmaya bu kadar hazır görmek canını yakıyordu. Neye? Onu reddedecek kadar üzüleceğine mi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu, ama yine de içini kemiren bu his aklından çıkmıyordu.

"Bana kızgınsın."

"Ben değilim." Değildi. Nasıl olabilirdi ki? Amelia'yı kurtarmıştı, hatta Amelia ona onun seçimi olduğunu söylediğinde ve hatta seçmesi gerekiyorsa kendini kurtarması gerektiğini ima ettiğinde bile.

*"Sivamet."*

Sevgi sözcükleri onu yıkadı. İçinden. Kalbine. Ona bunun ne anlama geldiğini söylemişti ve ona böyle hitap etmesine bayılıyordu. Bu sadece sevecenlik değildi, bunu söyleme şekli, tonu, sesindeki o yumuşak okşamaydı. Ona böyle seslenirken ciddiydi.

"Bana kızgınsın çünkü seni ve çocuğumuzu düşünmeden savaşa gittiğimi düşünüyorsun. Bana kızgınsın çünkü tehlikeye girdiğimde bana eşlik etmene izin vermedim."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kapatmak zorunda kaldı. Adam haklıydı. *Hem de çok* haklıydı. Öldürülebilecekken onun vampirle savaşmasını istememişti. Birden fazla kez korkunç şekilde yaralanmıştı. Ayrıca dışarıda savaş sürerken onu bir eve kilitlemesine tüm kadınlar adına kızmıştı.

"Tamam, evet," diye kabul etti. "Ama kızgın olduğum için neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. İki insan arasında bir yanlış anlaşılma olduğunda böyle şeyler olur."

Başını iki yana salladı, başparmağı kızın elinin arkasında gezindi. "Yanlış anlaşılma yok, Emeline." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Hüzünlüydü. Gözlerinde keder vardı. "Başka seçeneğim yok. Eve, sana dönmek için seni ve çocuğumuzu aklımdan çıkarmalı ve her zaman yaptığım gibi savaşmalıyım. Eğer bölünmüş olursam, seninle olan düşüncelerim, zihnimdeki korku, ölümsüzlere karşı hiçbir şansım olmaz. Başka bir yol bilmiyorum."

Kalbi acıyordu. Fiziksel bir acı. Ciğerlerinden hava almaya zorladı. Zayıf değildi. Kendini her zaman ön planda olacak bir adama bağlamıştı.

Çizgi. Her zaman etrafındakileri güvende tutmaya kararlıydı. O böyle biriydi. Eğer onu seviyorsa -ki seviyordu- onun bu özelliğini kabul etmek zorundaydı. Ayrıca onun kendini nasıl güvende tuttuğunu da kabul etmek zorundaydı.

Diliyle alt dudağına dokundu ve daha önce yaptığı küçük ısırık izini yatıştırdı. Onun kendi hayatını düşünmeden kendini savaşa atmasından hoşlanmıyordu ama hayatta kalmak için bu şekilde savaşması gerektiğini söylüyorsa, o zaman bunu kabul etmenin bir yolunu bulmalıydı. Adam gözlerini ondan kaçırmamıştı. Bir kez bile. Onun zihninde hareket ettiğini hissetti. Bu çok samimiydi, zihninin onunkinin üzerinde gezinmesi, çok nazikçe, onun tenine dokunması, onun zihnine dokunmasının yoluyla.

"Anlıyorum, Dragomir. Anlıyorum. Çok fazla endişelenmemek için elimden geleni yapacağım." Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. "Seni seviyorum. Bir kadın bir erkeği sevdiğinde endişelenir. Buna engel olamam."

Elini ağzına götürdü, hâlâ gözlerinin içine bakıyordu. "Peki ya diğeri?"

Emeline onun en çok endişelendiği şeyin "öteki" olduğunu hemen anladı. "Kadınların haklarının olmadığı ve erkeklerin onlara baktığı farklı bir zamandan geldiğinin farkındayım-"

"Karpat kadınlarının her zaman hakları olmuştur," diye araya girdi. "Onlar el üstünde tutulur. Değer verilir. Ne kadar yetenekli olduklarını biliyoruz."

"Blaze ve Charlotte, Tarık ve Maksim'le birlikte giderler. Bir savaş çıktığında onların yanındalar."

"Bu bizi nasıl etkiliyor?"

Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. İç çekti. "Dragomir, ben kilit altında tutulamam."

"Güvende olduğunuz yerde kalmazdınız."

Eğer dürüst olsaydı, evde kalmazdı. Bir şekilde yardım etmeye çalışırdı. Blaze gibi savaşçı bir kadın değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Ama kendi yoluna gider ve kendi kararlarını verirdi. Bunu çok küçük bir çocuk olduğundan beri yapıyordu.

"Belki de yapmazdım ..."

"Olmayabilirdi," dedi. "Belki diye bir şey yok, Emeline. Kendin, bebeğin ya da benim için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeden o çocuklara yardıma koşardın."

"Bu benim seçimim olmalı."

İlk kez gözlerini ondan kaçırdı ama gözlerinin derinliklerindeki o korkunç kederi yakalamadan önce değil, sanki dünyasını paramparça etmiş gibi. Avucunu onun ensesinde dolaştırdı. "Bunu konuşarak hallediyoruz, Dragomir. Çiftler böyle yapar."

Başını iki yana salladı. "Bunu konuşarak halledemeyiz, Emeline. Ben asırlık biriyim. Kendimle ilgili değiştiremeyeceğim şeyler var. Bunlardan biri de seni ve çocuklarımızı güvende tutma ihtiyacım. Savaşa girmeden önce bunu bilmek zorundayım. Kendini ve doğmamış çocuğumuzu tehlikeye atmanın makul olduğunu düşünüyorsun. Ben düşünmüyorum."

"Yani sen daha büyük ve güçlü olduğun için senin yönteminle mi yapacağız?" Sesini kavgacı bir tondan uzak tutmaya çalışıyordu ama kendini biraz çatışmacı hissediyordu.

Başını iki yana salladı. "Bunu benim yöntemimle yapıyoruz çünkü başka türlü yapamam. İhtiyacın olan her şey olmak istiyorum, Emeline. Senin buna ihtiyacın yok ama benim var. Bir ilişkide uzlaşma olmak zorundadır. Senin mutluluğunu sağlamak için modern yöntemleri öğrenmeliyim. Bazı konularda, benim mutluluğumu sağlamak için modern yöntemlerden vazgeçmen gerekecek."

"Blaze'in Maksim ile savaşa girmesi umurunda mı?"

Başını iki yana salladı. "Blaze iyi bir savaşçı. Sen değilsin ve asla da olamayacaksın. Zihnini görebiliyorum, *sívamet*. Her şey için merhametin var. Kararlılığın ve cesaretin var. Benim yanımda savaşabilirsin, ama bunun bedeli korkunç olur. Bana ya da başkasına savaşmaya istekli olduğunu kanıtlamana gerek yok. Vampirleri öldürmek için geliştirilen modern silahları kullanmayı öğrenmeni istiyorum. Onları kullanmakta usta olmanı istiyorum. Yapman gerektiğini düşündüğün için gereksiz yere hayatını tehlikeye atmana izin veremem."

"Neden senin hayatın benimkinden daha değersiz?"

"Öyle değil. Benim yüzyıllara dayanan tecrübem var ve sen buna yetişmeyi umamazsın. Doğrusu Emeline, sen benim ruhumun diğer yarısısın. Ben senin ihtiyacın olan şeyim, sen de benim ihtiyacım olan şeysin. Blaze, Maksim'in ihtiyacı olan şey. Bir savaşçıyla ortak olamam. Yapamam." Başını salladı ve altın rengi gözleri tekrar onunkilere dikildi. Onunkileri tutuyordu. Yargılanmayı bekliyordu. Onunla bu şekilde yaşayamayacağını söylemesini bekliyordu.

Emeline onu rahatlatmak istiyordu ama önce kendi kalbinde onun gibi bir adamla yaşayıp yaşayamayacağını bilmesi gerekiyordu. O savaşa giderken kendisi sonsuza dek uzakta kalacaktı. O asla durmayacaktı. Çünkü onun bir

hayat arkadaşı ve çocukları olduğunda değil. Vampirle savaşmak onun içine işlemiştii. O asla durmayacaktı ve o da her zaman endişelenecekti.

Onun yanında savaşsa daha mı iyi olurdu? O Blaze gibi değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Yüzleşmeyi sevmezdi ve Blaze'in babası tarafından öğretilmiş olmasına rağmen kesinlikle savaşmayı sevmezdi. Yine de Dragomir'in tehlikede olduğunu ve kendisinin hiçbir şey yapamayacağını bilmek... Eğer Dragomir yaralanır ve kendisi de kilit altında kalırsa çıldırabilirdi.

Başını iki yana salladı. "Bir uzlaşma yolu bulmalıyız Dragomir. Savaş girmeme konusunda hemfikirim. Bir daha asla bir vampirle yüzleşmek istemiyorum. Ben istemiyorum. Öte yandan, gerekirse çocuklarımı, kendi hayatımı ve senin hayatını savunabilmeliyim. Evde oturup büyük kötü savaşçımın dönmesini bekleyen küçük bir fare olamam."

"Seni hiçbir zaman küçük bir fare olarak düşünmedim," diye reddetti. "Gerekirse kendini, çocukları ve beni savunabilmeni istiyorum. İstemediğim şey, dün gece olduğu gibi, işler kötü görüldüğü için acele bir karar vermek. Böyle bir durumda yol göstermem için bana başvuracağına dair söz vermelisin."

"O zaman en kötü durumda bile yardıma ihtiyaç duyulduğunda beni arayacağına dair bana söz vermelisin."

"Hayat arkadaşı öldüğünde erkek Karpatyalıya ne olduğunu anlıyor musun?"

Başını yavaşça salladı. Soruyu soruş şekliyle ilgili bir şey kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Vereceği cevaptan hoşlanmayacağından oldukça emindi.

"İki seçeneğimiz var. İntihar ederiz ya da vampire dönüşürüz. Bu çok hızlı olur.

İnsan ışıktan tamamen karanlığa ani değişimi kaldıramıyor. Her şey güzel olduktan sonra her şey gitti. Kafamda depoladığım bilgilerle ne tür bir vampir olacağımı hayal edebiliyor musun? Dünyayı kasıp kavururdum, Emeline. Bu benim en büyük korkularımdan biri. Her zaman öyleydi. Bu yüzden kardeşliği seçtim. Geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimde vampire dönüşme riskini almaktansa manastırda yaşamayı tercih ettim."

"Yapamazsın."

"Eğer sen gitmiş olsaydın, ben giderdim."

Onun sesindeki inancı duydu. Neden tartışmaya giriyordu ki? "Ben Blaze değilim. Vampirlerle savaşmak istemiyorum. Sadece kendi seçimlerimi yapmam gerektiğini anlamamı istiyorum. Bana açıklaman gerek.

Seni mutlu edecek şeylere ihtiyacın var. Seçimi yapan ben olmalıyım. Beni zorlayamazsınız. Bu bir diktatörlüktür, ortaklık değil."

"Nasıl bir adam olduğumu anlıyorum, Emeline."

Yine onun sesindeki hüznü duyabiliyordu. Onun kendisini kabul edebileceğine inanmıyordu. Onu reddedeceğine inanıyordu. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Bu duyguyu anlıyordu. Hayatı boyunca bu duyguyu yaşamıştı. Kabul görmeden yaşamıştı. O, ona olduğu kişi olması için koşulsuz kabul vermişti.

Dövüşmekten nefret ederdi. Her zaman öyleydi; hatırlayabildiği kadarıyla, erkeklerle savaşmak, yemek için savaşmak, eğitim hakkı için savaşmak zorunda kalmıştı.

Dragomir onun hakkındaki tüm bu şeyleri biliyordu çünkü onun aksine, anılarına bakmış ve bunları dikkate almıştı. O bir korkaktı ve anılarını dikkate almamıştı. Onun hayatının çirkinliğini görmek istememişti ama onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenme zahmetine katlansaydı, neye ihtiyacı olduğunu bilirdi.

Derin bir nefes aldı. Verdiği söz her neyse, tutmasını bekleyecekti. Eğer söz verdiyse, sözünü tutmasını da beklemeliydi. Tutabilir miydi? Bir gece önce olduğu gibi, çocuklar, diğer kadınlar ve *kendisi* için tehlike varsa, evinde kalıp onun -ve diğerlerinin- onsuz savaşa girmesine izin verebilir miydi?

"Sana söz vermek istiyorum. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Ama veremezsin."

"Henüz değil," diye gönülsüzce itiraf etti. "Sana şeref sözü vermeden önce tüm bunların nasıl işlediğini bildiğim bir yere gelmem gerekiyor."

"Seni güvenli bir yere koymamı kabul ediyor musun, Emeline? Çünkü edeceğim. Bu konuda hiç kuşkun olmasın, sen kendi başına yapacağına dair söz verene kadar seni her savaşta koruyacağım."

Adamın sesindeki amansız kararlılığı duydu. Onu hapse atacaktı. Kararı onun elinden alacaktı. Ya bunu kabul edecekti ya da ... ne? Onu kaybetmek mi? Bu kabul edilemezdi. Sinirli bir şekilde parmak uçlarını ısırırdı. "Şimdilik, bir şey olduğunda beni koru Dragomir, ama zihninde bana bir çıkış yolu bırak ki yaralanırsan ve bunu yapmam gerekirse sana ulaşabileyim."

Gözlerinin altından rahatlama akıyordu. Yavaşça başını salladı. "Teşekkür ederim, Emeline. Bana bunu vermenin senin için zor olduğunun farkındayım ve bu daha da

Bunu yapacağınız için minnettarım. İzninizi özenle ve mümkün olduğunca az kullanacağım."

Onu öpmek için ona doğru eğildi. Adamın gözlerinden etkilenmişti ama ağzı da en az onun kadar ilgisini çekiyordu. Tadı vahşiydi. Onun bu yönünü seviyordu. Tadı tehlikeliydi. Her ikisi de ondaydı ve yine de ona aitti. Onun zihnine bakacak ve o korkunç anıları görecektik kadar cesur olmalıydı.

-Onurlu insanları yeryüzündeki en kötü canavarlara dönüştüren boşluk.

Günah gibi öptü. Cennet gibi. Onun gözlerindeki o bakıştan, kendisini olduğu gibi istemeyeceğini düşündüğünü söyleyen o bakıştan nefret ettiği için hoşgörüyordu. Şımarıyordu çünkü adam çok seksiydi ve öpücükleri hayal edilebilecek en kontrolden çıkmış fırtınadan bile daha ateşliydi.

Başını onun kalbinin üzerine koydu. "Seni seviyorum, Dragomir."

"Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum Emeline. Benim hayat arkadaşım olduğunu ve senin seçimin olduğumu söylediğini biliyorum ama ben kolay bir adam değilim. Sana yemin ederim, sana elimden gelen her şeyi, istediğin ya da ihtiyacın olan her şeyi vereceğim ama vampirlerle savaşırken yanımda savaşma hakkını sana veremem. Ben asla o adam olmayacağım."

Hiçbir zaman öyle bir kadın olabileceğini düşünmemişti. O daha çok Bir çocuğun ihtiyacı olduğu için hiç düşünmeden kendini tehlikeye atan kadın. "Sokaklarda çok fazla çocuk vardı, Dragomir. Evsiz barksız çocuklar. Erkek çocuklar. Kızlar. Her zaman bir tür bela vardı. Çoğu zaman ben de diğerleri gibi kaçırdım ama bazen biri yakalanırdı ve geri dönüp yardım etmezsem . . ." Sokakta bir çocuk olmanın tehlikelerini düşünmemeye çalışarak sözlerini tamamladı. "Savaşmak benim doğamda yok ama çocukları korumak var."

Adam o akşam ilk kez gülümsedi ve kadın bunu beklediğini fark etti. Bunu umuyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Herkes, Emeline. Herkesi korumak için elinden geleni yapıyorsun. Fiziksel olarak savaşmak istemeyebilirsin ama başkaları korktuğunda araya girmekten kendini alamıyorsun."

Adam bunu hayranlıkla söylemişti ve kadın, adamın bir daha böyle bir durumla karşılaşsa onu güvenli bir yere koymak için iki kere düşünmeyeceğini bildiğinden -ki bundan emindi- bu rahatlatıcı bir merhemdi.

"Amelia konusunda ne yapacağız?"

Dragomir'in konuyu kasıtlı olarak değiştirdiğini biliyordu çünkü bu konuda gidebileceği bir yer yoktu, bu yüzden ona izin verdi. "Ona ulaşabilir miyim bilmiyorum Dragomir, ama eğer

Beni ona götürürsen, denerim."

Ayağa kalktı, o yumuşak ve seksi haliyle onu da yanına çekti. Onu giydirmişti ve yine uzun bir elbiseydi, ayak bileklerinin etrafında dönen bir elbise. Kalın siyah biye, balon etek ucu ve taç yaprağı kolları olan imparatorluk belli bir elbiseydi. Yakası bir vee şeklindeydi ve çok düşük değildi. Ayak bileklerinin etrafında dönen elbisenin üzerinde bıraktığı his hoşuna gitmişti.

"Bütün gece uyanık kalıp kataloglardan elbise mi bakıyorsun?" diye alay etti. Adam kaşlarını çatı, kızın sorusu karşısında şaşkıındı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,

ama zihninize bakıyorum ve orada sahip olduğunuz imgeleri görüyorum."

Bir kahkaha patlattı. Kataloglara bakan tek kişi oydu. Hayatı boyunca kataloglara bakmıştı çünkü istediği türde kıyafetler alamıyordu. Artık onları satın almasına gerek yoktu, Dragomir'in yaptığı gibi yapabiliirdi, yine de onun kendisi için elbise seçmesinden hoşlanıyordu.

"Bunu beğendim," diye onayladı, elini kumaşın üzerinde gezdirirken.

"Neden gri? Kaçınacağın tek rengin bu olduğunu sanırdım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek elini tuttu. "Ama kafadaki görüntü griydi ve benim yaşadığım karanlık dünyayla aynı görünmüyordu.

Bu gri canlı ve siyah aksana karşı oldukça güzel. Saçların ve gözlerinle çok güzel görüneceğini biliyordum." Elini kızın yan tarafına, kalçasının kıvrımına doğru götürdü. "Her zaman güzel hissetmeni istiyorum, Emeline. En sevdiklerinin bir listesi var."

"Öyle mi?" Bunu yaptığını unutmuştu. Çok uzun zaman önceydi. Her şey çok hızlı olmuştu.

"Biliyorsun. Benim için o listeye eklemeye devam et. Eğer oradaysa, kullanırım." Ön kapıdan çıktılar ve her şeyin aynı göründüğünü görünce şok oldu. Çimler yemyeşildi ve hiç sincap deliği yoktu. Çiçek tarhları sağlamdı. Bahçede hiç ölü kuş yoktu. Oyun bahçesi oradaydı, salıncaklar, kaydıraklar ve tırmanma aletleri vardı. Taş ejderhalar orada oturmuş çocukları bekliyordu. Göl her zamanki gibi çok güzeldi.

"Karpatyalı olmak ve bir savaştan sonra elini sallayarak her şeyi temizleyebilmek güzel olmalı."

Yumuşak bir şekilde güldü ve elini ağzına götürerek parmak uçlarını ısırdı. "Emeline, sen Karpatyalısın. Benim yapabildiğim her şeyi sen de yapabilirsin. Zihninde canlandır ve yapabilirsin. En çok istediğin şeyler üzerinde çalışacağız."

Bunu unutmuştı. Renkler boynundan yüzüne doğru yayıldı ama umurunda değildi. Düşünerek bu kadar çok şey yapabileceği fikrini seviyordu. "Uçmak ve sonra bir ejderha uçurmak istiyorum. Biraz nefes alabildiğimiz an bana öğret."

"Bunun listenizde ilk sırada yer alacağını bilmeliydim. Tabii ki. Bu yeterince kolay."

"Çocukların şuradaki evde yaşadığını sanıyordum." Emeline suya yakın küçük evi gösterdi.

Dragomir başını salladı. "Tariq ve Charlotte artık onlarla yaşamak istiyorlar. İnsan dünyasında onları resmen evlat edindiler. Bizim dünyamızda onlar zaten onlarındı. Sanırım Tariq yakında Amelia'yı dönüştürmek zorunda kalacaklarına inanıyor. Başka türlü bunu atlatabileceğini düşünmüyor.

Yaşadığı travma zihni için çok fazlaydı. Önce Vadim'in yeraltı şehrinde yaptıklarının dehşeti, sonra da sevdiklerine zarar vermek için onu kullanması. Çocukları kendilerine yakın istiyorlar."

Emeline başını salladı. "Bella insan olarak kaldığı sürece din değiştirmeyecek. Bu konuyu birkaç kez konuştuk. Doğduğu günden beri küçük kız kardeşine bakıyor. Şimdi bunu başkasının yapmasını istemiyor."

Dragomir omuz silkti. "Ben Tarık değilim. Bunlar onun çocukları ve istediği gibi davranmaya hakkı var."

"Bu ne anlama geliyor?" Başını kaldırıp ona baktı, midesindeki düğümler sıkılaştırma.

"Sadece çocuğumun ne istediğine bakmaksızın onun için en iyi olanı yapıyorum. Eğer din değiştirmesi gerekiyorsa, bunu gözümü kırpmadan yaparım. Bella benim olsaydı, onu da dönüştürürdüm. Böylece ben dinlendiğimde onlar da dinlenmiş olur ve iyi bir şey yapmadıklarından endişelenmem gerekmez."

"Peki ya Danny?"

Küçük bir sessizlik oldu. "Danny bir sorun. Ben öyle düşünmezdim ama Gary'ye bakınca bir erkeği dönüştürmenin bir dişiye dönüştürmekle aynı şey olmadığını anladım. Erkeğin ritüel bağlayıcı kelimelerle damgalanması gerekiyor. Atalar onu kabul etmeli. Soyu yüzyıllar öncesine dayanmalı. Danny'nin Tariq'in ataları tarafından kabul edilmesi gerekecekti. Onun için bir risk olacak. Bu küçük bir risk değil."

"Ne tür bir risk?"



"Hayat arkadaşını kaybettiğinde erkek Karpatyalıya ne olduğunu sana anlatmıştım. Tüm duyguları ve rengi ondan sökülüp alınır. O ışıktan karanlığın çirkinliğine bu kadar hızlı geçmek, yılların nazikçe solması olmadan, bir esarete neden olur. Deliliğe. Şifacıya da bu oldu. Diğerlerinin bana anlattığına göre, onun dönüşmesini engellemek için Karpat halkının prensi ve onun ikinci komutanı Gregori gerekmiş."

"Bunun Danny'nin başına gelebileceğini mi düşünüyorsun?" Bu düşünce dehşet vericiydi. "O sadece bir çocuk."

"Ne olacağını bilmiyorum. Benim zamanımda insanları dönüştürmek söz konusu değildi. Bu yapılmazdı. Bir erkek çocuğun din değiştirdiğini hiç duymadım. Çocuklarımız kırk yaşına kadar öyle kalır. Danny bizim dünyamızda bir bebek. Ölmesi ve Karpatyalı olarak yeniden doğması gerekirdi. Ruhu bölünecek ve dünyanın herhangi bir yerinde ruhunun diğer yarısıyla bir çocuk doğacak. Tariq'in yerinde olsaydım, Prens'e ve çocuğa ne olacağı konusunda bilgi sahibi olabilecek herkese danışırdım."

"Amelia'nın bunları bilseydi din değiştireceğini düşünemiyorum. Onunla kalırdı."

"Tekrar söylüyorum, çocuğuma seçim şansı vermezdim. Onun için en iyi olanı yapardım."

Emeline elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine bastırdı. Çocuğu için de aynısını yapardı. Her ebeveyn yapmaz mıydı? İç çekti. Amelia insandı, Tarık ve Charlotte ise Karpatyalı. Ailenin tüm kadın üyelerini dönüştürseler ama Danny'yi dönüştürmeseler, o zaman ne olurdu? Sonunda bir bölünme olacaktı.

"Bunu düşünme, *sívamet*. Tarık bilge bir adamdır. Diğerlerinin onu takip etmesinin nedeni, gitmem gerektiğini bildiğim halde kalmamın nedeni Tarık'tı. Onunla ilgili zorlayıcı bir şey var ve kendimi onu ve burada inşa etmeye çalıştığı şeyi korumak isterken buldum. Zeki biri ve Karpat halkını bu yüzyıla getirmenin bir yolunu bulmuş. Prensimize sadık ve onunla her zaman iletişim halinde olmaya özen gösteriyor. Tıpkı bizim kendi ailemiz için çözüm bulacağımız gibi, kendi ailesi için de çözüm bulacağına güvenin."

Bu hoşuna gitmişti. Tarık'a saygı duyması ve bir parçasının kalıp onu ve diğerlerini korumak istemesi hoşuna gitmişti. Dragomir'le birlikte kardeşlik de gelmişti. Ona ve birbirlerine sadıktılar.

"Burada bu kadar çok kadim avcı varken Vadim'in neden pes edip gitmediğini anlamıyorum. Tariq'in yanında insanlardan oluşan bir ordu var."

vampirleri öldürebilen silahlar. Vadim neden avcılarının olmadığı başka bir imparatorluk bulmuyor?"

Dragomir kapıyı açtı ve fuayeye adım attı. Kadın geri çekildi. "Kapıyı çalmalıyız."

"Önceden arayıp Tarık'a seni getireceğimi haber verdim. İçeri girip merdivenlerden yukarı, ilk yatak odasına çıkmamı söyledi."

Kendini gülümserken buldu. Buna alışabileceğinden emin değildi. Karpatların telepatik iletişim yöntemi. "Buraya yakın bir arazi satın almak istiyorum. Tariq ve Charlotte'un evlerinin sınırında. Belki gölün üzerinde bile olabilir ama su beni korkutuyor."

Bakışları kızın yüzüne kaydı. "Neden?"

Omuz silkti, korkmuş bir çocuk gibi görünmek istemiyordu. "Rüyalar. Çocukluğumdan beri kötü rüyalar. Yüzmeyi öğrenemememi fırsata bağlıyordum ama Blaze'in babası bana öğretecekti. Öğrenmek istemedim çünkü bu suya girmek anlamına geliyordu."

Dragomir merdivenlerde onun önüne geçti ve arkasından elini uzattı. Bunu çok yapardı, onu korurdu. Buna alışık değildi ama hoşuna gidiyordu. Her zaman bir erkeğin onu korumak istemesinin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Onu sevmenin. Onu ilk sıraya koymanın. Hiç kimse bunu yapmamıştı. Blaze ve babası onun için harikaydı ve ikisini de seviyordu ama her zaman birbirlerine sahiptiler. Mükemmel olmasaydı, Blaze'in babasının onu dışarı atmayacağını biliyordu ama yine de bundan korkuyor ve her zaman en iyi şekilde davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Tarık koridorda volta atıyordu, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Merdivenlerin başına geldiklerinde arkasını döndü. "Emeline. Geldiğiniz için teşekkürler. Gary bile ona ulaşamıyor. Liv'in ulaşabileceğinden emindik ama Amelia'nın çok ileri gittiğini söyledi. Onu geri getirebileceğimizden emin değilim. Eğer siz yapamazsanız, onu dönüştürmekten başka çarem kalmayacak. Gary bunun da işe yarayacağından emin değil."

"Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım Tarık, ama ben şifacı değilim. Birbirinizi iyileştirmek için yaptığınız şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu muazzam bir yetenek ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Seninle olacağım," diye güvence verdi Dragomir.

Emeline bunun Amelia için en iyisi olacağından emin değildi. Genç kız Dragomir'den korkuyordu. Bütün çocuklar öyleydi. Özellikle Amelia'nın korktuğunu biliyordu çünkü bunu konuşmuşlardı. Bir keresinde, yanından geçerken

Beline kadar şelale gibi akan uzun saçları, sıcaklık ve tehlikeyle dolu altın gözleriyle Emeline, o gökyüzüne yükselene kadar konuşmak için beklemiş, iki koşar adım atmış ve sonra gitmişti. Nefes kesiciydi. Vücudu onu sarsan acıya rağmen tepki vermişti ve Amelia'yı onun gökyüzüne yükseldiği noktaya bakarken bulmuştu.

Birbirlerine bakmışlar ve sonra gülmüşler, onun cehennemden daha ateşli ve uzak durulması gereken biri olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Amelia'nın gözlerindeki utangaç hayranlığı görmüştü ama aynı zamanda korkuyu da. Adam büyük, kötü ve düpedüz korkutucuydu. Emeline'i de korkutuyordu, bu yüzden Amelia'yı farklı hissetmesi için ikna etmeye çalışmamıştı.

Emeline, "Onunla birkaç dakika oturmama izin verin," dedi. O başladı Tarık'ın yanından geçti ama Dragomir onun elini tuttu ve kendisine doğru çekti. "Suyun nesi korkuttu seni *sívamet*?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Midesi yuvarlandı. Düğümlendi. Hafifçe midesi bulandı. Gülümsemeye zorladı, başını iki yana salladı. "Ben daha çocuktum, Dragomir."

İtiraz edecek ve onu açıklamaya zorlayacakmış gibi görünüyordu ama sonunda çenesini parmaklarının arasına aldı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı. "Öp beni."

Her yerde, her zaman yapardı. Vücudunu onunkine yasladı ve kendini onun öpücüğüne bıraktı. O her zaman açtı. Emredici. Tadı günah, seks ve aşk gibiydi. Çok fazla aşk. Onu tekrar tekrar öptü, yalnız olmayı diledi ve sonra aniden geri çekilerek ona ters ters baktı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Yani korktuğun bir şey yerine sevdiğin bir şeyi düşünüyorsun. İkiniz için de güçlü ol. Sen benim için doğdun," dedi, "ama aynı zamanda bunun için. Amelia gibi, kaybolduklarında onlara yol gösterecek güçlü ve cesur bir kadına ihtiyaç duyan çocuklar için. En iyi yaptığın şeyi yap."

Dans dışında iyi bir şey yaptığını düşünmüyordu. Ama bu başkalarının ihtiyaç duyduğu bir şey değildi. Tarık'a, onun yüzündeki endişe çizgilerine baktı. Charlotte yatak odasından çıktı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, kolunu Liv'e dolamıştı, o da gözyaşları içindeydi. Valentin onların gölgesiydi, yüz hatları asıktı. Umut kaybolmuştu. Bunu görebiliyordu.

*Hepsi bana güveniyor. Ya bunu yapamazsam?* Her zaman yanında olacağını bildiği tek kişiye ulaştı.

*Bu onlar hakkında ya da onlar için değil. Bu sizinle Amelia arasında. Sana ne olduysa, ona da oldu. Vadim ve piyonları ikinize de tecavüz etti. O daha bir çocuk. Neredeyse on dört yaşında. Travma geçirdi. Korkmuş.*

*Vadim parazitleri*

*ama onun içine kendinden bir parça koydu. Onu üç yaşındaki kız kardeşine parazit enjekte etmeye zorladı. Liv'i öldürtmeye çalıştı. Onunla savaştığını biliyor musun? Usta bir vampir. Orada, suyun altında, Liv boğulurken, onu öldüreceğini bile bile, onun etkisiyle savaşmaya çalıştı. Bu muhteşem, Emeline. Ve sívamet, bu aynı zamanda sensin. Senin yapacağın şeyi yaptı.*

Bir nefes aldı ve bıraktı, onun sevgili yüzüne baktı. Ona her zaman cesur ve mükemmel olduğunu hissettirmişti. Onun gözünde belki de öyleydi. Öyle olmak istiyordu. Amelia'nın da kendisinin cesur ve mükemmel olduğunu görmesini sağlamalıydı. Onu onlara geri götürecek bir yol bulmalıydı. "Seni seviyorum," dedi usulca, diğerlerinin de duymasını istiyordu. Bilmek için. Çünkü erkeği cesur ve mükemmeldi ve ona söylenecek doğru şeyi her zaman biliyordu.

Yatak odasına girdi, tereddüt etti ve sonra kapıyı kapattı. Özel olan, başkalarının bilmesine gerek olmayan şeyler vardı - ne onun hakkında ne de Amelia hakkında. Yatağın yanındaki sandalyeye çöktü ve Amelia'nın elini tuttu. Genç kız o kadar solgun görünüyordu ki neredeyse griye dönmüştü. Gözlerinin tamamen açık olduğunu görmek rahatsız ediciydi. Cam gibiydi. O gitmişti.

O kabukta Amelia yoktu.

Uzun bir süre durup genç kıza baktı. Bir zamanlar o da Emeline gibi güzeldi. Vadim ikisini de incitmişti, ta ki ikisi de öyle hissetmeyene ya da öyle görünmeyene kadar. Dragomir Emeline için araya girmişti. Amelia ona sahipti.

Şifacı, Tariq, Charlotte ve Liv onu geri getirmek için Karpas yöntemini denemişlerdi. Hiç kimse ona ulaşmayı ve bağlantı kurmayı denememişti. Emeline'in sahip olduğu tek şey buydu. Gerçek ve birbirlerine bağlandıkları müstehcen yol. Tanrı biliyordu, o zamanın bir anını bile yeniden yaşamak istemiyordu ama Amelia orada sıkışıp kalmıştı ve onu geri getirmenin başka bir yolu yoktu.

Emeline derin bir nefes daha aldı, omuzlarını dikleştirdi ve sahip olduğu tüm cesareti topladı. "Bebeğim," diye usulca selam verdi. "Bizden uzakta, güvenli bir yerde kilitli olduğunu biliyorum. Canavarların sana ulaşamayacağı bir yerde. Biliyorum, çünkü ben de bir ya da iki kez oraya gittim. Oraya gitmekte sorun yok; hepimizin arada bir soluklanmaya ihtiyacı var. Bu korkaklık değil, kendini koruma. Sadece orada kalamayacağınızı bilin."

Amelia'nın kolunu okşadı. "Biliyorum, Amelia. Vadim'in korkunç vampirleri etrafımı sardı ve beni yere yatırdı. Kıyafetlerimi yırttılar. Bazıları dilleriyle beni yaladı. Dilleri siyah ve yumruluydu, üzerlerinde parazitler kıpır kıpırdı. Tenime dokunduklarında kendimi pis hissettim."

Amelia'yı yakından izledi. Vücut hiç hareket etmemişti. Teni dokunulduğunda serindi. O kirpikler uçmuş muydu, yoksa Emeline sadece öyle olmasını mı istemişti? Bunu tekrar yapabilir miydi? Amelia için her şeyi yeniden yaşayabilir miydi? Yapmak zorundaydı, çünkü Amelia'nın kaçtığı şey buydu -yüzleşemediği şey- ve yalnız olmadığını bilmek zorundaydı.

"Dragomir'e bundan bahsettiğimde bu gibi ayrıntıları atladım çünkü onun bilmesini istemedim. Kimsenin bilmesini istemedim. Vadim yumurtalıklarımı tuttuğunda, parmaklarını içime soktuğunda hissettiklerimi." Bunu söylerken boğuldu. Vücudundan bir ürperti geçti. Neredeyse ona uzanacaktı ama bunun kendisiyle Amelia arasında olduğunu biliyordu. Bir çocukla. Vampirin aynı şekilde davrandığı genç bir kız.

"İçimde, Amelia. Eli içimdeydi. Kendimi çok pis hissettim. Sanki onu hiç çıkaramayacakmışım gibi hissettim." Parmaklarını Amelia'nın kılere geçirdi ve tutundu. Kızın yüzüne baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve bu kez gözleri boş boş bakmıyor, kapalıydı.

"Çok acıdı." Gerçeği fısıldadı. "Acımasını istediğini biliyordum. Canımı yaktı çünkü acım ona zevk veriyordu. Korkum ona daha da fazla zevk veriyordu ama bunu bildiğim halde ağlamayı durduramıyordum. Onunla savaşmayı bırakamadım. Beni güçsüz ve çaresiz hissettirdi. Kendimi pis ve değersiz hissettirdi. Kimsenin bilmesini istemedim ama biliyordum. Bana nasıl dokunduklarını, neler söylediklerini biliyordum."

Emeline'den bir hıçkırık kaçtı ve Amelia'nın hıçkırığı da ona eşlik etti. Amelia'nın parmakları Emeline'in parmaklarının etrafında sıkılaştı.

"Sonra o iğneyi bana batırdı. Hiçbir şey onun kadar acıtmamıştı. Çok kalın ve uzundu ve pistonu itip içindekileri içime boşalttığında o kadar korkunç ve acı vericiydi ki çığlık atmadan duramadım. Hepsi güldü ve o benim kanımı aldı. Dişlerini içime batırdı ve bu çok korkunç bir histi. Güvende olacağımı bildiğim o yere, Amelia'ya gitmek istedim ama oraya gidemedim. Beni kanını içmeye zorladığında bile." Son itirafı fısıldadı çünkü bu onu utandırmıştı. Bu onu hasta ediyordu. Dilinde ve boğazında kıpırdayan parazitlerle birlikte o siyah, asitli kan.

"Sonra bana bir bardaktan daha fazla kan içirdi. Yüzümde ve dudaklarımda biraz vardı ve diğer vampirler onu yalamak için savaştılar. O yaladı. Vadim. Elini salladı ve hiçbiri kıpırdayamadı, o da beni yaladı."

Vücudu titredi. Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını biliyordu. Amelia'ya baktığında kızın da ona baktığını gördü. Birbirlerine baktılar, gözlerinde ortak bir korku vardı.

"Tüm bu korkunç şeyleri anlatabileceğim tek kişi sensin," dedi Emeline. "Ne hissettiğimi anlayabilecek tek kişi sensin. Hâlâ ne hissettiğimi."

"Sanki bir daha asla iyi olamayacakmışsın gibi," diye fısıldadı Amelia. "Her şeyimi aldı ve sonra da insanları incitmeme neden oldu. Dragomir. Senin için savaştı ve sonra benim için savaştı ve Vadim onu incitmeme neden oldu." Gözlerini tekrar kapattı. "Ve Liv."

"Liv'e ya da Dragomir'e zarar vermedin. Yapmış olsaydın bile, bunu yapan sen değil Vadim'di. Bunu anla, Amelia. Bir bebek taşıdığımı ve içimde parazitler olduğunu öğrendiğimde anlamak zorundaydım ..."

"Bella. Bana bunu nasıl yaptırabilir? Onun talimatlarına nasıl uyabildim?"

"Vampirler irademizi alabilirler. Vadim özellikle güçlüdür, ama sen yine de savaştın. Dragomir senin de benim gibi cesur olduğunu söyledi. Senin muhteşem olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de o *kelimeyi* kullandı, muhteşem."

"Öyle mi yaptı?" Amelia'nın sesi buna inanmadığını söylüyordu.

"Öyle," diye güvence verdi Emeline. "Başkalarıyla yüzleşmenin zor olduğunu biliyorum ama tatlım, bu bizim kendi korkumuz ve suçluluğumuz, onların bizim hakkımızda hissettikleri değil. Bu onun zihnimize yerleştirdiği şey. Korku ve suçluluk hissetmemizi istiyor. Herhangi bir hayatımız olmasını istemiyor çünkü bu onun kaybedeceği anlamına geliyor. Onun kaybetmesini istiyorum. Sizi seven bir sürü insan var. Onlarla birlikte olmanı istiyorlar, içinde kendilerinin olmadığı bir dünyada kaybolmanı değil. Vadim'den kaçmak için gitmek zorunda olduğun bir yerde değil. Tariq ve Charlotte seni kızları olarak istiyorlar."

"Ben ... kirliyim."

"Ben kirli miyim?" Emeline onun gözlerinin içine baktı.

Kafası karışmış görünüyordu. "Hayır. Sen harikası. Ben de senin gibi olmak istiyorum, Emeline. Çok güzel ve cesursun."

"Sana yaptığının aynısını bana da yaptı," diye belirtti Emeline. "Eğer ben kirli değilsem, sen de değilsin. Dragomir birbirimize benzediğimizi söyledi ve bunu bilmesi gerekirdi."

Küçük bir sessizlik oldu. Amelia yeni akan gözyaşlarıyla gözlerini kapadı. "Çok korkuyorum Emeline," diye fısıldadı. "Yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorum."

"Bebeğim, ben burada seninle olacağım. Tariq ve Charlotte seninle olacak.  
Dragomir de senin yanında olacak. Danny, Liv ve küçük



Bella ve Lourdes. Genevieve yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Bunu düşünmeni istiyorum. Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Canavarlar bize dokundu ama hâlâ ayaktaız. O kadar güçleneceğiz ki Bella ya da Lourdes'e saldırırsa, Liv ya da Danny'nin peşinden giderse onu durdurmak için orada olacağız. Bu yeni silahları nasıl kullanacağımızı ve gerekirse vampirleri nasıl öldüreceğimizi öğreneceğiz.

Biz onlar için son savunma hattı olacağız."

Emeline elini uzattı. "Haydi, Amelia. Bunu birlikte yapabiliriz." Tereddüt etti ama sonra başını sallayarak Emeline'in elini sıkıca kavradı.

**S** Ėimdiye kadar Vadim her seferinde saldırgan taraf oldu," dedi Tarık, ailesiyle birlikte güvendiği adamlardan oluşan kadim çemberin etrafına bakarak. "Bence karşılık vermenin ve sert bir şekilde karşılık vermenin zamanı geldi. Birçoğunu tanıyorum

San Diego ve çevresindeki park ve tepelerin her tarafını arayıp taradınız ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık."

Eskiler birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Hiçbir şey yok," diye rapor verdi Tomas. "Suya doğru gidiyorlar ve onları orada kaybediyoruz. Gemileri kontrol ettim. Hepimiz kontrol ettik. İskele, rıhtım, depo, hiçbir iz bırakmadan kayboluyorlar."

"Yeni vampirler bile," diye ekledi Lojos. "Onları kasıtlı olarak hedef aldık çünkü arkalarında böyle bir karmaşa bırakma eğilimindeler ve bu da onları bulmayı kolaylaştırıyor.

Yanlarında başka bir vampir daha olduğunu fark ettik. daha uzun. Vadim acemi askerlerini şansa bırakmaz."

Tarık iç çekerek, "Bu bile başlı başına endişe verici," dedi. "Hiçbir usta vampir daha küçük vampirlerle ilgilenmemiştir. Onlar her zaman kurban edilecek piyonlar olmuştur."

Dragomir Gary'nin yüzünü izledi. O kadar çok şey biliyordu ki Yüzyıllarca süren savaşlar, deneyimler. Gary dönüp ona buz mavisi tuhaf gözleriyle baktı, gözlerinin rengi o kadar gümüşle çevriliydi ki gerçekte ne renk olduğunu söylemek zordu. Başını iki yana salladı. "Eğer usta bir vampirin buna benzer bir davranışı olduysa bile benim bundan haberim yok."

Sandu parmaklarını masaya vurdu. "Buradaki çekiliş nedir? Gerçekten Dragomir'in hayat arkadaşı mı? Emeline mi? Bir kız çocuğu taşıyor. Bu çocuk onun işine yaramaz ve zaten onu öldürmeye çalıştı. Amelia'nın artık ona bir faydası yok. Burada kalarak ne kazanmayı umuyor? Onun

Yeraltı şehri yok edildi-" Sözüne kesti ve Dragomir'le uzun uzun baktı.  
"Gözümüz üzerinde mi?"

"Son kontrol ettiğimizde tamamen yok edilmişti," diye yanıtladı Mataias.  
"Vadim biz keşfettikten sonra o şeyi yerle bir etti. Sırlarını öğrenmemizi istemedi, ama yine de çoğunu öğrenmeyi başardık."

Dragomir başını salladı. "Vadim kurnazdır. Arkasında bir şey bırakmaz. Seni ona götüreceğini düşündüğü her şeyi. Ya da onun için değerli olan herhangi bir şeyi. Kurtarmamıza izin verdiği şeyler artık onun işine yaramıyordu."

Afanasiv masanın üzerinden Tarık'a doğru eğildi. "Vadim şehrinin tavanlarını yıktıysa, onları kolayca diriltmiş de olabilir. Ya da onları gizlemiştir, biz de üstünkörü bir göz atar ve görmemizi istediği şeyi görürüz."

Tarık başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Vadim Malinov her zaman çok zeki olmuştur. Tüm Malinovlar strateji konusunda iyidiler. Vampir olduklarında, onları düşünmeyenler kategorisine koyma eğilimindeydik - her olumsuz duygu onları yönlendirirdi. Ama Malinovlar öyle değildi. Birbirlerine kenetlendiler ve bir planları vardı."

Dragomir, "Vadim, izini sürüp yok ettiğim usta vampirlerden farklı," diye ekledi. "Kibrini ona karşı kullanmak işe yaramaz. Onunla alay etmek işe yaramıyor. Zorlama da işe yaramıyor. Çoğunlukla kontrolü elinde tutuyor."

Tarık sandalyesinde öne doğru eğildi. "Amelia'yı neden feda ettiğini anlamıyorum. Kampımızdaki casusu. Onun peşinde olduğumuzu bilemezdi. Sabırlı olduğunu zaten biliyoruz. Bekleyip çocukları teker teker öldürmesi için ona talimat verebilirdi. Genevieve'in peşinden gitmesini sağlayabilirdi. Bunu izliyorduk. Peki neden yapmadı?"

"Güçlü yönlerimizi test ediyor ve zayıf yönlerimizi arıyor," diyor Nico. "Çok fazla kişi olduğumuz için az hasarla atlattık. Ama şu ana kadar neler yapabileceğini tam olarak göremedik. En kötü saldırıyı Emeline'i yeniden ele geçirmeye çalışırken yaptı ve kendisi de geldi. Koruması için o kadar çok kişi getirmişti ki."

Sessizlik çöktü, sadece Sandu'nun parmaklarının masaya vuruşuyla bozuldu.

Evlerinde, Karpat Dağları'nda, savaş konseyi kutsal savaşçı mağaralarının mahremiyetinde yapılır, ataları onları dinler ve kararlara katılırdı. Burada, teknolojinin hüküm sürdüğü ve etraflarını saran insanlarla uyum sağlamak zorunda oldukları yeni dünyada, kalın meşeden yapılmış dikdörtgen bir masada oturuyorlardı.

Tarık nefesini uzun ve yavaş bir tıslamayla verdi. "Neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum ama her ne ise San Diego'yla bir ilgisi olmalı. Daha önce hiçbir vampir bu kadar deneyimli avcının toplandığı bir yerde kalmamıştı."

Dragomir onun sesindeki hayal kırıklığını duydu. Kendi içinde de benzer bir hayal kırıklığı yankılanıyordu. Manastırdaki kadim dostlarına baktı. Bazı açılardan, artık hissedemedikleri için şanslıydılar. Tarık'ın hayal kırıklığını anlıyorlardı ama paylaşıyorlardı ve bu onları şu ya da bu şekilde etkilemiyordu. Avlanıyorlardı. Onların hayatı buydu. Tek tek ya da sürüler halinde avlanırlardı. Avlarını nasıl yakaladıkları pek fark etmiyordu, sadece yakalıyorlardı.

"Rihtimin gözetlenmesini istiyorum," dedi Tarık. "Tomas, Lojos ve Matias, iskelede devriye geziyorsunuz, devam edebilir misiniz?"

"Elbette," diye yanıtladı Tomas onlar adına.

"Suyun üzerinden ve kıyı boyunca baktığımız alanları genişletmeliyiz," diye devam etti Tarık. "Deniz boyunca olabildiğince geniş bir alana yayılmalıyız."

"Bunu ben alıyorum," diye gönüllü oldu Nicu. "Size yardım edeceğim," diye ekledi Afanasiv.

"Güzel. Siz ikiniz bir program yapın. Vadim ve ordusu onları izlediğimizi biliyor, bu yüzden görünmeden gidin. Onları fark etseniz bile, fark ettiğinizi bilmelerine izin vermeyin. Onları inlerine kadar takip etmeli ve neyin peşinde olduklarını öğrenmeliyiz," diye öneride bulundu Tarık.

Dragomir, "Yeraltı şehrine bir kez daha bakacağım," dedi. "Vadim orada bir şey saklıyorsa, bunu bilmemiz gerek."

Tarık başını salladı. "Muhtemelen, eğer hâlâ yeraltını kullanıyorsa, onu koruyan birden fazla vampir olacaktır. Eğer kullanıyorsa, neden ve ne yaptığını bilmemiz gerek. Sanırım ben de seninle geleceğim. . ."

"Hayır." Gary inkârı kesin bir dille ifade etti.

Diğerleri başlarını salladı ve sanki Tarık'ın etrafını sarıp onu olduğu yerde kalmaya zorlayacaklarmış gibi rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler. Tarık şok olmuş görünüyordu. Karşısındaki eskileri inceledi ve sonra yavaşça çemberin etrafına baktı.

"Nedir bu?" Soru Gary'ye yöneltilmişti.

"Korunmanız gerekiyor. Biz avlanacağız."

"Ben her zaman avlandım," dedi Tarık. "Kabul ediyorum, bu masada daha güçlü ve daha hızlı olduğu düşünülen pek çok kişi var ama ben yüzyıllardır

yaşıyorum. Halkımız için her zaman yaptığım şeyi yapacağım."

Dragomir, Tarık'ın dikkatini kendisine çekmek için boğazını temizledi. "Yeni bir dünyadayız. Geri kalanımızın anlamak ve yetişmek için mücadele ettiği bir ortam. Siz bu dünyaya aşinasınız. Bilginizi bizimle paylaştınız, ancak bizim hala işlemeye ve uyum sağlamayı öğrenmeye çalıştığımız yerde, siz bunu doğal bir şekilde yapıyorsunuz. Bu yüzyılda insanlarla sanki onlardan biriymişsiniz gibi uyum sağlıyor ve hareket ediyorsunuz. Onların teknolojisini anlıyorsunuz ve daha da ötesi, ileriye bakıyor, öngörüyorsunuz. Size ihtiyacımız var. Hepimize. Sana ya da Charlotte'a bir şey olmasını kaldıramayız."

Tarık kaşlarını çattı. "Maksim" -ortağına döndü- "sen de benim kadar tanıdıksın."

Maksim başını salladı. "Öyle değil Tarık. Ben gelmeden çok önce insanlar arasında yaşamayı seçmiştin. Birkaç yıl boyunca beni eğittin. Onların arasında yaşıyorum, onların arasında çalışıyorum ama yine de sanki adım atmıyormuşum gibi hissediyorum. Sen rahatsın. Tamamen öyle. Eğer hayatta kalacaksak, senin gibi olmalıyız. Hepimiz."

Afanasiv, "Eğer yaşam arkadaşlarımız insansa, ki öyle görünüyor ki birçoğu insan olacak, o zaman onları anlamamız gerekiyor," diye ekledi.

Sandu, "Bu yüzyılın teknolojisi o kadar gelişmiş ki, bizim için bir tehdit oluşturuyor" dedi. "Her yerdeki kameraların farkında olmalıyız."

"Yazılım tanıma," dedi Tomas. "Bu yüzyılın tehlikeleri."

"Hepsi," dedi Ferro. "Basit değil, özellikle de birkaç yüzyıldır kilit altında tutulan bizler için."

Tarık telaş içinde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Her birinizle daha fazla çalışmalıydım. Hepiniz çok hızlı öğreniyor gibiydiniz. Bilgi paylaşımı konusunda bir sorunum yok, sadece sormanız yeterli. Zihinlerinize zorla giremem."

Gary, "Buradaki hiç kimse senin halkımıza karşı görevinden kaçtığını düşünmüyor," dedi. "Tam tersine, burada hepimizin kabul ettiği bir lidere, bu yüzden güvende kalmalısın."

Dragomir bir iniltiyi bastırdı. Eskiler için duyguları işlemenin ne kadar zor olduğunu anlıyordu ama Gary *güvenli* kelimesini kullanana kadar Tarık'ı ikna etme yolunda ilerliyorlardı. Kadınları ve çocukları için istedikleri şey güvende olmaktı, Tarık'ın kalibresinde bir avcı değil.

Tarık'ın gözleri bir tür ateşle parladı. Bu ateş onun içinde yanıyordu, derinlerde, belki bastırılmıştı ama her zaman oradaydı. Gary'ye ters ters baktı. "Ben lider değilim. Biz

bir prensim var. Adı Mikhail Dubrinsky ve ben ona bağılılık yemini ettim. O halkımızın lideridir."

Gary başıyla onayladı. "Çoğumuz ona bağılılık yemini ettik." Odanın etrafına baktı, bakışları kardeşliğin üyelerine değıyordu. "Birkaç istisna var ama çoğunlukla herkes Mikhail'i liderimiz olarak kabul ediyor. O emir verdiğinde, ona bağılılık yemini etmiş olanlar itaat etmekten başka bir şey yapamazlar."

O tuhaf renkli gözler Tarık'ı kısırdı. Daratrazanoff soyu yüzyıllar boyunca ünlü savaşçılar yetiştirmişti ve bazılarının gözleri tuhaftı. Gümüşle çevrili buz mavisinin bir anlamı vardı ama Dragomir bunun ne olduğundan emin değildi.

"Öyle değil mi, Tarık?" Gary bastırdı.

"Elbette Mikhail'e itaat edeceğiz," dedi. "Ona tüm acil konularla ilgili günlük güncellemeler gönderiyorum, ki bugünlerde bu hemen hemen her şeyi kapsıyor. Vadim'in neden böyle davrandığına dair bir fikri olduğunu umuyorum."

"Sana bir mesaj gönderdi. Mesajı son yükselişte aldım ama saldırı altındaydık ve şifacı olarak benim becerilerime ihtiyacınız vardı. Ne yazık ki mesajı size ulaştıramayacak kadar yorgundum." Gary masanın üzerinden bir kâğıt parçasını ona doğru itti.

Tarık isteksizce ona uzattı. Çok yavaşça eline aldı ve okudu. Yüz ifadesi karardı. Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Anlamıyorum. Seni bana ne amaçla gönderdi?" Mavi gözleri Gary'ye odaklandı. "Bir korumaya ya da ikinci bir komutana ihtiyacım yok. Komuta bende değil. Maksim'le birlikte bir gece kulübümüz var. Bu mülke sahibim ve kalmak isteyenlerin benimkinin etrafındaki mülkleri satın alacağını umuyorum. Bazılarına sahibim ve satın almanıza izin verebilirim; diğerlerinin ise satın alınması gerekiyor."

Gary başını salladı. "Mikhail'in ne dediğini kasten anlamıyorsun. Bu bir emirdir Tarık. Sana sormuyor."

Tarık ince parşömeni masanın üzerine fırlattı ve huzursuz bir enerjiyle ayağa fırladı. Başını salladı. Gary kıpırdamadı, Tarık tehditkâr bakışlarla ona yaklaştığında bile. Karpatyalı kıyafetleri içinde her zaman zarıftı. Şimdi neyse o görünüyordu, kontrolün sınırına yaklaşmış bir yırtıcı.

"Yanlış anladı. Başka birine sorabilir."

"Emir, Tariq. Bu halkımızın prensinden gelen bir emir," diye düzeltti Gary. "Beni Birleşik Devletler'deki durumu değerlendirmem için gönderdi. Durum vahim.

Vadim buradaki tek usta vampir değil. Daha fazla avcıya ihtiyacımız var. Ailelerimizi ve çevremizdeki insanları korumak için bir kaleye ve bir yola ihtiyacımız var.

Bunu zaten düşünmüş ve süreci başlatmıştınız." Tarık,

"Ben buradaydım," dedi.

Gary başını salladı. "Bunun olacağını çok önceden tahmin etmiştin. Bir hedef haline geleceksin. Zaten en büyük hedefin sen olduğundan şüpheleniyorum. Vadim senin aklının onunkine karşı olduğunu biliyor. Birleşik Devletler'de atanmış lider sensin. Sadece Mikhail'e hesap verirsin. Buraya gelen tüm avcılar senin emirlerine bağlı..."

Tarık hırladı ve Gary'nin üzerine atılarak birkaç santim ötesine indi. "Ben avcı arkadaşlarıma emir vermem."

Gary geri adım atmadı. "Bu konuda başka seçeneğin yok. Hiç yok. Etrafınıza bir bakın. Mikhail beni göndermeden çok önce, o kadim insanlar seni takip ediyordu. Mikhail de tıpkı bu masadaki herkes gibi senin yeteneklerinin farkına vardı."

Tarık tekrar hırladı, döndü ve odanın içinde volta attı. Karpatyalı'nın geniş omuzları vardı ama Dragomir şimdiden ağırlığın oraya yerleştiğini görebiliyordu.

"Seni korumak için buradayım. Mikhail seni hayatta tutmak için sana bir Daratrazanoff gönderdi. Sen istesen de istemesen de bunu yapacağım."

Dragomir'in başı yukarı kalktı. "Oradaydım Gary. Manastırda. Prense hayat arkadaşının Paris'te olduğunu söylemişsindir."

Gary ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "O bir bebekten daha fazlası değil. Zamanım olduğunda onu arayacağım ama şimdi ile o zaman arasında uzun yıllar var. Valentin'in de bildiği gibi, hayat arkadaşı olarak bir çocuk sahibi olmak kolay değildir. Özel bir tür cehennem olabilir. Onun ne zaman doğduğunu ve hayatta olduğunu biliyorum ve bu çoğu kişinin bildiğinden daha fazla. Ayrıca ona sahip olabilmemin yıllar alacağını da biliyorum." Garip gözleri Tarık'a döndü. "Bu arada, bana verilen emirler var ve onları yerine getirmeye niyetliyim."

Maksim, Tarık'ın boşalttığı sandalyeyi okşadı. "Bir kaplan gibi sinsice dolaşmayı bırak ve otur, eski dostum. Sen hariç herkes senin liderlik için doğduğunu biliyor. Vadim'in neyin peşinde olduğunu anlamak için senin yeteneklerine ihtiyacımız var. Otur ve bize beyin gücünü göster."

Tarık her bir eskinin yüzünü yavaşça gözden geçirdi. "Bence hepiniz biraz delisiniz ama Maksim haklı. Vadim'in neyin peşinde olduğunu bulmalıyız. Amelia'yı ele vermesi hoşuma gitmedi. Şerit yok edildi. Artık bir casusu yok.

Kampımıza ne kadar zarar verdi?" Ellerini masaya dayadı ve bakışlarını hepsini kapsayacak şekilde kaydırdı. "Sürekli buna geri dönüyorum. Gerçekte ne zarar verdi?"

Dragomir başından beri bunu merak etmişti. Eğer Vadim Amelia'yı bu kadar anlamsızca kurban ettiyse, o zaman Amelia onun planları için hiçbir zaman önemli olmamıştı. O sadece bir piyondur. Bir şaşırtmacaydı. "Burada başka biri olmalı, ona bilgi verebilecek biri, feda etmek ya da öldürmek için kullanmak istemeyeceği biri, böylece ihtiyacı olduğunda hayati bilgileri alabilecek. Tarık'ın en büyük düşmanı olduğunu biliyorsa, o zaman onunla daha yetişkin bir şekilde iletişim kurabilecek biri olmalı. Tarık'ın önünde konuşabileceği biri."

Hayal kırıklığına uğrayan Tarık avucunu masaya vurarak Dragomir'e neredeyse ters ters baktı. "Ama kim? Nasıl? Herkesi kontrol ettik. Tüm güvenlik gücüm kontrol edildi. Bunu kendim yaptım. Vadim ya da ordusuyla gerçek bir bağlantıları olmamasına rağmen Waltonlar. Genevieve? Hemen onu kontrol etmemizi istedi ve biz de yaptık. İyi biriydi. Peki başka kim var? Neyi kaçırıyoruz?"

Dragomir sorunu zihninde evirip çevirdi. "Kime erişimi vardı? Emeline ve Amelia'ya kesin olarak. Liv'in elinde olduğunu biliyoruz. Kanı alındı ve önce yemek için Valentin'e, sonra da Vadim'in kuklalarına verildi. Danny neredeydi?"

Tarık, "Danny ile asla aynı odada bulunmadı," dedi.

"Bella mı?" Dragomir ısrar etti.

"Liv'le aynı odada bir kafese konmuştu." "Yani onun içine de bir şey koymuş olabilir."

"Onu kontrol ettik," diye belirtti Tarık, başını onay için Gary'ye doğru çevirerek. "Onu kontrol ettik. Kontrol ettiniz. Parazitleri vardı ve siz onlardan kurtuldunuz."

Gary, "Parazitler ona o yükselişte enjekte edildi," dedi. Ses tonu kesinlikle tarafsızdı. "Parazitlerin vücudunda olduğunu öğrendikten sonra onlardan kurtuldum. Başka bir şey olup olmadığını kontrol etmedim ve etseydim bile, ikinci bir kıymık varsa, büyük olasılıkla bulamazdım."

"O köd belsô," diye küfretti Tarık. "Daha üç yaşında."

Dragomir isteksizce, "Dikkate almamız gereken tek kişi o değil," dedi. "Emeline en uzun süre Vadim'le birlikteydi. Ona bir kıymık batırmış olabilir. Ya da bebeğe. Bu mümkün mü Gary? Emeline'i hamile bıraktığında bebeğe de kıymık batırmış olabilir mi? Bebeği öldürdüyse kıymığa ne olacak? Çünkü kesinlikle Carisma'yı öldürmek istiyordu."



Eskiler cevaplar için Gary'ye bakarken yine bir sessizlik oldu. Dragomir kendini Emeline'e ve kızına ihanet etmiş gibi hissediyordu. Emeline'i her beslediğinde, kanı çocuklarına gidiyor ve onu giderek daha fazla kendi kanına dönüştürüyordu. Kızın organları ve beyni onun kadim kanından gelen besinlerle gelişti. *Üzgünüm, sívamet, ama bilmek zorundayız.*

Onu asla tam olarak terk etmedi, ya da o, onu. Emeline çok fazla şey yaşamıştı.

Ve bir parçası onun gerçek olduğuna inanmayı reddediyordu. Kendisine yalan söylenmesini ya da etrafında olup bitenleri bilmesinin engellenmesini istemiyordu. Ona bunu verdi çünkü buna ihtiyacı vardı.

Güvenceye ihtiyacı olan tek kişinin o olmadığını biliyordu. Hiçbir zaman kolay bir adam olmamıştı. Diğerleri genellikle ondan kaçınırdı. Gerektiğinde acımasızdı, kararlılığında amansızdı ve kadınının her zaman onun olacağını biliyordu. Beslemek ve korumak için. Mutlu etmek için. Sevmek ve saygı duymak için.

Hepsinden önemlisi, onu güvende tutacaktı. Görebildiği kadarıyla bunlar modern kadınların erkeklerde takdir ettiği nitelikler değildi. Bir erkekle aynı olmak, aynı haklara ve sorumluluklara sahip olmak istiyorlardı. Bunu nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu.

Emeline'in bir vampirle savaşmak için sahip olduğu yeteneğe asla sahip olamayacağını biliyordu. Gerektiğinde evini, çocuklarını ve kendisini koruyabilirdi ve korurdu da ama bir vampiri ininde aramak tehlikeliydi. Usta bir vampiri aramak intihar olabilirdi. Hayır, bunun olmasına asla izin vermeyecekti. Onun seçim hakkını elinden alacaktı ve bu modern bir kadının yaşayamayacağı bir şeydi. Bu sorunu nasıl çözeceğini bilmiyordu.

Başka bir adam onun seçimlerini yapmasına ve sonuçlarına katlanmasına izin verebilirdi ama o öyle bir adam değildi. Asla öyle biri olmayacaktı.

*Dur, Dragomir. Bunu konuşmuştuk. Ben senin hayat arkadaşını. Bana öyle olduğumu söyledin ve ben de sana inanıyorum. Aldığım her nefeste bizi birbirimize bağlayan bağları hissediyorum. Bu bana saygı duyduğun ve mutluluğumu istediğin anlamına geliyor. Aynı zamanda benim de senin için aynısını yapacağım anlamına geliyor. Bir çocuğu kucağıma almak için dışarı çıkmam gerektiğini düşündüğümde evde kalmanın kolay olmayacağını biliyorum, ancak bana her şeyi hallettiğine ve diğerlerinin seni izlediğine dair güvence verirsen, sadece ayak bağı olurum.*

Bunun ona verebileceği en iyi ödün olduğunu biliyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu. Kalbi o kadar doluydu ki acı çekiyordu. Emeline. Onun kalbi ve ruhu. Ona karşı beslediği duyguları ifade etmenin hiçbir yolu

yoktu.

*Teşekkür ederim. Vadim'in şeritlerini sizinle konuşmadan tartıştığım için özür dilerim. Henüz tam olarak düşünmemiştim. Onu rahatsız ediyordu. Eğer*

Vadim, kamptaki gözü kulağı olan Amelia'dan vazgeçti, kimsenin dikkate almayacağını düşündüğü bir başkası daha olmalıydı.

*Ben de bilmek isterdim. İhanet falan yok. Önce seninle konuşmalıydım.*

Üzerine bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti. Kadını. Mükemmellik. Kendisinde bunu göremiyordu, onun gördüğü gibi değil, ama bir gün göreceğine yemin etti.

"Emeline? Yoksa bebek mi?" Gary yumuşak bir sesle konuştu, belli ki düşünceliydi. "Elbette her ikisinde de kıymık olması çok mümkün. Eğer bebeği öldürdüyse, kıymık basitçe yeni bir konakçıya geçecektir. Bu konak Emeline olabilir ama bebeğin beyninde anormallik olup olmadığını inceledik ve hiçbir anormallik yoktu. Gözden kaçırmış olabiliriz, kıymıklar çok küçüktür ama bundan şüpheliyim."

Dragomir, "Vampirlerden hiçbirinin Emeline'i öldürmesini istemedi, eline fırsat geçtiğinde de bunu denemedi," dedi. "Bunun bebek yüzünden olduğunu ya da onu başka bir amaç için istediğini düşündüm. Vadim'in bir parçasına ev sahipliği yapıyor olabilir mi? Eğer öyleyse, onu ele vermeden bunu nasıl bulacağız? Bunun farkında olduğumuzu bilseydi, hem bebeği hem de Emeline'i öldürmek için hızlı hareket ederdi. Emeline'in bedenini terk edip yeni bir konukçu bulmak için onu öldürmesi gerekecek."

"Onu zekâmızla alt etmemiz gerekecek," dedi Tarık. "Emeline'in hasta olması gerekir. Ona bakması için bir şifacıya ihtiyacı olacak. Her yerini incelemesi ve eğer kıymığı bulduysa bile bunu ele vermemesi gerekirdi."

Bu fikir Dragomir'e iğrenç geliyordu. Vadim, Dragomir için çok şey yapmıştı. Emeline zaten. Amelia'ya gitmiş ve kızla konuşmuştu. Her kelimesini duymuştu. Dahası, kızın hissettiği duyguları duymuş ve hissetmişti. Sadece onun değil, Amelia'nın da. Emeline, genç kızla bağlantı kurmak ve onu kendilerine geri getirmek için bu anıları yeniden yaşamıştı.

"Vadim'in bir kıymık yerleştirecek kadar uzun süre birlikte olduğu başkaları da var mı?" Tariq sordu.

"Ben," dedi Valentin. "Çok uzun bir süre benimle birlikteydi. Bir gün özgür kalacağımı düşündüğünü sanmıyorum, bu yüzden şansım çok az, ama şifacının kontrol etmesini çok isterim. Liv'in de kontrol edilmesini istiyorum."

"Hiçbir zaman farkında olmadınız mı?" Gary sordu.

Valentin başını salladı. "Bana işkence ettikten sonra bazen girip çıkıyordum. Beni aç bıraktı ve sık sık kanımı aldı. Çoğu zaman güçsüzdüm. Yapılabilirdi."

Tarık, "Dragomir'le birlikte yeraltı şehrine gidecek birkaç kişiye daha ihtiyacım var," dedi. "Unutmayın, bu sadece bilgi toplamak için. Mecbur kalmadıkça çatışmaya girmeyin. Durumu değerlendirdikten sonra kapsamlı bir eylem planı hazırlayabiliriz. Bu arada Gary, senin ve Dragomir'in kurbanları Vadim'den herhangi bir iz var mı diye incelemeniz gerekecek."

Dragomir, "Onda bir his var," dedi.

Gary başıyla onayladı. "Kıymık birinin içinde ne kadar uzun süre kalırsa, onu kullanmasa bile - ki kendine engel olamadığından şüpheleniyorum, elinde bir oyuncak var ve onunla oynamak isteyecektir - leke büyür. Dragomir de onu hissetti. Sanırım ikimiz birlikte onun kurbanlarını eleyebilir ya da en azından şüpheli listemizi daraltabiliriz."

"Benimle başla," diye ısrar etti Valentin, şifacıya ya da Dragomir'e değil, içgüdüsel olarak Tarık'a bakarak. "Ve sonra Liv."

Tarık başını salladı. "Ve sonra Bella'nın aklanmasını istiyorum."

Dragomir başını salladı. "Başkalarının da bakmasına ihtiyacımız var. Sandu yetenekli. Andor ya da Ferro da öyle. Ben Emeline ve bebeği kontrol etmek istiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Sandu. "Ben şifacı değilim."

Dragomir ona ters ters baktı ama Sandu sadece omuz silkti. Bir kez karar verdikten sonra fikrini değiştirmesi mümkün değildi. *Köd jutasz belsö.* "Gölge seni alsın" bir Karpat lanetiydi ama Dragomir özel telepatik yollarında bunu tısladığında Sandu her zamanki gibi vurdumduymaz görünüyordu. *Nasıl iyileşeceğini biliyorsun. Sadece bunu yapmak istemiyorsun.*

*Tariq'in sorumluluk almasıyla ne hale geldiğine bak. Artık başka seçeneği yok.*

*Şifacı vampiri avlamasına izin vermeyecek. En azından şimdiden bir şarkısı var.*

*Veridet peje, seni kafir.* Dragomir ona küfretmeye devam etti.

Sandu bir kaşını kaldırdı ama sadece başını salladı. *Kadını alıp gidebileceğinin farkındasın değil mi? Biz seni takip eder ve ikinizi de koruruz. Vadim takip eder ya da etmez. Her iki durumda da buranın çılgınlığından uzakta olacağız. İnsanlar anlaşılmazdır ve insan kadınlar da talepleriyle delirtirler.*

Dragomir bu son ifadeye yarı yarıya katıldığını itiraf edecek değildi, hele ki kadını onları dinlerken.

"Dragomir, Emeline'in hemen test edilmesini istediğinin farkındayım ama yeterince taciz edildi ve dürtüldü. Eğer onu bağışlayabilirsek, bunu tercih ederim." Tarık'ın sesi nazikti.

Dragomir gözlerini kapadı. Hayat arkadaşı için neyin en iyisi olacağını ona başka bir adamın söylemesi gerekecek kadar bencil miydi? Vadim'den geriye hiçbir iz kalmadığından emin olmak istemişti. Tek bir iz bile.

*İhtiyacını paylaşıyorum, Dragomir. Hatta belki de onu ben yönlendirdim. Vadim'in hala benim ya da Carisma'nın içinde küçük bir parçası olabileceği düşüncesi dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Beni hemen kontrol etmeni istedim. Sorun değil. Bekleyebilirim. Bella bir bebek. Önce o muayene edilmeli. Önce Valentin ve Liv'e de bakmak mantıklı. Ben iyiyim.*

Değildi. Bunu anlayabiliyordu. Kendini bir kez daha herkesten ayrı hissetti. Amelia'yla sessizce oturuyordu ama şimdi Vadim'in onu göz olarak kullanma ihtimaline karşı kendini herkesten uzakta, evine kilitlemek istiyordu.

*Sana geliyorum.*

*Hayır, yapma. Kal ve diğerlerini kontrol et. Ben verandada oturup geceyi dinleyeceğim. Bu beni daha iyi hissettiriyor.*

Onu daha iyi hissettirdi. Hayat arkadaşı her şeyden önce gelirdi. Her şeyden önce. Savaşçı konseyinden önce. Vadim'in casusunu bulmadan önce. Ayağa kalktı. "Hayat arkadaşımın bana ihtiyacı var. Onunla ilgileneceğim. Buna Vadim'in ikinci bir kıymık yarattığına dair kanıt aramak da dahil."

Gary de ayağa kalktı. "Ben de sizinle geleceğim. Sanırım bir şifacıya ihtiyacı var. Orada işim bittiğinde Valentin, hemen dönüp seni kontrol edeceğim. Vadim'in senin içine kendinden bir parça koyacağını sanmıyorum. Bu çok riskli olur. Sen avcı içgüdülerine sahip bir avcısın. Ondan şüphelenmen ve sonunda onu keşfetmen uzun sürmezdi. Hayır, bir insan ve dişi ona çok daha uygun olurdu. Cesur ama aynı zamanda son derece zeki. Aydınlık birine ihtiyacı var, yapabileceği kötülüklerden asla şüphelenmeyecek birine."

Dragomir konuşmanın geri kalanını beklemedi. Evden hızla çıktı ve bahçeyi geçerek Emeline'in volta attığını bildiği eve gitti. Sanki ahşap zeminde bir delik varmış gibi görünüyordu. Üzerinde uçuşan gri bir elbise vardı ve volta atarken elbise etrafında dönüyordu. Saçları karmaşık bir şekilde örülmüştü ve odaya girerken saçlarını inceledi, insan eliyle yeniden yapabilmeye kararlıydı.

Adam yaklaşırken döndü ve neredeyse kendini onun kollarına attı. Küçük bir hıçkırık yürek tellerini çekiştirerek kaçtı. "Buna inanamıyorum, Dragomir. O ben olmalıyım. Bu yüzden beni öldürmeye çalışmadığını biliyorsun. Bu

hiç mantıklı gelmedi. Bebeğin dişi olduğunu öğrendikten ve onu öldürmeye razı olduktan sonra, artık onun işine yaramıyordum."

"Sen daha iyi biliyorsun. Üzgünsün ama ben senin zihninin içindeyim ve geleceği hayal etme yeteneğinin onun çok işine yarayacağını biliyorsun. Zihninde korktuğun ve seni kullanabileceği başka şeyler de var." Dragomir onun alınına bir öpücük kondurdu. "Her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden birlikte geleceğiz."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı, bakışları onunkilere yapışmıştı.

*Kapındayım, Dragomir. Beni içeri davet et. Bence onun çok işine yarıyor ve zihninde neden bu bölgede kaldığının anahtarı var. Daha önce onun içindeyken garip şeyler görmüştüm.*

Dragomir'in de vardı. Artık sık sık onun zihnine giriyordu. Etrafta dolaşıp onu anlamamanın yollarını arıyordu. Bu onun anılarına, Blaze ve babasıyla geçirdiği zamanlara bakmak anlamına geliyordu. Sokaklarda geçirdiği zamanlar. Bunlar onu üzüyor ve kızdırıyordu. Daha da geriye, çocukluğuna.

*Hayal kurar. Rüyaları genellikle gerçeğe dayanır.*

*Tüm bunların anahtarı o, Dragomir. Sandu ve diğerkleri burada. Bir kurt sürüsü gibiler, av için huzursuzlar. Yön istiyorlar. En iyi yaptıkları şeyi yapabilmeleri için onlara yol göstermeliyiz.*

Bundan daha fazlası vardı. Kardeşliğin üyeleri kurtlardan çok daha yırtıcı ve tehlikeliydiler ve koyunlar arasında yaşamak bu durumu ortadan kaldırmaya yardımcı olmuyordu.

"Seni evime davet ediyorum şifacı. Lütfen kendi özgür iradenizle girin." Kelimleri yeniden düzenleyerek durumu Gary'nin lehine çevirdi. Gary içeri girerken güce sahip olacaktı ama kendi özgür iradesiyle girerse, bu güç dengesini Dragomir'e geri çevirecekti. Bu eski, kadim bir güç dengesiydi. Bir vampir ya da Karpatyalı bir eve davet edilmek zorundaydı, eğer ev onlara kapalıysa, ama kendi özgür iradeleriyle girerlerse, evin sahibi güce sahip olurdu.

"Sandu, Andor, Ferro, içeri gelin," diye ekledi. Onu takip edeceklerini bilmeliydi. Elinde bir ipucu olduğunu düşünüyorlardı. Belki de öyleydi.

Emeline'i kollarıyla sıkıca sardı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "İkimiz de içeri girip bu şeridi arayacağız."

Başını iki yana salladı. "Sen bebeği koru. Bırak şifacı baksın." "Seni kim koruyacak? Sen olmazsan bebek hayatta kalmaz. Ben korurum.  
sen."

"Şifacının bakmasına yardım edebilirim," dedi Sandu.

Dragomir ona ters ters baktı. "Şimdi de iyileştirme yeteneklerini itiraf mı ediyorsun?"

Sandu omuz silkti, açıkça pişmanlık duymuyordu. "Şimdi avcılarımızın başka yararlı becerileri varsa onları bir kenara atmaktan bahsetmiyoruz. Sadece şunu yapalım. Ben çocuğun kalkanı olacağım. Sen *kuly*'yi bul ve onu sonsuza dek yok et. Bu onu daha da zayıflatacaktır."

"Hepiniz şeridin benim içimde olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" Emeline söyledi.

"İyi bir şans var," dedi Dragomir. "Onun için en iyi seçenek siz olursunuz."

Kız aniden aklından çıktı ve adam kaybını anında hissetti. Kadının kollarını kavradı ve başını kaldırıp kendisine bakmasını bekledi. Bu biraz zaman aldı ve bakışları onunkilerden kaymaya devam etti.

"Yapma bunu. Bu işte beraberiz. Şeridin orada olup olmaması önemli değil. Vadim'in ne yaptığını biliyoruz ve her hareketine karşı koyuyoruz. Seni olduğundan daha aşağıya indiremez. Yapamaz."

"Ne yaptığımızı biliyor. Konuştuğumuz ya da senin ..." Başını sallayarak sözünü kesti. "Eğer evden çıkarsam, çocuklara göz kulak oluyor. Arkadaşlarıma. Seni. Birbirinize ne söyledığınızı duyabilir. Birbirimize söylediklerimizi." Sesi kesildi.

Kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. "İşler böyle yürümüyor Emeline. Senin ya da bir başkasının içine kendinden bir parça koydu diye herkesin ne yaptığını bildiği anlamına gelmez bu. Ona ulaşması gerekirdi. Vücudunu terk edip kıymığın içine girmeli. Bu onun için her zaman tehlikelidir. Tıpkı birini iyileştirirken olduğu gibi, bedeni korumasızdır. Saldırıya uğrarsa ya da başka bir vampir onu öldürmeye karar verirse başı belada demektir."

"Amelia'yı kullanarak ona tuzak kurdun. Dinlediğini nereden biliyordun?"

"Öyle olmasaydı bile, onun anılarından geçerdi, ama aktif olduğunda, kötülüğün bir lekesi var. Onda da vardı," diye açıkladı Dragomir. "Sende yok."

"Amelia'yı o yönlendirdi," dedi. "Onu başkalarına zarar vermesi için yönlendirdi." "O saldırıyı düzenlediğinde bedeni bir yerlerde güvendedeydi. O

güvende olmadan vücudunun dışında asla bu kadar uzun süre kalamazdı," diye teminat verdi Dragomir. "Bunu bilmek zorundayız. Seni güvende tutacağım. Bırak şifacı senin içinde hareket etsin ve araştırsın. Ben de aynısını yapacağım. Sandu Carisma'yı koruyacak." Saçlarını okşadı,

burnunu onunkinden aŖađı kaydırđı ve ağzını buldu.



Odada onlarla birlikte olan erkeklerin çok farkındaydı ve onu geri öpmemi ama ona sarıldı.

"Emeline?" Eğer ikna olmazsa, daha fazla zaman ayıracaktı.

Başını salladı ve gözlerini kapatarak yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam kanepeye uzandı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Saf iyileştirici ruha dönüşmek için bedenini bırakırken bile kollarını onun etrafında tuttu. Gary de bir o kadar hızlıydı ve ikisi de Sandu'dan bir saniye önce kızın içine girdi.

Dragomir ve Gary vücudundan geçerek doğrudan beynine akıyordu. Vadim'in tekrarladığı bir kalıp vardı çünkü işine yarıyordu. Bu da şifacılara nereyi aramaları gerektiği konusunda bir fikir verdi. Amelia'daki kıymık serebrumdaki bir yarıktaki saklanırken bulunmuştu. Vadim serebrumu seçmişti çünkü oradaki nöronlar hareket, koordinasyon, işitme, görme, yargılama ve Vadim'in konağı kontrol etmek için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi başlatıyordu.

Emeline'in beynine ulaştıklarında iki şifacı birbirinden ayrıldı ve Emeline'in beynini dikkatle incelemeye başladı. Dragomir, Sandu'nun da aynı şeyi bebeğe yaptığını biliyordu. Emeline'e yalan söylememişti. Emeline sorsaydı, ona kadimin çocuklarını temizlemek zorunda kalacağını söylerdi. Kıymığın bulunması gerekiyordu. Vadim farkında olmasa ondan kurtulmak kolay olabilirdi. Ruhlarının sıcaklığını hissedebilir ve neler olduğunu kontrol etmekten kendini alamayabilirdi, özellikle de keşfedilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünürse.

*Kadınının kafası çok karışık. Ben bir insan hayatı yaşadım, Dragomir. Sen sadece Karpatları ve Karpat kadınlarını düşünüyorsun. Kültürümüz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hayat arkadaşlığı bağına anlamıyor.*

Dragomir, Gary'nin sesinde bir uyarı duydu. *Bana ne söylemek istediğini söyle.*

*Sokaklarda bir hayat yaşadı. Evsizdi. Ailesi tarafından bir kenara atılmış. Tarık'ın kendi çocukları gibi sahiplendiği bu çocuklar gibi o da kimsenin onu isteyebileceğini hissetmiyor. Ya da onu sevemez. Bu onun içine işlemiş. Vadim'in çocuğuna hamile olduğu gerçeği . . .*

*Benim çocuğum.*

*Evet, artık tamamen sizin çocuğunuz ama Malinov'un çocuğuydu ve bir parçası her zaman Malinov olacak. Bu ille de kötü bir şey değil. Ivory Malinov büyük bir savaşçı ve harika bir kadın. Mesele şu ki, Emeline yerleşmeye yanlış koşullar altında girdiğine inanıyor. Vadim'in çocuğunu taşıdı ve onun parazitlerine ev sahipliği yaptı. Sadece bu bile, o yaratıkların onun içinde olması*

*kan dolaşımına karıştı, kendini pis hissetmesine neden oldu. Onları cinsel yolla bulaşan bir hastalık olarak görüyordu.*

*Bu çok saçma. Bu insan düşüncesi.*

Dragomir Emeline için bundan nefret ediyordu. Onun kendisinden daha az olduğunu düşünmesini istemiyordu. Herhangi birinden daha az.

*şimdi ona içinde bir yerlerde Vadim'den bir parça olduğunu söyleyeceğiz. O küçük parça sayesinde onun hareketlerini kontrol edebileceğini. Onu sana ve yerleşkede ki herkese ihanet etmeye zorlayabilir.*

*Onun zorlamalarına karşı dirençliydi.*

*O bunu göremiyor. Her seferinde yeterince iyi olmadığını görüyor. Kaçmak isteyecektir. Senin iyiliğin için. Karpat halkının iyiliği için. Çocukların iyiliği için.*

Dragomir neredeyse saf ruhunu koruma yeteneğini kaybediyordu. Kadınının onu terk etmek istediği düşüncesi onu sarstı. *Hayat arkadaşları ayrı olamaz.*

*O Karpatyalı değil ve bu kavramı anlamıyor. Onun terk edilmiş bir insan gibi düşündüğünü unutmamalısın. Bunun senin iyiliğin için olduğuna kendini inandıracaktır.*

Dragomir ruhunun Emeline'e ışık sa masına, beynini sıcaklık ve sevgiyle yıkamasına izin verdi. Onun hakkında ne hissettiğini bilmesini istiyordu. Diğerlerinin onun hakkında ne hissettiğini. Sandu gibi kadimlerin ona saygı duymasalar, yardım etmek için asla aktif olarak onu aramayacağını fark etmemiş miydi? Onu kendi toplumlarının bir parçası olarak g rmeselerdi?

*İşte burada. Vadim kendini çok iyi gizlemiş ama onun ışığına karşı karanlığı görebiliyorum. Onun ışığını söndüremez. Onun iyiliği için burada olmamasını umuyordum.*

Dragomir, Vadim'in kıymığının başka birinde bulunmasını ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Eğer yapabilseydi onu ondan alırdı.

Gary, Emeline'in şimdiden kendini değersiz görmeye başladığı konusunda haklıydı. Bu duyguya karşı koymanın, Karpat topluluğunun onu kucakladığını göstermenin bir yolunu bulmalıydı. Onu ve bebeği memnuniyetle karşıladı. Bebek. O anda aklına geldi, asıl sorun sadece Emeline'in kendisi hakkında hissettikleri değildi - Karpatyalıların kızını kabul edeceğini düşünmüyordu, çocuğun damarlarında Dragomir'in kanı aksa bile. Bu onun mücadele edebileceği bir şeydi. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Prense ve diğerlerine ulaşarak

Karpatlar, henüz prence bağılılık yemini etmediği için rahat olduğu bir şey değildi ama Emeline için bunu yapacaktı.

**E**meline pencereden dışarı baktı. Dragomir ve diğerleri Vadim'in içinde bıraktığı kıymıktan kurtulmanın en iyi yolunu bulmak için bir araya gelmişlerdi. Kalbi o kadar ağırlaşmıştı ki bir milyon parçaya bölündü. Bunun geri dönüşü yoktu. Bu bardağı taşıran son damlaydı. En sonuncusu. Dragomir ve diğerleriyle arasını düzeltmek için bildiği her şeyi yapmıştı ama ne yaparsa yapsın, her zaman daha fazlası vardı.

"Emeline."

Gözlerini kapattı. Tarık'ın Charlotte ve Blaze'i ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için gönderdiğinden emindi ama girmeyecekti. O her zaman sokaklardaki o kız olacaktı. Türünü değiştirebilirdi ama içindeki kişiden kurtulamazdı. *O kızıdan.*

Parmaklarını yüzüne dokundurdu ve kanla kaplı olduğunu görünce şok oldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bir an için parmak uçlarına bulaşan kana baktı ve ne olduğunu anlayamadı. Gözyaşları kan mıydı? Orada öylece oturdu, içi donmuştu. Kapıya cevap vermedi. Charlotte ve Blaze'in kendisine acıyarak bakan yüzlerini görmeye dayanamıyordu.

Çöp konteynerinden yemek alan kızdı. Bir vampirin çocuğunu taşıyan kız. Bir vampirin, *içine* yerleştirdiği bir kıymık aracılığıyla onu kontrol ettiği kız. *Beynine*. Düşündüğü yere. Düşündüğü. Dragomir ile hayallerini paylaştığı yer.

Yüzünü kaldırıp tekrar pencereden dışarı, erkeğine baktı. O dünyadaki en mükemmel adamdı ve daha iyisini hak ediyordu. Çok daha iyisini. Onu izledi, kalbi küt küt atıyordu, aşk onu boğuyordu. Onu koruyordu. Ona göz kulak oldu. Ona bir kraliçeymiş gibi davranıyordu.

Dönüp ona baktı, bakışları camın arkasından bile büyüleyiciydi. Aşk acıtiyordu. Çok fazla acıtiyordu. Her zaman iyi bir insan olmaya çalışmıştı. Direkte dans ederken bile Blaze'in babasını öldüren adamlara ulaşmasına yardım etmişti. Dragomir'e striptiz kulübünde dans ettiğini söylememişti.

*Yaptığın dansı görmek istiyorum. Özel olarak. Sadece benim için.*

Bu hoşuna giderdi ama böyle bir şey olmayacaktı. Onu bu kadar lekeli bir kadınla aynı kefeye koyamazdı. O çok iyi bir adamdı.

*Kapını aç.*

Onun sesi. Çok nazikti. Emir verirken bile nazikti. Başını salladı ve pencere kenarında kan damlaları buldu. Ağlamayı kesmesi gerekiyordu. O iyi bir Karpatyalı bile değildi. Kendi iradeleriyle bir şeyler yapabiliyorlardı ama o gözyaşlarının akmasını bile engelleyemiyordu.

*Sívamet. Sen benim hayatımsın. Kapıyı aç ve arkadaşlarının seninle konuşmasına izin ver, yoksa savaşçılar çemberini terk edip sana gelmek zorunda kalacağım.*

Yapardı. Diğer erkekleri bir çırpıda bırakır ve ona gelirdi. Diğerleri onun ne kadar muhtaç bir bebek olduğunu bilirdi. Dragomir'in umurunda olmazdı ama önemli bir toplantıyı terk etmek zorunda kalacak kadar zayıf biriyle hayat arkadaşı olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Ondan uzakta yapmaları gereken bir toplantı.

Vadim'in Karpatlar'ın ne planladığını dinlemeye karar vermesi ihtimaline karşı. Ve büyük bir şey planlıyorlardı.

"Emeline." Ses bu kez Blaze'e aitti. Elbette Blaze'in de gelmesini istemişlerdi. Blaze yıllar boyunca onun tek arkadaşı olmuştu. "Lütfen kapıyı aç ve beni içeri davet et. Ne kadar inatçı olduğumu bilirsin. Bir yere gitmiyorum.

Charlotte benimle birlikte. Sadece seninle konuşmak istiyoruz."

Emeline bakışlarını Dragomir'den ayırmadı. Dragomir'in o savaşçı çemberinde konuşulan her kelimeyi duyduğunu biliyordu ama sanki tüm odağı, tüm dikkati onun üzerindeydi. Vücudu acıyordu, her kası maraton koşmuş gibi yorulmuştu. Zihni ne yapacağını bulmaya çalışmaktan acıyordu. Korkmaktan yorulmuştu ama gerçek şu ki, bu kâbus asla bitmeyecekti. Parazitler gece gündüz ona eziyet ederken ve içindeki bebek acı içinde çığlık atarken evinde yalnız kaldığında da aynı sonuca varmıştı. Şimdi, bir umuda sahip olduktan sonra, hiç umut olmadığını bilmek daha da kötüydü. Vadim onu asla kurtulamayacağı bir şekilde damgalamıştı.

*Arkadaşlarına kapıyı aç. Vadim seni Karpat halkına ihanet etmek için doğduğuna inanmaya programladı. Sana onun olduğunu söyledi.*

*Hayat arkadaşı. Sana tecavüz ederken bunu defalarca söyledi. Tecavüz fiziksel olduğu kadar zihinsel ve duygusaldı da. Bunu size gece gündüz fısıldadı, parazitleri sizinle bağlantısını sürdürmenin bir yolu olarak kullandı. Seni uykudan mahrum bıraktı ve seni hasta, zayıf, yemek yiyemez halde tuttu. Emeline, sistematik olarak parçalara ayrıldınız ve Vadim'in inanmanızı istediği şeylere inandırıldınız.*

Kirpiklerini indirdi, pencereden bile olsa onun bakışlarına karşılık veremedi. Sorunun büyük bir parçasının *kendisi olduğunun* farkında değil miydi? Ona karşı çok iyiydi. O kadar iyi bir adamdı ki. Farklı bir yüzyılda yaşadığına inanıyor olabilirdi ama hangi erkek daha tatlı olabilirdi ki? Daha destekleyici? Kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Karşılığında ona ne vermişti? Vadim'in çocuğunu. Daha fazla acı ve ıstırap. Saldırı üstüne saldırı. Bu hiç bitmeyecek miydi? Başını iki yana salladı. Vadim'in durmayacağını biliyordu. Hiçbir zaman. Er ya da geç Dragomir yeterince hızlı olamayacak ve vampir onu öldürebilecekti.

Bir hıçkırık yükseldi ve elini ağzına sıkıştırdı. Nereye gidebilirdi ki? Gitmek mi?

*Kapıya doğru. Kapıya gidin ve arkadaşlarınızın eve girmesine izin verin Ben uzaktayken seni ziyaret etmek için. Ben güvenebileceğin bir adamım. Kendini bana emanet ettin. İnançlı olmalısın, Emeline. Bağımsız olmak istediğini ve buna layık olmak için öyle olman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama ben böyle düşünmüyorum. Ortakların ihtiyaç duyduklarında birbirlerine yaslandıklarına inanırım. Bu zayıflık değil, güçtür. Hayatının bu döneminde, dünya sona eriyormuş gibi hissettiğinde, bana yaslan. Benim yolumu seç, sívamet. Bunu benim için yap.*

Elbette onun istediğini yapacaktı. Sesi zihnini okşarken ve eğilen dünyasını düzeltirken onun için başka ne olabilirdi ki? Stiff bedenini yanıt vermeye zorladı. Yavaşça ayağa kalktı, gözleri onun üzerindeydi. Onun için hazırladığı güzel elbiseyi eliyle düzeltti ve derin bir nefes aldı.

*Senin için Dragomir, çünkü senin için her şeyi yaparım.*

Sevgi onu kuşatmıştı. Onun sevgisi. İyileştirici bir merhem gibi içine aktı. Zihnine yayıldı, kalbini kuşatmak için acele etti. Bu duygu daha da derinlere iniyor, ruhunu buluyor ve onu onun sevgisiyle sarıyordu. Sevgisi derin, kalıcı ve sonsuzdu. Koşulsuzdu. Bunu görüyor, hissediyor ve onun için daha güçlü olamadığı için utanıyordu. Yine de, bu delilik zamanında ona yaslanmasını, onun yolunu seçmesini istiyorsa, onu takip edecekti

onu. Onu terk etmesinin kendisi için daha iyi olacağını hissetse bile bunu yapardı.

*Beni terk etmene dayanamam. Hayal bile edemeyeceğin kadar zayıfım. Sen benim gücüksün. Karanlık bir dünyada benim ışığımsın. Sadece henüz farkına varmadın.*

Ön kapıya doğru ilerlerken kollarını ortasına doladı. Onu olağanüstü hissettiriyordu. En kötü anlarında, Vadim'in içinde saklandığını, casusunu harekete geçirmek için bekleyen bir canavar olduğunu bilse bile, Dragomir yine de ona güzel, masum ve muhteşem olduğunu hissettirmeyi başarmıştı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama o anda umurunda bile değildi. Başkalarının onu zayıf görmesi umurunda değildi. Tıpkı istediği gibi ona yaslanacak ve kalması için ona güvenecekti.

*Yüzümde kan var. Bulaşmış. Berbat görünüyorum.*

*Artık temizsiniz. Tek yapman gereken, sıvamet, ne istediğini hayal etmek, bu durumda temiz bir yüz, ve ona sahipsin. Senin için yaptım, ama yalnızken pratik yap.*

*Teşekkür ederim.* Kapıyı açtı ve Blaze ile Charlotte yüzlerinde kocaman bir sırıtış ve kollarında paketlerle orada durdular. Geri çekildi ve onları içeri buyur etti. "Kapıya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Charlotte. "Harika şeyler getirdik. Bu akşam Paris'ten ve Karpat Dağları'ndan uçakla geldiler."

Blaze kollarını Emeline'e doladı, ona sıkıca sarıldı ve kişisel alanla ilgili her şeyi unuttu. "Bir prensin sana ne göndereceğini görmek için çok heyecanlıyım."

"Dragomir hamile olduğunuzu haber verdi. Ivory Malinov'un tabiri caizse kan bağı olduğunu bilmesini istedi."

Emeline'in nefesi ciğerlerine doldu ve sanki havasızlıktan yanıyormuş gibi hissetti. *Diğer Karpatyalılara Carisma'dan bahsettin mi?*

*Kızımızın bir gün bir savaşçının hayat arkadaşı olacak olmasından gurur duyuyorum.*

*Büyük olasılıkla kendisi de bir savaşçı, sizin gibi çocuklarının ve evinin koruyucusu olacak. Teyzesi Ivory efsanevidir. Bir kurt sürüsüyle avlanır ve hayat arkadaşı Razvan'dır. Bir zamanlar Karpat tarihinin en hor görülen adamıydı. Şimdi ise ünlü biri.*

*Çocukların ve evinin savunucusu mu?* Emeline kahkaha ve gözyaşı arasında kalmıştı. Şimdiden kızı için seçim yapıyordu.

*Yeteneklerinize bakın.*

Emeline yaptığı şey hakkında nasıl hissedeceği konusunda emin değildi. *Belki de bunu benimle konuşmalıydın.*

*Size sürpriz yapmak istedim. Carisma bizim çocuğumuz Emeline, ama o tüm Karpat halkına ait ve onu karşılama şansını hak ediyorlar. Hediye göndereceklerini biliyordum.*

Hediye mi? Paketlere baktı. "Hediye mi?" diye mırıldandı yüksek sesle.

"Genevieve de geliyor," dedi Charlotte. "Yetişkin bir arkadaşına ihtiyacı var. Çocuklarla bir saat daha kalırsa bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya başlayacağını söyledi."

Emeline gülümsemesine engel olamadı. Küçük ama gerçekti. Bir elini karnına bastırdı. Hamile olmak için çok küçüktü ama dönüşüm ve Dragomir'in bakımı şimdiden kendini göstermeye başlamıştı. Cildi ve saçları bin kat daha iyi görünüyordu. Acı çekmiyordu ve bu da yüzündeki çizgileri yok ediyordu.

"Dragomir Karpat Dağları'na, prenze hamile olduğumu haber verdi." Bir eli kapıda durmuş, Genevieve'in gelmesini bekliyordu. Genevieve aceleyle yola çıkıyordu.

"Ve şimdi bakın. Hediyeler. Ne gönderdiklerini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Charlotte. "Tarık prensle sürekli konuşuyor ve Mikhail ile Raven'ın senin bir kız taşıdığını öğrenince çok heyecanlandıklarını söyledi. Onlara çok ihtiyacımız var."

Genevieve aceleyle içeri girdi, biraz nefessizdi ama gülümsüyordu. "Lourdes üzgündü ve banyo yapmak istemedi. Amelia için Tanrı'ya şükürler olsun. Çocuklarla arası çok iyi." Emeline'e sıkıca sarıldı ve bunu Blaze ve Charlotte'a sarılmak izledi.

Amelia. Emeline, Amelia'nın iyi olacağına çok sevinmişti. Başına gelenleri değiştirmek mümkün değildi ama şimdi en azından iyileşme sürecine başlayabilirdi.

"Çocuklarla arası çok iyi, değil mi?" Emeline düşüncelere daldı. Amelia Vadim tarafından kullanılmıştı. Onun şeridi hareketsiz kalmamıştı, Vadim aslında onu yerleşkedekileri gözetlemesi ve onlara zarar vermesi için yönlendirmişti. Emeline ona sorumlu olmadığını söylemişti. O bir kurbandı.

Dişleri alt dudağına battı. Amelia'ya yalan mı söylüyordu? Başına gelenler yüzünden kızıdan gizliden gizliye nefret mi ediyordu? Kendi kontrolü dışındaki şeyler için mi? Hayır. Tabii ki hayır. Onun nesi vardı da Amelia'ya bunları söyleyebiliyor, ama kendine uygulamıyordu?



*Kendim için üzülmemden hiç sıkılmadın mı?*

Dragomir'in yumuşak kahkahası kalbini ısıttı. Onun güldüğünü duymaya bayılırdı. Bunun sık sık gerçekleşmediğini biliyordu ve onu her güldürdüğünde bunun büyük bir zafer olduğunu hissediyordu - kendi aleyhine olsa bile. *Hän sívamak.*

Sevgi sözcüklerini zihninin duvarları boyunca okşadı. Onu bununla okşadı. *Sevgili.* Ona böyle hitap etmesini seviyordu. Ya da kalbim. Bazen ruhunun bekçisiydi. Ama o *sevgiliyi* seviyordu.

*Pesäd te engemal.*

*Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.*

*Benimle güvendesin demek. Güvende hissediyor musun? Senin için her şeyi yapacağımı biliyor musun? Pesäd te engemal. Benimle güvendesin.*

Onu o kadar çok seviyordu ki, bu duygularla boğulmuştu. Ona doğru koşmak, kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak istiyordu. Sadece sarılmak, böylece onun yanında da güvende olduğunu bilecekti. Amelia hiçbir yere gitmiyordu. Eğer Amelia, Dragomir gibi sıra dışı bir adam yanında olmadan Karpat dünyasıyla yüzleşip başını dik tutabiliyorsa, Emeline de bunu yapabilirdi.

*Seni çok seviyorum, Dragomir.*

*Bu iyi bir şey, çünkü senden vazgeçmiyorum.*

Charlotte, "Erkeğinle konuşmayı bırak da gel kız kıza vakit geçirelim," diyerek kapıyı Emeline'in elinden aldı ve sertçe kapattı. "Vay be."

"Onunla konuştuğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.  
haysiyet.

Charlotte, "Ona her baktığınızda yüzünüzde o aptal ifade oluyor ve onunla konuştuğunuzda çok daha kötü oluyor," dedi.

"Aptalca bir bakışım yok," diye inkar etti, her ne kadar muhtemelen Yaptım.

"Evet öyle," dedi Blaze. "Çok duygusal ve gözleri parlıyor." Onu yakaladı elini tuttu ve onu kanepeye çekti. "Biz çocukken, erkeklerine şaşkın şaşkın bakan bazı kadınlarla dalga geçerdik. Bu konuda kıkırdar ve asla öyle olmayacağımıza yemin ederdik."

Emeline ona ters ters baktı. "Umarım Dragomir'e hayran olduğumu ima etmiyorsunuzdur."

"İma etmiyorum bebeğim, bir gerçeği söylüyorum," dedi Blaze. "Gözlerin hülyalara dalıyor ve çok güzel ama çok aptalca, sana aşığım gibi bir gülümseme takınıyorsun."

"Bunu bir cevapla onurlandırmayı reddediyorum." Emeline kanepenin minderlerine çöktü.

Üç ziyaretçi gülüştü ve o da katılmadan edemedi. Dragomir'in o kadife yumuşaklığındaki sesiyle onunla konuşması bir yana, onun yakınında olduğu zamanlarda bile kendini aptal gibi hissediyordu.

"Bir prensin ne gönderdiğini görmek istiyorum," dedi. Ama o daha çok Ivory'nin tepkisiyle ilgileniyordu. Carisma'yı kan bağı olarak kabul edecek miydi?

Charlotte ona özenle sarılmış büyük bir paket uzattı. Emeline paketi aldı ve ellerini üzerine koyduğu anda paketin gücünü hissetti. Gönderilen her neyse, derinlere gömülü korumalara sahipti. Dudağını ısırdı ve arkadaşlarına baktı. "Ondan gelen enerjiyi şimdiden hissedebiliyorum." İyi enerji. Güçlü.

Ambalaj kâğıdını yırtmadan çıkardı ve bir beşiğin üzerine örtülen bir yorgan ortaya çıktı. Her biri özenle dikilmiş parlak kumaştan kareler battaniyeyi oluşturuyordu. Mektubu aldı ve hızlıca taradı.

"Her bir kare, prensin kalesinden gelen Karpatyalı bir çift tarafından oluşturuldu."

Raven ve Mikhail bir orman, bir kuzgun ve bir taç ile temsil edilmiştir. Kareye dokundu ve anında bir güç ve güvence patlamasının yanı sıra korumaların varlığını hissetti. Güçlü olanları. Shea ve prensin kardeşi Jacques da ormanı tasvir eden bir kareye katkıda bulunmuşlardı, ancak bu karede barış duygusu vardı. O kareye dokunduğunda yıldızlar gümüş renginde parlıyor ve elmas gibi ışıldıyordu.

Prensin ikinci adamı Gregori ve prensin kızı Savannah da yorgana bir orman sahnesi eklemişlerdi ama onlarınkinde yapraklar gümüşü bir parlaklığa sahipti ve Emeline yorgana dokunduğunda kahkaha sesleri duyduğuna yemin edebilirdi. Dokunduğunda ağaçların dalları arasından dört küçük baykuş pırıldadı. Bunu iki kez yaptı ve diğerleri çocukça kahkahaları dinlemek için öne doğru eğildi.

Emeline yorganı göğsüne bastırdı ve bir kez daha gözyaşlarının yakıcılığını hissetti. Çok güzel ve düşünceli bir hediye idi ve Karpatyalıların onu yapmak için bir araya getirdikleri çeşitli karelere bakarak uzun zaman geçirecekti. Bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı. Her bir çiftin içine bebeğe yönelik koruma önlemleri ve yatıştırıcı, huzur verici mesajlar yerleştirilmişti. Onun bebeğine. Hayır, *onların* bebeğine. Bunu Dragomir yapmıştı; böylesine inanılmaz bir hediye göndermelerinin nedeni oydu.

Prense haber göndermişti. Onun henüz Mikhail'e bağlılık yemini etmediğini biliyordu ama yine de Karpat ailesine yeni katılanı haber vermek için prensle temasa geçmişti. Bu güzel bir karşılama ile cevaplanmıştı. Kalbi o kadar doluydu ki acıyordu. Dragomir Emeline ve Carisma'yı seviyordu ve bunu yaptığı her şeyde gösteriyordu. Avucunu küçük bebek yumrusunun üzerinde ovuşturdu. Carisma onu tekmeledi, ayağının küçük bir fırçası, tıpkı Dragomir'in onunla telepatik olarak konuştuğunda sesinin fırçasına benziyordu.

Blaze elini görebildiği karelerin üzerinde gezdirerek, "Bu çok güzel," dedi.

"Güvenlik önlemleri güçlü," dedi Charlotte. "Yerin üstünde uyuduğu sürece güvende olacak."

Genevieve, "Güvenlik önlemlerini hissedemiyorum ama bu muhteşem," diye ekledi. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Dokunduğunuzda çok rahatlatıcı bir his veriyor."

"Tarık ve Dragomir onlara yapacakları beşiğin ölçülerini göndermiş olmalı. Tarık ahşapla çalışmayı seviyor. Ellerini kullanıyor, sihir değil ama yaptığı işte sihir var. Koruyucular da yerleştiriyor. Dragomir ondan beşiği kendi elleriyle yapmasına yardım etmesini istedi. Bunu çok sevdim. Tarık'a bebeğimiz olduğunda beşiğimizi kendi elleriyle yapmasını istediğimi söyledim."

Dragomir, Tarık'tan bir bebek beşiği yapmasına yardım etmesini istemişti. Onun için. Carisma için. Bunu ona tek kelime etmeden yapmıştı. Tam ona göre idi.

"O çok ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Hiçbiri yoktu. İnanılmaz biriydi ama bu bile onu ya da onun hakkında hissettiklerini tanımlamaya yetmiyordu.

"Tariq'e ejderhaları sevdiğini ve ejderhaları tasarıma dahil etmek istediğini söyledi. Bunun çok havalı olduğunu düşündüm," diye devam etti Charlotte. "Onunla bu konu hakkında konuştunuz mu? Ejderhalar hakkında? Çok spesifikti."

Emeline başını salladı. "Ne şekilde özel?"

"Başlık, kanatlarını açmış erkek ejderhadır. Ayaklık ise kanatlarını açmış dişi ejderha. Bebeğin her ikisi tarafından tutulduğunu, her ikisi tarafından korunduğunu hissetmesini istedi. Çok sevdiğini söyledi. Oymalar çok güzel ve hem Tarık hem de Dragomir ahşaba güçlü korumalar dokuyor."

Emeline yorganı dikkatlice küçük sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. Cama dokundu ve Dragomir'e baktı. O konuşuyor, başını sallıyor, diğerleri de onu dinliyordu. Tarık bir şeyler söyledi ve Dragomir başını salladı. Birden başını çevirdi ve doğrudan ona baktı.

Yüz hatları taş gibi, soğuk ve ifadesizdi. Bakışları ona değdiği anda ısındı.

*Bana ihtiyacın mı var?*

*Sadece sevdiğim adama bakıyorum.* Kalbi o kadar doluydu ki, taşığının farkındaydı. Vadim ona kendinden bir kıymık batırsa ne olurdu? Dragomir onu çıkarırdı. Dragomir dağları yerinden oynatabilirdi.

Ona gülümsedi, o küçük, zar zor var olan gülümseme, ama sadece onun içindi. O gülümsemenin sahibiydi ve onun için herhangi bir hazineden daha değerliydi. Küçük bir selamla bardağa dokundu ve arkadaşlarına döndü. Dimitri ve Skyler'ın beşik yorganına sadece bir kare katkıda bulunmakla kalmayıp, bebeğin beşiğine koymaları için küçük bir kurt gönderdiklerini keşfetti. Kurdu sihirli özellikleri vardı ama Emeline bunların ne olduğundan ya da ne işe yaradığından emin değildi. Dragomir'e sorması gerekecekti.

Bir başka paket de Paris'ten, Gabriel ve Francesca'dan geliyordu. Francesca yorganlarıyla ünlüydü ve çok güzel bir battaniye göndermişti. Bu battaniye işlemeli gibi görünse de Emeline işlemeli olmadığını, aslında malzemeye kapitone edildiğini görebiliyordu. Karmaşık sahne, her tepe, kaya, orman ve dere için küçük malzeme parçaları kullanılarak elle dikilmişti. Kurtlar ormandan dışarı bakıyor, kuşlar ağaçların arasından süzülüyor, ejderhalar ağızlarını suya daldırıyor, diğerleri ise kayaların üzerinde kanatlarını açmış oturuyordu.

Battaniyenin her hareketi görüntülere hayat veriyordu. Francesca'nın bir müşteri için en uygun şeyin ne olduğunu bilmesiyle ünlü olduğunu biliyordu; dergilerde yazacak kadar ünlüydü.

Yorgana baktığında bir kez daha ejderhalar ve kurtlar temasını gördü. Yorganı sevmişti ama daha çok, içindeki gücü ve huzuru sevmişti. Her ilmeğin içindeki sevgiyi hissetti ve Carisma'nın da bunu hissedeceğini biliyordu.

"Bunu yapmayı düşündüğüne inanamıyorum. Karpat halkının kızımızı böyle karşılaması. Bu benim için her şey demek."

Charlotte ona gülümsedi. "Erkeğin doğanın bir gücü, Emeline. Tariq bunun bir kasırga ya da hortumu evcilleştirmeye çalışmak gibi olduğunu söylüyor. Burada bizimle kalmasını istiyor ama her şey seninle ilgili. Sen mutlu olduğun sürece Dragomir'in nerede olduğu umurunda değil. Bunu açıkça belirtti. Ayrıca herkesin seni mutlu etmesi gerektiğini de açıkça belirtti."

Emeline kendini tutamadı. Bir kahkaha patlattı. Onu mutlu etmek için dünyaya hükmetmeye çalışmak onun yapacağı bir şeydi. "O beni mutlu ediyor."

Yanlış insanlara söylüyordu. *Beni mutlu ediyorsun.*

Charlotte mektubu kaldırarak, "Prens de koruma ve kutsama mesajları gönderdi," diye ekledi. "Sanırım Ivory doğum için gelecek. Umarım bebeğe dövme yapmayı planlamıyordur."

Emeline başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Ivory kurt dövmeleleriyle kaplı gibi görünüyor, ama onlar ölümsüz kurtlar, kalıcı olarak sürüsünün bir parçası. Onlara ihtiyaç duyduğunda ya da istediğinde canlanıyorlar, kendilerini gösteriyorlar ve onu koruyorlar. Tariq bunun gerçekten harika olduğunu söyledi ama San Diego'da kurtları ne yapacağız?"

Belli ki Ivory ile iletişim kurması ve geldiğinde Carisma için ne tür hediyeler planladığını öğrenmesi gerekecekti.

*Sizin için hazırız.*

Emeline yorganı kendine doğru çekti, vücuduna sıkıca bastırdı. Eğlence duygusu bir anda yok olmuştu. Onun için hazırdılar. Amelia'ya yaptıkları gibi onu da güvenlik odasına kilitleyecekler ve kıymığı ona ya da bebeğe zarar vermeden yok etmeye çalışacaklardı. Sandu orada olacaktı. Gary. Dragomir. Hepsi risk altında olacaktı. Yine onun için. Dudaklarını yaladı ve korkunun tadını aldı.

"Beni şimdi istiyorlar."

Blaze kaşlarını çatı ve dönüp pencereden dışarı, adamların oluşturduğu çembere baktı. "Ne için, Emeline? Seni ne için istiyorlar?"

Kimseye söylememişlerdi. Charlotte'a baktı. Hayır, o biliyordu. Tarık ona söylemişti. "Vadim'in benimle işi bitmedi. Nasıl Amelia'nın içinde Vadim'den bir parça varsa, benim içimde de bir parça var. Henüz kullanmadı, en azından kullanmış gibi görünmüyor, ama onu çıkarmak zorundayız." Utanmayı reddederek başını dik tuttu. Dragomir onu olduğu gibi seviyordu ve o bir korkak olarak kalmayı reddetti. Amelia'ya öğüt vermeyi ve sonra da bunu kendine uygulamayı reddetti.

"Ah, tatlım." Blaze uzandı ve onun elini tuttu. "O vampirin öldürülmesi gerekiyor."

Tam bir Blaze ifadesiydi. Her zaman son senaryoya gider, doğrudan öldürmeye yönelirdi.

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Ondan hayatımda yeterince var ve gitmesini istiyorum. Emin olmak için diğer çocukların da aranmasını istiyorum."

"Dün gece yapıldı," dedi Charlotte. "Hiçbirinde Vadim'den en ufak bir iz bile yok. Bunu senden aldığımızda Vadim tamamen gitmiş olacak ve yerleşkeye erişemeyecek. Bir kez daha güvenli olacak."

Midesi düğümlendi ve sanki onu koruyabilecekmiş gibi elini dikkatle bebeğinin üzerine koydu. Ayın üzerinden bir bulut geçti, bu uğursuz bir işaretti. Rüzgâr bile yaprakları ve dalları pencereye savurmak için o anı seçmişti. "Bence, ne olursa olsun, Vadim yaşadığı sürece, burada, yerleşkenin güvenli ortamında bile hepimiz tetikte olmalıyız."

Dragomir gruptan ayrılıp eve doğru ilerlemeye başlayınca omuzlarını dikleştirdi. İçeride sinmiş bir görüntü vermeyi reddetti. Yorganı hemen yere bıraktı, kapıya doğru aceleyle ilerlerken cesaret ve huzur toplamak için elini yorganın üzerinde gezdirdi. Dragomir oraya vardığında dış merdivenleri yarılamıştı. Ellerini beline koyarak onu ayağa kaldırdı ve yere yatırmak için etrafında döndürdü.

Küçük, baş döndürücü dans onu ısıttı. Kolunu adamın beline doladı ve ona baktı. "Süper gizli toplantınız bitti mi?"

Gözlerini ona dikti. "Strateji toplantımız konusunda bana zorluk mu çıkarıyorsun?"

"Siz buna böyle mi diyorsunuz? Her şeyin stratejiyle ilgili olduğuna inandığımdan emin değilim. Bence göğüs gümbürdetme devam etti."

Şimdi kaşları havaya kalktı. "Göğüs gümbürtüsü mü?"

Başını salladı. "Biliyorsun, ben en havalısıyım. Kasabanın en kötü belalıyım. Bu tür şeyler. Ortaya koymak ve ölçmek."

"Yerleştirmek ve ölçmek mi? Sanırım şimdi de siklerden bahsediyorsunuz."

Tüm sataşmalarına karşılık misilleme yapılacağına dair bir ipucu vardı, ama bu onu caydırmak yerine omurgasından aşağı bir beklenti heyecanı gönderdi. Başını belaya sokmak bu kadar eğlenceli görünürken kim cayabilirdi ki?

Elini adamın belinden kalçasına doğru kaydırды, parmakları pantolonun çizgisini okşadı ve orada oluşan şişkinliğe doğru ilerledi. "Bu kelimeyi duymak bile beni acıktırıyor."

"Başını belaya sokacaksın."

"Başımın belaya girmesini seviyorum," diye itiraf etti, kirpiklerini ona doğru kırıştırtarak. Adamın eli kadının sırtının küçük kısmından poposunun kıvrımlarına doğru kaydı.

Ovuldu. Okşandı. Masaj yapıldı. Arkalarında kimsenin yürümediğini umuyordu ama elbette gölgeleri orada olacaktı. Sandu. Andor. Ferro. İtiraz etmesi gerektiğini bildiği halde itiraz etmedi. Adamın eli çok iyi hissettiriyordu. Isı vücuduna yayıldı, soğuğu -korkunun getirdiği soğuğu- dışarı itti. Şimdi orada

Sert vücudu ve muhteşem elleriyle sadece Dragomir vardı. Vücudunun derinliklerinde yanmaya başlayan ateşten başka bir şey düşünemiyordu.

Tarık ve Gary'nin beklediği ana eve doğru yürüdüler. Dragomir'in onunla birlikte attığı her adımın farkındaydı. Vücudunun onunkini nasıl koruduğunun, her kas dalgalanmasının ve kollarındaki gücün. En çok da Dragomir'in poposuna masaj yapan elinin farkındaydı. Sonra adamın parmakları kalçasının etrafında, uzun elbisesinin eteğinin altındaydı, parmak uçları çıplak tenini okşuyordu.

"Birileri görecektir."

"Göremezler. Senin bedenini görmelerine asla izin vermem. O benim. Sadece bana ait. Teninin verdiği hissi seviyorum. Çok yumuşak. Var olduğum yüzyıllar boyunca hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim." Parmak uçları kızın kalçasında gezindi. "Adım tam burada olmalı." Başparmağını kalçasının iç kısmında gezdirdi. Parmak eklemleri kızın kaygan girişine değdi. "Şimdiden benim için çok mu ateşlisin, *sívamet*? Bayıldım buna."

Kız cevap vermeden önce adam elini kızın kalçasından çekti ve kolunu beline dolamış, esinti yaratmak için parmaklarını daire şeklinde sallıyordu. Başını çevirdiğinde Amelia'nın onlara doğru koştuğunu gördü. Dragomir'e ve onun ellerinin büyüüne o kadar kapılmıştı ki başka hiçbir şey düşünememişti. Hâlâ çevrelerinin farkında olduğuna şükrederek yüzünü Amelia'nın göğsüne sürttü.

*Sen harikasin. Sesine sevgi kattı.*

*Kaya gibi sertim ve gitmesini istemek henüz işe yaramadı. Bir büyü bulmam gerek.* Dragomir'in sesi acı çekmiş gibiydi.

Bir kahkaha patlattı. *Bu konuda haklısın. Bir karşı büyü bulacağım.*

"Senin için endişelendim," diye selamladı Amelia. "Çok üzgün görünüyordun." Dragomir durdu, böylece genç kız ona sarılabildi. Elini aşağı doğru kaydırды

Amelia'nın saçı. "İçimde bir kıymık buldular. Tıpkı sende buldukları gibi. Sanırım kaderimizde benzer hayatlar yaşamak var."

Amelia'nın nefesi boğazında düğümlendi ama sonra küçük bir gülümsemeye zorladı. "Dragomir'i buldun ve o seni mutlu ediyor. Bunu söyleyebilirim. Eğer ben de onun gibi birini bulursam, belki ben de mutluluğu bulabilirim."

"Bir gün seni mutlu edecek bir adam bulacaksın," diye onayladı Dragomir. "Bu arada biz varız. O gelene kadar sana bakacağız ve mutluluğunu sağlayacağız."

Emeline bunu sevdi. Orada kalacaklarını ve çocukları korumaya yardım edeceklerini söylemesi hoşuna gitmişti. Onları kurtarmıştı ve onlara yatırım yapmıştı. Onların mutlu ve sağlıklı olmalarını istiyordu. Hayatlarının bir parçası olmak istiyordu.

"Emeline'i bizden almayacaksın değil mi?" Amelia'nın sesi korkuyla karıştı ama bu duyguyu yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu.

"Biz bir aileyiz. Bir çemberin parçasıyız. Kendimiz için bir arazi satın alabilir ve bir ev kurabiliriz, ancak bu sadece yerleşkeyi genişletir, böylece oynamak için iki kat daha fazla alana sahip olursunuz."

"Bu hoşuma gider," dedi Amelia. "Şeridi çıkaracak mısın?" "Evet," dedi. "Hemen şimdi. Onu güvende tutacağım."

Amelia onlarla birlikte yürümeyi bıraktı ve onlar eve doğru ilerlerken sadece başını salladı, gözlerinde aynı korkuyla izliyordu ama bunu kabul etmeyi reddediyordu.

Tarık onlar için kapıyı açarken Emeline, "Çok cesur," dedi. "Gitmek istediğimiz yere büyük odadan ulaşıyor," dedi Tarık.

Onları antreden büyük ve güzel bir odaya geçirdi. Emeline, onları en uzun duvara doğru yönlendirirken yüksek ahşap tavanlara ve parke zeminlere bir anlığına göz attı. Elini salladı ve bir başka küçük odaya giriş açıldı. Emeline içeri adım attı.

Panik odasına çok benzediğini biliyordu ama insanları değil vampirleri dışarıda tutmak için yapılmıştı. Belki ikisi de. Oda ona büyük bir kasayı hatırlattı. Bir an için nasıl nefes alacağını unuttu. Dragomir'in kolu beline dolandı ve onu sert bedenine doğru çekti. Eğilerek kulağına fısıldadı, ağzı kulak memesine doğru hareket ediyordu ama telepatik olarak konuşuyor, iletişimi samimi hale getiriyordu.

*Sadece beni düşün, sana ne yapmak istediğimi. Diğerlerinin yakın olup olmaması umurumda değil. Bu elbiseyi yavaşça çıkarmak, düğmeleri deliklerinden kaydırmak ve elbisenin vücudundan kayarak ayaklarının dibinde birikmesine izin vermek istiyorum. Hisset beni. Senin için çok zor. Artık hep böyleyim.*

O böyle konuşurken başka bir şey düşünmek imkansızdı. Onu.

*İçinizdeyken beni düşünün. Bir kalkan ve yok edici olduğumda. Sadece beni düşün, Emeline. Bunu benim için yap.*

Başını salladı. *Deneyeceğim.* O kadar da zor olmamalı. Vücudu onunkine o kadar sıkıca bastırılmıştı ki, aletin dolgunluğu ona nasıl hissettiğini hatırlattı



onun içindeydi.

Onu üstüne çekti, vücudu onunkinin altında sertleşti, kolları beline dolandı, çenesi omzundaydı. O hızla bedenini bıraktı, Gary de onu takip etti. Sandu ve Ferro da onu takip etti. Şok olmuştu, Andor da onlara katılmıştı.

Kendini savunmak için orada değilse Vadim'in kıymığının peşinden gitmek için neden beş adama ihtiyaç duyduklarını düşünmemeye çalıştı. Dragomir'in bedenini terk ettiğinde zihninden de çekildiğini fark etmesi bir anını aldı. Ağzının ve ellerinin onun üzerindeki hissini, bedeninin onun bedeninde nazikçe hareket etmesini geride bırakmıştı ama zihnini onunkinden çıkarmaya özen göstermişti.

Derin bir nefes aldı. O adam bir şeylerin peşindeydi, tehlikeli bir şeylerin, yoksa onu öylece bırakıp gitmezdi. Hiç yapmazdı. Bazen onun zihnine girip çıkıyordu ama çoğunlukla, onu sahiplendiğinden beri, yüzeye yakın kalmıştı. Nazikçe onun zihnine doğru itti, dokunuşu inceydi, zar zor oradaydı, böylece ne yaptıklarını görebiliyordu.

Çok hızlı bir şekilde beynine doğru ilerledi, Gary de onu takip etti. Sandu kendini bebeğin önünde konumlandırmış, Vadim'in farkına varıp saldırması halinde onu korumaya hazır bekliyordu. Ferro ve Andor kendilerini beyninin her iki yanına, tam şeridin bulunduğu yere yerleştirdiler. Onu Dragomir'in gözlerinden gördü. Bir yarığın içinde yatan hilal şeklinde koyu bir gölgeydi. Onu asla fark etmeyecekti ama birdenbire uğursuz, iğrenç bir görünüme büründü.

Sonra Dragomir'in ışığı, zar zor seçebileceği kadar soluklaşana kadar azalmaya başladı. Bir insan bunu nasıl yapabilirdi? Ruhu ıslı ıslıldı. Kendini küçültmek için ne yapıyordu? Sonra anladı, kalbi ve ciğerleri yavaşlamıştı. Her zamankinden daha savunmasızdı. Nefesini tuttu. Biliyordu. Bir protesto çığlığı atmak istiyordu ama bunun Vadim'i uyaracağından ve Dragomir'i daha da tehlikeye atacağından korkuyordu. O kadar pervasızdı ki, kendini tehlikeye atmaya hazırdı. Bu konuda konuşmuşlardı ama hiçbir şey onu Vadim'in yapmakta ısrar ettiği şeylere hazırlayamazdı.

Çok nazikçe kıymığın içine doğru ilerledi, zar zor bir dokunuş, ruhu birleşti, yolculuk etti. Uzun bir yol. Ruhunun onlardan uzaklara çekildiğini hissetti. Sonra denizin sesini duydu. Kayalara çarpan bir dalganın gürültüsü. Yerin kabaran bir ritimle hareket ettiğini hissetti. Yine deniz. Dragomir yaklaştı ve birden suyu görebildi. Karanlıktı ve

uzun genişlikte korkutucu. İleride bir gemi vardı, suya demirlemişti. Vadim ve diğerlerini bekliyordu. Onun sevincini hissetti.

Gemide erkekler ve kadınlar vardı. Birkaç çocuk. Vampirler gece gökyüzünden içeri daldığında panik patlak verdi. Çığlıklar. Gözlerini kapattı ama kendini Dragomir'den ayırmayı reddetti. Eğer o katliamı görmek zorundaysa, en azından bunu duyabilirdi. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca Dragomir arka planda kaldı, Vadim'in ne olduğunu duydu ve hissetti.

Mide bulandırıcı katliamı izliyordu. Sonra Vadim tekrar okyanusun üzerinde San Diego'ya doğru süzülüyordu. İki kez suya daldı, uzun, kalın bir kabloun yanında suyun altında kaldı ve sonra tekrar havalandı. Kalbi yerinden fırladı. O kabloyu tanıyordu. Daha önce görmüştü.

Dragomir çok yavaşça geri çekildi ve Gary'ye çalışması için yer açmak üzere geri çekildi. Gary çok hassastı. Bunu daha önce iki kez yapmıştı ve kıymığı nasıl yok edeceğini çok iyi biliyordu. Kıymığa lazer hassasiyetiyle sertçe vurdu, sırtına doğru ilerleyerek hücre katmanlarını hızla yaktı.

Vadim şeridin içine atladı, bir kalkan fırlatarak saldırıyı durdurdu, son ikisinden ders almıştı. Emeline'in beynine derin bir kesik attı. Başından aşağı dayanılmaz bir acı yayıldı. Çığlık attı, Dragomir'in kollarında sarsıldı, kendini uzağa atmaya çalıştı, böylece ondan kaçabilecekti.

Andor harekete geçerek ruhunu şerit ile Emeline arasına soktu, böylece bir sonraki dilim ona asla dokunamayacaktı. Vadim onun beynini terk ederek kendini oksijeni azalmış kan dolaşımına bıraktı ve böylece hızla kalbine doğru ilerledi. Bunu yaparken damarını dürtmeye başladı ve boruyu oluşturan üç doku katmanında delikler açtı. Ferro oradaydı, ruhu bir başka hücre katmanını yakıp kül ederken usta vampiri neredeyse kör ediyordu. Vadim hayatta kalabilmek için damara zarar vermeyi bırakmak zorunda kaldı. Kalbe doğru sıçradı. Onun zaferini hissedebiliyordu.

Dragomir ve Gary çoktan orada bekliyorlardı. Ferro ve Andor onu beyinden kovalarken, gizlice kalbe doğru ilerlemişlerdi. Vadim içeri girdiğinde, birleşik ruhları ona çarptı, beyaz-sıcak ışık hücreleri çok hızlı yaktı. Şerit küle dönüştü, birkaç hücreyi bile korumaya çalışmak için kendi içine kıvrıldı. Vadim diğer iki şeridi ve kalbinin bir parçasını çoktan kaybetmişti. Sadece birkaç hücresi olsa da elinde kalanları korumak için savaştı. Göbek bağı yoluyla fetüse ulaşmak için çaresizce alt odaya ulaşmaya çalıştı. Andor oradaydı, yolu kapatıyordu.

Dragomir onun arkasındaydı, Gary ve Ferro da iki yanındaydı. Dördü birlikte kalan hücreleri yakarak kıymığı yok etti.

**T**eniz, büyük miktarlarda tuzlu su barındıran bir beşik gibi hafifçe ileri geri sallanıyordu. Siyah, camsı yüzeyin altında, büyük, uzun yosun kolları, su onları çektikçe önce bir yöne, sonra diğer yöne uzanıyordu.

Diğerleri. Kollar okyanus tabanından yukarıya doğru uzanıyordu, böylece sadece gölgelik kısmın üst kısmı görünüyordu, o da sadece hafifçe.

Emeline yüzerken, yosun şeritleri açtığında gizli deniz yaşamına dair bakışlar yakaladı. Yüzeye yakın balık sürüleri, bazen peşlerinde bir barakuda ya da sarı kuyruk orkinosla birlikte, sapların arasına girip çıkıyordu. Manzarayı bu kadar güzel yapan renk patlamasıydı, ancak yıllar boyunca çoğu zaman canlı renklere katkıda bulunup bulunmadığından asla emin olamadı.

Meraklı deniz aslanları uzun kanatların arasından süzülüyordu ve bazen durup onların oyunlarını izliyordu. Çoğu zaman aşağıdaki kayalık resif boyunca yüzüyordu; burada pastel deniz yelpazeleri dalgalanmayla birlikte ileri geri sallanıyor ve pek çok deniz canlısı ortaya çıkıyordu. Çatlaklara girip çıkan ıstakozlar, yarıklardan dışarı bakan ahtapot ve mürenler vardı. Yarasa vatozları kumda dinleniyordu, ancak gece olduğu ve beslenme zamanı geldiği için çoğu kıpırdanmaya başlamıştı.

Yosun ormanları genellikle otuz ila seksen metre derinlikteydi ama bunlar daha da derine iniyor, hava dolu soğanları engebeli zemine dikiliyordu. Buraya sayısız kez gelmişti ve yolu kendi eviymiş gibi biliyordu. Çok küçük yaşlardan beri yosun ormanını keşfediyordu. Dragomir'in yanında olduğundan emin olmak için yan gözle bakarak o harikulade dünyaya daldı. Korkmuyordu; bu -hayal kurmak- onun uzmanlık alanıydı. Ne yaptığını ve ona ne göstermesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onu ilk kez yanına alıp rüyasını paylaştığında yaşadığı ilk şok dışında sessiz kalmış, onun yol göstermesine izin vermekten memnun olmuştu. Okyanus zeminine yakın durdu, sapların arasından geçerek kilometrelerce uzanan büyük yuvarlak borulara doğru ilerledi. Borular çok büyüktü, bir adamın içinde rahatlıkla durabileceği kadar uzunlardı. İçlerinde birkaç adamın yan yana yürümesine izin verecek kadar genişti.

Boruları denize kadar takip edip okyanusun kıyısında kalmak yerine San Diego'ya doğru geri döndü.

*Bekle, bunu takip etmem gerek. Neler olduğunu öğrenmeliyim.*

Durdu, ona döndü ve başını sallayarak kolunu yakaladı. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştı. Bir rüyayı hatırladığında ayrıntıları değiştirebilirdi ve çocukluğundan beri her gece bunu yapmıştı. Boruların sonuna kadar her şeyi araştırmıştı.

*İlerideki yeraltı mezarları gibi. Vampirler tarafından ele geçirilmeyi bekleyen insanlar.* Sesinde ve zihninde dehşet vardı. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Ya da onları kurtarmak için. Biliyordu, çünkü aylarını, yıllarını bir yol bulmaya çalışarak geçirmişti. Sonunda pes etmiş ve kimsenin inanmadığı vampirlerin neyin peşinde olduğunu, hatta -o kadar gençken- gerçek olup olmadıklarını anlamaya çalışarak araştırmalarına devam etmişti.

*Onlar için yapılacak hiçbir şey yok. Ama görmenizin en önemli olduğunu düşündüğüm yer burası. Gerçek olmadığını sanıyordum çünkü yıllarca bunun hayalini kurdum, ama ... Beni takip edin.* Sesine talep katmaya çalıştı. Bu kadar yumuşak konuşmasına rağmen etrafındaki her şeye ve herkese hükmetmesini sağlayan baskın özelliğe sahip değildi. İstediklerini elde etmek için kesin ve ısrarcı olmalıydı. Bunu daha iyi bilmeliydi. Gitmek istediği yönü işaret etmesi ve başını hızlıca sallaması yetmişti. Adam çoktan ona doğru yüzmeye başlamış, onu takip ediyordu.

Tanrım, onu kendisine güvendiği için seviyordu. Söylediği ya da yaptığı her şeyin onun için önemli olmasını seviyordu. Buna tam olarak alışabileceğinden emin değildi.

Onu borular boyunca uçsuz bucaksız yosun ormanının içinden nehrin ağzına doğru götürdü. Oraya vardıklarında, yeraltından geçen ve nehre bağlanan dar bir açıklık buldular. Oradan yüzerek geçti ve ardından Dragomir hemen arkasındayken nehrin dibinde yüzmeye başladı.

Onun her zaman farkında olduğu gibi farkındaydı. Bunun onunla paylaştığı bir rüya olması önemli değildi.

aynıydı. Vücudundaki her bir hücre ona karşı alarma geçmişti. Kendini güzel hissediyordu. Seksi hissediyordu. Güvende hissediyordu. Bunların hepsi yeniydi. Daha önceki rüyalarında bunların hiçbirini, özellikle de güvende olduğunu hissetmemişti. Rüyaların bile tehlikeli olabileceğini öğrenmişti.

Ona yerin altından geçen atardamarları gösterdi. Derin kanallar şehrin her yerine, Tarık'ın kalesini inşa ettiği göle kadar uzanıyordu. Bu derin kanallar, çocukları Vadim'den kurtarmaya yardım ettiği yeraltı şehrine açılıyordu.

*Bana göl girişini göster.*

Kadın tereddüt etti ve adamın onun isteksizliğinin farkında olduğunu biliyordu. *Tuzaklar kuruyor*

*Ben.*

Adamın şokunu hissetti. Parmakları bileğini kelepçeledi ve onu yukarı kaldırdı.

ona karşı. Bir kolu kadının beline dolandı ve vücudu ona sıkıca bastırılana kadar çekiştirdi. *Ne demek istiyorsun, sana tuzak mı kuruyor? Vadim bu su yollarını hayal ettiğini biliyor mu? Şehrin altında seyahat etme yöntemi bu mu?*

Başını salladı. *Bu suları ilk kez rüyamda gördüğümde ondan saklanmanın önemini anlayamayacak kadar gençtim. Nerede olduklarını ya da önemlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Artık harita kafamın içinde ve onu çizebiliyorum. Ondan çok daha fazlasını keşfettim. Her yerde bulundum, okyanusun bir parçasından uçsuz bucaksız karalara bağlanan yerlerde.*

*Neden bana hemen söylemedin? Neden Tariq'e söylemedin?*

Onun ses tonundan irkildi. Bu bir kırbaçtı ve bir yanı bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Belki de Tarık'a söylemeliydi ama o zaman da emin değildi. Boru hattı ile göl arasındaki bağlantıyı kuramamıştı. Yeraltı şehrini biliyordu ama gölü bilmiyordu. Vadim'in yeraltındaki imparatorluğunun boyutlarını fark etmemişti.

*Yosun ormanını tesadüfen keşfettiğimde çocuktum. Evi olmayan bir çocuk için harikalar diyarıydı. Kaçabileceğim bir yerd. Mümkün olduğunca sık hayalini kurardım. Boru hattını ilk keşfettiğimde onu görmezden geldim. Sonra onu takip ettim. Yeraltı mezarlarını, denizin altında asılı duran ölüleri, boruların altındaki uzun sıralar halindeki temiz odaları ortaya çıkardım. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. On ya da on bir yaşlarındaydım. Gerçek olduğundan emin değildim.*

*Sıvamet.* Sadece bir sevgi sözcüğü. Sesindeki tüm öfke gitmiş, yerini mırıltılı bir okşayışa bırakmıştı.

Onun sesini ve sesinin teninin üzerinde, zihninin içinde gezinip bedenine akmasını seviyordu.

*Neden sürekli geri döndüğümü bilmiyorum. Oraya çekilmiştim. Her gece kendime gitmeyeceğimi söylüyordum ama kendimi durduramıyordum. Okyanus tabanını tekrar tekrar keşfediyor, boru hattı boyunca yüzüyordum ve bir gün, yaklaşık on dört yaşındayken onu gördüm. Borunun altındaki odadaydı. İlk kez canlı birini görüyordum. Sonunda orada ölü yatmayan biri olduğunu düşünerek çok sevinmiştim. Neredeyse saklandığım kayaların arkasından çıkacaktım. Dürüst olmak gerekirse Dragomir, o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, uydurup uydurmadığımı bile bilmiyordum.*

Sesi titriyordu. Elinde değildi. Hayatının o anlarını asla unutamayacaktı. Bu bir rüyaydı ama yine de ilk kez gerçek olmasından korkmuştu. San Diego sokaklarında yürürken, turistlerin dalış yaptığı ve yosun ormanları boyunca keşfe çıkmaları için yerlilere iyi para ödediği kıyıdan hemen uzakta bir canavarın büyük bir imparatorluk kurmaya başladığını biliyordu.

Onlara söyleseydi kimse ona inanmazdı. Blaze'in babası Sean McGuire'a vampirler olduğunu söylemeye çalışmış, o da ona kâbuslar gördüğünü söylemişti. Bu kadarı doğrudu, bunu inkâr edemezdi ama rüyasında görmüş olması ona yardımcı olmamıştı.

*Devam et. Anlamam gerek.*

*Elini sallayıp bir kadını uyandırmasını izledim. Öldüğünü sanmışım ama uyuyordu. Ona gülümsedi ve elini uzattı. Kadının korkusu o kadar güçlüydü ki bana kadar yayıldı. Kadının korkusunu ve adamın sevincini hissedebiliyordum. Onun korkusuna ihtiyacı vardı. Onu besledi. Onu büyüttü ve içine çekti. Yemin ederim bu onun için bir afrodizyak gibiydi. Tekrar gülümsediğinde dişlerini gördüm. Onu yakaladı ve kendine çekti. Ona fiziksel olarak karşı koyamıyordu ama çırpınışını hissettim. O da bunu hissetti ve bu onu kendinden geçirdi.*

Ürperdi ve o geceyi düşündüğünde her zaman yaptığı gibi ağzında korkunun tadını aldı. Adamın dişlerini kadının boynuna geçirip kanını emişini izlemişti. Başını kaldırdığında, dudaklarının ve dişlerinin her yerinde kan vardı. Orada bırakmıştı. Gitmek için döndü ve sonra aniden geri dönüp doğrudan bana baktı. Hareket etmedim. Cama doğru yürüdü ve dışarı bakmaya devam etti. Elini salladığında yosunlar dalgalanmadan ayrıldı, onunla birlikte değil. Birbirimize baktık.

Dragomir onun saçlarını okşadı, elleri güven veren kalp atışları kadar sabitti. Yani seni gördü. Neye benzediğini biliyordu.

*Camın arkasından kokumu alan bir tazı gibiydi. Beni ona gitmeye zorlamaya çalıştı, emirlerinin çekiciliğini hissedebiliyordum ama direndim. Bu onu şok etti. Dahası, merakını uyandırdı. Pek çok insanın onun zorlamalarına direndiğini sanmıyorum.*

*Haklı olabilirsin. Sadece on dört yaşında olman onun dikkatini çekmiş olmalı. Ve sen bir rüyadaydın. Rüneyi kontrol ediyordun. Seni neden aradığını anlayabiliyorum.*

*Tekrar titredi ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. Kalbinin sabit ritmine. Onun dayanağı. Geri çekildim ve oradan çıktım. Ama geri dönmeden duramadım.*

*Seni geri çekti.*

*Dudağını ısırdı. Belki de. Bunu düşündüm. Sonunda onun pek çok yere erişimi olduğunu görmeye başladım. Hepsini bulmak için yola çıktım. Bunu anlayana kadar birkaç yıl geçti.*

*Yeraltı geçitlerinin haritasını çıkardın, otoyolunun arterlerini. Tüm yeraltı şehirlerinin nerede olduğunu biliyorsun. Birden fazla var, değil mi?*

*Başını salladı. Blaze'in Sean'ın katillerini bulmasına yardım etmek için Fransa'dan döndüğümde, yetkililere gitmeyi düşündüm ama tabii ki beni deli sanırlardı ve Vadim'in bazılarının üzerinde etkisi vardı. Bazı suç aileleriyle oldukça derin ilişkilere girmişti ve erkek insan medyumları kullanarak kendi medyumlarını geliştiriyordu.*

*Neden Tariq'e söylemedin?*

*Vadim beni doğurduktan sonra onun yerleşkesine götürüldüm. Hamile olduğumu öğrenmesinden çok korkuyordum. Vadim bana sürekli Tarık'ın ve diğer tüm Karpatların beni reddedeceğini fısıldıyordu. Yerleşkeyi terk etmekten korkuyordum. Ayrılırsam Vadim'in beni yakalayacağını biliyordum. Tarık'ı ya da diğerlerini çok az tanıyordum, sadece Blaze'i tanıyordum ve ondan mümkün olduğunca saklandım.*

*Dragomir çenesini yukarı kaldırdı. Neden bana söylemedin?*

*Yapacaktım. Tüm bunların ne anlama geldiğini çözmem gerekiyordu. Ne kadar uğraşsam da o parçayı bulamıyorum. Günler geçtikçe dışarı çıkıyor ve elindeki mal varlığının ne kadar büyük olduğunu bulmak için bulabildiğim her yolu arıyordum. Geceleri rüya görmeyi bırakmaya çalıştım.*

*Kıpırdamadan durdu. Denedin mi? Hala geceleri rüya görüyor musun? Bazen, elimde değildi.*

*Vadim ile başka karşılaşmalarınız oldu mu?*



*Onu rüyamda görürdüm, kapatırdım ve bir dahaki sefere o bölgeden uzak dururdum. Yani evet, birkaç karşılaşma oldu ama onu gördüğümde her zaman hemen **u y a n d ı m** .*

*Sean McGuire ve Blaze'i biliyor muydu?*

*Konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Benim hakkımda ne bildiğini bilmiyorum, sadece rüyada karşılaştığımızda her zaman bir şeylerin değiş tokuşu oluyordu, ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece onu orada olmadan önce hissedebildiğimi biliyordum, her karşılaşmadan sonra daha güçlü ve daha güçlü. Ama bana hiç yaklaşmadı. Kesinlikle kanımı almadı.*

*Ondan korkuyordun. Sesi gerçek gibiydi.*

*Elbette öyleydi. Kim korkmazdı ki? Usta bir vampirden korktuğu için utanmıyor ya da utanmıyordu. Başını salladı, adamın sözleriyle nereye varmaya çalıştığından emin değildi.*

*Hem de çok. Onu her gördüğümde dehşete kapılıyordum. Beni tuzağa düşürmenin bir yolunu bulacağını düşünüp durdum.*

*Ama yapmadı. Kendi su yollarında ilerlemenize izin verdi. Onun kişisel otoyolu. Emeline, haritayı o yaratmadı, sen yaptın. O sadece senin her şeyi keşfetmeni izledi ve seni takip etti. Gideceğin yolları ondan önce sen biliyordun.*

*Kaşlarını çattı, başını salladı. Bu doğru değil. Ben sadece onun gittiği yeri takip ettim. Rüya ... Birdenbire şüpheyile doldu. Gözleri büyüdü ve bir eli savunmaya geçerek boğazına gitti. Dragomir. Ona yardım ettiğimi mi söylüyorsun?*

*Hayır, elbette ona yardım etmedin ama o senin rüyalarına girmenin bir yolunu buldu. Ben de onun için koca bir şehrin haritasını çıkardım.*

*Daha fazlasını.*

*Başını salladı. Yapma, Emeline. Bir an sessiz kaldı ve sonra Emeline onun yüzündeki anlamayı gördü. Bilmiyor. Geçitlerin orada olduğunu biliyor ama onlara nasıl ulaşacağını bilmiyor. Sadece sen biliyorsun. Sana ihtiyacı var. Vadim'in gitmek istediği yerler hakkında hiçbir fikri yok. Yeraltı şehrine nasıl girip çıkacağını ve belki de göle nasıl gideceğini biliyor ama bundan şüpheliyim, ama geri kalanı için sana ihtiyacı var. Bu yüzden en başından beri seni arıyordu. Sen psişik teste girene kadar kim olduğunu bilmiyordu.*

*Rüyalarım mı? Okyanus tabanının haritasını çıkarma ve onu nehirlerle ve göllere bağlama yeteneğim mi? Tüm şehirlere? Peşinde olduğu şey bu mu?*

*Bundan daha fazlası var. Sen sıradışısın, medyumlar arasında bile. Onun zorlamalarına karşı koyabilirsin, rüyalara hükmedebilirsin, o kadar güçlüsün ki*

*zehirli kan seni öldüremez. Ve onun için kıtaların haritasını çıkarabilirsin.*

*Bu beni öldürebilirdi.*

*Hiç sanmıyorum, Emeline. Senin içindeydin, kan dolaşımındaydım. Parazitleri üremeye zorluyordu çünkü sen onları öldürmeye devam ediyordun. Senin kanın. Eğer o parazitlere ulaşamasaydı, Karpat usulü değil ama onlarla savaşan antikorlar oluşturarak vücudunu onlardan kurtarmayı başarabilirdin.*

*Kaşlarını çattı. Ne dediğini anlamıyorum.*

*Her iki taraf için de çok değerli olduğunu söylüyorum. Vadim'in kalesinin yerini biliyorsun, ya da en azından rüyalarında biliyorsun. Antikor üretebiliyorsun, ki benimle kanını paylaştığın için ben de aynısını yapabilirim, yani bir noktada ikimiz de onun parazitlerine karşı bağışıklık kazanacağız. Bu da her avcı, kadın ve çocuğun bağışıklık kazanabileceği anlamına geliyor. Sadece istediği çocuğu üretebileceğinizi düşündüğü için değil, siz onun için nihai ödölsünüz.*

Başını iki yana salladı. Yeraltı nehirlerini oluşturan atardamarların ve toplardamarların bir haritasını çıkarmıştı. Yerin altındaki tüm geçitleri bulmuştu, böylece biri deniz yoluyla gelip istediği yere gidebilirdi. Hepsini avucunun içi gibi biliyordu. Yıllar boyunca geceleri geri dönüp vampiri durdurmanın yollarını bulmaya çalışmıştı. Diğerlerini ikna edebilecek herhangi bir şey bulmaya. Sean onu kâbus olarak nitelendirdikten sonra Blaze'e su altındaki rüyasından hiç bahsetmemişti bile.

Bir gece uyuyacak bir yer ararken arka sokakta evsiz insanlarla beslenen iki vampire rastlamıştı. Sean onu Paris'e göndermiş ve sonra da öldürölmüşü. Blaze'in katillerini bulmasına yardım etmek için eve gelmişti. Vadim'in onu ele geçireceğini ve diğerleri onu bulup kurtarana kadar onun çocuğuna hamile kalacağını bile bile eve gelmişti.

*Beni onun yeraltı şehrine götür.*

Kalbi yerinden fırladı. Başını iki yana salladı. Orayı koruyorlar. Eğer oraya yaklaşırsak, onlardan bazılarıyla karşılaşma ihtimalimiz oldukça yüksek. Muhafızları atlatmayı denedim. Bazen başarıyorum. Çoğu zaman neredeyse yakalanıyorum ve hemen uyanmak zorunda kalıyorum.

*Eğer başımız belaya girerse, uyanabilirsin.*

Bundan hoşlanmadı. Huzursuzdu. Vadim'in yeraltı şehrine giden geçit dardı, pusu kurmak için kolay bir yerdi. O biliyordu

Vadim kızgındı. Rüyaya girdiği anda onu suyun içinde hissetmişti. Öfkesini. Onu kontrol etme, yeniden elde etme ihtiyacını. Dragomir'i bir tuzağa düşürmek istememişti. Ona Vadim'in kalesinin boyutlarını göstermek istemişti.

Tarık'ın San Diego'yu terk etmeyeceğini biliyordu ama gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu öğrendiğinde, onun sağlayabileceği bilgilerle belki Vadim'i bulabilir ve bir saldırı planlayabilirlerdi. Avcılarla savaşamayacaktı ama en azından bir katkıda bulunmuş gibi hissedecekti. Dragomir'e söylemek yerine onu da yanında getirmişti, böylece deli olup olmadığı ya da sadece kâbus görüp görmediği konusunda bir soru işareti kalmayacaktı.

Dragomir'i Tarık'ın yerleşkesinin sınırladığı gölü besleyen yerin altındaki derin ama ince su şeridine götürmüştü. Yeraltındaki ana artere doğru yüzmek için döndü. Tam dönerken Dragomir aniden onu kolundan yakaladı ve arkasına itti. Dehşet içindeyken, ağzı sonuna kadar açık bir köpekbalığı ona doğru atıldı, üst kolunu yakaladı, etrafında döndü ve onunla birlikte suya daldı. Kan bir anda bulanık suyu kırmızıya çevirdi, böylece Emeline onların peşinden koşarak kırmızı bir tünelden yüzdü.

Vadim'in yaratıklarından biri onu tutarken rüyayı bitirmeye cesaret edemedi. Dragomir'in bedeni toprağın derinliklerinde güvendeydi ama ruhu rüyasında onunla birlikte suyun içinde yolculuk ediyordu. Daha dikkatli olmalıydı. Vadim'in su yollarına tuzaklar kurduğunu biliyordu. Böyle bir şey hiç olmamıştı ama o da Dragomir'i daha önce hiç yanına almamıştı. "Yeniden" yapmayacaktı. Bir tuzağı tetiklemek gibi yaptığı hataları düzeltmek için her gece rüya göreceğine güveniyordu.

Hız patlaması yaşadı. Her gece yüzmeyi hayal etmesinin ona sağladığı tek şey çok hızlı ve güçlü bir yüzücü olmaktı. Uyanıkken ayağını suya sokamayabilirdi, ama rüyasında, her şekilde tekmeyi basıyordu. Ayrıca kanalları, nerede derin veya sığ olduklarını, nerede toprağın derinliklerine indiklerini, aniden döndüklerini veya düzleşmeden önce tembelce bir s yaptıklarını bilme avantajına sahipti. Sadece bir damlacık olan, ancak geçmeye yetecek kadar su bulunan birkaç küçük damar biliyordu. Bunlar bir su yolunu diğerine bağlayan kestirme yollardı.

Dragomir'i gözden kaybetmekten nefret ediyordu. Karpat güçlerine güvenmeye alışkındı ama rüyasında bu güçlere sahip değildi. Yosun ormanlarını ve içlerinde saklı olanları rüyasında görmeye başladığında Karpat güçlerini bilmeyen küçük bir çocuktı. Kendini sonsuza dek lanetledi

Onu rüyasına sokarak kestirme yolu seçti ve denize doğru uzanan daha geniş yeraltı nehrine doğru ilerledi.

Elini bıçağını bağladığı bacağına götürdü. Genç kızken Vadim'i ilk kez gördükten ve avlandığını anladıktan sonra bir bıçak taşımaya başlamıştı. Bıçağı bileğine dayamış, elini kabzasına dolamıştı. Yüzerken kalçalarının üst kısımları zemindeki kayalara sürtünüyor, derisini sıyrırıyordu ama yavaşlamadı. Köşeyi dönüp Dragomir'i ağzında tutan canavarın gözünü keserken yanmayı neredeyse hiç hissetmedi.

İkinci kez hamle yaptı, bu sefer bıçağının ucunu tam gözüne sapladı. Köpekbalığı ağzını açtı, çılginca çırpındı, burnu ve kuyruğu suda tahribat yarattı. Daha fazla kan akarak suyun içinde kanlı bir solucan gibi ince bir iplik oluşturdu. Dragomir onu belinden yakaladı ve önüne doğru itti. Kız onun koluna sıkıca tutundu ve rüyayı bıraktı.

Genellikle gözlerini zorla açabilir ve rüya sona ererdi. Ama şimdi, güneş hâlâ gökyüzündeyken bu o kadar kolay değildi. Gözlerini açması birkaç dakika sürdü ve sonra tamamen paniğe kapıldı. Canlı canlı gömülmüştü. Çıkmak zorundaydı. Çıkış yolunu kazmak *zorundaydı*. Ellerini hareket ettirmesi, toprağı sökmeye çalışması sonsuza kadar sürdü ama şimdiden boğuluyor, ciğerlerine gevşek toprak soluyordu.

Birden başının üzerindeki toprak açıldı ve kendini evinin bodrum katının tavanına bakarken buldu. Nefes nefese, öksürerek yuvarlanmaya çalıştı.

*Normal nefes alın. Ciğerlerinizde kir yok. Bu sadece sizin hayal gücünüz.* Dragomir'in sesi nazik ve yatıştırıcıydı. *Başını çevir ve beni gör.*

Adamın yanılma ve kendisinin yalnız başına toprağı gömülme ihtimaline karşı bunu yapmak istemedi. Toprağın altı ya da sekiz metre altında yatıyordu. Toprağın altı zifiri karanlıktı, bodrumun döşeme tahtaları düzgünce bir kenara yığılmış, yeniden inşa emrini bekliyordu. Tavana kadar bakabiliyor ve gelişmiş gece görüşüyle görebiliyordu.

*Sívamet, bu senden istediğim basit bir şey.*

Öyleydi ve yine de değildi. Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki sanki kulaklarında gök gürültüsü çınılıyordu, ama bu Dragomir'di ve onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Başını yavaşça çevirdi. İşte oradaydı, garip altın gözleri ona bakıyordu. Yara izleriyle ona çok güzel görünmüştü.

Yüzünde ve o güçlü, erkek çenesinde. Karanlık, zengin toprakta yatarken bile zarif görünüyordu.

Bakışları onun üzerinde gezindi. Kolu çiğnenmiş, kan içindeydi, artık uyanıktı. Bunu o yapmıştı. *Özür dilerim. Rüveya paylaşmadan önce seni götüreceğim her yerde tuzak olup olmadığını kontrol etmeliydim.*

*Sen olağanüstüsün Emeline ve bunun farkında bile değilsin. Köpekbalığıyla yüzleşirken tereddüt bile etmedin. Çocukluğundan beri Vadim'in su yollarının haritasını çıkarıyorsun ve onları ondan daha iyi biliyorsun. Sesinde gurur vardı. Saygı.*

Kendini ona gülümserken buldu. *Ben yüzemem. Pek sayılmaz. Suya girmekten korkuyorum çünkü aşağıda ne olduğunu biliyorum.* Bu bir itiraftı. Sıcak bir günde ya da gecede yüzen diğer insanlar gibi olamadığı için biraz utanıyordu.

*Bence sende on kişiye yetecek kadar cesaret var, Emeline. Daha fazlası olursa kadınının çılgınca bir şey yapacağından korkarak sonsuza kadar yaşarım.*

Vadim ve ordusunun San Diego'da görünmeden hareket edebildiğini bilmesine rağmen kendisini bütün ve mutlu hissetmesini sağlıyordu. Onu bulamazlarsa nasıl yok edeceklerdi? Madem bu kadar çok çıkışı vardı?

*Bu avcılarının işi, Emeline. Sen işini yaptın. Bize değerli bilgiler sağladın. Burada inşa ettiği tüm yerleri bulup yok edebiliriz. Artık bizden çok var, onun bildiğinden daha fazla. Sayenizde, başlayabileceğimiz yerler var. Bu yerlerden diğerlerine giden yolları bulacağız.*

Derin bir nefes aldı. *Gün batımına az kaldı. Sadece bir kez, çocukların ya da başka birinin tehlikede olmadığı bir geceyi seninle geçirmek istiyorum. Sadece bir gece.*

Kahkahası zihninde yumuşacıktı. *Bunu ben de isterdim. Olacak. Birlikte sonsuzluğa sahibiz. Yakında her fırsatta bizi rahatsız eden bir bebek olacak.*

*Charlotte bana kendi ellerinle bir beşik yaptığını söyledi. Tariq'in sana yardım ettiğini söyledi.*

Adamın iç çekişi kadının zihninde ağırlaştı. Sonra erkek eğlencesi. *Charlotte sana söylememeliydi. Bu benim sana sürprizimdi. Sana bir şeyler vermeyi seviyorum ve Tarık'ın yaptığı gibi elle yapılmış bir şey yapma düşüncesi bana cazip geldi. Nasıl görünmesini istediğimi ve Carisma'yı güvende tutmak için neleri dahil edebileceğimizi düşündüm.*

*Ejderhalar dedi.*

*Ejderhaları seviyorsun, bu yüzden kullanabileceğim bir şey gibi geldi. Erkeği oymak yeterince kolaydı, ancak dişinin aynı anda hem güzel hem de ölümcül görünmesini sağlamak, bu görünümü ahşapta yakalamak zorlu bir iş oldu.*

*Bunu ne zaman yapıyorsun? Sen hep benimlesin.*

*Sizi inandırdığım kadar çok savaşçı konseyimiz yok.*

Kendini gülerken buldu. *Gülüyordu.* Gün batımına tahmin ettiğinden daha yakın olmalıydı çünkü ses evinin altındaki bodrum katını dolduruyordu.

Dudaklarını yaladı. "Berbatsın."

"Buna kandın."

"Hayat arkadaşlarının birbirlerine yalan söyleyemeyeceğini sanıyordum."

Yuvarlandı. Gerindi. Derisinin altında güçlü bir şekilde dalgalanan kaslarıyla nefis görünüyordu. "Görünüşe göre sadece sürprizler söz konusu olduğunda."

Kadının saçlarını avucunda topladı ve ağzını alabilmek için yüzünü tamamen kendisine çevirdi. İçine bir sıcaklık yayıldı. Adamın ağzı cennet gibiydi. Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu ve kadın kendini adamın ağzının enfes güzelliğine bıraktı. Tekrar tekrar öpüyordu. Adamın bedeni onunkinin içinde olmadıkça sönmeyecek bir ateşi tutuşturuyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve sonra ağzı onunkini okşayarak uçmaya başladı. Emrediyordu. Talep ediyordu. O kadar sıcaktı ki, yatağa girmeden önce ateş alıp yanacağından korkuyordu, vücutları temizlenmiş, onunki iyileşmişti. Bunu yapabilmelerine bayılıyordu. Sadece temiz ve taze olmayı düşünüyorlardı ve sonra da oluyorlardı.

Onu yatağın ortasına fırlatıp dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini başının iki yanına koydu. "Seni sevdiğimi söylemiş miydim?" Soruyu sorarken bile eğildi ve meme uçlarını yaladı. Önce birini, sonra diğerini, onları zirveye çıkardı. Ağzı sol göğsünün üzerine kapandı, emdi, güçlü bir şekilde çekti ve sonra sağ göğsünü.

Kadın hassastı ve adamın ağzı acımasızdı, kavuracak kadar sıcaktı. Dişlerinin ucunu kullandı ve anında vücudu davetkâr bir şekilde sıvı ısı saçmaya başladı. Ayak bileklerinden yakaladı ve döndürerek onu yüzüstü çevirdi. Tekrar öne eğildi ve sol yanağını ısırdı.

"Çok güzel ve lezzetli görünüyorsun, Emeline. Seni yutmak mı yoksa o ateşli, sıkı vücudun içinde olmak mı istediğimi bilemiyorum." Kalçalarını yakaladı ve dizlerinin üzerine çökmesi için poposunu kendine doğru çekti. Bir eliyle başını yatağa bastırdı, diğer eliyle de onu tutmak için ensesini kavradı.

pozisyondaydı. Ön kollarının üzerinde kendini destekliyordu, yüzü yatağa sıkıca bastırılmıştı ve omzunun üzerinden ona bakıyordu. Vücudu beklenti içinde titreşiyordu. Fazla bir şey yapmasına gerek kalmamıştı -sadece uyanmıştı- ve kadın onu istiyordu.

Eli oradaydı, onun hazır olup olmadığını test ediyordu. Onun tatmin hırıltısını duydu. "Böyle olmana bayılıyorum. Benim için çok ıslaksın."

Elini geri itti. "Senin için tamamen ıslandım," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok istiyorum ki zar zor nefes alabiliyorum." Bu doğrudu. Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Kendini çiğ hissediyordu. Teşhir edilmiş. Adamın onu ne kadar çok istediğini bilmesi umurunda değildi. Onun da aynı şekilde olduğunu biliyordu. Onu bu kadar kolay kucaklamasını, parmaklarının okşamasını ve alay etmesini, onu yakınlaştırmasını, uzaklaşmasını seviyordu, öyle ki kız istekle haykırıyor, parmakları yorganı avuçlarının içine alıyordu. Güzel bir acıydı. Gittikçe büyüyen bir açlık. Bunu çok seviyordu.

Sonra ağız oradaydı, dili kötü ve günahkârdı, okşuyor, yalıyor, derinlere saplıyordu. Emdi, bal çıkardı ve sonra dişleriyle klitorisini nazikçe tırmıkladı.

"Dragomir." Adını zar zor söyleyebildi. Bir talep. "Ne istediğini bilmiyorum, *sívamet*. Sen olmak zorunda kalacaksın spesifik."

Buna da bayılmıştı. Dilinin yakalaması için daha fazla sıvı ısı döküldü. "Sen içimdesin." Nefes nefese kalmıştı, nefesi o kadar düzensizdi ki zar zor konuşabiliyordu.

"Dilim senin içinde," dedi ve taze bal dalgasını yaladı. "Mmm, tadın çok güzel. Belki de parmaklarımı istiyorsundur." Dilinin yerine önce bir, sonra iki parmağını geçirdi ve kızın kavurucu sıcaktaki, çok sıkı kılıfının derinliklerine itti.

Büyük bir hayal kırıklığıyla inledi. "Parmaklarını değil. Sikini istiyorum." Bunu söylerken kızarmıştı ama adamın istediği şeyin bu olduğunu biliyordu ve bunu ona verirken vücudunu her zamankinden daha ateşli buldu.

Adam diz çökmüş, eli sikinin çevresinde dönerken, gözleri onun üzerindeyken gözlerini ondan ayıramıyordu. Kıpırdandı, geri itti, acele etmesini sağlamaya çalıştı. Adam eğildi ve onu tekrar ısırdı. Bu ısırığın şokuyla yeni bir bal dalgası daha fişkırdı, öyle ki iç baldırlarının parladığından emindi.

"Lütfen tatlım," diye fısıldadı. "Hemen şimdi. Çabuk ol."

"Nazik mi istiyorsun?" Aletinin başını girişine yerleştirdi, onu geriyormuş gibi hissettirecek kadar verdi, ama onu dolduracak kadar değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde tekrar geri itti ve kendini onun üzerine bırakmaya çalıştı. "Ben uçup gidiyor. Sana hemen ihtiyacım var." Bu kez, yalvaran küçük hıçkırıklarla birlikte talep de vardı.

Adam güldü ve kızın içine daldı. Sertçe. İçinden ateş fışkırdı. Beyaz şimşek. Ona sahip olduğu açıyla, onu çaresizce tutarak, derinlere güç verebilirdi, şaftı bir pistondur, cildine ve damarlarına alevler dökülürken içeri ve dışarı hareket ediyordu. İyiydi, çok iyiydi. Hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

Bu alaycı gülüşü severdi. Neredeyse kaygısız. Ona bunu vermişti. Onun yüzündeki güzelliği izledi. O sert çizgiler ve yara izleri yumuşamış, yerini derinlere kazınmış bir şehvet ve aşk karışımına bırakmıştı. Gözlerinin erimiş altın renginde. Bunu görmek çok güzeldi. Adamın içinde yükselen o gerilim, tıpkı kadının içinde kıvrıldığı gibi. Sıcak ve parlak, sevgi dolu bir yanık.

Sonra düşünemedi, sadece hissetti. Onu çok yükseğe çıkardı, sadece durmak için

Sadece uçuşunun kenarına gelmesine izin vermekten kısa bir süre. Tekrar ve tekrar, vücudu çok hazır olana kadar, çok sarmal olana kadar. Gerilim onu kırılma noktasının ötesine taşıyana kadar. Sesindeki hıçkırığı duyabiliyordu. Talebi. Misilleme sözünü. Ama yüzündeki ifade, cennete, cennete bu kadar yakın kayan o düşmüş melek, vücudundaki umutsuz açlık kadar bir ödüldü.

*Tied vogyok, ainaak. Tet vigyázam. Peje mica.*

Adam bir şeyler mırıldandı. *Tet vigyázam* sözcüklerini yakaladı ve bunun "seni seviyorum" anlamına geldiğini anladı. Başka ne söylediğinden emin değildi ama söyleme şekli çok güzeldi. Saçları güzel bir Rönesans tablosu gibi yüzünün etrafına dökülüyordu. Onun nefesini çalmıştı. Kalbini. Ruhunu. Aynı şeyi onun için yaptığını biliyordu. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordu, tek bildiği onun için özel olduğuydu. Ona her an böyle hissettiriyordu.

Konuşamıyordu, kalbi bu kadar doluyken, damarlarında şimşekler çakarken ve o dayanılmaz zevk delireceğini düşündürecek kadar sımsıkı sarılmışken konuşamıyordu. *Seni seviyorum Dragomir, ama ihtiyacım var.*

*Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.*

Vücudu onunkinin içinde hareket etmeye devam etti. Sert, hızlı ve o kadar derindi ki kendini ona çok bağlı hissetti, aynı tende yaşadıklarını hissetti. Gözlerini ondan ayırmıyordu,



Yanağını yatağa bastırđı, eli boynundaydı, onu yakalıyordu. Kalp atışlarının onu çevrelediğini, nabız gibi attığını ve kavradığını hissetti. Adamın kalp atışları da ona cevap verdi, kadının en derin çekirdeğinde bir davul gibi zonkluyordu.

Onun yüzü. O yüz, onun düşmüş meleği. Onun için çok güzeldi. Onun üzerine gelen telaşı izledi. Gözlerinin kararmasını ve altın renginin antikaya dönüşmesini. Şehvet ve aşk çizgilerinin daha da derinleşerek ona saf bir şehvet görüntüsü verişini. Parmakları onun boynunda ve kalçasında sıkılaştı.

"Şimdi, *míca*. Şimdi benimle."

Şaftı içinde şişti, sıkı kaslarını gerdi, yanık sürtünmenin korkunç, acımasız güzelliğine katkıda bulundu, o çelik sivri uç onun içinde ve dışında hareket ediyordu. O ipeksi sesiyle fısıldadığı, sıcak ve boğuk ihtiyaç dolu emri, onu uçurumun kenarına sürükledi. Sıcak tohumlar içine aktı, kılıfının duvarlarını yıkadı. Gökyüzüne doğru uçuyordu. Serbest düşüş. Süzülüyordu. Güzel olduğu kadar korkutucuydu da.

Orgazmı devam etti ve hiç bilmediği bir güçle onu parçaladı. Her hücreinde fırtınalar kopuyordu. Tüm bu süre boyunca onun yüzünü izledi, ona ne yaptığını izledi. Ne mükemmellik. Tek yapabildiği iki eliyle yorgana tutunmak ve onunla birlikte gece gökyüzüne çıkmaktı.

O oradaydı, korumasıyla onu çevreliyordu. Onu yakalamak için nefes nefese, kalbi patlarcasına, kim olduğundan, nerede olduğundan emin olamayacak kadar kendinden geçmiş bir halde aşağı yuvarlandı. Sadece onun orada olduğunu biliyordu. O yüz. Onu okşayan, yatıştıran elleri. Ağzı, ona fısıldıyor, omurgasını öpüyordu. İçindeki siki, onları birbirine bağlıyor, her vuruşta ona aşk veriyordu. Ona coşku veriyordu. Sadece ona her şeyi veriyordu.

Adam geri çekildi ve ağır siki hassaslaşmış sinir demetinin üzerinden kayarak başka bir güçlü dalgalanma dalgası yarattığında kadın haykırdı. Adamın kolları kadının etrafına dolandı ve onu yanına çekti, vücudu kadının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Bir eli karnına, çocuklarının büyümekte olduğu yere gitti.

"Sana her dokunuşum bir mucize." Çenesiyle kadının saçlarını okşadı. Gölgenin kıllarının çenesine değmesi, kadının içinde yeni bir sıcaklık ve dalgalanma dalgası yarattı. "Tenin inanılmaz derecede yumuşak. Yüzyıllar boyunca seni pek çok kez düşündüm ama gerçek, hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi."

"Senin gibi birini hayal etmeye cesaret edemezdim," diye itiraf etti. Kirpikleri onun tadını çıkarabilmek için aşağı kaydı. Onun kokusunun,

hissinin

Vücudu onunkine değiyordu ve kolları çok güçlüydü, onu sarıyordu. Kendini güvende hissediyordu. Hayatı boyunca, ondan önce kendini güvende hissettiği tek bir an bile hatırlamıyordu. Şimdi bunu onunla özdeşleştiriyordu.

Ensesinden öptü ve onu nazikçe sırt üstü yatırdı. Kendi tarafında kaldı, onun üzerine eğildi ve gözlerini açana kadar bekledi. Saçları uzun dalgalar halinde ikisinin de etrafına döküldü, gözlerini öperken tenini okşadı, burnunu okşadı ve sonra ağzı onunkine yerleşti, midesinde binlerce tereyağının uçuşmasına neden oldu. Boğazından göğüslerine doğru öptü, orada birkaç dakika geçirdi ve göbek deliğine doğru devam etti. Dilini dolaştırdı, hızlıca bir gezinti yaptı ve sonra bebeğe kendi dilinde fısıldadı. Onunla konuşuyordu. Ona güven veriyordu.

Emeline'i aşk sardı. O kadar çoktu ki duygularını kontrol edemiyordu. Kalbini ve ruhunu doldurdu ve taşı, böylece bu kadar çok duyguyla ne yapacağını bilemedi. Sadece titreyen parmaklarıyla onun saçlarını okşayabiliyor ve onun kendisine verdiği kadarını, kendisinin de ona vermenin bir yolunu bulacağına dair kendi kendine yemin edebiliyordu.

"Seninle geçirdiğim her dakika bana daha fazlasını veriyorsun," diye fısıldadı Dragomir onun tenine karşı. Bebeğin yuva yaptığı köpeği öptü. "Bana bir çocuk verdin. Bundan daha büyük bir hediye olabilir mi? Bana sevgini, kalbini ve ruhunu verdin. Bana *kendini* verdin. Başka hiçbir şey yok, Emeline. Sen benim mucizemsin."

"Bunu çocuğumuzun beşiği için ejderha oyan bir adam söylüyor." Ağlamak istemiyordu. Kanlı gözyaşları berbattı. "Konsey şeyine gitmen gerektiğini biliyorum ama bana kıyafet işini öğretir misin? Ve uçmayı? Ve belki evi temizlemeyi?"

Güldü ve elini tutarak yatağın kenarına yuvarlandı. "Sadece kafanda ne giymek istediğini hayal et. Duştan yeni çıkmışsın, saçların yıkanmış ve kurumuş. Detaylar en zor olanlardır. Sadece her ayrıntıya dikkat edin."

Emeline burnunu kırıştırdı. Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Hayal etti

Kendini temiz ve taze hissetti ve narin kırmızı güllerle kaplı yumuşak beyaz bir elbise ekledi. Neredeyse her gün baktığı bir katalogdaki favorilerinden biriydi bu. Her ayrıntısını hatırladığı için onu seçmişti. Kendini elbiseyi giyerken buldu, yumuşak kumaş ayak bileklerinin etrafına düşüyor, zıpladığında girdaplar halinde uçuşuyordu, işe yaradığı için şok olmuş ve heyecanlanmıştı.

"Başardım. Gerçekten başardığıma inanamıyorum." Kollarını adamın boynuna doladı ve ona sarıldı.

Elbette tamamen giyinikti ve mükemmel görünüyordu. "Her odayı temizleyeceğim. Bu iyi bir alıştırma olur. Sonra Liv'le ejderhalar ve onları nasıl uçuracakları hakkında konuşacağım."

Onu öptü. "Ev temizliği-tamam. Liv'le ejderhalarla uçmak hakkında konuşmak, kesinlikle olmaz. O çocuğun başı zaten yeterince belada, bir de sen daha fazla belaya bulaşmasına yardım etme." Kapıya doğru yürüdü, diğer Dragomir çoktan

bitti. Göz korkutucu ve ürkütücü olan. Yerde ve binaların arasında akışkan bir güçle hareket eden tehlikeli yırtıcı. Ona nazikçe davranan kadar kolaylıkla nefesini kesen.

Kapıda durakladı ve ona döndü. "Dışarı çıkmadan önce, *sívamet*, iç çamaşırı giymek isteyebilirsin. Şahsen ben seni külotsuz ve sütyensiz seviyorum ama bir başkası fark ettiğinde o kadar heyecanlanacağından emin değilim."

Kapının kapanışını izledi ve sonra kahkahalar atarak bebeğe sarıldı, ilk kez gerçekten mutlu olduğunu biliyordu.

**T**esinti yerdeki yaprakları karıştırarak şakacı bir şekilde havaya savurdu. Terk edilmiş binanın hemen arkasındaki sokakta kir, çimento ve moloz yığınları vardı. Boş dükkânlardan oluşan tüm blok

hayalet bir kasabaya benziyordu. Hafif esinti, sokağı özel bir oyun alanı olarak kullanıyor, enkaza hafifçe dokunarak içinden geçiyordu. Rüzgâr pencerelerin kirli camlarında geziniyor, sanki içeriye bakıyor, insanlar iş yerlerini terk ettikten sonra dükkânların ne halde kaldığını görmeye çalışıyordu.

Dragomir, esintiyi kullanarak gitmek istediği yere doğru bir daire çizdi. Sandu ve Ferro ana caddeden binaların dışına doğru ilerleyerek vampir faaliyetlerine dair işaretler aradılar. Andor çatıya çıktı. Avcılar, Emeline'in onlar için hazırladığı yeraltı haritasını takip ederek sürüler halinde şehre yayılıyordu. Haritayı Dragomir'e vermiş, onu rüyasına çektikten sonra zihninde bırakmıştı.

Tarık ve Maksim, insan güvenlik güçleriyle çevrili yerleşkede kaldılar. Kadınlarıyla birlikte çocuklara, Walton'lara, Genevieve ve Emeline'e ve güvenlik güçlerine vampirleri en iyi nasıl öldürebileceklerini öğretmeye başladılar. Tatbikatlar ciddiyetle başlamıştı. Çocuk, kadın ya da insan olmaları fark etmezdi, hayatta kalmak ve diğerlerini güvende tutmak için savaşıyorlardı. Bunu yapmak için de nasıl yapacaklarını bilmeleri gerekiyordu.

Karpatyalılar her zaman avcı olmuşlardır. Başka yetenekleri de vardı ama vampirleri ya da halklarına yönelik herhangi bir tehdidi avlamak zorunda oldukları her birinin içine işlemişti. Bu dürtüyle doğmuşlardı. Bazılarında bu dürtü diğerlerinden daha güçlüydü ama ne olursa olsun avlanır, düşmanı bulur ve onu yok ederlerdi. Kişisel değildi. Adalet duygusu yoktu, kural yoktu. Sadece öyleydi. Bir hedefe kilitlendiler ve onu yok ettiler.

Dragomir'in sürüsünü beş kadim oluştuyordu. Birçok kez birlikte avlanmışlar ve birbirlerinin düşünce tarzına alışmışlardı. Birbirlerinin kanını almışlardı ve Karpat halkının ortak yolundan ayrı olarak iletişim kurabiliyorlardı, bu da vampirler onları duyamadığı için onlara avantaj sağlıyordu.

Çağrı yaptıklarında kardeşlikten başkalarının da cevap vermesi onların şansıydı. Benedik de onlara katılmıştı. Dragomir'in sürüsündeki beşinci adamı oluştuyordu. Buz gibi soğuktu, hiç kırışmayan eşsiz gece yarısı siyahı gözleri vardı. Sokağın diğer tarafından içeri girerek bloğun etrafında ilerledi.

İkinci sürü de eskilerden oluşuyordu; hepsi kardeşlikteydi ya da bir zamanlar öyleydi. Afanasiv, Nicu ve Valentin'e Petru ve Isia da katılmıştı. Müthiş bir sürü oluşturmışlardı, hızlı hareket ediyor, denize açılıyorlardı.

Tomas, Lojos, Mataias, Andre ve Gary son grubu oluştuyordu. Şu anda, suyun yerin altından nehirler halinde aktığı milli parka doğru akıyorlardı. Bu nehirler doğrudan Tarık'ın arazisinin sınırındaki göle bağlanıyordu.

Dragomir, güçlü olduklarını ve Vadim'in göndereceği her türlü fırtınayı atlabileceklerini bildiği için diğer sürüleri aklından çıkarmıştı. Sürüsünün görevi yeraltı şehrine fark edilmeden girmek, vampirlerin ne yaptığını gözlemlemek ve buldukları ölümsüzleri kalıcı olarak yok etmektir.

Rüzgârı kendisine yardım etmesi için kullandı. Bu doğaldı ve vampirleri asla duraksatmazdı. Dışarıdan bakıldığında, bir göçük içerideki girişleri ve koridorları yok ettiğinden beri ara sokakta kimse yokmuş gibi görünüyordu. Girişin önüne yığılmış enkazı her açıdan inceledi, esintiyle hafifçe dokundu. Kötülüğün lekesini hissetti. Güçlü değildi, karanlığın bir kırbacından daha fazlası değildi. Normalde bunu uzun zaman önce oradan geçmiş bir vampirin izi olarak görüp geçebilirdi. Ancak Emeline sayesinde vampirlerin hâlâ yeraltı şehrini kullandığını biliyordu, bu da bu zayıf kötülük kokusunu takip etmeye değer bir iz haline getiriyordu.

Hiçbir alarmin tetiklenmemesi için esintiyle birlikte hareket etmeye devam etti. İlerlemesi istediğinden daha yavaştı ama hayal kırıklığı hissetmiyordu. Düşmanı avlamak onun işiydi ve bazen bu sabır gerektiriyordu. Rüzgâr bir yarığa girdi ve boşluk buldu. Boşluk.

*Buraya bir giriş, kardeşliğe rapor verdi. Ben içeri giriyorum.*

Tünellere girmek, varlığının esintisinin doğal görüneceği dışarıda kalmaktan daha tehlikeli olurdu. Şimdi dışarıdaki geceden içeri sızan soğuk havanın hafif bir cereyanı olmak zorundaydı.

Sandu, *bulunduğum dükkânın kapısından bir giriş olduğunu* bildirdi.  
*Ben giriyorum.*

*Dikkatli olun. Zayıf bir taslak kullanıyorum.*

*Endişelenmeyin, kara cadı güvesi için güzel bir yaşam alanı yaratıyorum. Küçük değil, yedi inç kanat açıklığı var, ancak ölümsüzler bir avcının böyle bir yarattığı onları gözetlemek için kullanacağına inanmazlar. Yine de gerçekçi olması için güveme en az sekiz inç vermem gerekecek.*

Dragomir neredeyse boğuluyordu. Bunu Sandu'ya bırakın. Kara cadı güvesi ölümün habercisi olarak efsaneleşmişti. Ve sekiz inç? Başlıyordu. Mizahı hiçbirleriyle paylaşmamalıydı.

*Sokakta başka bir giriş buldum. Bu sefer Ferro. Siyah bir cadı güvesi olarak gireceğim. Belki de boyutuma uygun olarak kanat açıklığımla biraz daha büyütmeliyim. Mesela, 9 inç?*

Dragomir şimdiki hali buna izin verseydi gülerdi. Söyledikleri şeylerde mizah bulmayabilirlerdi ama komikti. Şimdi duygularını yeniden kazandığı için, onları otomatik olarak diğerleriyle paylaştı. Herhangi biri bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, mizahın ne olduğunu neredeyse hatırlamıyorlardı.

*Eğer buna göre hareket edersek, kanat açıklığımla on inç olması gerekir, dedi Andor, sesi gülünçtü. Sandu, umarım utanmazsın.*

*Sekiz ya da dokuz inçten daha büyük olanın dikkat çekeceği ve güdük bir vampir tarafından ilk önce parçalanacağı düşünüldüğünde, bu duyguyu hissetmek için hiçbir nedenim yok - bahsettiğiniz bu utanç.*

*Bu benim on iki inçlik kanat açıklığımla eliyor, diye homurdandı Benedik. Üç dükkân aşağıdaki arka duvardan gireceğim.*

Dragomir'in kalbi göğsünde sertçe sıkıştı. Bu girişi, daha doğrusu çıkışı biliyordu. Vadim, Emeline'i hamile bıraktıktan sonra orayı kullanmıştı. Özellikle dikkatli olun. Bu yol doğrudan Vadim'in özel inine çıkıyor.

Enkaz yığınının içine doğru ilerledi, sürekli esen rüzgârda uçarak yarıktan aşağıya ve yeraltı şehrinin koridoruna indi. Kaya ve toprak zemini geçit vermez büyük tepecikler halinde kaplamıştı. Kayalardan biri Bella, Liv ve daha gerilerde Val'in tutulduğu odanın kapısını kapatıyordu. Orada çocuklar üzerinde canlı deneyler yapılıyordu. Çocuklar

Vadim'in yarattığı ateş yiyen kuklalar. Bu çocukların çoğu o sırada hayattaydı. Av modundayken, duygularıyla arasına biraz mesafe koyduğu için minnettardı. Hal böyle olunca, bu yer midelerini bulandırdı ve içine keder çöktü. Vadim'den ya da piyonlarından hiçbir iz olmadığı için çok mutlu bir şekilde uzaklaşmaya başladı.

Aniden durdu, sürekli serin hava akımının içinde kaldı ama onunla birlikte hareket etmedi. Hiçbir şeyi gözden kaçıramazdı. Vadim'in odaları tekrar kullanacağını düşünmek saçma görünüyordu ama bu riski göze alamazlardı. Esintiden sıyrıldı ve herhangi bir alarmı tetiklememek için yavaşça hareket ederek kaya ile oda duvarı arasındaki küçük bir açıklığa kaydı.

İlk başta oda boş görünüyordu. Neredeyse geri dönecekti ama sonra hava yer değiştirdi ve cisimler bir anlığına parıldadı. Yarı saydam görünüyorlardı, öyle ki bakan herkes kirle kaplı tavanı, kan lekeli zemini ve duvarlardaki karanlık, uğursuz çizikleri görebiliyordu.

Dragomir bir köşeye çekildi ve Karpat görüşünü odanın içine odaklayarak hiç kıpırdamadan durdu. Görüntülerin kanlı canlı hayaletlere dönüşmeye başlaması sadece birkaç dakika sürdü. Kafesin içinde yaşı belirsiz bir kadın vardı. Elleri bileklerinden bağlıydı ve başının üzerinde asılı duruyordu. Boynunda sert ısırıklardan kaynaklanan yara izleri vardı ve kollarında daha fazlası ve hatta eteğinin yukarı çekildiği kalçasında bir tane daha vardı. Saçları gevşek, dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

Kadının uzun boylu ve çok zayıf olduğunu, neredeyse bir deri bir kemik kaldığını söyleyebilirdi. Saçları çok kalın ve uzundu, koyu renkti ve aralarında birkaç gümüş çizgi vardı. Yüzü ve vücudu genç görünüyordu ama onda daha yaşlı olduğunu düşündüren bir şey vardı.

Susuz kalmış, gözleri cam gibi olmuş ve dövülmüş görünüyordu. Görebildiği her yerde çürükler vardı. Baş eğikti, ama hiç beklenmedik bir anda bakışları odanın köşesine kaydı; adamın kıpırdamadan durduğu köşeye. Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Baş hareket etti, çenesi Valentin'in tutulduğu ikinci odaya doğru hafifçe sallandı.

Ona bir şey söylüyor. Belki de onu uyarmak? *Onun orada olduğunu biliyordu.* Vampir farkında değilken bile onun farkındaydı. Bu onun hakkında ne söylüyordu? Kimdi o?



Bir vampir uzun taş bir masanın etrafında hareket ediyordu. Kendi kendine mırıldanıyor ve omzunun üzerinden mahkûma öldürücü bakışlar atmaya devam ediyordu. Kadın bir kez daha başını eğmiş, Dragomir öyle olmadığını bildiği halde yenilmiş gibi görünüyordu. Yerde taze kan vardı ve bu kanın lekeleri, küçük kanlı ayak izleri bir sonraki odaya doğru ilerliyordu.

Dragomir, vampir bu kadar yakinken kadının artık odada yalnız olmadığını bilmesinden pek hoşlanmamıştı. Vampire karşı bir hamle yapmadan önce o odada ne olduğunu bulması gerekiyordu. Ve yeraltı şehrini alarma geçirmeden vampiri öldürmeliydi.

Vadim odaların üzerine bir büyü örmüştü; Karpatlar bu büyüye bir kez kapılmıştı bile. Bu odaları daha önce bir kez incelemişler ve Vadim'in şehrini terk ettiğini düşünmüşlerdi ama hala kullanılıyordu. Sadece şimdi daha iyi saklıyordu.

Dragomir yavaşça ilerledi, hava almamak için odaya doğru ilerledi. Vampir yaptığı işe dalmıştı, hâlâ kendi kendine mırıldanıyor, belli ki kendisine verilen göreve -ya da mahkûmu rahat bırakması yönündeki emirlere- kızgındı. Vampirin kadına ters ters bakmakla, ona bakarken dudaklarını ağızla yalamak arasında gidip gelmesi Dragomir'i kadından uzak durması için emir aldığından emin etmişti.

Oda kapısı hiçbir uyarı olmadan kayaya çarpacak kadar sert bir şekilde açıldı, sekerek kapandı, aynı güçle ikinci kez açıldı ama bu sefer kapının aralığında iri bir vampir duruyordu. Dragomir onu hemen tanıdı. Eugen. Mağaradan başarıyla kaçmıştı ama güneşle karşılaştığı için her tarafı yara bere içindeydi. Ciddi şekilde yanmıştı. Yüzünün yarısı, kenarlarında tuhaf, neredeyse sevimsiz bir deri bulunan uçuk gümüş bir tabakaydı. Sanki bir maske gibi, vampir konuştuğunda, zaten sıkı olan deri ifadeye izin vermiyordu.

"Acele et Artur, beklemekten yoruldum. Bütün gece bekleyemeyiz."

Artur, Eugen'e ters ters baktı. "Yemek yemelisin. Açlıktan ölüyorum. Nefis kokuyor."

Kanı çok güçlü olmalı. Sadece bir kez tatmak istiyorum. Açım." Sonuncusu neredeyse bir sızlanmaydı.

"Açlıktan ölüyor olman umurumda bile değil. Beni öldürtmene izin vermeyeceğim. Sergey bilgiyi istiyor ve ben de ona getireceğimi söyledim." Eugen arkasına baktı, dişlerini gösterdi ve arkasını döndü. Arkasındaki birine, "Bugünkü tedaviniz için endişelendiğinizi görebiliyorum," dedi.

"Ona kanıtlayacak bir şeyim yok," diye tersledi Artur, neredeyse neşeyle, ama sanki Sergey Malinov her an içeri girebilirmiş gibi arkasındaki kapıya doğru bir bakış fırlattı.

Dragomir açık kapıya doğru yaklaştı. İçeride ikinci bir kadın görebiliyordu ve bu kadın çok genç görünüyordu, belki yirmili yaşlarının başındaydı. Duvara zincirlenmişti ve diğer kadından daha iyi durumda değildi, belki de daha kötüydü. Ciddi şekilde dövülmüştü. Yüzü şişmiş ve morarmıştı. Göğüs kafesinde ve büyük bir kesik olan sağ kolunda kan izleri vardı.

Eugen kızın yanına geri döndü ve boğazını tutarak başparmağıyla yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. "Eğer bu sefer Sergey'e istediği bilgiyi vermezsen, seni hiç incitmediğim kadar inciteceğim." Kötü niyetli bir gülümseme, sivri, lekeli dişlerini ortaya çıkardı. "Ya da ona bunca zamandır onu kandırdığını ve Xavier'in büyüsunu nasıl bozacağını bilmediğini söylerim."

Dragomir, Eugen'in etrafından dolanarak uçmaya devam etti ama bu onu yetersiz bıraktı. Xavier şimdiye kadar doğmuş en güçlü büyücülerden biriydi. Tamamen kötüydü ve neredeyse Karpat halkını yok etmeyi başarmıştı.

Arkasında bir kıpırtı oldu ve her iki vampir de titredi, korku yüzlerindeki ukala ifadeyi yok etti. Eugen her zaman bir savaşçı olmuştu. Yeni dönüşmüş bir vampir değildi. Aslında Dragomir onun usta bir vampir olma yolunda ilerlediğini düşünebilirdi ama odaya gelen her kimse saf bir korku uyandırmıştı. Her iki odaya da sinmişti. İki kadın bile korkmuş görünüyordu.

Artur hızla işkence aletleriyle dolu bir tepsi hazırlamaya başladı. Bu insanlar için tamamen psikolojikti. Hiçbir vampirin kurbanına zarar vermek için böyle şeylere ihtiyacı yoktu. Dragomir yaşlı kadını inceledi. Bakışları kapıya yapışmıştı ama bir uyarı hissetti, odayı terk etmek için belirgin bir dürtü. Kadınları kaderlerine terk etmek için.

O narin itişisi hissettiğinde içindeki her şey duruldu. Kadını çok daha yakından inceledi, yavaşça kafese doğru ilerledi. Bu kadın insan değildi. Çok eskiydi. Bir Karpatlıydı. Malinov'ların elinde Karpatyalı bir kadın vardı. Onu tanımaya başlayamadı. Onu teşhis edemeyecek kadar uzun süredir kayıptı. Elbette kayıp kadınlarla, ortadan kaybolanlarla ilgili haberler duymuştu ama aradan çok uzun yüzyıllar geçmişti. Kim olduklarını ya da bulunup bulunmadıklarını hatırlamıyordu.

Eugen'in parmakları duvarda zincirlerle asılı duran kızın boğazını sıktı. Sertçe sıkarak kızın nefes yolunu kesti. Kafesteki kadın hemen tepki gösterdi, kendini parmaklıklara attı ve tekmeledi. Kadın seslenmedi ya da konuşmadı ama vücudunu parmaklıklara dayayarak öyle bir gürültü çıkardı ki Eugen bir tıslamayla döndü.

"Kes şunu yoksa onu öldürürüm."

Kafesteki kadın anında yatıştı. Zincirlenmiş kız nefes nefese kaldı, öksürdü, hırıldadı ve sonra bir ciğer dolusu hava çekti. Odanın dış kapısı açıldı ve Sergey Malinov içeri girdi. Dragomir onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Beş kardeşten oluşan sürünün içinde Sergey hiç göze çarpmamıştı. Bir çatışma olduğunda ortadan kayboluyor ve neredeyse hiç fikrini söylemiyor, kardeşlerinin yolundan gitmeyi tercih ediyordu.

Odadaki sıcaklık birkaç derece düştü. Sergey yakışıklı görünüyordu, bu yüzyıl için yaratılmış bir adamdı. İlk önce kafesteki kadına baktı. Ona gülümsedi ve hafifçe eğildi, eski dünyaya özgü, kibar bir jestti bu. "İyi akşamlar Elisabeta, umarım iyi uyumuşsunuzdur."

Kadın başını eğdi ama konuşmadı. İndirilmiş kirpiklerinin arasından Sergey'e bakan gözlerinde bir tür dehşet vardı ama vücudunun her hattında bir zarafet vardı.

Sergey'in kaşları havaya kalktı. "Gerçekten Elisabeta, bu davranışlarından bıktım usandım. Bu kız senin üzerinde iyi bir etki bırakmıyor."

Elisabeta küçülmüş, daha küçük ve yenilmiş görünüyordu.

Sergey ikinci odada kızın yanında duran vampire döndü. "İstediğim bilgiyi aldın mı?"

Eugen solgun, grimsi teninin altında bembeyaz kesildi. "Yeterli zaman olmadı. O güçlü ve tepki vermiyor-"

Sergey elini kaldırdı, bir parmağı diğerlerinden ayırıdı, tırnağı uzun, kalın bir pençeydi. Elini indirdi ve yüzünün iyi tarafı neredeyse ikiye ayrılırken Eugen çığlık attı. Usta vampir bunu yüzünde hiçbir ifade olmadan, kayıtsızca yapmış ve Dragomir'in içini ürpertmişti. Sergey kardeşlerinden daha zayıf ya da daha az tehlikeli değildi. Bu adam tamamen kontrolü elinde tutuyordu. Tam yetkili. Odadakiler bunu biliyordu. Her iki kadın da sanki zehirli bir engerek yılanıyla karşı karşıyaymış gibi tamamen hareketsiz kalmıştı ve ikisi de onun dikkatini çekmek istemiyordu.

Sergey kıza odaklanmak için Eugen'i görmezden geldi. Bir anda onu tutan zincirler duman çıkarmaya başladı. Nefes aldı ama bağırmadı. Bileklerindeki deri

onu tutan kabarcıklar su toplamaya başladı.

"Julija, bana istediğimi vermeni öneriyorum, yoksa bana hiçbir faydan dokunmaz. Sabrım tükendi." Parmaklarını şıklattı ve zincirler toprak zemine düşüp yılan gibi sürünmeye başladı. Arkasındaki taş masayı işaret etti ve kızın bedeni sarsıldı ve sonra her seferinde isteksiz bir adım atarak ona doğru gelmeye başladı.

Sergey birkaç kez ölümden kurtulmuştu ve gücü nasıl rahatça kullandığını görünce Dragomir'in aklına Xavier geldi ve Sergey'in içinde yüksek büyücülükten bir parça olduğunu hatırladı. Belli ki bunu kullanmış ve ondan bir şeyler öğrenmişti. Bu tehlikeli bir düşmandı. Belli ki başından beri öyleydi ama avcıların hiçbiri onun kardeşlerinden çok daha güçlü olduğunu fark etmemişti. Daha kurnazdı, yeteneklerini saklıyor ve zamanını bekliyordu. Kendisi arka planda çalışırken kardeşlerinin parlamasına, en çok korkulan olmalarına izin verdi.

Bu da onu Karpatlar tarihindeki en sıra dışı vampir yapıyordu.

Aynı yetenekleri kardeşlerinden de mi saklıyordu? Dragomir onu Vadim'le kıyasladı. Vadim her zaman yetkili kişiydi. Sergey de dahil olmak üzere herkesi o yönetir, aldıkları her şeyden aslan payını kendisi alırdı. Her zaman ilk beslenen ve kararları veren oydu.

Vadim kardeşini kendisinden daha küçük görüyordu ve büyük bir Hata. Sergey kardeşinin arkasından sessizce adam topluyordu. Bir planı, bir stratejisi vardı ve şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyordu.

Dragomir harekete geçmeden önce neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı. Vampirlerden birinin odalardan kaçması ihtimaline karşı destek göndermesi gerekecekti ama bu enerji gerektiriyordu ve Sergey bunu hissedecekti. Kıpırdamadan durdu. Eğer Sergey kızı öldürmeye kalkarsa, bilgi, destek ya da değil, derhal müdahale etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Julija taş masaya varmayı başardı, gözleri yol boyunca Sergey'in üzerindeydi. Korku vardı, ama cesaret de vardı. O bir savaşçıydı ve öfkeliydi.

Kafesten rahatlatıcı huzur dalgaları geldi. Bu his vampir, avcı ve öfkeli dişi, hepsinin üzerine çöktü. Sergey başını kaldırıp baktı, yüzü yumuşamıştı. Elisabeta'ya gülümsedi.

"Görüyorum ki sihrini hepimiz üzerinde kullanmaya kararlısın canım. Vücudunda kötü bir kemik yok. İstedğin her şeyi verirdim ama bu bana meydan okumaya devam ediyor. Seni hareket ettirmeliyiz. Bir yolunu bulmalıyız. Vadim şehrin bu kısmının terk edilmesini istiyor. Eğer buraya döneceğimi bilseydi,

çok iyi bir sebebim olduğunu bilir ve seni bulurdu. Seni ondan koruyorum. En azından minnettar olabilir ve bu aptal büyücüye bize doğru büyüyü yapmasını söyleyebilirsin. Bize yardım etmiyor Elisabeta ve buna izin veremem."

"Eğer onu hareket ettirirsen, Karpat avcılarının onu asla bulamayacağı bir yere saklayacağını biliyorsun," dedi Julija. "Sana büyüyü vermek ona yardım etmek yerine zarar verir."

Sergey delici bakışlarının gücünü büyücü kıza yöneltti. Hem Eugen hem de Artur sanki her an şiddete başvuracakmış gibi bir adım geri çekildiler. "Xavier'in doğrudan soyundan gelen birini bulmak için uzun yıllar harcadım. . ."

"Bir tane bile bulamadın."

Vampirin eli yıldırım gibi çarptı, yüzüne bir tokat attı ve sonra kolunu yakalayarak ön kolundaki işareti göstermek için ters çevirdi. "Bu yüksek bir büyücünün işareti. Bununla doğmuş olmalısın. Doğrudan bir soydan gelmeyen hiç kimse böyle bir işaret taşıyamaz." Her kelimeyi tısladı. Sanki o bir çocukmuş ve anlamayacakmış gibi telaffuz etti.

"Bu işaretle doğduğumun farkındayım," diye cevap verdi Julija. Kızarmış yanağına dokunmadı. Bileklerini çevreleyen kabarcıkları ovalamadı. Yaşına yakışmayan bir sakinlikle vampire baktı. "Ben doğrudan Xaviero'nun soyundan geliyorum. Ya da belki Xayvion'un." Omuz silktili. "Belki de Xavier'in soyundan geliyordur. Kim bilir? Anladığım kadarıyla paylaşmayı seviyorlarmış. En azından Xaviero ve Xayvion seviyordu. Her halükarda, bildiğinizden çok daha güçlüyüm."

"Bunun farkındayım. Kaçma şansınız varken Elisabeta'nın kaçmasına yardım etmek için kaldığınızda da farkındaydım. O benim için çok değerli." Taktik değiştirdi, sesi yumuşadı. "Kardeşim ona karşı acımasız olurdu. Elisabeta ve ben birbirimize aitz." Kafesteki kadına gülümsemek için başını kaldırdı.

"Çünkü o yakınınızdayken duygularınız var. Xavier çocuk umuduyla Karpatyalı bir dişiği hapsetti. Vadim çocuk umuduyla deneyler yapıyor. Sen ne istiyorsun? Bir çocuk mu? Hiç sanmıyorum." Julija'nın sesi spekülasyon yapıyordu. "Bence onun sana verdiği duyguları arzuluyorsun. Senin bu kadar net düşünmeni ve plan yapmanı sağlayan Elisabeta. Olumsuz özellikleri uzakta tutuyor, değil mi?"

Sergey başını eğdi. "Zeki kız. Gitmesine asla izin vermeyeceğim. Eğer bana yardım edemezsen, hiçbir işe yaramazsın Julija, bu yüzden sana önerim

Onu burada tutan büyüü nasıl bozacağımızı çabucak öğrenmeliyiz."

İç çekti. "Durum biraz karışık. Sonuçlarını bilmeden Xavier'in anılarından seçtiğin bir büyüü kullandın."

"Sana gösterdim."

Dragomir yine Sergey'in sabrının tükenmekte olduğu izlenimine kapıldı. Bu gerçekleştiği anda, o rahatlatıcı huzur dalgası odayı doldurdu. Elisabeta'nın huzur dalgasından etkilenen sadece Sergey değildi. Diğer iki vampir, büyücü ve Dragomir de bu huzur dalgasının içlerinde dolaştığını ve öfkelerini yatıştırdığını hissetti.

"Evet Sergey, hatırladın," diye itiraf etti Julija. "Ama anının tamamı bu değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Çözmeye başladım ama çok karmaşık. Çok karmaşık. Xavier bir Karpatyalıya tutma büyüsü yaptı. Onu çok uzun bir süre tutsak etti, tıpkı senin Elisabeta'ya yaptığın gibi, aynı yöntemleri kullanarak, ama bu büyüü çözmek son derece zor. Onun tüm hafızasını görmeden bunu yapamam."

Sesinde gerçeğin çınlaması vardı ama yine de Dragomir kızın ya çok yakın olduğunu ya da bunu tahmin etmiş olabileceğini hissetti. Belli ki Elisabeta'yı yeraltı şehrine, Vadim'in boşaltılmasını istediği kısma bağlayan bir büyü vardı. Sergey tutsağını orada bırakamazdı, kardeşinin farkında bile olmadığı bir tutsağı. Bu da Dragomir için ek bir komplikasyondur. Üç vampiri de öldürebilse bile, bu kız tutma büyüsünü gerçekten kaldıramazsa Elisabeta'yı serbest bırakamayacaktı.

Sergey hiçbir uyarıda bulunmadan elini tekrar savurdu ve Julija'yı taş masaya doğru yuvarladı. "Ya bu büyüünün kilidini açarsın ya da hemen şimdi ölürsün." Sesinde hiç öfke yoktu. O soğukkanlı bir katildi. Elisabeta'nın korktuğu adam buydu. Vampirlerin korktuğu adam. Pençelerini Julija'nın kollarına geçirdi, elini havaya kaldırdı ve Julija'nın bedenini kaldırıp onu bir kurban gibi masanın üstüne çarptı.

Elisabeta kafesini çılgınca tekmeliyor, hâlâ konuşmuyor, ses çıkarmıyordu. Tutma büyüsünün bir parçası da konuşmamak olmalıydı. Bu mantıklıydı-Xavier'in Karpatlar yakındaysa kurbanlarını sessiz tutması gerekirdi. Ama Sergey başka ne ele vermişti? Julija'nın kaçma şansı vardı ve o bunu kullanmamıştı. Kalmış, Elisabeta'yı kurtarabileceği kumarını oynayarak hayatını riske atmıştı. Bu onun karakteri ve cesareti hakkında çok şey söylüyordu. Dragomir, diğerlerinin kaçma tehlikesi ne olursa olsun, Sergey'in büyücüyü öldürmesine izin veremezdi.

Sergey aniden başını kaldırdı ve santim santim arayarak odanın etrafına baktı. Başını eğmiş olan Elisabeta'ya baktı. Ona gülümsedi. "Bir ders daha hak ettin canım. Yaptıkların için cezayı hak ettiğini biliyorsun." Bu sözleri çok yumuşak bir şekilde, beyaz dişleri birbirine çarparak söyledi. Elisabeta ürperdi ve gözlerini yere dikti.

Taş masanın üzerinde yatan büyücüye doğru döndü. Kalın bir buz kıracağı gibi sivri olan uzun pençelerinden birini tam boğazına sapladı. Onu orada bırakıp uzun bir hançerle kayaya sabitledikten sonra diğer elini Elisabeta'ya doğru salladı.

Dragomir'i dehşete düşüren bir şekilde vücudu erimeye, kafesinin üzerinde durduğu kayanın bir parçası haline gelmeye başladı.

Sergey vampir hizmetkârlarına, "Onu canlı tutun yoksa ölürsünüz," dedi. "Eğer o yaşarsa, ödüller çok büyük olacak," dedi ve sonra gitti. O kadar hızlı. O kadar hızlıydı ki Dragomir onun hareket ettiğini göremedi. Odanın kapısının altından, hatta içinden geçmiş olmalıydı, çünkü kapıyı açmamıştı. Bir an oradaydı, bir an sonra ise bomboş bir alan vardı.

Julija'nın boğazındaki korkunç delikten kan fokurdadı. Öksürdü ve kan odanın her tarafına sıçradı. Eugen, Artur'la aynı anda ona doğru fırladı. Birbirlerine çarptılar ama yarayı eliyle kapatan Eugen oldu, öyle bir baskı uyguladı ki kız nefes alamaz hale geldi.

Karpatyalı kadın hâlâ erimeye devam ediyordu; vücudu, bulunduğu yere doğrudan bakıldığında bile onu görmenin bir yolu kalmayana kadar eriyordu. Kafes kalmıştı. Ellerinin başının üzerinde asılı olduğu kanca da, ama kadın değil. Kadın, kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar etrafındaki taş tarafından emilmişti.

*Bu odada. Sergey uçarken, Dragomir diğerlerini uyardı.*

*Ferro, tüm vampirlerin çıktığını bildirdi. Her şey o kadar hızlı olmuş ki yarısı çoktan mekânı terk etmiş.*

*Nişan al. Bu adamlar Sergey'in askerleri, Vadim'in değil. Büyücünün yaraları konusunda ne yapacaktı? Elisabeta'nın hapsedilmesi? Gary, sana çok ihtiyacım var. Yetenekleri vardı. Sandu'nun da vardı ama Gary'nin yetenekleri çok daha üstündü. Eğer oraya zamanında varabilirse Julija'yı kurtarabilirdi.*

Sandu odaya girdi, Andor da arkasından. Andor vakit kaybetmeden Artur'a baktı, çivit rengi gözleri Sergey'in pençeleri kadar deliciydi. Mürekkep siyahı saçları beline kadar uzanıyordu.

Kolunu. Eugen'in yanından geçti ve sopasını Artur'un göğsüne çarptı. Dragomir, Eugen'in arkasında cisimlendi ve yumruğuyula ona vurdu. Kısa ve güçlü bir yumruk kemikleri parçalayarak solmuş kalbe doğru ilerledi.

Eugen korku ve nefretle çığlık atarak iki büküm oldu. Julija'nın masadan yuvarlanmasına neden olacak şekilde çırpındı. Sandu onu sıkıca kavradı ve bunu yaparken eliyle boğazındaki açık yarayı kapattı. Onu masanın karşı tarafına, vampirlerin ve onlarla savaşılan avcılarının olduğu tarafa götürdü.

Kadın çırpınmaya başladı ama adam sadece elini salladı ve kadının bedeni hareketsiz kaldı ama gözlerinden saf bir öfke yayılıyordu. Elini kadının boğazındaki yaranın üzerinde tuttu ve odadaki iki vampirle birlikte kendi bedeninden sıyrıldı, arkasında saf ruh olmak için bir kabuk bıraktı. Kadının vücudunda hızla ilerleyerek tüm işkence izlerine dikkat etti. Kadın zaman içinde çok fazla şeye katlanmıştı. Altı ay kadar uzun süre alıkonulmuş olabileceğini gösteren yara izleri gördü. Belki bir yıl bile.

Sandu, kızın boğazındaki delinmiş yaraya ulaşmak için hepsini, hatta taze kesikleri ve gözyaşlarını bile atladı. Kanamayı durdurmak zorundaydı. Bu yapılmalıydı yoksa kızla birlikte gidemezlerdi. Yarayı içten dışa doğru kapattı. Gırtlığında hasar vardı. İki inçlik tüp parçalanmıştı. Eğer tekrar konuşacaksa, en azından bunu halletmesi gerekiyordu.

Sandu'nun beklediğinden daha uzun sürdü ve bazı hortumları tamir başlangıcında bir araya getirmeyi başardığında, biri ya da bir şey bedenine çarparak onu yana savurdu ve ruhu aniden kızıdan kendi kabuğuna geri çekildi. Bir çizme kalçasının yakınına ve hatta kıza daha da yakınına indi.

Kendini onun üzerine atarak küçük bedenini kolayca örttü. Vampir Dragomir'den kaçmaya çalışarak geriye doğru tökezlerken çizme sırtını kıl payı sıyırdı.

Dragomir Eugen'in kafasına bir tekme atarak onu Sandu ve Julija'dan uzaklaştırdı. Üzerlerinden atlayıp Eugen'i takip ederken ikisinin de hayatta olduğundan emin olmak için onlara bir bakış attı. Eugen başka bir şekle bürünmek için çok uğraştı ama Dragomir onun üzerindeydi ve değişimi engelledi. Eugen'i duvara yapıştırdı ve kalbinin derinliklerine doğru vurarak ele geçirilmesi zor olan kalbi aramaya başladı.

Eugen kükredi ve takla attı, yuvarlanırken Dragomir'i de beraberinde götürdü

Toprak zeminde asit kanı Dragomir'in üzerine döküldü ve toprağı karıştı. Karpatyalı'nın üzerine indi, böylece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.



Gözleri. Dragomir hiç tereddüt etmedi, parmakları hâlâ acımasızca kalbe doğru ilerliyordu.

Eugen'in arkasında, Andor ikisinin de üzerinde belirdi, çivit rengi gözleri ateş saçıyordu, yüz hatları vahşiydi. Sopasını Eugen'in sırtında Dragomir'in açtığı delikten içeri soktu. Vampir çılgık atarak, arkadan saldıran Karpatyalıya vurmak için başını geriye attı. Yerdeyken hiçbir kaldıracı yoktu, bu yüzden kafasını öne doğru Dragomir'e çarptı, kafatasına vurarak kemiği parçalamaya çalıştı. Bu avcıyı durdurmayınca, tüm gücüyle ısırıldı ve zengin antik kanın içine akmasına izin verdi.

O kanı tattığı an, dünyası bembeyaz oldu. Daraldı. Arzulamaktan başka bir şey hissetmedi. Onu ele geçiren ve bırakmayı reddeden karanlık, korkunç bir özlem. Daha fazlasını elde etmekten başka bir şey düşünmüyordu. İçinde açılan delik muazzamdı, kanın onu doldurabilmesi için esniyordu.

Zengin. Tatmin edici. Tek tat bu olabilirdi.

Dragomir'in kalbini çıkardığının farkındaydı ama Andor, Eugen'in saçlarını avucunda topladı ve başını boynundaki kemikleri çatlatacak kadar sert bir şekilde geriye çekti. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey kana ulaşmaktı. Kanı görebiliyordu, ulaşamayacağı bir yerde. Koyu yakutlar. Şimdiye kadar tattığı en saf kanın mücevherleri. Daha fazlasına sahip olmalıydı.

Şimşek odanın etrafında yaylandı, zemindeki kalbe sıçradı, onu yaktı ve küle çevirdi. Beyaz-sıcak enerji her iki Karpat'ın ve sonra da zeminin üzerindeki kanı yıkadı. Sandu kollarını ve bedenini büyücünün üzerinde tutmuştu ama şimdi onu yavaşça serbest bıraktı.

"Kanamayı durdurdum ama henüz konuşamıyor," diye açıkladı ve onu kolayca kaldırarak taş masanın yanına taşıdı.

Andor iki vampirin cesetlerini yakarak işi bitirdi. "Gary yolda," dedi Dragomir. "Adı Julija ve kendisi bir büyücü, Xavier'in ya da kardeşlerinden birinin soyundan geliyor. Sergey ayrıca Elisabeta adında Karpatyalı bir kadını da elinde tutuyor."

Andor'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Genç bir kız vardı, Elisabeta. Traian Trigovise'nin kız kardeşi. Onun evine giderdim ve bir şekilde beni hafifletirdi, sanki yeniden duygularım varmış gibi. Onun yanında ne kadar uzun süre kalırsam, etkisi de o kadar uzun sürerdi. Yüzyıllardır ortalarda yok. Bir gün ortadan kayboldu ve kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Kimse izini süremedi. I

Traian'ın yüzyıllardır baktığını biliyordu. Ondan oldukça gençti, en az beş yüz yıl daha gençti. Belki de daha fazla."

"Aynı kadın olabilir," diye kabul etti Dragomir. "Sergey'i o tuttu öfkesini kaybetmekten." *Ferro, Benedik, neredesiniz?*

*Yeraltı şehrini süpürüyorlar. Vampirler çabucak gittiler. Sistematiik olarak buradaki her odaya baktık ve hepsi gitmiş.*

Sergey'in ordusunu kurtarmak için iki kişiyi feda ettiğı açıktı. Vampir onların varlığını hissetmiş olmalıydı. Julija kasıtlı olarak yaralanmıştı, öyle ki usta vampir onu iyileştirmeleri gerektiğini yoksa öleceğini biliyordu.

"Şifacı yolda. Elisabeta'yı nasıl kurtaracağımızı bulmadan buradan ayrılamayız." Dragomir kafese doğru yürüdü ve etrafında dolaşarak her açıdan inceledi, orada olmayan şeyi görmeye çalıştı. "Onu taşın bir parçası yaptı. Taşın. Tam ona bakıyordum ve duvarın içinde kayboldu." Tekrar büyücüye baktı. Gözleri açıktı ve ona şüpheyile bakıyordu ama yüzünde belli belirsiz bir umut da vardı.

"Onu geri getirebilir misin? Büyüyü biliyor musun?"

Gözle görülür bir şekilde nefes aldı, irkildi ve boğazını tutmaya başladı. Sandu onun elini tuttu ve başını salladı. "Şifacıyı bekle. Kalıcı hasar almak istemezsin."

Bakışları ona kaydı. Uzun bir süre onu inceledi ve sonra tekrar Dragomir'e bakıp başını salladı.

İçine bir rahatlama dalgası yayıldı. "Onu burada tutan şeyi tersine çevirecek büyüyü yaptın mı?"

Elisabeta'yı hepsinden korumak istediğini yüzünden anlayabiliyordu. Onlara güvenmiyordu ve onu suçlamıyordu. Onları tanımiyordu. Onların Sergey'in kendisinden bilgi alma planının bir parçası olduğunu düşünebilirdi.

Bakışları boynunu ve omzunu kanla kaplamış olan korkunç yaraya gitti. Kaşlarını çattı ve tekrar Sandu'ya baktı.

"Seni iyileştirmemi istiyor," dedi Sandu. "Ben şifacı değilim. Ben bir *peje* avcısıyım."

"Şikâyet etmeyi bırak. Kolunu dirseğine kadar asidin içine sokmak zorunda değildin," dedi Dragomir.

*Neredesiniz? Petru ve Isia'ya sordu. Yeniden toplanmamız gerek.*

*Bu boru hattını tamamen yok etmeliyiz. Vadim kaçmak için denizi kullanıyor. Burada kendi şehrini yarattı, taze bir smorgasbord ile tamamlandı, Petru cevap verdi. Herkesi çağırıp bunu yok etmeliyiz. Hemen şimdi. Bu gece.*

*Yeraltı şehrine geri dönün. Üçüncü ekibi de geri çağırıyorum. Tariq'i de dahil edip bir plan yaparız. Bu arada, burada iyileşmesi gereken iki kadın var. Birinin doğrudan şifa alanına gitmesi gerekiyor. Sanırım Elisabeta Trigovise'in kayboluşunun gizemini çözdük.*

Sessizlik vardı. Elisabeta Karpat dünyasında efsaneleşmişti çünkü devam etme kabiliyetlerinin sonuna gelmiş savaşçılara duygularını geri kazandırabiliyordu. Onları tam olarak iyileştirmiş sayılmazdı ama varlığıyla yüklerini bir süreliğine hafifletmişti. Gülümsemiş ve dünya neşeyle dolmuş gibi görünmüştü.

Dragomir onun gülümsediğini görmemişti ama huzurunu hissetmişti. O kalıcı dinginlik. İçinde, ihtiyaç duyulduğu anda odaya yayılan bir sakinlik vardı. Belli ki gücünü koruyordu ve kana ihtiyacı vardı. Açlığı onu dövüyordu, ama o kadar nazikti ki, o gidene, odanın duvarlarının bir parçası olana kadar bunu zar zor fark etti.

*Elisabeta mı?* Bu isim tüm kardeşliğin duyması için fısıldanmıştı. O büyülü kız. Onunla yolu kesişen herkes onu asla unutmayacaktı. Bir melek olarak kabul edilirdi, yeteneği mucizevi olmaktan başka bir şey değildi. Çocuk büyüdü, güzel bir genç kadın oldu, hala çocukken olduğu gibi melek gibi ve bencilce verici.

Birden fazla savaşçı ona geri dönebilmek için okyanusları aştı. onun varlığı. Eğer Elisabeta'yı bulmuşlarsa, eşsiz bir hazine bulmuşlardı.

*Vadim onu aldı mı?* Benedik talepte bulundu.

*Vadim'in onun varlığından haberdar olduğunu sanmıyorum. Sergey ona sahipti. Bir süredir ondaydı ve onu kardeşinden saklıyordu. Ona verdiğimiz değerden çok daha tehlikeli biri. Aslında, onun bizim gerçek düşmanımız olduğuna inanıyorum. Vadim kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor ama Sergey sessizce bir ordu kurdu ve baş büyücünün parçalarından çok şey öğrendi.*

*Vadim'de de yüksek büyücülükten bir parça var sanıyordum, dedi Ferro. Ona sahip olması, onu kullandığı anlamına gelmez, diye belirtti Dragomir.*

Güç, odanın küçük bölmelerinde patladı. Gary Daratrazanoff uzun saçları arkasında dalgalanarak içeri girdi. İnce gömleğinin altındaki kaslar etkileyici bir güç gösterisiyle dalgalanıyordu. Bakışları önce büyücünün üzerine düştü, sonra Dragomir'deki yaralara sıçradı ve sonra yavaşça boş kafesin bulunduğu duvarın üzerinden kaydı.

"Onun varlığını hissediyorum," dedi usulca. "O çok güçlü ve benim gibi biri için bir nimet. Onu geri getirmeye çalışmadan önce, büyücü ve senin için elimden geleni yapacağım, Dragomir. Senden ve yaralarından bıktım artık."

Sandu onu dürttü. "Sana biraz daha hızlı olmayı öğrenmeni söylemiştim." Dragomir, Sandu'ya çok kaba bir hareket gönderdi.

**D** Gary genç kadın büyücüyü iyileştirmeye çalışırken Ragomir çok daha büyük bir odada konseyi topladı. Tarık da onlara katılmıştı ve hepsi boru hattının içindeki şehrin yok edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdi. Şehir

Vadim'in beslenmek için oraya götürdüğü insanların çoğu iyileşme kabiliyeti olmayan sebzelerdi. Onlara sadece korku hissedecek kadar akıl sağlığı bırakmıştı. Yaşayan ölülerin kurbanlarının korkusuna ihtiyacı vardı. Bu her vampirin arzuladığı bir uyuşturucuydu.

Görev tatsızdı ama başka seçenekleri yoktu. Ayrıntıları çözmek için biraz zaman harcadılar ve sonra Dragomir, Gary'nin büyücü üzerinde çalıştığı ve kadimlerin ona kan sağladığı küçük odaya döndü.

"Hasarı onarabildim ama birkaç hafta konuşmaması gerekiyor. Eğer konuşursa ses tellerinde kalıcı hasara yol açacak." Gary dikkatini Julija'ya yöneltti. "Bunu ne kadar vurgulasam azdır. Söylemen gerekenleri yazabilirsin ya da daha iyisi, telepatik olarak konuşabilmen için biri senin kanını alıp seninkiyle değiştirmeli."

Julija kararlılıkla başını salladı. Şifacıya ters ters baktı.

Omuz silkti. "Bu sizin seçiminiz. Eğer Elisabeta'ya yardım etmek istiyorsan, tek yol bu. Bazı katkıları olabilir ama cevapları nerede arayacağınıza dair rehberliğiniz olmadan, burada gerçek bir yardımım olamaz ve Vadim'in şehirini yıkmak için diğerleriyle birlikte gitmeliyim."

Hayal kırıklığı Julija'nın kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Havaya bir soru işareti çizdi ve onu işaret etti.

"Dragomir bana Elisabeta'yı buraya, bu yeraltı şehrine kilitleyen tutma büyüünün tamamını görmediğini söyledi. Elisabeta'yı bu yeraltı şehrine

eski anılar. Atalarımdan birinin size yardımcı olacak bir şey görmüş ya da duymuş olması mümkün."

Gary'yi işaret etti ve elleri titremesine rağmen boynunu hafifçe eğdi. Onları kucağında sıkıca birbirine kenetledi.

Gary başını salladı. "Seni kendime bağlamayacağım. Dragomir'in bir hayat arkadaşı var. Kendisini sana bağlaması onun için güvenli ama eğer ben dönüşürsem, sen tehlikede olursun. Emeline yaşadığı sürece onun dönüşmesi imkânsız."

Julija sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca oturdu. Dragomir zamanın akıp gittiğinin farkındaydı. Diğerleri denizin altındaki şehre saldırmak için çoktan yola çıkmışlardı ve o da bir savaşçıydı ve onlara katılması gerekiyordu. Tarık, eğer başarılı olurlarsa Elisabeta için şifa alanlarını hazırlamak üzere yerleşkeye dönmüştü. Başarılı olamazlarsa Gary onu korumak için yeraltı şehrinde kalmaya, uyuyacak bir yer bulmaya ve sonra Karpatyalı kadınla bir plan yapmaya hazırdı. Büyüyü görmüş olmalıydı. Karmaşık olsa bile, Gary, Dragomir ve Julija arasında bunu çözme şansları vardı.

"Burada fazla kalamayız. Sergey ödülünden vazgeçmeyecek. Kolayca," dedi Dragomir isteksiz kıza. "Vadim'in deniz şehrine yapılan saldırıyı duyar duymaz bir saldırı başlatacaktır. Avcılarımızın çoğu oraya gitti ve hem bizi hem de yerleşkeyi savunmasız bıraktı."

Julija'nın ağzı çatladı. Boynunu işaret etti. Dragomir ona fikrini değiştirmesi için zaman vermedi. Dikkatliydi, saygılıydı ve aklını almadan onu olanlardan uzaklaştırdı. Onu uzaklaştırmak bile zordu. Çok güçlü bir kalkanı vardı. Onun rızası bunu yapmasına izin verdi. İğne izlerini dikkatlice kapattıktan sonra bileğini işaret etti. Derin bir nefes aldı, başını salladı ve konuşacakmış gibi boğazını temizledi.

"Yapma," dedi Gary. "Her şeyi mahvedeceksin. Senden daha fazla uzaklaşmasını mı istiyorsun?"

Başını salladı.

"Onun zihninize girmesine izin vermelisiniz. Bilinçli bir seçim yapın. O sana karşı dikkatli davranıyor, vermek istemediğin bir şeyi almak istemiyor. İkimiz de bunu arkadaşınıza yardım etmek için yaptığının farkındayız, iyileşmenize yardımcı olmak için değil, ancak sizi temin ederim ki onun kanı her ikisini de yapacaktır."

Julija Dragomir'e baktı ve başını salladı. Dragomir Julija'nın zihnini daha da zorladı ve Julija ona açıldığında, Dragomir Julija'nın olan biteni fark etme yeteneğini elinden aldı. Dragomir bileğinde açtığı yarayı kapattı ve ona baktı.

*Sen iyi misin? Gary'yi de konuşmalarına dahil etti. Başın dönmüyor ya da sersemlemedin mi?*

*Julija başını salladı ve boğazına dokundu. Hâlâ acıyor.*

*"Üzgünüm," dedi Gary yüksek sesle. "Hasar çok ağırdı."*

*Başını salladı. Beni uyandırdığın için teşekkürler. Taş masadan kaydı ve kafese doğru yürüdü. Sergey'in kullandığı büyüü tersine çevirmeliyim. Xavier'in Rhiannon'u saklamak için kullandığı büyü. Ses çıkarmasını engelliyordu, böylece onu bir Karpatyalı'nın gözünün önünde saklayabilecekti. Bu, onu kurtarabilecek kişilere bu kadar yakın olup da onlardan tamamen gizlenerek çektiği eziyeti en üst düzeye çıkaracaktı.*

*Bunu nereden biliyorsun? Dragomir onun anılarına dokunmuştu ama onları iyice inceleyecek zamanı olmamıştı. Şüphenin, onun okuyabileceği şekilde zihnine yayılmasına izin vermemeye çalıştı.*

*Sergey bu hikayeyi sık sık Elisabeta'ya anlatırdı. Ona ne kadar iyi davrandığını görmesini istiyordu. Vadim'in ya da diğer kardeşlerinin onu görmesine izin vermiyordu. Hiçbir zaman. Çok dikkatliydi. Bana Rhiannon'dan ve Xavier'in ondan nasıl çocuk sahibi olup sonra onu öldürdüğünden bahsetti. Sergey'in onu kendi çocuğunu doğurmaya zorlamadığını söyledi.*

*Bu bir keşifti. Gary ile uzun uzun bakiştılar. Tüm zamanların en büyük hazinesine sahip, dedi Gary. Elbette Malinov'lar onu biliyordu. Sergey onu sadece yetenekleri için istiyordu, çocukları için değil. Onu kendine sakladı.*

*Elisabeta güveniyordu. Kardeşleri iyi tanıyordu ve kız kardeşleri Ivory kaybolduktan sonra sık sık ona gitmişlerdi. Sergey ona yalnız geldiğinde ve kız kardeşinin anısına yaptırdığı bir yere onunla birlikte gitmesini istediğinde hiçbir şey düşünmedi.*

*Julija kafesin etrafında yürüdü, onu, arkasındaki duvarı ve altındaki zemini her açıdan inceledi. Dragomir onun tökezlediğini, neredeyse yere düşeceğini gördü ve sonra omuzlarını dikleştirip ellerini havaya kaldırdı.*

*Bunu oturarak yapabilir misin?*

*Kaşlarını çattı. Konsantre olmalıyım. Bu büyüü sadece bir kez gördüm. Sonra elini salladı ve kadın kayanın içinde kayboldu.*

*Kıçının üstüne düşersen bunun bir faydası olmaz, diye azarladı Dragomir. Cevap ver bana. Sesine çelik kattı.*

*Bir kez daha kaşlarını çattı ama bu kez başını salladı. Titriyorum, diye kabul etti, ama onun hareketlerini tam tersine taklit etmek zorundayım. O*

*ayaktaydı ve atışı yaparken kafesin etrafında hareket ediyordu.*

*Sadece şunu bil, eğer düşmeye başlarsan, seni tutuyor olacağım. Eğer sana uzanmak zorunda kalırsam, sana zarar vereceğimi düşünmeni istemem.*

*Bakışları Dragomir'in yüzünde gezindi. Sen aklıma geldiğinde, ben de seninkine baktım. Sadece bir kadın için yer var. O seni tüketir. Onun için savaşıacak ve öleceksin. Onu bir şekilde tehdit etmediğim sürece bana asla zarar vermez ya da saldırmazsın. Eğer düşmeye başlarsam, kafamı çarpmamı engelle.*

Her iki adam da onun arkasına geçti ve genç kadın bir kez daha kollarını kaldırdı. Havada çok karmaşık bir örgü örmeye başladı. Gary elini salladı ve örgü havaya fırladı, ince çizgiler büküldü ve birbirinin etrafında ve içinden geçti. Karmaşıktı ama büyücü durmadan çalışıyordu. Ter alnını ıslatıyordu. Küçük boncuklar yüzünden aşağı yuvarlandı ve tenini noktaladı. Dragomir kafasındaki çarpıntıyı hissetti. Tersine çevirmesi gereken kelimeler karanlık ve çirkindi, o kadar karanlıktı ki onları söylemek ayaklarının altındaki zeminin hareket etmesini sağlıyordu. Dudakları kıpırdadı ama kelimeleri yüksek sesle söylemedi, sadece zihninde canlandırdı, ama bunun mahremiyeti onları daha da kötüleştirdi.

Yavaş yavaş örgüler çözülmeye başladı. Bir çizgi serbest kaldığında, parmaklarının bir hareketiyle onu sildi. Çalışırken ileri geri yürüdü, sonra kafesin bir tarafından diğer tarafına geçti. Dizleri büküldüğünde ve Dragomir onu ayakta tutmak için belinden yakalamak zorunda kaldığında bile duraksamadı. Onu güçlü parmaklarıyla tuttu ama hafif bir dokunuşla tereddüt etmeden istediği yöne hareket edebilmesini sağladı.

Dragomir birkaç kez Elisabeta'nın kafesin içinde büzüldüğünü gördü. Kolları başının üzerine kaldırılmış, tavana zincirlenmişti. Bir an orada olacak ve sonra tekrar kaybolacaktı. Onu ikinci kez gördüğünde, her kelimesini duyduğunu ve yardım etmeye çalıştıklarını bildiğini fark etti. Onlar onu göremese de, o onları görebiliyordu. Kan kırmızısı gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Eğer o Emeline olsaydı ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Elisabeta'ya bakmak bile onu hasta ve kızgın hissettiriyordu. Sergey onu çok uzun zamandır tutsak tutuyordu. Yüzyıllar süren bu tutsaklık ona ne zarar vermişti? Onu serbest bırakmak merhametli bir davranış olurdu ama bunca zaman sonra zihnine ne yapılmıştı? Kadına sarılıp onu rahatlatmak istedi, sanki Traian'ın değil de kendi kız kardeşiymiş gibi. Gary'nin ifadesiz yüzüne baktı.



Özellikler. Onun bile gözleri Karpatyalı kadının üzerindeydi. Onda çekici bir şeyler vardı. Savaşçılar kendine çeken ve yıpranmış ruhlarını yatıştıran bir şey.

Son satır Julija'nın kararlılığına düştü. Onu sildi ve yere yığıldı. Dragomir onu düşmeden kaldırdı ve taş masanın üzerine yatırdı. "Sadece bir dakika dinlen. Elisabeta'nın zincirlerini çıkaracağız ve sonra bir sonraki büyüü çözeceğiz. Kana ihtiyacın var. Çok zayıfsın. Sana benimkini vereceğim." Gary'ye döndü. "Elisabeta'ya bağışta bulunman gerekecek."

Elisabeta tek kelime etmedi. Dragomir onun konuşabildiğinden emin değildi. Gözlerini yere dikmiş, uzun kirpikleri ifadesini örtüyordu. Gary kafese doğru ilerledi, elini salladı ve kilit yere düştü. Zincirlere baktı ve onlar da düştü. Elisabeta'nın kolları sanki kurşundan yapılmış gibi yere düştü. Onları kaldırmak için hiçbir girişimde bulunmadı ya da kanı akıtmak için ellerini ovuşturmadı.

Gary kaşlarını çattı ve nazikçe elini tuttu, başparmağı elinin üzerinde gezindi.

Nabız. "Elisabeta? Ben Gary Daratrazanoff. Bu da Dragomir Kozel. Seni buradan çıkarıp iyileştirici toprağa götüreceğiz. Kana ihtiyacın var." Her kelimedede, yanıt gelmediğinde, sesi daha yumuşak, daha ikna edici hale geldi.

Tırnağını kullanarak bileğinde uzun, ince bir çizgi kesti ve ona doğru uzattı. Kadın gözlerini kırıştırdı, kana baktı ve sonra yavaşça kirpiklerini kaldırarak adamın gözlerine tam olarak bakmamaya başladı.

"Kanımı almanı istiyorum," dedi Gary, sesi sertleşerek. Yanıt gelmeyince de kesin bir emir verdi, ses tonu hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu. "Elisabeta, bu kanı derhal alacaksın."

Bir nefes aldı ve sonra ellerini kucağında tutarak adamın bileğine doğru eğildi. Ağzı yakut çizginin üzerinde hareket etti, dili kadim kana değdi. Adam bileğini kızın ağzına daha da bastırdı ve sonra sanki izin vermiş ya da bir talepte bulunmuş gibi kız beslendi. Hareketleri neredeyse çocuksu, narin ve yavaştı.

Dragomir onu izledi, endişesi zihnini bulandırıyor. Gary ona durmasını söyledi ve o da hemen durdu. Bir kez daha kıpırdamadan oturdu, gözleri kısılmıştı. Cevaplar için Julija'ya baktı.

*Yüzlerce yıl onun tutsağı olduktan sonra, kendisine söyleneni yapmak üzere eğitilmişti. İtaat etmemenin sonuçları ağırdı. Julija iç çekti. Onunla benim için savaştı. Beni hayatta tutmak için. Ona zarar verdi ama o durmadı. Eğer onu buradan çıkarabilirsem geri dönecektir. Tutma büyüü Xavier'in yarattığı bir büyü.*

*ve son derece karmaşıktı. Sergey ve diğerleri etrafta yokken birkaç kez tersine çevirmeye çalıştım ama başaramadım.*

Dragomir bakışlarını daralttı, kadının yüzünü inceledi, yüzündeki gerginlik çizgileri, işkence izleri. "Her an serbest kalabilirdin, değil mi?" Omuz silkti. *Bana gitmemi, kendimi kurtarmamı söyledi ama onu bırakamazdım. Değer verdiği herkes öldü.*

"Bu doğru değil," diye reddetti Dragomir. Kafesteki kadına doğru döndü. "Bana bak," diye emretti ona, en sert tonunu kullanarak. Elisabeta bakışlarını onunkilere kaldırına kadar bekledi. Yine doğrudan gözlerinin içine bakmadı, onun yerine bakışlarını gözlerinin hemen altına sabitledi.

"Sevdiğin herkesin öldüğü doğru değil. Kardeşin Traian, hala yaşıyor ve hayat arkadaşını buldu. Seni aradı ama hiçbir iz bulamadı. Diğerleri aradı. Yeteneklerine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyaç var, Elisabeta. Birçok savaşçı yüzyıllardır hayat arkadaşlarını bekliyor ama bulamıyor. Hiç kadınıımız yok. Dayanmaya devam etmek çok zor. Yeteneklerinizle bekleyenlere rahatlık getirebilir, karanlığa karşı dayanma güçlerini artırabilirsiniz. Halkınızın size ihtiyacı var. Eve dönmeni istiyorlar. Biz de seni yanımızda istiyoruz, Elisabeta."

Bakışları onun yüzünden Julija'ya kaydı ve sonra tekrar geri döndü. Derin bir nefes aldı ve başını salladı ama konuşmadı. Bir kez daha gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü, minik yakut rengi kan damlaları. Bu manzara Dragomir'in midesini düğümledi.

Gary, Julija'dan "Göster bana," diye rica etti. "Zihninde, onu bu yerde kilitli tutmak için yaptığı büyüü görmeme izin ver. Zihnindeki her ayrıntıyı. Dragomir bana bağlı ve hayalinde canlandırdığın şeyi görebileceğim."

Julija tereddüt etmedi. Dragomir'in kafası, Elisabeta'yı tutan kafesin önünde ileri geri yürüyen Sergey'in görüntüleriyle doluydu. Ayakları kafesin etrafında karmaşık bir düzeni takip ederken, elleri havada son derece zor bir konfigürasyonda hareket ediyordu. Her ikisini de yapmak için son derece koordineli olmak gerekiyordu. Sergey bir yandan da kara büyü komutları veriyordu; bırakın söylenmesini, asla yapılmaması gereken sözler.

Gary, "Bu büyüü mühürlemek için uzun zaman önce bir kutsama yapıldı," dedi. "Xavier'in odasında genç bir büyücüyü kurban etti."

*Bunu nasıl bilebilirsin ki?* Julija şüphesi geri gelmiş bir halde sordu.

"Xavier'in halkımıza karşı döndüğü ortaya çıktığında, bir atalarımın biri soruşturmaya katıldı. Xavier'in evinde pek çok rahatsız edici şey ortaya çıkardılar. Aceleyle ayrıldı ve bunu yaparken arkasında

Büyülerinin çoğunu yaptığı buz mağaralarının duvarlarında yılların anıları vardı. Bir insanı kurban ettiği için bu görüntü çok canlıydı."

*Bu odada yaptığımız şeylerin duvarlara kazınabileceğini mi söylüyorsunuz?* Julija şaşkınlıkla sordu.

Gary başını salladı. "Elbette. Ne kadar şiddetli olursa, oyma o kadar derin olur.

Bu duvarlar yükleriyle çığlık atıyor. Yetenekli biri burada yapılan her şeyi okuyabilir."

Julija'nın yüzündeki şüpheli ifade ilk kez kayboldu. *Bunu gerçekten yapabiliriz, Elisabeta*, dedi, ayağa fırlayarak, Dragomir ona kanını vermeden önce ne kadar zayıf olduğunu unutarak.

Dragomir kendini gülümserken buldu. "Elisabeta ile kan değişimi yaptınız. Bu şekilde çevremize dahil oldu. Bunca zamandır kan değişiminden korktuğunu sanıyordum."

*Bu Karpat yaşam arkadaşı saçmalığının nasıl işlediğini biliyorum. Halihazırda bir hayat arkadaşı olmayan hiç kimsenin yanında tek kelime etmeyeceğim ve gerekirse kadınlarla kan değişimi yapacağım ama erkeklerle yapmayacağım.*

Kendini gülümserken buldu, Emeline'e ona mizah duygusunu geri verdiği için minnettardı. Küçük büyücü, bir Karpatyalı'yla hayat arkadaşı olduğunu kanıtlarsa, birine korkunç bir dans yaşatabilirdi.

*Mağaradaki hafızaya erişebileceğini düşünüyor musun?* Gary'ye özel telepatik yollarından sordu.

*Atam Gary Assured'ın anısına buldum. Yeniden üretip üretemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.*

"Hadi yapalım şunu," dedi Dragomir. Aklına bir gölge düştü ve onu temkinli olmaya itti. Emeline'e geri dönmek istiyordu.

Julija derin bir nefes aldı ve kollarını kaldırdı. Konsantrasyon vücudunun her hattındaydı. Elisabeta'ya baktı. *Bu sefer başaracağız dostum ve sen özgür olacaksın.*

*Böyle bir şeyi anlayamıyorum.*

Zihninde konuşan ses Dragomir'in şimdiye kadar duyduğu en güzel sestti. Sadece sesi bile bir savaşı durdurabilir, bir cinayeti durdurabilir, hatta belki de bir vampire ruhunu kaybetmeyi seçtiğini birkaç dakikalığına da olsa unutturabilirdi. Elisabeta güçlü bir hazineydi. Sergey'in onu kendine saklamasına şaşmamalı. Her vampiri kendi davasına katılmaya ikna edebilirdi. Onun sesini bir koz olarak kullanabilir, en güvendiği vampirlere bir hediye olarak verebilirdi.

Onunla birkaç dakika geçirip yeniden hissetmek. Kaotik bir beyin olmadan yeniden düşünmek için. O, hepsinin bağımlısı olacağı bir uyuşturucuya dönüşecekti.

Dragomir Gary'ye baktı ve onun da bunu hissettiğini anladı. Adamın onun Sergey ve planları için ne kadar önemli olduğunu farkında olduğunu biliyordu. Eğer ilacını kaybederse, onu geri almak için ne yapmaya razı olurdu? Böyle bir ses için her şeyi. Böyle bir yetenek için her şeyi. Ordusunu hizada tutmak için her şeyi. Onlar da onu geri isteyeceklerdi - onun sesinin kutsamasını bilen her biri.

Julija ayaklarını karmaşık dans düzeninde hareket ettirmeye devam ederken, elleri ayaklarının ve bacaklarının yaptıklarından tamamen ayrı olarak havada zarifçe dalgalanıyordu. Tüm bu süre boyunca dudaklarını oynattı; karanlık, çirkin sözcükler vücudunun hareketlerinin güzelliği ve zarafetiyle çelişiyordu. Dragomir, iğrenç büyü zihninde usulca söylenirken ürperdi. Kendini Emeline'e tamamen kapatmıştı ve iyi ki de kapatmıştı. Vadim'in zihnine yerleştirdiklerinin üzerine bir de bu çirkinliğe ihtiyacı yoktu.

Julija büyüünün büyük kısmını çözdükten sonra duraksadı ve Gary'ye doğru baktı. Bir anda, yüksek büyücü Xavier'in görüntüsü zihinlerinde belirdi; hareketler ve sözler, Gary'nin hatıralarının bir parçası olan görünmeyen bir atanın anılarından besleniyordu. Julija yavaşladı ama ilerlemeye devam etti, Elisabeta'yı kurtarmak için kara büyüü tersinden hissetmek, görmek, duymak ve taklit etmek için içine dönerken gözleri kapalıydı.

Elini ve ayağını her yerleştirmesinde hata yapmamak için dikkatli ve yavaş hareket ediyordu. Büyünün ağırlığı üzerine çökmüştü. Satır satır silmesi, karanlık ve uğursuz bir şeyi geri alması önemli değildi, o balçık onun zihnini, onların zihnini kaplamıştı. Dragomir bunu hissetmişti, o nasıl hissetmezdi ki? Büyücüye duyduğu saygı arttı. Hiç tereddüt etmedi. Bir kez bile. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin ve hepsi de büyüünün masum kanla mühürlendiği anı tam olarak biliyordu.

Elisabeta haykırdı ve elini ağzına bastırdı, bu onun açısından gerçek bir spontane hareketin ilk işaretiydi. Julija'nın yüzü soldu, o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydam görünüyordu ve omuzları sanki bu günahın ağırlığını zar zor taşıyabilecekmiş gibi çöktü. Titremeler vücudunu sarstı ama elleri hiç sarsılmadı ve bacakları onu ayakta tuttu. Onun ve Dragomir'in zihinleri sıkı sıkıya birleşmişti; Elisabeta'yı uzun zamandır içinde bulunduğu hapisneden çıkarmaya kararlı iki insan. Kaybolduğunda genç bir kadındı, henüz yirmi yaşındaydı.

Sergey onun hayatını şekillendirmişti. Kim olduğunu şekillendirmişti. Dragomir onun çok kırılgan olacağını ve dikkatle ele alınması gerektiğini fark etti. Hayat arkadaşı uzun süre önce dünyadan ayrılmış olabilirdi ve Karpat halkı tarafından saygı duyulan, ama belki de kendi cehenneminde yalnız bir varlık olarak yaşayacaktı.

Başını iki yana salladı. Bunu düşünemezdi. Emeline en kötü koşullar altında bile pes etmemişti. Elisabeta'nın, kendisini cezalandıracağını bile bile Julija'yı kurtarmak için onu esir alan kişiyle savaşmış olması, Dragomir'e kadının dirençli olduğunu gösteriyordu. Kadınlar inanılmaz derecede güçlü olduklarını göstermişlerdi.

Julija daha da yavaşlayıp vücudu titreme noktasına geldiğinde Gary, "*Bunu yapabilirsin,*" diye fısıldadı.

Dragomir onun arkasından ilerledi ve düşmesini engellemek için iki elini beline koydu. Kadının rahatça hareket edebilmesi için konsantre olması ve o karmaşık adımları takip etmesi gerekiyordu. Onun yardımıyla bile bitkin düşmüştü. Onun kanı olmasaydı, o son hamleyi asla yapamazdı. İplik çözüldüğünde ve onu sildiğinde, eğer adam onu beklemeseydi yere yığılacaktı. Onu kollarına aldı ve taş masaya götürdü.

"Kana ihtiyacın var," dedi, bunu bir emir haline getirerek. Bir yandan da Elisabeta'yı izliyordu. Hepsi izledi. Bekliyorlardı.

Elisabeta kafesin içinde dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini uzun süre aşağıya dikmişti. Gary metal parmaklıklara yaklaştı ve elini uzattı. "Artık kafesten çıkabilirsin, Elisabeta."

Kirpikleri uçtu. Derin bir nefes aldı ve adamın uzattığı ele yavaşça uzandı. Tüm vücudu titremelerle sarsılıyordu. Gary parmaklarını elinin etrafına kapattı ve yavaşça baskı uygulamaya başladı, bu onun kendisine itaat etmesi için sessiz bir talepti. Her an Gary'nin onu azarlayacağından korkuyormuş gibi bacaklarını uzattı. Elindeki baskıyı sürdürdüğünde, bacakları kafesin dışına sarkana kadar kendisini kafesin önüne çekmesine izin verdi.

Nefes nefese kaldı ve neredeyse bacaklarını geri çekecekti ama Gary başını salladı. "Böyle iyi. Bak, kafesten çıkabilirsin. Çıkmanı istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Nefes alış veriş hızlanmıştı. Paniklemişti. *Onu o kapalı alanda ne kadar tuttu?* Dragomir talep etti.

Julija başını salladı. *Bilmiyorum. Uzun bir süre. Açık alanda terör estirdi.*

Dragomir durumu değerlendirdi. Elisabeta modern bir kadın değildi. Karpatyalı bir erkeğin, kendisinin de içinde bulunduğu bir durumda kontrolü ele almasını beklerdi.

aşına değildi ve korkuyordu. Bunu sadece onu korumak için değil, içindeki gölge büyümekte olduğu için de hemen yaptı.

*Elisabeta, seni güvenli şifa alanına taşıyacağım. Eğer gece gökyüzü senin için çok açık ve korkutucuysa, gözlerini kapat ve başını göğsüme koy, böylece göremezsin. Seni güvende tutacağım konusunda bana güven. Hayat arkadaşım da seni tutmak için zihnimde olacak. Beni anlıyor musun?*

Emeline'e uzandı. *Sana ihtiyacım var. Yüzlerce yıldır esir tutulan bir kadın bulduk. Çok kötü durumda. Onu yerleşkeye götürürken bana yardım etmeni istiyorum.*

*Elbette, Dragomir. Neye ihtiyacın varsa.* Elisabeta'nın içinde yaşadığı korkunç koşulları göstermeden önce ona hemen yanıtını verdi. Bir anda onu hissetti - diğer yarısını. Onun en iyi parçası. O oradaydı, yumuşak ve yatıştırıcıydı, fiziksel olarak kontrolü ele alırken Elisabeta'nın kırılgan zihnini kendi zihninde tutmak için ona uzanıyordu.

Kollarını Elisabeta'ya doladı ve Gary'ye Julija'yı kendi kollarına alması için işaret etti. Büyücü itiraz edemedi Elisabeta'yı kafesin dışına kadar çekti ve sonra hızla ilerleyerek ince çatlaktan geçtiler, Gary Julija'yı dönüştürüyor ve Dragomir de Elisabeta için aynısını yapıyordu, böylece uçabiliyorlardı.

Dragomir onu kafesten tamamen çıkardığı anda, Elisabeta sanki onunla dövüşecekmiş gibi gerildi, ama bunun yerine yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam onun ağladığını biliyordu ama kadın kendini hareketsiz kalmaya zorladı, vücudu kontrolsüzce titriyordu.

*Yanımdayız, Emeline usulca mırıldandı. Dragomir güçlüdür. Seni düşürmez.*

*Çok açık. Çok açık, diye mırıldandı Elisabeta, sesi saf bir korku hıçkırığıydı.*

Nefes alış veriş o kadar hızlı, kalp atışları o kadar vahşiydi ki Dragomir onu iyileştirici toprağa koymaya fırsat bulamadan kaybedebileceklerinden korktu. İtaat etmeye o kadar alışmıştı ki, her hücresi ve içgüdüğü onu bunu yapmaya çağırdığı halde savaştı. Emeline zihnini umut ve huzurla çevrelemek için elinden geleni yaptı.

Dragomir kollarını kaydırdı, birini başının üzerine koyarak onu hapsetti. *Böyle daha mı iyi? Gece esintisini hisset. Çocukken gördüğün ve çok sevdiğin şeyleri düşün.*

Emeline, bunun onun için çok fazla olduğunu söyledi. *Küçükten başlamak zorunda kalacak. Seninleyim, Elisabeta. Ben Emeline. Vadim beni kısa bir süreliğine esir aldı.*

Elisabeta sustu. *Seni tanıyorum. Çocukları kurtardın. Seni gördüm. Vadim'in sana tuzak kurduğu konusunda seni uyaramadım. Sergey sesimi aldı.*

Dragomir, Elisabeta'nın aklını uçmaktan kurtarıp kendi hikâyesine odaklanmasını sağladığı için Emeline'e minnettardı. Emeline ona çocuklar ve ne yaptıkları hakkında her şeyi anlattı. Emeline ona çocukların yapmamaları gerekirken ejderhalarını nasıl uçurmaya çalıştıklarını anlatırken yerleşkeye vardı.

Her nasılsa, Dragomir yeniden anlatırken hikayede biraz mizah buldu.

Tarık toprağı açtırdı ve Dragomir Elisabeta'yı mineraller ve iyileştirici özellikler bakımından en zengin toprağın seçildiği yerin derinliklerine götürdü. Gary, Julija'yı nazikçe yüzeye yerleştirdi ve Elisabeta'nın başına yakın bir yere çömeldi. "Toprağa yerleştirilmeden önce seni iyileştirmeye çalışacağım. Sessizce uzan ve bunu yapmama izin ver."

Elisabeta başını salladı ama ne ona ne de Dragomir'e baktı. Gözleri Julija'nın gözlerindeydi. Julija ona gülümsedi. *Başardık. Sana bir yolunu bulacağımızı söylemiştim.*

*Beni terk edeceksin.*

*Uzun sürmeyecek. Uyandığında, geri döneceğim. Bu bir söz.*

*Şifacı üç hafta diyor.*

*Üç hafta o zaman. Bunlar iyi insanlar, Elisabeta. Sana yardım etmelerine izin ver. Yeni ve korkutucu olduğunu biliyorum ama bunu yapabilirsin. Sen Karpatyalı'sın. Sergey bir vampir. O kötü biri. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.*

*Denedim.*

*Onun ruhu yok.*

Gary aniden geri döndü ve Julija'ya hızlı bir bakış atarak konuşulan her kelimeyi duyduğunu belirtti. Hiç şüphesiz Elisabeta'nın kafasının içindeydi ve onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmaya çalışıyordu. Elini salladı ve Elisabeta o kadar hızlı bir şekilde Julija'dan ve hepsinden uzakta uykuya daldı. Toprağı onun üzerine kapattı.

"Ben Tarık Asenguard," diye tanıttı Tarık kendini Julija'ya, evin içinden dışarıya doğru yürürlerken. "Kalabilirsiniz."

Julija başını salladı. *Yapmam gereken şeyler var. Önemli şeyler. Sakıncası yoksa geri geleceğim.*

Dragomir Tarık'a cevabını verdi.

Tarık, "Sizi her zaman ağırlamak isteriz," dedi.

Julija Dragomir'e elini uzattı. *Sizinle tanışmak bir zevkti. O da aynısını Gary için yaptı. İkiniz için de. Onu tek başıma asla kurtaramazdım.*

Arabasız, sırt çantasız, sadece çelimsiz ve hırpalanmış görünen bir kadının uzaklaşmasını izlediler. Tüm içgüdüleri onun peşinden gitmekti ama kadın yalnız kalmak istediğini, yapması gereken çok önemli bir şey olduğunu açıkça belirtmişti ve onun isteklerine saygı duymaları gerekiyordu.

Dragomir Emeline'e ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Onu verandada Genevieve ve Amelia ile konuşurken gördü ama bakışları onun üzerindeydi.

*Tariq, şehir yok edildi ama vampirlerin çoğu burada değildi, diye bildirdi Afanasiv. Yeraltı şehrinde değillerdi. Parkta da değillerdi. Dönüş yolundayız.*

Tarık hemen güvenlik gücünün başındaki Matt Bennet'in bulunduğu yüksek kuleye doğru baktı. Bekliyorum. *Tetikte olun. Adamlarını hazırla.*

Dragomir etrafına dikkatlice baktı. Zihnindeki gölge tam anlamıyla dehşete dönüşmüştü. *Emeline, çocukları güvenli odalara gönder. Amelia onları içeri alsın. Sen ve Genevieve içeri girin.*

Onu sorgulamadı, sadece Amelia ile konuşmak için eğildi ve sakince Genevieve'e işaret etti. Onunla gurur duyuyordu. Biri izliyorsa normal görüldüğü için gurur duyuyordu. Amelia verandadan çıktı ve Danny'ye doğru yürüdü. Bir kolunu Danny'ye dolayarak konuşurken güldü. İkisi birlikte Lourdes ve Bella'yı kucaklarına alıp sırtlarına koydular ve Liv'e onlarla oynaması için seslendiler. Liv koşarak geldi ve ikisi de gülerek ve birbirlerine seslenerek ana eve doğru koşmaya başladılar. Tam Maksim ve Blaze gelirken kapının arkasında kayboldular. Charlotte çocukların peşinden eve girdi.

Donald Walton'ın yeni silahının gümbürtüsü gecenin içinde yankılandı. Gece gökyüzü turuncu bir ışıltıyla aydınlandı. Maksim hemen havalandı ve göle doğru yöneldi. Kuledeki silah cevap verdi, tek bir atışla, fırl fırl dönen bir füze göle doğru fırladı.

*Suyun altından geliyorlar. Emeline'in bize gösterdiği yeraltı nehirleri, dedi Dragomir. Suyun içinde korumaları işe yaramaz hale getirmenin bir yolunu bulmuş. Bu bir darbeydi. Çok büyük bir darbe. Büyü Xavier'in zihnine erişerek yapılmak zorundaydı. Bu yüzden saldırılar hep altımızdan geliyordu.*

Dragomir kendini havaya fırlattı ve önce Donald'ın sonra da Mary'nin silah sesleri arasında göle doğru koşmaya başladı. Her ikisi de gürültülüydü, suyun geniş alanında yankılanıyordu.



Dragomir siyah, parlak sudan çıkan yaratıkları görebiliyordu. Bazıları sudan gökyüzüne doğru fırladı. Matt ve ekibi, yerleşke boyunca gizlenmiş perdelerin görece güvenliğinden nişan aldılar. Tarık'ın onlar için açtığı tünellerden rahatça geçip gidebiliyorlardı.

*Suya girme, diye uyardı Tariq. Vadim'in ordusu için bir sürprizim var.*

Tarık, Vadim'in diğer iki kişiyi kalkan olarak kullanan karanlık bir figür olarak ortaya çıktığını gördü. Dikkatleri üzerlerine çekmeden, daha derin gölgeler içinde kıyıya doğru ilerlemeye çalıştılar. Dragomir, Vadim'in Emeline'in evine kilitlendiğini fark etti. Tüm kadimlerin gittiğinden, şehirlerini ve inlerini avladıklarından, ordusunu denize kadar kovaladıklarından ve yerleşkeyi korumasız bıraktıklarından emindi.

Dragomir gölde hızla ilerleyerek Vadim'e arkadan yaklaştı. Onu bir kez daha oyun alanında yakaladı. Vadim'e arkadan vurdu, yumruğunu sırtına sapladı, gücünü ve kuvvetini kullandı, kemikleri kırdı ve kalbin etrafındaki parmaklarını almak için dokuları tünelden geçirdi. Organ, sanki diğer parçayı alan kişi olarak onu tanıyormuş gibi ona doğru sıçradı.

Vadim korku ve öfkeyle çığlık attı. Savruldu, emirler yağdırdı, gafil avlandı. Çığlıkları silah seslerini bastırdı. Dragomir kalbi çıkarıp bir tarafa fırlattığı sırada onu koruyan iki vampir etraflarında döndü. Gökyüzünde çatallanan şimşek Vadim'in şok olmuş yüz hatlarını aydınlattı. Saldırı çok hızlı gerçekleşmişti, beklemediği bir baskındı.

Vampirlerden biri Dragomir'e saldırarak onu Vadim'den uzaklaştırdı. Yıldırım, vampirin kalbinin hemen bir yanından yere düştü. İkinci vampir korumacı bir tavırla yere düşen efendisinin yanına düştü. Dragomir Sergey'i tanıdı.



Sergey Malinov yüzünde kederle kardeşine baktı. Gizlice uzandı ve bir eliyle Vadim'in kalbini kapatırken diğer eliyle de kolunu kardeşine doladı.

"Üzgünüm Vadim. Arkamızdan bize doğru geldiğini görmedik. Artık çok geç. Kalbin onda. Bana Xavier'in şeridini verersen onu yenmenin bir yolunu bulabilirim. Belki seni yakmasını bile engelleyebilirim." Sesini yumuşak ve ikna edici, nazik, hatta kibar tuttu.

Kederle dolu.

Vadim ılık attı ve çırpındı. Siyah kan her yere döküldü. Bir başka ılık bir tükürük seli yarattı. Onunla birlikte gümüş grisi bir kıymık geldi. Yüksek büyücünün küçük parçası, diğer vampirin içinde küçük bir bölüm daha olduğunu hevesle fark etti. Kulağından kolayca girmiş, beynini bulmak, böylesine güçlü bir adamdan geriye kalan diğer dilimi bulmak için içeriye doğru kaymış.

"Bu iyi, Vadim. Onu durdurmaya çalışayım," dedi Sergey. Elini tuttu Zafer bir barajdan akan su gibi içinden akarken bile kederli görünüyordu. Başını kaldırdı ve Vadim'in aptal piyonlarından birini yanına çağırdı. İçini neşe kapladı. Planları güzelce bir araya geliyordu.

Vampir aceleyle onun yanına gitti.

"Kardeşimle ilgili yardıma ihtiyacım var. Vadim konusunda," dedi yumuşak bir sesle, Vadim'in duyduğundan emin olmak için. "Dragomir onun kalbini çaldı ve ne pahasına olursa olsun onu geri almalıyım. Ona göz kulak ol."

Sergey ayağa kalktı, uzaklaştı ve sonra geri döndü, sağına soluna bakan ama arkasında ne olduğuna aldırmayan vampirin arkasından geldi. Yumruğunu derine indirdi, kalbi çıkardı, bir tarafa fırlattı ve şimşegi kendisi aktı. Kardeşini kaldırmadan önce önce kalbi sonra da cesedi yaktı. Hemen ikisinin de üzerinde bir kaybolma büyüğü uyguladı.

Şimdi tek yapması gereken en değerli varlığını geri almaktı. Yüzlerce yıldır ona sahipti. Ona aitti. Muhtemelen ona ne yapacağını söylemediği için dehşete düşmüştü.

Havadaki moleküllerin yerini değıştirdi, etrafındaki savaş şiddetlenirken dikkat çekmemek için yavaşça hareket etti, Vadim'in aptal ordusu çoktan gitmiş bir adamın emirlerini yerine getiriyordu, zaten Sergey'in yönetimi altındaydı, ancak bunu bilmiyorlardı. Dragomir'i ve yeni şifacıları Daratrazanoff'u öldürmeleri için en iyi üç adamını göndermişti. Bu aile her zaman burunlarını ait olmadıkları yerlere sokuyordu. Elisabeta'ya uzandı, onunla bağlantı kurmaya çalıştı.

Sadece boşluk vardı. Bir boşluk. Neredeyse paniğe kapılıyordu. Orada, yerleşkede bir yerde olmalıydı.

Eve girmek yasaktı. Güvenlik önlemlerini uzaktan hissedebiliyordu. Eğer içeride olsaydı, bunu bilirdi. Onun bir parçasıydı. Yüzyıllardır birlikteydiler. Ona göz kulak oluyordu. Onsuz işlevini yerine getiremezdi. Gitmekten başka çaresi yoktu ama onu bulacaktı.



Dragomir dişlerin omzunu ve kolunu parçaladığını hissetti. Pençeler göğsünden et parçalarını kopardı. O ve vampir yerde yuvarlandılar, taş ejderhalardan birine çarptılar ve aniden durdular. Göz ucuyla bir vampirin, Sergey'in, Vadim'in kalbini elinin altına aldığını gördü, sonra Dragomir, onu öldürmeye çalışan vampire ikinci bir vampir katılırken hayatı için mücadele ediyordu. İkincisi onu yıpratmaya çalışmadı; doğrudan göğsüne saldırdı, defalarca vurdu, bolca kanayan delikler açarak onu zayıflattı.

Dişlerini ilk vampirin boynuna geçirdi, şahdamarını kopardı ve ikincisiyle yüzleşmek için dönmeden önce oradaki kemikleri kırdı. Ondan çıkan ilk vampiri yakalayarak, vampiri sertçe kendisine doğru çekti. Aynı anda göğsünün derinliklerine sert bir yumruk indirdi. Vampirin öne doğru savrulmasının momentumu Dragomir'in yumruğunun derine inmesine yardımcı oldu. Parmakları kalbi buldu. O pörsümüş organı çıkarırken, ilk vampir tekrar saldırdı, üzerine atladı, dişleri ve pençeleriyle tırmıkladı, umutsuz yumruklarla sırtına vurdu.

Birden vampir ortadan kayboldu ve Gary Daratrazano oradaydı. Vampiri Dragomir'den fırlattı ve onu takip etti, hızlı ya da yavaş değil, sadece bir istikrarlı, amansız bir takip. Dragomir önce kalbi sonra da vampiri yaktı. Sergey ve Vadim'e doğru baktı. Hava elektrik enerjisiyle çatırdıyordu. Gölün üzerindeki havada. Oyun alanının üzerinde. Gary onu çağırdı. Şimşek gökyüzünü aydınlattı, geceyi gündüze çevirdi. Dragomir, Vadim'in olduğu yerde külleri görebiliyordu. Tek dizinin üzerine çöktü, zemini inceliyor, anlamlandırmaya çalışıyordu. Sergey kardeşinin kalbinin üzerini örtmüş, sonra da hem kalbi hem de Vadim'i yakmıştı. Oyununu oynamış ve tacı almıştı.

Dragomir etrafına dikkatlice baktı. Gary de ona katıldı. "Tarık gölü aydınlattı ve içindeki tüm vampirleri elektrikle öldürdü. Maksim ve güvenlik ekibi kıyıya ulaşabilenleri yok etti. Vadim o üç kıymığı ve kalbinin bir parçasını kaybettikten sonra o kadar zayıflamış olmalı ki sağlıklı düşünemiyor ve yanlış kararlar veriyor." Dragomir çoktan uçup gitmiş olan külleri işaret etti. "Sergey liderliği ele aldı."

"Bunun olacağını biliyorduk." Gary eve ve altında yatan şifa alanına doğru baktı. "Yukarıdaki önlemleri güçlendirdim,

aşğıda ve etrafında. Sergey Elisabeta'ya ulaşamıyor."

"Deniyor."

"Denemeye devam edecek. Ona bağımlı." Gary içini çekti ve başını salladı. "Vadim'in içinde Xavier'den bir parça olduğunu biliyorsun. Yüksek büyücü hiçbir şekilde yıldırımla ölmesine izin vermezdi. Şimdi Sergey'in içinde. İki tane. Yararlanabileceği daha fazla anısı ve becerisi olacak. Vadim yanındayken olduğundan çok daha amansız ve güçlü bir düşman olacak."

Dragomir başını salladı. "Sadece Elisabeta'yı aramak için etrafta dolaşmaya devam etmesini çok zorlaştırmamız gerekecek. Kadın huzuru hak ediyor. Onu uyandırıp yanına çağırabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Gary başını salladı, sert ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Onu yere yatırıp uyumasını emrettiğimde bunu düşünmüştüm. O büyüyü bozamaz, yüksek büyücü onunla tam olarak çalışıyor olsa bile. O dinlenecektir. Ama ayağa kalktığında, Dragomir, hayal bile edemeyeceğin sorunları olacak."

Dragomir, hayat arkadaşının pencerede beklediği eve doğru baktı. Ondan isteneni yapmıştı ve bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordu ama hazırlandıkları kısa savaşta bile onun zihninden uzak durmuş, dikkatini ikiye bölmek zorunda kalmadan vampirle savaşmasına izin vermişti. Ona minnettardı ve gücüne daha da fazla saygı duyuyordu.

*Seni seviyorum.* Eve doğru bir adım attı.

Emeline cevap verirken Gary elini onun omzuna koydu. *Gary'nin seni iyileştirmesine izin ver. Berbat haldesin ve kan lekelerini yerden temizlemek zorlaşıyor.*

Sesindeki sevgi onu her zaman etkilemiştir. Ona küçük bir selam verdi ve şifacıyla birlikte gitti.

**D** hile yapmayın," dedi Dragomir.  
Emeline gülerek, "Gözlerim bağlı," diye itiraz etti. "Nasıl hile yapabilirim ki?"

"Gözbağının arkasından bakabilirsin ama *bakmasan* iyi edersin," diye uyardı, ciddi olduğunu göstermek için sesini hırıltılı bir hale getirdi. Onu patikadan aşağıya doğru götürdü ve her pürüzlü noktanın onun için düzeltildiğinden emin oldu. "Sürpriz, ben görmen için hazır olana kadar göremeyeceğin anlamına gelir."

"Neredeyse her gece bana sürprizler yapıyorsun," diye belirtti. "Beni şımartıyorsun."

"Beni şımartıyorsun." Kulağına doğru eğildi, sıcak nefesi kadının içine işledi ve damarlarında sıcacık bir arzu sarmalının dolanmasına neden oldu. "Ne zaman önümde diz çöküp beni yutsan, gözlerin gözlerime kilitlense, dünyam saf bir cennete dönüşüyor. Sonra dilinle o şeyi yapıyorsun ve ben tamamen kayboluyorum."

Dökülen yumuşak kahkahaya ya da onun baştan çıkarıcı fısıltısına karşılık veren bacaklarının arasındaki sıvı sıcaklığına engel olamadı. "Özellikle seni yalayarak temizlemeyi seviyorum. Yüzünde her zaman o muhteşem ifade oluyor." Kasıtlı olarak, olabildiğince hınzırca davranıyordu.

İnledi. "Bunun hakkında konuşma. Açıktayız ve şu anda üzerimizde onlarca çift göz olduğundan oldukça eminim. Aksi takdirde, seni kaldırır, bacaklarını bana dolamanı sağlar ve seni hemen şimdi ve burada alırdım."

Böyle şeyler söylediğinde onu deli ediyordu. Şimdi onu istemekten başka bir şey düşünemiyordu. Sırtının küçük kısmında onu yönlendiren el aşağıya, poposuna doğru kaydı ve eteğinin üzerinden onu okşadı. Eteği inceydi,

Ama yeterince ince değildi. Onu ten tene hissetmek istiyordu, onları ayıran kıyafetlerle değil.

"Sana farklı bir sürpriz yapıyorum," dedi. "O yüzden uslu dur."

Tekrar güldü ve bu sefer durdu, ona döndü ve elini göğsünden yukarı kaydırarak yüzünü buldu. Parmak uçları dudağının kıvrımında gezindi. Onun gülümsemesini kaçırmak istemiyordu ve gülümsediğini biliyordu. Onun gülümsemesini *seviyordu*. Bunu yaptı. Ona bunu verdi. Hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi.

"Bunu başlatan sensin. Elini kıcıma koymuşsun." Mükemmel alt dudağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ve ovuşturuyorsun." "Bir dakika içinde şaplak atacağım," diye mırıldandı, ama elleri çoktan ve onu öpüyordu.

Öp onu. Sanki yarın yokmuş gibi. Öpücüğü onu tüketti. Onu yuttu. Ona olan çılgın bağımlılığını besledi. Çok fazla öpücüğü vardı. Tatlı. Şefkatli. Nazik. Sert. Islak. Emredici. Her birini seviyordu. Özellikle bunları seviyordu çünkü hemen içinde kaybolduğu türdendi. Dürüst olmak gerekirse, onun tüm öpücüklerinde kayboluyordu ama en çok bunları seviyordu. Onu böyle öptüğünde kendini ona teslim ediyordu.

Vücudu onunkinin içinde eridi ve kollarıyla boynunu çevreledi, ona doğru eğildi, ağırlığını almasına izin verdi. Gözleri bağlıydı ama bunun bir önemi yoktu, ona sahip olduğunu biliyordu. O *her zaman* ona sahipti. Onunla güvendeydi. Kalbi onunla güvendeydi.

Dragomir başını kaldırdı, çenesini Emeline'in başının üst kısmına sürttü ve dudaklarını Emeline'in yüzünün kenarından boynunda atan nabzına doğru götürdü. "Kokunu seviyorum, Emeline. Ve tadını da. Bazen doyamıyorum."

Dili nabzının üzerinde kaydı ve sonra dişleri sanki bu cazibeye karşı koyamayacakmış gibi ileri geri hareket etti. İçindeki her şey hınzır bir davetle karşılık verdi. O ısırığı istiyordu, çok erotikti. Çok güzeldi. Adam onun kanını almış, ona kendi kanını vermişti. O akşam iki kez sevişmişlerdi, yatak odasındaki çarşafların üzerinde birbirine dolanmış, aynı teni paylaşmışlardı. Birbirlerine tapıyorlardı.

"Kollarını boynuma dola," diye fısıldadı. "Sıkı tutun."

Aldığı tek uyarı buydu ve sonra onun kollarına sarıldı ve havada ilerlemeye başladılar. Güldü ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Onun sürprizlerini seviyordu, ama doğrusu, o da onu şımartıyordu.

çok fazla. Ona ayak uyduramıyordu. Onun istek listesini kafasından seçip ona madde madde vermekte çok iyiydi. O da aynısını yapmaya çalışıyordu ama adamın isteklerinin çoğu onu mutlu etmek ya da güvende tutmakla ilgiliydi ya da çok yoğun bir şekilde cinsellikle ilgiliydi.

Her akşam bebekle konuşuyor, ellerini küçük yumrunun etrafında dolaştırıyor, ağzını çıplak tenine bastırıyordu. Ona sevildiğini ve onu görmek için sabırsızlandıklarını fısıldadı. Onu kollarına almak için. Emeline onu bu yüzden daha da çok seviyordu. Onun aklında tek bir şüphe bile bulamadı. Bebeği istiyordu ve onu kendisininmiş gibi düşünüyordu. Aralarındaki kan alışverişi sayesinde, Carisma'nın damarlarında onun kanının dolaştığını biliyordu.

*Hâlâ onun gerçekten gittiğini düşünmekte zorlanıyorum. Dragomir'in sesindeki endişeden kimden bahsettiğini anlayacağını biliyordu. Uzun yıllar boyunca hayatımı o yönetti. O kadar uzun süre korktum ki, bize tuzak kurduğunu, sırf gardımızı düşürelim diye ölmüş gibi davrandığını düşünüp durdum.*

*Karpatyalılar gardlarını düşürmezler, Emeline. Kardeşi onu öldürdü. Külleri gördüm.*

*Bu bir oyun olabilir mi, Dragomir? Sergey başka bir vampiri öldürdü ve Vadim hala hayatta mı?*

Küçük bir sessizlik oldu. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Dudağını sertçe ısırды. Sessizlik değil, güvence istiyordu ama adam ona yalan söylemiyordu. Hiçbir zaman. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. *Dragomir mi?*

*Düşünüyorum da. Bu mümkün mü? Kalbini aldım ve sonra saldırıya uğradım. Kardeşini ona yakın gördüm. Sonra Sergey şimşeği kullandı ve Vadim kül oldu. Vadim olduğunu gördüm mü? Hayır. Öyle olduğunu varsaydım. Sergey'in Vadim'i hayatta tutmak için ne sebebi olabilir ki? Kardeşler arasında hiçbir duygu yok. Onlar vampir.*

*Ama Sergey bir şeyler hissedebiliyordu. Elisabeta ona duyguları ve kontrolü verdi, değil mi? Bir planı var. Vadim'in arkasındaki kişinin aslında o olduğunu söylemiştin.*

Şimdi dehşete kapılmıştı. Gözlerindeki bağı çıkarıp etrafına bakmak istedi. Artık Tarık'ın yerleşkesinin güvenliğinde değillerdi. Dragomir onu biraz uzağa götürmüştü.

Ayaklarını yere bastırdı ama göz bağını çıkarmasına engel oldu. "Vadim hayatlarımızı mahvetmeyecek. Sen varsın, Emeline. Hâlâ hayattaysa, bunu zamanla ortaya çıkaracaktır. Kendimizi korumak için başarısız olmayacak korumalar örebiliriz. Gary sudan geçmek için kullandıkları büyüü buldu.

Bunu bir daha yapamazlar. Uyanık olacağız. Bir bebeğimiz olacak. Komşularımız Tarık ve Maksim var ve kardeşliğimiz çok yakın."

"Komşular mı?" Bunu yakalamıştı. "Ne yaptın sen?"

Onu vücudunun içine çekti, sırtı önüne dönüktü, kolları onu sarmıştı. "Artık çıkarabilirsin."

Zihnini Vadim'in hayatta olduğu düşüncesinden uzaklaştırdı ve başının arkasındaki düğümü çözmek için ellerini yukarı uzattı. Bezi yavaşça aşağı indirdi. Tam önünde geniş, yayvan bir ev duruyordu. Akdeniz tarzındaydı, U şeklindeydi, böylece üç tarafı evle çevrili geniş bir avlusu vardı. Arazi tepelere doğru yükseldikçe ağaçlar bollaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım nefesimi kesiyorsun," diye itiraf etti. "Tam daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, oluyorsun. Bu mükemmel. *Mükemmel*. Bir ev hayal ettiğimde, hayal ettiğim şey buydu. Tek katlı ama geniş, böylece büyük bir aileye sahip olabilirim ama yine de erkeğimle mahremiyetim olur. İçini görmek için sabırsızlanıyorum."

"İyi bir ormanımız var. Buna ihtiyacım var, Emeline. Vahşi doğaya ihtiyacım var. Tariq burada oturuyor. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi görünüyor ama ben o adam olamam. Özgürlüğe ihtiyacım var. Kardeşlerimin de vahşi doğaya ihtiyacı var."

"Kalacaklar mı?" Nefesini tutmuş, cevabı bekliyordu. Kalmalarını istiyordu. Bu çok doğaldı. Her birinin dünyaya çıkıp hayat arkadaşını bulması gerekiyordu ama onlar da koruma sağlıyordu. Düşünmesi gereken bir bebek vardı.

"Bir süreliğine. Güvende olduğumuzu anlayana kadar. Elisabeta buradayken Sergey'in ona ulaşamayacağından emin olacaklar."

"Her zaman deneyecek, değil mi?" Kadın ürperdi. "Vadim'in beni yalnız bırakmaması gibi."

Dragomir, "Sualtı yolları bulundu ve onlara kapalı," diye güvence verdi. "Vadim her zaman bilim ve teknoloji ile çalışmak isteyen bir kardeş olmuştur. Deneyleri için size ihtiyacı vardı ama artık şehirleri elinden alındığına göre yeniden inşa etmesi gerekecek. Siz o kadar önemli değilsiniz."

"Sanki hâlâ hayatta olduğuna inanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkti. "Bilmeme imkan yok. Onun öldüğünü sanmıştım ama küllere dokunduğumda hiçbir şey hissetmedim. Usta bir vampir ardında kendinden bir şeyler bırakmış olmalı, bir leke.



Rüzgar onu aldı. Bir şekilde bunu fark ettim ama önemini kavrayamadım. Senin gibi ben de onun ölmesini istedim. Üç kıymığın ve kalbinin o küçük parçasının kaybı gücünü büyük ölçüde azalttı. Böyle bir şeyden sonra kendini toparlaması ne kadar sürer bilmiyorum. Her halükarda, eğer onaylarsanız, burası bizim evimiz olacak. Tariq'in mülküne sınırı var ve biz sadece güvenlik önlemlerini genişleteceğiz. Böylece çocuklar ve Genevieve Tarık'ın evinden Maksim'in evine ve şimdi de bu eve güvenli bir şekilde geçebilecekler. Ejderhalarını uçurabilirler. Siz de öyle."

Başını geriye doğru eğip ona baktı, aniden şüphelenmişti. "Benim ejderham mı?"

Gülümsemesi geri gelmişti, alt dudağındaki o güzel kıvrım. "Kendi ejderhana sahip olmalısın, *sívamet*."

Heyecan damarlarında adrenalinin hızla akmasına neden oldu. "Nereye?" Talep edildi.

Elini tuttu ve çekiştirerek onu evin yan tarafındaki geniş avluya götürdü. Burada bir eğlence avlusu ve çocuklar için bir oyun bahçesi vardı. Oyun bahçesinin bir tarafında taştan yapılmış iki ejderha oturuyordu. Biri büyük ve altın sarısıydı, gözleri zümrüt rengiydi.

Eli boğazına gitti ve hareket etmeyi bıraktı, tamamen hareketsiz kaldı, ciğerleri hava almak için savaştı. Bunu o yapmıştı. Onun için yapmıştı. Ona altın bir ejderha vermişti çünkü bir ejderhayla uçmak istediğini söylemişti. *Tanrım*. Dragomir. Onun erkeği. "Gerçek olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. Ona bakmak için başını çevirdi. "Sanmıyorum. Sen gerçek olamazsın, tatlım. Bunu kim yapıyor?"

Cevabı kelimelerle değildi. Saçlarını avucunun içinde topladı, başını geriye doğru çekti, böylece kafa derisinde bir acı hissi oluştu ve onu öptü. Sertçe. Dili onunkiyle savaşıyordu. Dişleri alt dudağını ısırды, çekiştirdi ve sonra dili bu ısırtığı yatıştırdı. "Ben gerçeğim, Emeline. Çok gerçeğim."

Gerçekten ağlaması gerekirken güldü, gözlerinin arkasında sevinç gözyaşları yanıyordu. Onun güzel erkeği. Elini tuttu ve ikisi de neredeyse altın ejderhaya doğru koşana kadar çekti. Yaklaştıklarında ikinci ejderhayı gördü. Bu mor, yumuşak bir lavantaydı ve küçüktü. Döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Ona da bir tane yapmışsın."

"Evet." Adamın ağzından kızın kalkık yüzüne öpücükler yağıyordu.

Isı vardı. Ateş. Damarlarında sıcak pekmez. Çenesini ısırды ve göğsünden aşağıya doğru öptü, elleri pantolonunun bel bandındaydı.

"Ejderhan nerede?" Adamın pantolonunu açmış ve sikini çıkarmıştı. Ağır kesesini avuçlarken nefesini bıraktı. "Çok güzelsin."

"Ben ejderhayım Emeline," dedi ve elini kadının omuzlarına koyup baskı uygulayarak kalın otların üzerine diz çökmesini sağladı. Elini salladı ve kızın üzerinde bir dikiş bile yoktu. "Ağzın sikimin üzerindeyken çıplak olmanı tercih ederim. Seni izlemeyi seviyorum. Vücuduna bakmayı. Ağzının üzerimde gerildiğini ve gözlerinin benimkilerde olduğunu görmek. Bu bana hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk veriyor."

Öyle olduğunu biliyordu. Şaftını yalayıp onu derinliklerine aldığı anda onun zihnindeydi. Vücudu onunkinin içinde hareket ettiğinde onun aklındaydı. Hızlı. Yavaş. Hiç fark etmezdi. Hepsi ona zevk veriyordu.

Vadim'in hayatta olup olmaması önemli değildi. O an için değil. Erkeğiyle birlikteyken, kontrolü ele alırken, çaresiz tutkunun onun yaralı yüzüne saf şehvet çizgileri kazınmasını izlerken değil. Arzu gözlerinin altın rengini sıvıya dönüştürdüğünde, eli saçlarını kavradığında ve kalçaları dikkatle içine doğru hareket ettiğinde değil. Dragomir onun olmuştu. Onunla her şeye sahipti. Her şeye. Ona verdiği ev, ejderha ya da Karpat halkının onu ve çocuklarını kabul etmesi bile değildi. Dragomir'di.

Ona sahipti ve bunun her zaman yeterli olacağını biliyordu.

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

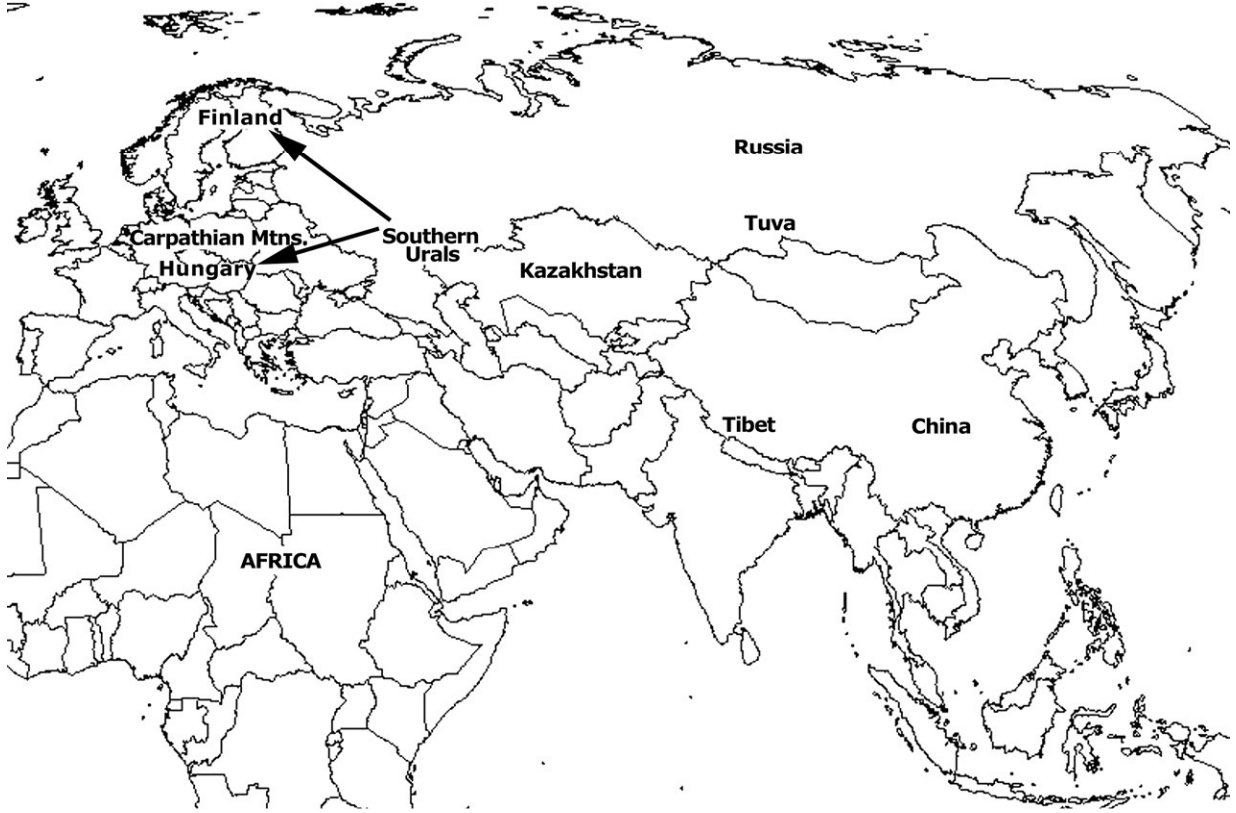
1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatlar'ın Küçük Şifa İlahisi
3. Karpatların Büyük Şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı İyileştiren Şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

#### 1. KARPATLARIN ŞİFAYA BAKIŞI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Güney Ural Dağları'na kadar (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında), Avrupa ve Asya arasındaki sınırda izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak Karpatlar, mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacı ya da daha iyi ticaret arayışı nedeniyle göç etmemişlerdir. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce), sonunda mükemmel vatanlarını - susularını - uzun kavisi Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarına beşiklik eden Karpat Dağları'nda buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında paylaşılan kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca - Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirerek - geliştirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpas dilini paylaşan ama Karpas olmayan) diğers halklar farklı yönlere göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpas dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpas anavatanlarına sonsuza dek bağılı olsalar da, Karpaslar dünyayı dolaşmaya devam ediyor ve çocuklarını zorluk çekmeden doğurup büyütmelerini sağlayacak cevapları arıyorlar.



Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpasların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneğiyle çok şey paylaşır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpaslar'dan Sibiry şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır

(cehennem diyarlarına) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş ya da ele geçirilmiş veya her ikisi birden.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca büyük zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle mücadele etmek zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

## 2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞIFALI İLAHİSİ

*Kepä Sarna Pus* (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Hayatımı senin hayatına karşılık özgürce veriyorum" der. Karpatyalılar topraktan geldikleri ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantısı ile birleştiğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu enerji daha sonra şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından *Karanlık Sır*'da anlatıldığı gibi kalbi bir vampir tarafından sökülmiş olan Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

### *Kepä Sarna Pus* (Küçük Şifa İlahisi)

*Tüm fiziksel yaralar için aynı ilahi kullanılır. "Sívadaba" ("kalbinin içine"), vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir. Ku'nasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen lölyy. Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.*

*Ot élidamet andam szabadon élidadért.*  
Hayatımı senin hayatın için özgürce  
feda ediyorum.

*O jelä sielam j'orem ot ainamet és soŋe ot élidadet.*  
Işık ruhum bedenimi unutur ve senin bedenine girer.

*O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belsö.*  
Işık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarıya gönderiyor.

*Paj'nak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.*  
Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine bastırıyorum.

*Vii, o verim soŋe o verid andam.*  
Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için <http://www.christinefeeihan.com/members/> adresini ziyaret edin.

### 3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahilerinin en iyi bilineni ve en dramatik olanı *En Sarna Pus*'tur (Büyük Şifa İlahisi). Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz bir Karpatyalının ruhunu iyileştirmek için söylenir.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan üyelerinin yardımıyla cehenneme ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları vecd halinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; bu sırada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini, her adımını tekrar tekrar gözlerinde canlandırırlar; ta ki şaman trans halinde bedenini terk edip bu yolculuğu gerçekleştirene kadar. (Aslında *vecd* kelimesi Latince *ex statis*'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer birçok şamana göre sahip olduğu avantajlardan biri kayıp kardeşiyle olan telepatik bağlantısı. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir işaret feneri gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç" a (Karpatça: *En Puwe*) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaları - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte alemler

-Büyük bir direğe, eksene ya da ağaca "asılmak". Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak kişiyi cennet dünyalarına götürecektir.

Ağacın köklerine doğru inmek, yeraltı âlemlerine ulaşmayı sağlardı. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde *axis mundi* ("dünyaların ekseni"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak *bilinirdi*. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemiyle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin *İlahi Komedya*'sında da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında dünyanın yüzeyinde yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Eden'e, yeryüzündeki



Cennet, Araf Dağı'nın zirvesinde; ve sonra yukarıya, en sonunda Cennet'e.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı etkilediği anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun *axis mundi*'si bireyin omurga sütununa karşılık gelir. *Axis mundi*'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen *kundalini* veya *şakti* olarak da adlandırılır) hareketleriyle çakışır.

## *En Sarna Pus* (Büyük Şifa İlahisi)

*Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.*

*Ot ekäm ainajanak hany, jama.*

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

*Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.*

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

*O pus wäkenkek, ot oma ´samank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.*

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

*Ot ekäm sielanak pälä. Ot ombo´ce päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.*

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı cehennemde dolaşıyor.

*Ot en mekem naman: kulkedak otti ot ekäm ombo´ce päläjanak.*

Benim büyük eylemim budur: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

*Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaňa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.*

Ruh kuşumu çağırarak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

*Ntak o numa waram, és mozdulak; jomadak.*

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz; yola çıktık.

*Piwtădak ot En Puwe tyvinak, e´cidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.*

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

*Făzak, făzak nó o ´saro.*

Hava soğuk, çok soğuk.

*Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.*

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

*Ot ekäm sielanak kaňa engem.*

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

*Kuledak és piwtădak ot ekäm.* Onun izini duyuyorum ve takip ediyorum.

*Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.*

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

*Nenäm ´coro, o kuly torodak.*

Öfkeyle iblisle savaştım.

*O kuly pél engem.* Benden korkuyor.

*Lejkkadak o kaṇka salamaval.*

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

*Molodak ot ainaja komakamal.*

Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

*Toja és molanâ.*

Eğilir ve parçalanır.

*Hän ´caḏa.*

O kaçıyor.

*Manedak ot ekäm sielanak.*

Kardeşimin ruhunu  
kurtarıyorum.

*Alëdak ot ekam sielanak o komamban.*

Kardeşimin ruhunu avucumun içine alıyorum.

*Alëdam ot ekam numa waramra.*

Onu ruh kuşumun üzerine  
kaldırıyorum.

*Piwtădak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jălleen ot elävä ainak  
majaknak.*

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

*Ot ekäm elä jălleen.*

Kardeşim tekrar  
yaşıyor.

*Ot ekäm we´n´ca jălleen.*

O tekrar tamamlandı.

Bu ilahiye dinlemek için <http://www.christinefeeahan.com/members/> adresini  
ziyaret edin.

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki birçok müzik geleneği tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat, vb.) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlar şunları içerir:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- kısa süreler için *ritardi* (parçanın yavaşlaması) ve *crescendi* (sesin yükselmesi) kullanımı
- şan geleneğinde *glissandi* (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) - birçoğumuzun daha aşina olduğu bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye benzer şekilde
- ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) paralel beşliklerin kullanılması
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu uzatmak (birkaç ölçü ekleyerek)
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin oldukça farklı iki formunu (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak form ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

## 5. LULLABY

Bu şarkı, çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirmediğinde bir kadın tarafından söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninninin amacı çocuğa güven vermek ve bebeği hayata tutunmaya teşvik etmektir,

Çocuğa, doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermek için kalmak. Son satır, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana ("yükselene") kadar koruyacağı anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi") üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna eşlik etmeden söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Dvořák ve Smetana da dahil olmak üzere çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

### *Odam-Sarna Kondak (Ninni)*

*Tumtesz o wäke ku pitasz belsö.*  
İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

*Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.*  
Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

*Sas csecsemőm; kuńasz.*  
Sus, bebeğim; gözlerini kapat.

*Rauho jone ted.*  
Huzur size gelecek.

*Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsö.*  
Ritmik derinlerde hissedin.

*Gond-kumpadek ku kim te.*  
Seni kaplayan sevgi dalgaları.

*Pesänak te, asti o jüti, kidüşz.*

Koru, gece kalkana kadar.

Bu şarkıyı dinlemek için <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

#### 6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmesi için evrene seslenirler.

Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınlar tarafından birlikte gerçekleştirilen, seslerini uyum içinde yükselten ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini ortaya çıkıp çocuklarını kurtarmalarına yardım etmesi için çağıran güzel bir ritüeldir. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa seremonisidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- İlk mısra: İlahi liderinin solo olarak "çağrı"yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt"ı söylediği bir "çağrı ve yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai Emä Maye- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- İlk koro: Bu bölüm el çırpma, dans, antik kornalar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlarla doludur.
- İkinci mısra
- İkinci koro

- Kapanış invokasyonu: Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüel olan, ayet ve koro bölümlerinin geliştirildiği ve son duanın tek bir yorumuyla kapanmak üzere birçok kez tekrarlandığı kısa tatlardır.

### *Sarna Pusm O Mayet* (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

*İlk ayet*  
*Ai Emä Maye,*  
Oh, Tabiat Ana,

*Me sívadbín lañaak.*  
Biz senin sevgili kızlarıңыз.

*Me tappadak, me pusmak o mayet.*  
Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

*Me sarnadak, me pusmak o hanyet.*  
Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

*Sielanket jutta tedet it,*  
Şimdi size katılıyoruz,

*Sívank és akaratank és sielank juttanak.*  
Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

*İkinci mısra Ai,*  
*Emä maye,*  
Oh, Tabiat Ana,



*Me sívadbín lańaak.*  
Biz senin sevgili kızlarıńız.

*Me andak arwadet emăńked és me kańank o*  
Annemize saygı gösteririz ve Tanrı'yı çağırırız

*Pőhi és Lőuna, Ida és Lăäs.*  
Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

*Pide és aldyn és myös belsö.*  
Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

*Gondank o mayenak pusm hăń ku olen jama.*  
Toprağa olan sevgimiz ihtiyacı olana şifa verir.

*Juttanak teval it,*  
Şimdi size katılıyorruz,

*Maye mayeval.*  
Topraktan  
toprağa.

*O piră elidak weńća.*  
Yaşam döngüsü tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için <http://www.christinefeeħan.com/members/> adresini ziyaret edin.

## 7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örneklerine Moęol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde hălâ rastlanmaktadır. Bir ses kaydı bulabilirsiniz

Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söyleme örneği:

[http://www.christinefeehan.com/carpathian\\_chanting/](http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/).

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneği için oldukça tipiktir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük Şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatmalarıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni"de belirgindir.

EK 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçıların İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

#### 1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl öncesinin Karpatça konuşurlarının çoğu hala hayattadır. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

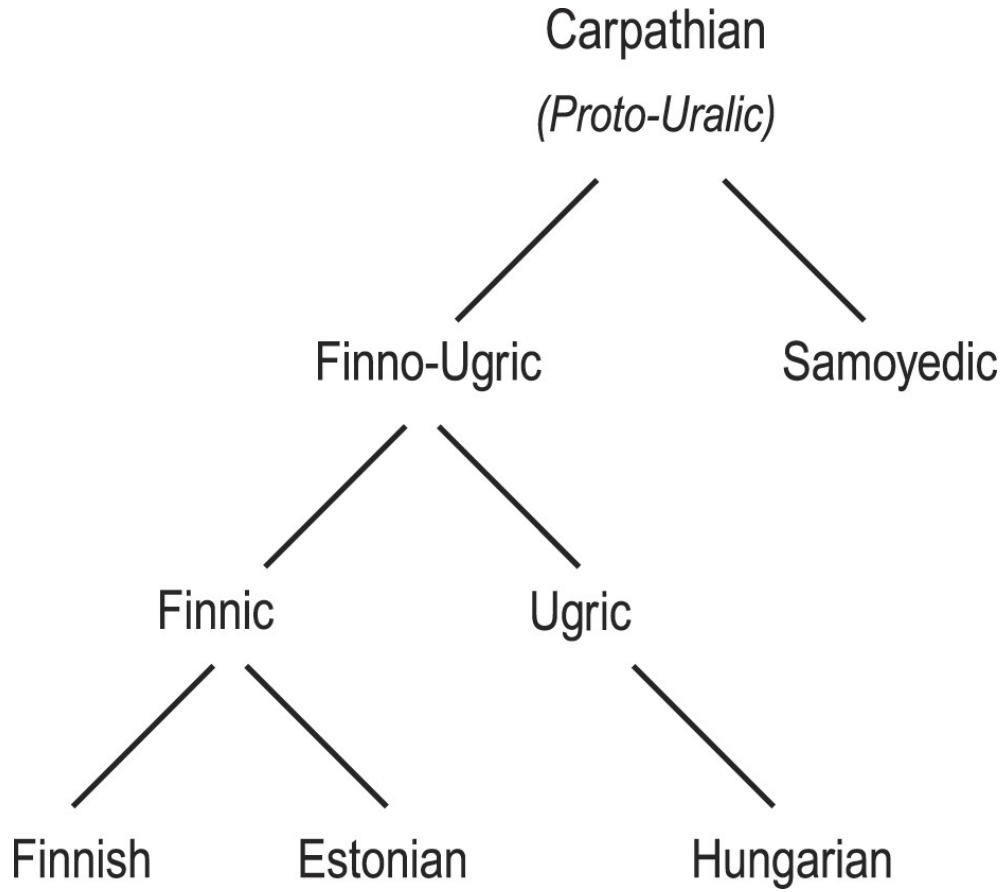
Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatlar'ın ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Bununla birlikte, tüm Karpatlar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpat'ın düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten süperfiziksel olmasını sağlamıştır (örn.

yeni kelimeler, telaffuzdaki küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, zaman ve mekan boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugor) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı) bu dilin üç büyük çağdaş torunudur. proto-dil. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının, Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan (yaklaşık altı bin yıl önce başlayan) ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, bazı benzerliklere ilişkin bir fikir vermektedir dil ailesi.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.



| Karpat<br>(proto-Uralca)<br>elä-live<br>elid-life | Fince<br>(Suomi)<br>elä-live<br>elinikä-life             | Macarca<br>(Magyar)<br>él-live<br>élet-life                                                  |
|---------------------------------------------------|----------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------|
| pesä-nest                                         | pesä-nest                                                | fészek-nest                                                                                  |
| kola-die                                          | kuole-die                                                | hal-die                                                                                      |
| pälä-yarım, yan                                   | pieltä-eğmek, yana<br>yatırmak                           | fél, fele-arkadaş insan, arkadaş (yarım; bir<br>tarafı<br>iki) feleség-<br>karısı<br>ad-give |
| ve ver                                            | anta, antaa-<br>vermek                                   | here-drone, testicle                                                                         |
| koje-kocası,<br>adam                              | koira-köpek, erkek<br>hayvanlar)                         |                                                                                              |
| wäke-power<br>kuvvet                              | väki-halk, insanlar, erkekler;<br>väkevä-güçlü, kuvvetli | val/-vel-with (enstrümantal suffix)<br>vele-onunla/onunla                                    |
| ıslak-su                                          | vesi-su                                                  | viz-su                                                                                       |

---

## 2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: *"Bağlı vagyok."* ("Seninim ben."); *"Sívamet andam."* ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani uzun sözcükler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamları genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen suffixes veya prefixes kullanır. Karpatçada kelimeler tipik olarak bir kökten oluşur ve bunu bir veya daha fazla suffix takip eder. Örneğin, "sívambam", "sív" ("kalp") kökünden türemiştir, ardından "am" ("benim", "kalbim" yapar) ve ardından "bam" ("içinde", "kalbimde" yapar) gelir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçadaki aglütinasyon bazen çok uzun kelimeler ya da telaffuzu çok zor kelimeler üretebilir.

Sesli harfler genellikle arka arkaya çok fazla sessiz harf gelmesini önlemek için (bu da bir kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) seslilerin arasına eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim halleri şunlardır: nominatif (isim cümledeki öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, suppressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isme standart ekler eklemeyi içerdiğini göstermek için iyelik (veya genitif) durumunu örnek olarak kullanacağız

kaynaklanıyor. Dolayısıyla Karpatçada sahiplik ifade etmek - "benim hayat arkadaşım", "senin hayat arkadaşın", "onun hayat arkadaşı", "onun hayat arkadaşı" vb.- iyelik ("*päläfertii*") üretmek için isim köküne ("*päläfertii*"- "benim hayat arkadaşım") belirli bir suffix ("*-am*" gibi) eklemeyi gerektirir. Hangi suffix'in kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan suffix'ler gösterilmektedir (çoğul değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan suffix'lerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi suffix'in kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; dolayısıyla aşağıdaki hücrelerdeki çoklu seçenekler, Karpatçanın yalnızca tek bir seçeneği vardır).

| Karpatça<br>(proto-Uralca)        |                               |                       | Çağdaş<br>Macar               |                        |
|-----------------------------------|-------------------------------|-----------------------|-------------------------------|------------------------|
| kişi                              | isim sesli<br>harfle<br>biter | isim ünsüzle<br>biter | isim sesli<br>harfle<br>biter | isim ünsüzle<br>biter  |
| 1. tekil<br>(benim<br>)           | -m                            | -am                   | -m                            | -om, -em,<br>-öm       |
| 2. tekil (senin)                  | -d                            | -ad                   | -d                            | -od, -ed,<br>-öd       |
| 3. tekil<br>(onun, onun,<br>onun) | -ja                           | -a                    | -ja/-je                       | -a, -e                 |
| 1. çoğul<br>(bizim<br>)           | -nk                           | -ank                  | -nk                           | -unk, -ünk             |
| 2. çoğul<br>(senin)               | -tak                          | -atak                 | -tok, -tek, -tök              | -otok, -etek,<br>-ötök |
| 3. çoğul<br>(onları<br>n)         | -jak                          | -ak                   | -juk, -jük                    | -uk, -ük               |

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, bir satırda çok fazla sessiz harfin görünmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir), kelime ve suffix arasına genellikle sesli harfler eklenir. Örneğin, aşağıdaki tabloda



Bir önceki sayfada, ünsüzle biten tüm isimlerden sonra "a" ile başlayan ekler gelmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, ikisi arasındaki belirgin benzerlik nedeniyle çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir suffix eklenerek yapılır:

| Kişi                      | Karpat<br>(proto-Uralca) | Çağdaş<br>Macara |
|---------------------------|--------------------------|------------------|
| 1. tekil (veriyorum)      | -am (andam), -ak         | -ok, -ek, -ök    |
| 2. tekil (sen ver)        | -sz (andsz)              | -sz              |
| 3. tekil (o/o verir)      | - (ve)                   | -                |
| 1. çoğul (biz veriyoruz)  | -ak (andak)              | -unk, -ünk       |
| 2. çoğul (siz verirsiniz) | -tak (andtak)            | -tok, -tek, -tök |
| 3. çoğul (verirler)       | -nak (andnak)            | -nak, -nek       |

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir rehberdir.

### 3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. İlginç bir şekilde en uygun İngilizce çeviriden farklıdır.

*Susu.*

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır]. *Möért?*

Ne için?

*csitri*

ufaklık

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

*ainaak enyém*

forever mine

*ainaak sívamet jutta*

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

*sívamet*

my love

["of-my-heart," "to-my-heart"]

*Tet vigyázam.*

Seni

seviyorum.

["seni-

seviyorum-

I"]

*Sarna Rituaali* (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçanın bir örneğidir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "*andam*" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

*Sarna Rituaali* (Ritüel Sözler) *Te*

*avio päläfertiilam.*

Sen benim hayat arkadaşısın.

*Éntölam kuulua, avio päläfertiilam.*

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

*Ted kuuluak, kacad, kojed.*

Ben sana aidim.

*Élidamet andam.*

Hayatımı senin için feda ediyorum.

*Pesämet andam.*

Sana korumamı veriyorum.

*Uskolfertiilamet andam.*

Sana sadakatimi  
sunuyorum.

*Sívamet andam.*

Sana kalbimi veriyorum.

*Sielamet andam.*

Sana ruhumu veriyorum.

*Ainamet andam.*

Sana bedenimi veriyorum.

*Sívamet kuuluak kaik että a ted.*

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

*Ainaak olenszal sívambin.*

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

*Te élidet ainaak pide minan.*

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

*Te avio päläfertiilam.*

Sen benim hayat  
arkadaşımsın.

*Ainaak sívamet jutta oleny.*

Sonsuza dek bana bağlısın.

*Ainaak terád vigyázak.*

Sen her zaman benim  
gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeehan.com/members/> adresini ziyaret edin.

*Sarna Kontakawk* (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yerin derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri, savaşçı ve kardeş olarak onur kurallarını belirledikleri kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu, tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı ve savaşçıların konseye getirip tartışmaya açmak istedikleri endişelerinin konuşulduğu yerdir.

*Sarna Kontakawk* (Savaşçıların İlahisi)

*Veri isäakank-veri ekäakank.*

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

*Veri olen elid.*

Kan hayattır.

*Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.*

Biz bu yaşamı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yazılmış bir yeminle sunuyoruz.

*Verink sokta; verink kaņa terád.*

Kanımız birbirine karışıyor ve seni  
çağırıyor.

*Akasz énak ku kaņa és juttasz kuntatak it.*

Çağırımıza kulak verin ve şimdi bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen <http://www.christinefeeahan.com/members/> adresini ziyaret edin.

*Kepä Sarna Pus* (Küçük Şifa İlahisi), *En Sarna Pus* (Büyük Şifa İlahisi), *Odam-Sarna Kondak* (Ninni) ve *Sarna Pusm O Mayet* (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için Ek 1'e bakınız.

#### 4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (tipik olarak yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle eklerle birlikte görünürler (örneğin, *andam-I give*, sadece kök yerine, *and*).

*a-fiil* olumsuzluk (*prefix*); değil (*zarf*).

*aćke*-hız, adım.

*aćke* éntölem it-bana doğru bir adım daha at.

*agba*-görünüşe uygun olmak; uygun olmak (*fiil*). Doğru; görünüşe

uygun; uygun (*adj.*) *ai-oh*.

*aina*-body (*isim*).

*ainaak*-always; forever.

*o ainaak jelä peje emnimet naman-sun scorch that woman forever*

(*Karpat küfürleri*).

*ainaakä*-hiçbir zaman.

*ainaakfé*-eski dost.

*ak*-suffix çoğul yapmak için ünsüzle biten bir isimden sonra eklenir. *aka-to give heed; to hearken; to listen*.

*aka-arvo*-saygı (*isim*).

*akarat*-zihin; irade (*isim*).

*ál*-kutsamak; bağlanmak.

alatt-içinden. aldyn-altında;

altında. alə-kaldırmak;

yükseltmek. alte-

kutsamak; lanetlemek.

amañ-şu; bu burada; şu; şu orada. ve-vermek.

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet ku feaj és ködet  
ainaak - ruhu, onuru ve kurtuluşu anlık zevk ve sonsuz lanetle takas  
etmek.

andasz éntölem irgalomet!-merhamet et!

arvo-değer; fiyat (*isim*).

arwa-övgü (*isim*).

arwa-arvod-onur (*isim*).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel olsun  
(*selamlama*).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-şeref sana rehberlik etsin kardeşim

(*selam*). arwa-arvo olen isäntä, ekäm-şeref seni korusun kardeşim

(*selam*). arwa-arvo pile sívadet-şeref kalbini aydınlatsın (*selam*).

aş-no (*ünlem*).

aşşa-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil ile); not (bir  
sıfat ile).

aşşatotello-itaatsız. asti-

tâ ki.

avaa-açmak. avio-

düğünlÜ.

avio päläfertiil-hayat

arkadaşı. avoi-örtüsünü

açmak; göstermek; ortaya

çıkarmak. baszú-intikam;

intikam. belsö-içinde;

içinde. bur-iyi; iyi.

bur tule ekämet kuntamak-iyi tanışmış kardeş-akraba

(*selamlaşma*). čađa-to flee; kaçmak; kaçmak.

čač3-doğmak; büyümek.

ćoro-akmak; yağmur gibi

akmak. csecsemő-bebek

(*isim*). csitri-küçük olan

(*dişi*).

diutal-zafer; zafer.

džinõt-kısa; kısa. eći-

düşmek.

ej-not (*zarf*, suffix); önceki hece sesli harfle bittiğinde *nej*. ek-suffix çoğul yapmak için ünsüzle biten bir isimden sonra eklenir. ekä-kardeş.

ekäm-kardeşim.

elä-yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın; asilce yaşayasın

(*selamlama*). eläsz jeläbam ainaak-long ışıkta yaşayasın

(*selamlama*). elävä-yaşamak.

elävä ainak majaknak-yaşayanların ülkesi.

elid-yaşam.

emä-anne (*isim*).

Emä Maye-Doğa Ana.

emäen-büyükanne. embε-

eğer; ne zaman.

embε karmasz-lütfen. emni-

eş; kadın.

emni hän ku köd alte-cursed woman.

emni kuñenak ku aššatotello-itaatsiz deli. emnim-

karım; kadınım.

én-l.

en-büyük; çok; büyük.

en hän ku pesä-koruyucu (kelime anlamıyla: büyük

koruyucu). en Karpatii-prens (kelime anlamıyla: büyük

Karpat). enä-en çok.

enkojra-wolf.

én jutta félet és ekämet-Bir dostu ve kardeşı selamlıyorum

(*selamlıyorum*). én mayenak-Ben topraktanım.

én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam anlamıyla: dünya kadar eski).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-of me.

és-and. év-

year.



évsatz-yüzyıl. ete-  
önce; önünde. että-şu.  
fáz-soğuk veya üşümüş  
hissetmek. fél-arkadaş;  
arkadaş.  
fél ku kuuluaak sívam belsõ-sevgili. fél  
ku vigyázak-dear one. feldolgaz-  
hazırlamak.  
fertiil-fertile one.  
fesztelen-havadar.  
fü-herbs; grass.  
gæidno-road; way.  
gond-bakım; endişe; sevgi  
(*isim*). hân-he; she; it; one.  
hân agba-it is so.  
hân ku-prefix: biri; o ki; o ki. hân ku agba-  
gerçek.  
hân ku kaşwa o numamet-sky-owner.  
hân ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisi. hân ku  
lejka wäke-sarnat-traitor.  
hân ku meke pirämet-defender.  
hân ku pesä-protector.  
hân ku pesäk kaikak-herkesin  
koruyucuları. hân ku piwtä-yırtıcı; avcı;  
iz sürücü. hân ku pusem-şifacı.  
hân ku saa kuć3aket-star-reacher.  
hân ku tappa-katil; şiddet uygulayan kişi (*isim*). Ölümcül; şiddetli  
(*adj.*). hân ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla:  
hayat çalan).  
hân ku vie elidet-vampir (kelimenin tam  
anlamıyla: hayat hırsızı). hân ku vigyáz  
sielamet-ruhumun bekçisi.  
hân ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun bekçisi.  
hân sívamak-sevgili.  
hängem-o; o; o.  
hank-onlar.  
hany-clod; toprak yığını. hisz-  
inanmak; güvenmek.

ho-nasıl. ida-

doğu. igazág-

adalet. ila-

parlamak.

inan-benim; benim (*sevgi sözcüğü*).

irgalom-merhamet; acıma;

merhamet. isä-baba (*isim*).

isäntä-evin efendisi. it-şimdi.

jaguár-jaguar.

jaka-kesmek; bölmek; ayırmak.

jakam-yara; kesik; yaralanma.

jälleen-tekrar.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın

olmak. jamatan-düşmüş; yaralı; ölüme yakın.

jelä-güneş ışığı; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje kaik hänkanak-sun scorch them all (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje terád-sun scorch you (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman (*Karpat küfürleri*).

o jelä sielamak-ruhumun ışığı.

joma-yolda olmak; gitmek. jone-

gelmek; dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle geri dönmek (*selamlamak*).

jonesz éntölem, fél ku kuuluaak sívam belsö-bana gel, sevgili. jotka-

boşluk; orta; boşluk.

jotkan-arasında. juo-

içmek.

juosz és eläsz-iç ve yaşa (*selamlama*).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir ol (*selamlama*).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; fiksli (*adj.*). To connect; to join; to fix; to bind (*verb*). k-suffix

çoğul yapmak için sesli harfle biten bir isimden sonra eklenir.

kać3-hediye.

kaca-erkek

sevgili. kadi-

yargıç. kaik-tüm.

käktä-iki; çok.

käktäverit-karışık kan (kelimenin tam anlamıyla: iki kan). kalma-corpse; ölüm; mezar.

kaņa-Çağırma; davet etmek; çağırma; istemek;

yalvarma. kañk-rüzgar borusu; Adem elması;

boğaz. karma-istemek.

Karpati-Karpatya.

karpatii ku köd-liar.

Karpatiikunta-Karpat halkı. käsi-el.

kaśwa-sahip olmak.

kağa-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kađa wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı durmak (*selamlama*).

kat-house; aile (*isim*).

katt3-hareket etmek; nüfuz etmek;

ilerlemek. keje-pişirmek; yakmak;

kavurmak. kepä-daha az; küçük;

kolay; az. kessa-kedi.

kessa ku toro-yaban kedisi.

kessake-küçük kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (*geçişsiz fiil*).

kim-bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak. kinn-out;

dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta-sis; sis; duman.

kislány-küçük kız.

kislány kuñenak-küçük deli.

kislány kuñenak minan- benim küçük delim.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (*isim*). Sisli, karanlık; kötülük

(*adj.*). köd alte hän-karanlık lanet olsun (*Karpatça küfürler*).

o köd belsö-darkness take it (*Karpat küfürleri*).

köd elävä és köd nime kutni nimet-kötülük yaşar ve bir adı

vardır. köd jutasz belsö-shadow take you (*Karpat küfürleri*).

koj-izin vermek; izin vermek; karar vermek;  
kurmak; düzenlemek. koje-man; koca;  
erkek arı.  
kola-ölmek.  
kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (*selamlama*).  
kolatan-ölü; ayrılan.  
koma-boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru. kond-bir ailenin veya klanın  
tüm çocukları.  
kont-savaşçı; adam.  
kont o sívanak-kuvvetli kalp (kelimenin tam anlamıyla:  
savaşçının kalbi). kor3-sepet; huş ağacı kabuğundan  
yapılmış kap. kor3nat-içeren; dahil.  
ku-kim; hangi; şu; nerede; hangi; ne. kuć3-  
yıldız.  
kuć3ak!-yıldızlar! (ünlem). kudeje-  
türeme; nesil. kuja-gün; güneş.  
kule-duymak.  
kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).  
kulkesz arwa-arvoval, ekäm-şerefle yürü kardeşim (*selamlama*). kulkesz  
arwaval, jonesz arwa arvoval-şerefle git, şerefle dön  
(*selamlama*).  
kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis. küm-insan  
erkek.  
kumala-kurban etmek; dua etmek. kumpa-  
dalga (*isim*).  
kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya  
örtmek; ölmek.  
kuñe-ay; ay.  
kunta-band; klan; kabile; aile; halk; soy; çizgi. kuras-  
kılıç; büyük bıçak.  
kure-bağlamak;  
bağlamak. kuš-işçi;  
hizmetçi. kutenken-  
nasıl olsa.  
kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, dayanabilmek,  
dayanabilmek ya da alabilmek. kutnisz ainaak-long  
may you endure (*selamlama*). kuulua-ait olmak;  
tutmak.

kužõ-long.

lääs-west.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, kinta, ja szelem-öte dünya (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlamak; çatlamak; yarılmak (*isim*). Kesmek; vurmak; kuvvetle vurmak (*fiil*). lewl-ruh (*isim*).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). *Lewl ma lamti ból jüti, kinta, ja szelem*'i içerir: öteki dünya, ama aynı zamanda *En Puwe*'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-flesh. lõuna-

güney.

lõyly-nefes; buhar. (*lewl*: ruh ile ilgili). luwe-kemik.

ma-toprak; orman; dünya.

magköszun-teşekkür.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek;

mahvetmek. mäne-kurtarmak;

kurtarmak.

maye-toprak; yeryüzü; bölge; yer; doğa. mboçe-diğer; ikinci (*adj.*).

Ben-biz.

megem-us.

meke-deed; iş (*isim*). Yapmak; yapmak; çalışmak (*fiil*). mić (veya mića)-güzel.

mića emni kuñenak minan-benim güzel delim.

minden-every; all (*adj.*).

möért?-ne için? (*ünlem*). molo-

ezmek; parçalara ayırmak.

molanâ- parçalanmak; dağılmak.

moo-neden; sebep.

mozdul-harekete geçmek; harekete geçmek.

muonì-atamak; emir vermek; reçete yazmak;

komuta etmek.

muoniak te avoisz te-Sana kendini göstermeni

emrediyorum. musta- hafıza.

myös-also.

m8-şey; ne. na-  
yakın; yakın. nă-  
için. nâbbö-  
öyleyse, o  
zaman.

ņamaņak-bunlar; buradakiler; şunlar; oradakiler. nautish-  
zevk almak.

nelkül-olmadan.

nenä-öfke. nime-  
isim. nókunta-  
akrabalık.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce *numinous*  
kelimesiyle ilgili).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

ńúp@l-için; için; doğru.

ńúp@l mam-dünyama doğru.

nyelv-dil.

nyál-salya; tükürük (*nyelv*: dil ile ilgili). níņ3-  
solucan; kurtçuk.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır). ó-  
like; in the same way as; as.

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: çocukların  
uyku şarkısı). olen-olmak.

oma-eski; eski; son; önceki. omas-  
durmak.

örem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. ot-  
(sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır). ot  
(veya t)-geçmiş zaman ortacı (*suffix*).

óv-korunmak. borçlu-

kapı. päämoro-amaç;

hedef. pajna-basmak.

pälä-yarı; yan.

päläfertii-eş veya eş.

päläpälä-yan yana.

palj3-daha fazla.

palj3 na éntölem-kapatıcı.

partiolen-scout (*isim*). peje-yakmak; kavurmak.

peje!-burn! (*Karpat küfürleri*).

peje terád-yanmak (*Karpat küfürleri*). pél-korkmak; korkmak.

pesä-nest (*gerçek; isim*); koruma (*figüratif; isim*). pesä-nest; kalmak (*gerçek*); korumak (*figüratif*).

pesäd te engemal-benim yanımda güvendesin.

pesász jeläbam ainaak-long ışıkta kalasın (*selamlama*). pide-üstte.

pile-ateşlemek; yanmak.

pion-soon.

pirä-daire; halka (*isim*). Çevrelemek; içine almak (*fiil*).

piros-kırmızı.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-Anılarını ruhumda güvende

tutuyorum. pitász baszú, piwtász igazáget-intikam yok, sadece adalet.

piwtä-aramak; takip etmek; av izini takip etmek; avlamak; avlanmak. poâr-bit; parça.

põhi-kuzey. pohoopa-vigorous.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; uçurmak. irin-sağlıklı; iyileştirici.

puwe-ağaç; odun.

rambsolg-köle. rauho-

barış. reka-ecstasy;

trans. rituaali-ritüel. sa-

sinew; tendon; kordon.

sa4-çağırarak; isim

vermek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hân ku andam szabadon-serbestçe verdiğim şeyi

al. sas-shoosh (*bir çocuğa veya bebeğe*).

saye-varmak; gelmek; ulaşmak. salama-yıldırım; şimşek.

sarna-sözler; konuşma; şarkı; sihirli büyü (*isim*). İlahi söylemek; şarkı söylemek; kutlamak (*fiil*).  
sarna hân agba-claim.  
sarna kontakawk-warriors' chant.  
sarna kunta-ittifak (kelimenin tam anlamıyla: kutsal kelimeler aracılığıyla tek kabile). šaro-donmuş kar.  
satz-yüz. siel-ruh.  
sieljelä isäntä-ruhun saflığı zafer kazanır.  
sisar-kardeş.  
sisarak sivak-kalbin kız kardeşleri.  
sisarke-küçük kız kardeş.  
sív-heart.  
sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.  
sív pide minden köd-sevgi tüm kötülükleri aşar.  
sívad olen wäkeva, hân ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı (*selamlama*).  
sívam és sielam-kalbim ve ruhum.  
sívamet-kalbim.  
sívdobbanás-kalp atışı (*gerçek*); ritim (*figüratif*). sokta-karıştırmak; karıştırmak.  
söl-dare, girişim.  
söl olen engemal, sarna sívametak-benimle olmaya cesaret et, kalbimin şarkısı. soŋe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.  
Susiküm-Lycan.  
susu-ev; doğum yeri (*isim*). Evde (*adv.*).  
szabadon-serbestçe.  
szelem-hayalet. ször-zaman; fırsat.  
t (veya ot)-geçmiş zaman ortacı (*suffix*). taj-değer olmak.  
taka-arkasında; ötesinde.  
takka-asılı kalmak; takılı kalmak.  
takkap-engel; meydan okuma; zorluk; çile; deneme.  
tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek. tasa-hatta öyle; aynı şekilde.



te-sen.

te kalma, te jama níñ3kval, te apitász arwa-arvo-sen onursuz, kurtçuk  
bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey değilsin.

te magköszunam nä naman kaç3 taka arvo-bu fiyat ötesi hediye için  
teşekkür ederim.

ted-sen.

terád *keje-yanmak (Karpát küfürleri)*. tőd-bilmek.

tödak pitász wäke bekimet mekesz kaiket-I know you have the courage  
to face anything.

tödhän-bilgi.

tödhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı amacına sadık kılar.

toja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga

etmek.

torosz wäkeval-fight fiercely (*selamlama*).

totello-itaat.

sadece tsak.

t'şuva vni-zaman dilimi.

tü-bakmak; görmek;

bulmak. tuhanos-bin.

tuhanos löylyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tuli-fire.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine dokunmak.

türe-dolu; doymuş; tamamlanmış.

türelam-sabır.

türelam agba kontsalamaval-sabır savaşçının gerçek silahıdır. tyvi-kök;

taban; gövde.

ul3-very; exceedingly; quite. umuş-

wisdom; discernment. und-past

participle (*suffix*). uskol-faithful.

uskolfertiil-allegiance; loyalty. usm-

to heal; to be restored to health.

vár-beklemek.

varolind-tehlikeli. veri-

kan.

veri ekäakank-kardeşlerimizin kanı.

veri-elidet-kan-yaşam.

veri isäakank-babalarımızın kanı.

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun, kardeşim; figuratively: find your lifemate (*selamlama*).

veriak ot en Karpatiiak-Prensin kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: Büyük Karpat'ın kanıyla; *Karpat küfürleri*).

veridet peje-kanınız yansın (*Karpat küfürleri*). vigyáz-sevmek; bakmak; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; finally.

wäke-güç; kuvvet.

wäke beki-kuvvet; cesaret.

wäke kađa-sabırlılık. wäke

kutni-dayanıklılık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri). wäkeva-güçlü; güçlü.

wara-kuş; karga. weńća-

tamamlanmış; bütün.

wete-su (*isim*).

## CHRISTINE FEEHAN

Güzel Kuzey Kaliforniya sahilinde yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, balina izlemeyi ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Kamp günlerim sona erdi ama glamping yapmayı düşünebilirim. LOL! Etrafım ailem, sevgili torunlarım ve köpek sürülerimle çevrili. Lütfen beni [christinefeehan.com](http://christinefeehan.com) ve [facebook.com/christinefeehanauthor](https://facebook.com/christinefeehanauthor) adreslerinde ziyaret edin.



Penguin  
Random House  
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What  
okuma  
listenizde sırada  
ne var?

Bir sonraki harika  
kitabınızı keşfedin!

---

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Simdi **kaydolun.**



İletişim Botu:  
@cevirigiller\_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız  
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz  
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz  
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız  
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.